

קונטרס

עת נסיון

ביאור בענין הציונות וענפיה
דברים העומדים על הפרק בתקופה הזאת

פעיה"ק ירושלם תובב"א
שנת התשל"ב לפ"ג

ה ק ד מ ה

הדברים המה כה פשוטים ומוכנים עד שכמעט אין הצורך כלל לכותבם ולפרסמם, הבלבולים המה כה רבים וחזקים עד שכמעט אין באפשר לבררם ולבטלם. מה שהי' ברור ומוחש ליהודי שומר תורה כדור שלפנינו, נעשה כהיום לדבר זר וחדש שאין לשומעו ולקבלו, כי המקורות שמהם שאבו הדעות וההרגשות נשתנו ונתחלפו, וגם התוצאות נערכות לפי המקורות החדשות הללו. דברי תורה וספרים הקדושים שהיו המזון היהידי לנפש מישראל, נעזבו ונעמדו למרחוק ותחתיהם באו מנהיגי המפלגה הדתית ולבליהם הממלאים את העולם בדבריהם, המעמידים ומציירים את התמונות ומסיקים את המסקנות לפי רצונם והגיונם.

גודל הנסיון והירידה של אחרית הימים הללו, קוצר הדעת וקטנות הנפשות של דור האחרון הזה, מונעים מלהתמודד נגד תוקף המינוח של ציונות זו, מינות חלוטה וחצופה ובטוחה בעצמה עד למאד. באמצעות דיעות כוזבות המופצות מדי יום ביומו נולד המצב האיום שאנו נמצאים בו, כי רבו המכשירים והמסלפים רבו הבלבולים והמבלבלים, יצרו פירושים וגם יצרו פתגמים, יצרו השיגים ויצרו ניסים, יסודות של שקר ובנינים של שוא ותרמית ממלאים חללו של עולם עד שא"א מבלי לפגוע אותם על כל צעד ושעל. הפכו עולם ומלואו, אסון והורבן נהפכו לישועה, כפירה ואפיקורסות נהפכו לאמונה, יהודים חרדים שזה לפני זמן קצר חשבו על הציונות עם כ"כ התנגדות, כעת מכינים עליה עם כ"כ התפעלות.

התפתחות של הערמימיות הלשונית בזמן הזה עם כל מין שיחה נאה שלהם, לעורר רגש לבבו אנושי בשריי ולדון עם שטחיות זו על כל הדברים העומדים ברומו של עולם, הביא אסון נורא לנפשות ישראל. אין לך דבר שלא יפוטמו בו ושיעמוד מחוץ לרשותם של המנהיגים ולבליהם הללו, וכהשתמשם עם ההתחכמות של מין אנושי בעת ההוא, מהירות הדפוס וההפצה ובאמצעים הכספיים העומדים לרשותם, הרי אפשר להם לשלול כמעט שליטה גמורה על כל הלבבות ועל כל הדיעות בכת אחת. קטנות הנפשות וריקנות הלב הסירו הרגש והרצון של התקוממות נגד דיעות הללו והמופצות, אדרבה מוכנים בני דורנו לקבלם ולהביט עליהם כעל דברים של תורה. דברים גדולים ועיקריים נתפרשו בפירושים של דעה אנושיות מגושמת עולמיית, ענינים קדושים וגבוהים נתרוקנו ר"ל מכל זיק של קדושה ונתבארו באותן הביאורים, המצדיקים את כל המהפכה הכוללת בתוכה הכללים עם

הספר אפשר להשיג לפי הכתובת:

ת. ד. 5069 ירושלם

P.O.B. 5069 Jerusalem

Printed in Eretz Israel

דפוס מנהם אדמוני ירושלם

הפרטים יחד. דברי תורה ומאמרי חז"ל נחתכו ונסתדרו עם סילוף בדהני וגם זדוני, הפכו דברי אלקים חיים וערכו בהם הגיונות זרים, בכדי למנוע איזה ניגוד להבלבולים שבהם מכשירים את ההסרה וההתכחשות בה' אלקי ישראל. נוסף על זה הוא ענין הציונות והמדינה הציונית, אף שזה נוגע בשרשי השרשים יגעו להראות שזאת רק ענין עולמי ודברים של רשות, בלתי נוגע כלל אל תורה ואמונה. משום כך נולדה ההסכמה שבענין הזה יש לשמוע אל העובדות וגם אל המסקנות של המנהיגים הדתיים, יודעי דבר המעריכים ומבארים ענין הזה ברשות והיתר לפי מיטב ידיעתם והכרתם בעניני העולם, כיון שאין בענין מדינה הציונית הלכות מפורשות שמשום כך יתמעט זכותם באיזה צד, מלחיות המה המודיעים והפוסקים ומחליטים. כבר נקבע הדבר שבענין הכללי הזה של הציונות ומסתעף ממנה הרי כולם מתפרנסים מן המנהיגים הדתיים והלבלרים, המקור הזה הוא האחד המנהיג ומדריך את דעת הציבור כולו, את ההמון ורבניהם, את הצעירים ומלמדיהם, ואת החסידים ואדמוריהם, עד שכולם מובלים אל הציונות והשממה הנכללת בה. הציונות בהיותה הכפירה העמוקה מאד הלוקחת את כוחה מן עצם הרע בתכלית, נתחזקה בהשפעתה עוד יותר בשעה שלקחה לבוש ממשי בעובדות קיימות לפי שעה, תנאי החיים היום יומיים נכרכים עם העובדות הללו וגם עם הדיעות המשוזרות בתוכם. מאידך גיסא ההתנגדות מול הזרם העצום הזה שכל העולם נלקח עמו, נתמעט ונחלש עם הגברת הצד שכנגד, גם ובעיקר מחמת החסרון של הגדולה בישראל המעמדת אנשים גדולים עם השראה של קדושה עליונה, שדבריהם יחזיקו הכח להשפיע השפעה ממעל שאינה יודעת גבול ואינה מתפעלת מאחיות עינים השולט על אנשים פשוטים ורגילים. בזמן האחרון הכל יורד ומתכסה בתוך מי המבול ובלתי ניכר שישנה עוד התנגדות לציונות וענין המדינה, ומעולם לא הי' עוד מצב במידה זו ובתנאים כהללו, האמת היורד מטה מטה נגד הטומאה העולת מעלה מעלה, האוחזים באמת הפשוט כ"כ מתמעטים והנהוגים אחרי הכפירה כ"כ מתרבים, השקר הכה מוחלט נגד האמת הכה ברור.

בעת ההיא החוב לדבר מה שאפשר לדבר ולכרר מה שאפשר לכרר בענין הזה, לכרר את הצרה והחשיכה ואת מעשיהם של הציונים שהשתלטו בחזק גדול על עם ישראל. החוב לכרר את מעשיהם של הדתיים העוזרים להם ומפשטים את השפעתם, להציג את ההכשרים והבלבולים ביחד עם המכשירים והמבלבלים באותו הלבוש הנכון עבורם, ולמדדם באותה המידה ההולמת את מידתם, עד שיהיו נראים ומובלטים כמו שהם. מן ההכרח הי' להביא דבריהם וביחוד דברי הדתיים האגודאים הקרובים אלינו ביותר והמוזיקים

ומשחיתים לנו ביותר. גם בהכרח להביא העתקות שונות להציג את העובדות גם מן מקורות עולמיים, בכדי לכרר את שקרים שונים שהפיצו ובעיקר ההסתה של ניסים ונפלאות מן השמים שנעשו למדינה, הכופרת ועוקרת מלכות שמים מלכות ישראל. ההעתקות הללו הובאו בכאן באחריות מלאה ובדקדוק גמור, ומפני כך נעתקו בלשונם, לשון הציוני הנקרא עברית, המרוחק מן יהודי מאמין כמו הציונות עצמה.

מה שהוא עוד יותר זקוק לבירור זה הציונות עצמה, מה היא, מה התחלתה ומה סופה, מה זאת המדינה שבנו עליה ומה המה הדיעות שיסדו יסודותיה. החוב לכרר ולדבר הדברים הפשוטים הנראים כעת לכ"כ רחוקים ומנוגדים, להציג האמת של תורה הירושא לנו מימות עולם ושתתקיים בכל דור ודור. החוב לפרש הדברים מן אותו המקור של אמת ואמונה המחבק זרועות עולם והנובע מן עצם קדושת ישראל הנצחית, לדבר ללא פחד וללא חת ללא נתינת מקום לשום ספק ולכל תרי אנפי. הלחץ לוחץ לפרש את הענין עם אותן המלים שאפשר לקבצם לצורך זה, הדלים והחסרים להקיף הדברים בעומק עומקם, החלושים ונמולי כח להשפיע איזה השפעה הנדרשה בכדי לשנות המצב באיזה שינוי ניכר, או לראות איזה פרי שיצמח מן העבודה הקשה הזאת המפרכת הגוף והנפש יחד. החוב לדבר ולהשמיע אפילו למעטים, לאחדים, או שלא ישמע אפילו האחד כלל, יהיו הדברים הפשוטים והברורים מוכנים לפני מי שירצה ליטלם באיזה פעם, תהי' זאת לעד בבני ישראל, יהיו נא אמרנו לרצון לפני אדון כל.

לונדון. חמשה עשר בשבט תשל"ב לפ"ק.

ירחמיאל ישראל יצחק דאמב

בשם השם היהדות והציונות

א

נסיונות גדולות עברו עלינו מעת היותנו לגוי, מעת שנבחר אברהם אבינו צור מחצבתינו ע"י נסיונותיו עד היום הזה. הנסיונות המה הזיכוכ הבירור והצירוף, מכל נסיון ונסיון ישנו התעלות ממדריגה למדריגה באופן נגלה ונראה לעין כל, וגם לפעמים באופן נסתר ונעלם מעיני בשר כמוס עמדי חתום באוצרותי, עד עת שיתקבצו ויתגלו הפעולות ותיקונים שנתהוו מאותן הצרות והנסיונות ויבקע כשחר אורך. עד אז המה נסתרים, עניניהם מופלאים ולחשוב בהן נלאו כל העשתונות. לכאורה אין שום תיקון נראה מהנסיונות הללו ואך קלקול על קלקול הולך ונתוסף, רק אדון כל הנשמות רבון כל המעשים יודע בידיעה הנעלמה מעין כל חי שכל זה מוביל ומוליך אל תיקון העולם תיקון השלם של כל הבריאה כולה, התגלות כבוד ה' קדושה אלקית עליונה ונשגבה על כנסת ישראל מרכז הכללי, שזה סוף ותכלית הכל לעד ולנצח נצחים. כל נסיון הוא סילוק המאורות וההשפעה, הן במה שנוגע לגוף והן במה שנוגע לנפש. הנסיון שאנו בו קשה מכולם מכל הנסיונות שהיו לפניו, כי הנסיון הזה כוללם ואחרון להם. בו סילוק האור בתכלית ובכל הבחינות, החושך הזה שהוא לפנינו כבש כל העולם ולא הי' עוד כמוהו באיכותו ובהשתלטותו. בכל עת שהי' צרה ואפילה בעולם נשאר חלק גדול וניכר מישראל מחוץ לרשותו והשפעתו של כח הרע השורר, כעת כמעט נכלל בהחושך הזה, הגוי כולו כל בית ישראל. בעת גלות מצרים שנשקעו בחומר ובלבנים במ"ט שערי טומאה, נשארו שבט לוי, משה ואהרן, הזקנים, שעליהם לא חלתה ההשתעבדות לכוחות הרע שנכללו במצרים. בעת חורבן בית ראשון, ישראל שהלכו בבלה הי' עמם יחזקאל הנביא ושאר הנביאים שנשארו מן קדושת המקדש, דניאל, חנני' מישאל ועזרי', החרש והמסגר. החלק מישראל שהלכו אז למצרים הי' ירמי' הנביא עמהם, דלת העם שנשארו בא"י הי' גדלי' בן אחיקם עמהם. בימי חורבן בית שני נשארו המאורות הגדולים של יבנה וחכמי' שושלתא דרבן גמליאל, שמהם נמשכה שלשלת התנאים ואמוראים, רבנן סבראי, גאונים, ראשונים, אחרונים, וכן זאת לפלא שדוקא מן אז נתגלה שלימות התורה, פנימיות סודותי', ואמתיות סדר עבודת הגבוה. מעולם לא שקעה השמש בשקיעה כללית כמו היום עת נכבו כל קוי אור, המעטים הנשארים אחדים ועיפים המה, כה קטנים, כה מפורזים, נלקח מהם כל השפעה ניכרה על מהלך החיים והמחשבה של כנסת ישראל בעולם כולו.

החושך הזה הנוכחי שונה בתוקפו מן כל אשר הי' לפניו באיכותו, החושך הזה עב מאד וימש חושך, כפירה ואפיקורסות נוראה המנענעת מוסדות תבל ומגעת בשורש הקשר והברית שבין ישראל לאביהן שבשמים. התוקף הזה מתראה גם בערך התפשטותו, תשעים ושמונה אחוזים מן בית ישראל, אינן שומרים חוקי תורה"ק ר"ל, אפילו בנוגע למעשה שמירת המצות המפורסמות כגון שמירת שבת וכשרות. שני אחוזים הנשארים השומרים באיזה בחינה במעשה, מצות התורה המפורסמות, שקועים המה במחשבה מבולבלת הנראית ומתבלטת גם מתוך שמירת המצות שלהם. הבלבול הזה מחליש ופוחת שמירת מצות מעשיות הללו עד תחום גבול האחרון בשמירת המצות ששומרים מפאת מנהגם ורגש הלב אנושי לבל להתפרד מן תהלוכתם המורגלת. מפני פגימת וחולשת היסוד הזה של שמירת התורה אשר עמם, גם זהירותם במעשה במצות הללו הולך ופוחת עם התכווצות רגש אנושי הזה בהמשך הזמן, ומפאת תנאים שונים המתהווים ומשמשים להתקפות על שמירת התורה מן חיי העולם הזה האנושיים ההולכים ומתפתחים, חלשים המה שומרי מצות הללו לעמוד נגדם, כי עוד יותר חלשים הטעמים והרגש שלהם בשמירת התורה, ואין כמעט בכוחם לעמוד נגד זרם רוב העולם המכריע, המרבה טענות והצדקות על פריקת עול תורה לגמרי ר"ל.

הבלבול שמבלבל כל העולם כולו לעת הזאת, מתחלק במידתו, במראיתו, בהופעתו, אבל כולו נובע ממקור אחד של מינות ואפיקורסות מתוך עומקו של הרע ר"ל, מתוך השער הנ' של שערי טומאה שמעולם לא ירדנו לתוכו ואין לנו ציור נכון על החושך והעדר הזה כמו שהוא באמיתית ענינו. נפשות הגדולות נאספו מאתנו קודם זמן ירידה האיומה הזאת ונשאר רק דור פחות ובודד, אין לנו אפילו ההכרה הנחוצה על המתרחש נגדינו, נשארו לנו רק שמות מושאלים במה לדבר מול החורבן הפלאי הזה, דעתינו קצרה מלידע הענין בשורשו ולגלותו בדיבורים מיוחדים וציורים אמתיים המכוונים נגד עומק העמקים הזה, הפגמים הנוראים וקלקול הסדרים כמו שהם באמת, בלתי מושגים ונודעים לנו, ומפני כך הדברים הנאמרים בניגוד לטומאה זו, אינן מכילים התוכן הנכון והאומץ הנחוץ שיפעילו וישפיעו לעמוד בפני הזרם הזה האמיץ והקשה. כלליות ההתגלות הרע המוחלט בדור האחרון הזה, נקרא בשם ציונות. אבל מתחלק לציונות בעצמה והפעולות הנצמחים והיוצאים ממנה. הציונות זה ענין אחד, ומעשי אנשים הציונים זה ענין אחר. מעשיהם של הציונים כגון חילול ש"ק ואכילת כל דבר אסור לבטל כל המצות ולעבור על כל העבירות ר"ל, פריקת עול תורה לגמרי, ללכת במעשה אחרי כל הגוים ולהשתוות להם. הדברים המעשיים נראים לעינים שהם נגד כל התורה כולה ואזהרות מפורשות שנאמרו על המעשים הללו. ישנן גם פעולות של הציונים הנובעים ישר מתוך שאיפה הציונית, כמו מרידה באומות ועלי' בחומה וגם המה מעשים, שעל המעשים הללו נתפרשו לנו אזהרות נגדם בדברי חז"ל. אבל הציונות בעצמה מהותה ועצמותה של כפירה מוחלטת זו, המביאה לכל פריקת עול

תורה הניתנה לנו מסיני באופן תכליתי ושגם פעולות הציונים במעשה הם רק גידולים ממנה, הציונות כמו שהיא במחשבה ובנפש עוד טרם נתגלתה במעשה, שמגדלת ומפרחת מעשים הללו, גדלה פי כמה בפגמה וטומאתה מן הפעולות בעצמם שהמה רק תוצאות והשתלשלות ממנה.

השורש הזה של הציונות בעצמה בלתי מצויר לנו כל צרכו, וגם אין לנו הכלים במה לתפוס ציור הזה, הציונות כוללת כל הטומאות שהיו מימות עולם עד היום הזה. אחד קדוש הרה"ק מהרש"ב מליבאוויטש זי"ע אמר בימי התחלת פריחתה שמימות דור הפלגה לא ירדה טומאה לעולם כטומאה הציונית, אבל גם זה באופן מושאל כי גם מעשי דור הפלגה אמרו חז"ל שלא נתפרשו. אין לנו נביאים והצופים ברוה"ק ממדריגה גבוהה זו שיגיעו בראייתם לעומק הנהגה וסדרי הבריאה שמשם יגלו לנו העקירה השרשית שהטומאה הציונית עוקרת ופועלת והפגמים הרבים המסתעפים מזה. הגאונים והקדושים זי"ע הרגישו בהרגשה כללית והתבהלו מגודל הרע הנכרך ומלוכש בזרם ורעיון הציוני, אבל הענין הזה, לא נתבאר בפרטיו באופן נגלה ובמילים מיוחדים, חדשים ומתאימים לטומאה החדשה זו שנתחדשה מכח כלליותה הכוללת בתוכה הכל, והתגלות כל מוחו של נחש הקדמוני המתגלית בזוהמה זו. מפני חוסר הביאור וחוסר ההרגש בפרטי טומאה הציונית המבהילה זו, נחסר ג"כ הזהירות הגדולה שבהכרח להזהר מתוקף הרע הזה. ואנכי הסתר אסתיר פני ביום ההוא שגם ההסתרה בעצמה תהי' נסתרה מאתנו והידיעה בה ג"כ חסירה לנו.

ב

האמונה במחשבה היא היסוד והמקור לכל קיום התורה במעשה, שכן אנכי ולא יהי' לך מפי הגבורה שמענו, ושניהם במחשבה לבד כמו שביארו מוני המצות. כל קיום מצות התורה במעשה, מלבד שמעשי המצות בעצמם הם מחייבים את כל ישראל מקטנם עד גדלם מצד מצות התורה, אבל המעשים הללו מביאים גם לאמונה בהרגשת הלב והשראת הקדושה בנפש שזה תכלית הכל. הכפירה ר"ל היא היסוד לכל ביטול התורה במעשה וגם מצד עצמה פוגמת יותר מן ביטול מצות תורה"ק במעשה מיוחדת. הכופרים הגמורים אין להם חלק לעוה"ב מפני כפירתם ולא מפני העבירות שעוברים במעשה, כי על עבירות פרטיות שאדם מישראל עובר עליהם שלא בקביעות ישנן עונשים רבים בעוה"ז, בבית דין או באופן אחר, או בעונשין הרבים של עוה"ב שכל העושים הללו מנקים את הנפש מחטאה ומזוהמתה, והמומתים מתוודים ומתכפרים ומיתתם כפרתם. הכפירה התכליתית כפי גודל עומק פעולתה, זהו עקירת הנפש בתכלית, אם כי אין זאת אלא במחשבה ואין על הכפירה במחשבה עונש בב"ד בעוה"ז, אבל פגם הזה המחשבתי מגיע עד שרשה של הנפש ואין לפגם הזה זיכוך ע"י עונשים של מלקות ומיתת ב"ד ובהגדל הפגם הזה נעקרת הנפש לגמרי ר"ל. המינות

ואפיקורסות זה גם יסוד לכל עבירות במעשה, אבל בעצמותה גדולה מהם אפילו שזה רק במחשבה לבד ואפילו לא תגיע להיות נראה ונתגלה בפועל המעשים.

גם בכפירה עצמה, גדולה זו של הציונות מן כל אשר הי' לפני' ומן הכתות של אפיקורסים השונים שהי' כל זמן, הצדוקים כפרו בקבלות חז"ל מהר סיני אבל לא כפרו בכל תורה"ק, ואדרבה הי' להם מסי"נ עבור ענינם שכן אחד מהם ניסך ע"ג רגליו ואע"פ שרגמותו המשיכו אחרים הלאה לעשות כמעשיהם, וכן בהקטרת הקטרת ביום הכיפורים שהוציאו מת את מי שלא קיים עבודה זו כתיקונה, אבל כן היו משביעים בכל שנה את כה"ג שלא ישנה. הקראים לא כפרו ג"כ בכל תורה"ק וכן כל שאר כתות המינים, אם כי יש דין אפיקורס אפילו למי שאינו מודה באיזה חלק מתורה"ק או באחד מן העיקרים כמבואר בחז"ל ופוסקים, זה בנוגע להמין בעצמו ולעונשו. אבל בכל זמן מן הזמנים לא נמצא כת בישראל שיכפרו התורה"ק בכפירה כללית והמינות שלהם תגיע בכל ההיקף ועד השרשים כמו הציונות הזאת העומדת מול עינינו, שאינה כופרת באיזה חלק מן תורתנו ובאיזה פרט מן אמונתנו אלא עוקרת הכל, גם אינה עוד כתה המגיעה איזה חלק מישראל אלא משלטת עצמה על כל ישראל, בכל מקומות שהם על פיזוריהם ומקומותם.

הכפירה הכללית והעמוקה היא של ציונות עצמה. העזה בטומאתה מכל מעשי הציונים. הציונים מחללי ש"ק ועוברים על התורה כולה, אבל כן נמצאים פוקרים אחרים שג"כ מחללי ש"ק ועוברים עבירות, פעולות הציונים בכבישת הארץ שזה כבר נובע במיוחד מן הציונות, ושבמעשה הציונות זו עברו על עבירות חמורות ואזהרות מיוחדות עליהם, אבל זאת כבר היציאה לפועל במעשה ותוצאות הרצון והמחשבה. הציונות שקדמה לפעולות הללו, הציונות כשהיא לעצמה קודם שעלתה בידה להביא תקומת המדינה והמעשים הללו, וקודם שנתהוו הציונים למחללי ש"ק ופוקרים, הציונות הזאת שלא כילתה יותר מן שאיפה שיהי' להם לישראל מדינה ושיהי' להם לישראל מקום מנוח בארץ ישראל, הרעיון והשאיפה הזאת לבדה מבלי ללוות אל המחשבה הזאת שום יציאה מן הכח אל הפועל במעשה, מבלי שיתפקרו תופסי השאיפה הזאת לעבור על כל התורה כולה, השאיפה הציונית זו מבוססת על כפירה בכל הי"ג עיקרים, כפירה כללית ושרשית, הציונות כשהיא לעצמה שוללת האמונה בכל קדושת התורה ובכל קדושת ישראל, בביאת המשיח ובתחיית המתים, בשכר ועונש בכל ענין אלקי שהנחיל לנו הקב"ה.

הציונות כופרת בכל. בכל ענין הבחירה שבחר בנו מכל העמים, בכל הענין של גלות על חטאינו וגאולה באופן אלקי ע"י משיח צדקינו. הציונות כלומר להיות לנו מדינה חירות ועצמאות, שלכאורה אין זאת מתנגד לאיזה לאוין ועשין מפורשים, ושגם אפשר להמשיך עלי' חוט של חן וחסד בעקלקלות ובלבולים שונים ובהצדקות שונות לפי התנאים השונים, הציונות הזאת, זאת הכפירה הנוראה. המינות הציונית חוץ מן

המינים הציונים, הוא עיקר ההתנגדות לכל סדרי האמונה לכל עיקרי תורה"ק במחשבה ושעל ידה תבוא חילול התורה גם במעשה, הציונות הזאת להיות לנו עם ומדינה לבד היא הוזהמה הכוללת כל הוזהמות שבעולם, הכפירה הכוללת כל הכפירות שבעולם.

הדברים הם דברים פשוטים מפורסמים לעיני כל ישראל שאין מן הצורך לחזור עליהם ואין בהם כל חידוש אדרבה שום חידוש אסור בעיקרים הללו שבאפשר למצוא אותם בכל תורה שבכתב, בכל דברי חז"ל, בכל התפילות שתקנו לנו אנשי כנסת הגדולה, בכל הסה"ק, ובכל מצות התורה שאנו מקיימים. בעת הזאת של הסתלקות הדעת והתרוקנות הלב, הדברים הפשוטים והמפורסמים הללו נחיצות גדולה לדבר עליהם, שהרי כ"כ נשכחו ונשמטו מן המחשבה עד שבהזכירם חידוש גדול נשמע. אפילו שומרי תורה במעשה רחוקים המה בהבנתם והרגשתם מן תורת הלבבות, מן השכלה וידיעה הפשוטה בעיקרי אמונתנו באופן נגלה בנפש, ללא תערובות ההסיחים הרבים המקררים ומקטינים וממזגים ההרגשה של קדושה ואמונה יסודית, והמוזיגה הזאת מכשרת ומכנת לבלבול עוד יותר גדול עד הבלבול האחרון זה של טומאה הציונית. ההכרח לחזור על הדברים הללו ולהעמידם בולט בפני התוהו ובוהו הממלאים העולם כולו, אם כי אין להגיע אל המהות של שורש הענין הזה, אבל עכ"פ לראות מה שאפשר לראות, אם כי לא יהי' בזה יותר מן לחזור על פסוקי תורה מפורשים.

ג

הטובות והרעות שהיו ושיהי' לעם סגולה המה אלוקיים, המה שכר ועונש, שכר על קיום מצות התורה ועונש על עבירות שהתורה הוזהירה עליהם כל לעשותם. השכר והעונש המה ענינים כוללים כל האמונה וכל התורה כולה, שכר ועונש בעוה"ז ובעוה"ב לנפש פרטי ולכלליות ישראל. הבטחת השכר על קיום התורה והעונש על ביטולה ח"ו נאמרו בפ' בחוקותי הכריתת ברית בהר סיני, וכן בפ' כי תבא בה הכריתת ברית של ערבות מואב, חוץ מן מקומות רבות בתורה ובמשנה תורה. הכריתת ברית זה הוא ענינו של עם סגולה. מפני שבחר ה' בנו מכל העמים בברית ושבועה, מפני זה השכר והעונש נתקשרו בנו לנצח. המצות שאנו מקיימים מקרבים אותנו להש"ת, ממשיכים השפע לנו בנפש ובגוף ומתקנים התיקונים שבכוחן לתקן. החטאים של ישראל, מטמאים ומרחקים, מחסרים השפעה וגורמים עונש ר"ל ומקלקלים הקלקולים שבחוק לעבירות שיקלקלו. אם איש מישראל אוכל מצה בליל י"ד בניסן, הרהו גורם לכל השפע והשמחה שימשכו ממעשה זאת, ואם אוכל בעשרה בתשרי גורם לקול גדול וכריתות הגפוש, אם לובש תפילין ורצועות הרי זה גורם לכל התיקונים, ואם לובש כלאים צמר ופשתים יחדיו גורם לכל הפגמים. אבל אם אחד משאר האומות בעולם כולו צרפתי אנגלי רוסי או גאהאני, אם יעשה מעשים הללו ובזמנים הללו אין בהם שום ממש, אם אוכל מצה אינו גורם כלום ואם אוכל חמץ אינו מחסר כלום,

יעשה כל המצות או כל העבירות הנאמרו לישראל אינו פועל שום פעולה בהנהגה, ואדרבה בענין הזה ישנו ההלכה נכרי ששבת חייב כי אין לו חלק בסדר העולם המתנהג עפ"י תורה"ק וכיון שנכנס חוץ מגדרו חייב מיתה. השכר והעונש הם עצמם המהות והענין האלקי שישנו רק בישראל. נבחרנו לעם קדוש סגולה מכל העמים להיות מוכנים ומעוטרים במהות הנשגב הזה שלא עשה כן לשום גוי מגויי הארץ, בחר ה' בנו והכין אותנו במדרגה האלקית הזאת להיותינו מרכז כל הבריאה, שרק על ידינו יסתובב כל הנהגה של כל הבריאה כולה, הקירוב והריחוק, השפע והחסרון, בנפש ובגוף בנוגע לנפש הפרטית ובנוגע לכל העולם, רק לנו נתן השי"ת את תורתו ונתקשר בנו בברית, ששמירת המצות מישראל לבד, יפעלו פעולות הללו לעד ולנצח. מבואר בספרי בעלי רוח"ק, מה שאמור בדיבור הראשון **אנכי ה' אלקיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים**, ולא נאמר אשר בראתי שמים וארץ, שהדיבור הראשון זה יסוד לכל מה שנאמר אחריו. ביציאת מצרים נחלנו כל המדרגה העליונה האלקית באופן ששמירת התורה שייך רק לנו לעם קדוש, ביציאת מצרים אחרי הזדככות בכור הגלות נתגלה בנו עצם ענין אלקי שעל זה היתה כריתת ברית של בין הבתרים ומפני זה קרבנו לפני ה' סיני ואשא אתכם על כנפי נשרים ואביא אתכם אלי, בחר בנו מכל העמים מקודם ואח"כ נתן לנו את תורתו, הבחירה הזאת נשתלמה בשלימות הצריכה עם יציאת מצרים. הדיבור הראשון של נתינת התורה ששמעו כל ישראל מפי ה' הודיע זאת לבני ישראל שרק להם נותן תורה ומצות, מפני שרק להם לבד שייך כל זה, אנכי ה' אלקיך מפני אשר הוצאתיך מארץ מצרים, התורה האלקית נתונה לעם הנבחר במדרגה אלקית נצחית.

כח העבודה בתורה ומצות ניתן לנו מיד השי"ת במתן תורה, והרי זה ההפרש בין המצווה ועושה לשאינו מצווה, וגם בין ישראל הבדיל השי"ת את שבט לוי לעבודתו, וכהן העובד בביהמ"ק מתקן כל העולם, וזר שעבד חילל, וכהן בעצמו בלא בגדים הרי הוא כזר והכל תלוי בבחירת השי"ת והורמא דמלכא. כח העבודה נתן ה' לישראל מפני שהיו מוכנים לזה, ובמעמד הר סיני נשלמו בכל העיטורים ובכל היקר להיות להם הכח הזה לשמור כל מצות התורה, ושמעשיהם יעשו הפעולות הנצרכים לתיקון הבריאה. מעת מתן תורה נהיינו לממלכת כהנים וגוי קדוש, מובדלים מכל העמים שבכל העולם כולו ומעוטרים בכח עליון נצחי לנענע עליונים ותחתונים, לתקן או לפגום, להרבות או לחסר השפעה, ע"י מעשה המצוה וקיום התורה בכל הפרטים, שאין בכח מעשים הללו בעצמם לגרום כל זה אם לא נעשו ע"י ישראל דוקא והגולה והנכלל בהם.

המעלה הגדולה העליונה הזאת שנתעלנו מעל כל גויי ארץ ומעל כל בריות עולם, שכל הבריאה כולה מתנהגת ע"י מעשי המצות הנעשים מישראל דוקא, זאת היא הגילוי האלקית בעולם. לפי שכל האנושי הטבעי, אין למעשי המצות של שמירת שבת

ושמירת טהרה או עבודת הקרבנות בבית המקדש, קשר עם ירידת גשמים גשמיים, פריחת האילנות והדשאים, מה הוא החיבור של תקיעת שופר באחד בתשרי ושיבה בסוכה בחמשה עשר בו, עם ברכת שגר אלפיך ועשרות צאנך, ומה הוא החיבור בעת כשאחד מישראל מגביה מחט מן הבור שיש בו עשרה טפחים אל שפתו להתחייב על זה סקילה ולמנוע הגשם והשובע ולגרום ירקון ושידפון ר"ל. אין להבין כל זאת בהגיון אנושי כי השכר שאנו ממשיכים במצות, והעונש שאנו גורמים בעבירות אינם טבעיים וארציים אלא קשרים וכוונות לפי סדר אלקי וסדר התורה שסדר השי"ת בעולמו. בפי בחוקותי בכריתת ברית של הר סיני, ובפי כי תבוא בכריתת ברית של ערבות מואב מפורש הסדר האלקי הזה והנהגת השי"ת את עולמו לפי סדר התורה. אם בחוקותי תלכו החוקים האלקיים, ונתתי גשמיכם בעתם ועץ השדה יתן פרי, ואם בחוקותי תמאסו ונתתי את שמיכם כברזל וארצכם כנחושה ולא תתן ארצכם את יכולה ועץ השדה לא יתן פרי. והי' אם לא תשמע בקול ה' לשמור לעשות את כל מצותיו וחוקותיו ארור טנאך ומשאתך שגר אלפיך ועשרות צאנך, והי' אם שמעו תשמע לשמור את כל מצותיו ובאו עליך כל הברכות האלה ברוך פרי בטנך ופרי אדמתך שגר אלפיך ועשרות צאנך. וכן קוראים אנו זאת בק"ש פעמיים בכל יום לקבוע ענין זה בלבינו תמיד.

הברכות והקללות הם נאמרים עם כריתת ברית, אלה דברי הברית אשר צוה ה' את משה לכרות את בני ישראל בארץ מואב מלבד הברית אשר כרת אתם בחורב, זאת היא הבטחה שיהי' כך, שאנחנו נמשיך ונגרום כל זה במעשינו, זאת הזכי' הגדולה בעולם והמעלה העליונה האלקית הנצחית שהגיענו אלי' ועל זה נכרת ברית אתנו לעולמי עד. ובערבות מואב קודם הברכות והתוכחות נאמר לנו את ה' האמרת היום להיות לך לאלקים ולשמור הקיו ומשפטיו ולשמע בקולו, והי' האמירה היום להיות לו לעם סגולה כאשר דבר לך ולשמור כל מצותיו, שזה הבטחה על הבחירה העליונה שבחר בנו השי"ת לעם סגולה. הענין של סגולה הוא דבר למעלה מן טעם ושכל מובן, שמפני זה זכינו להיות עליון על כל הגוים אשר עשה ולהיות עם קדוש לה' אלקיך ועלינו לשמור כל מצותיו. השכר והעונש שבאפשר רק לנו לישראל לפעול, זאת עצם המהות של בחירת וקדושת ישראל, גילוי מהות העליון הזה היא ההקדמה להחייב של שמירת התורה והמצוה שקבלנו עלינו באהבה, כי כן קודם מתן תורה נאמר ג"כ והייתם לי סגולה מכל העמים, סגולה הוא ענין געלם ללא הסבר ותפיסה בטעם, אלה הדברים אשר תדבר אל בני ישראל קודם קבלת התורה, וקודם נעשה ונשמע שאמרו כל העם יחדיו.

השכר והעונש ע"י מעשינו, זאת עצם האמונה ועצם המהות של קדושת ישראל, ודבר זה ישנו לאדם מישראל בפרטיות ובכלליות האומה הישראלית. העיקר הבטחות של ברכה וגם ההיפך ר"ל בפי בחוקותי ובפי כי תבוא הם הדברים בכלליות ישראל

ונתתי שלום בארץ, ורדפתם את אויביכם, ונתתי משכני בתוכם, ואולך אתכם קוממיות, וכן בפי' כי תבוא, ונתנך ה' עליון על כל גויי הארץ, וברכך בארץ אשר ה' אלקיך נותן לך, יקימך ה' לו לעם קדוש וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך ויראו ממך, והיית רק למעלה. וכן ההיפך, והפיצך ה' בכל העמים מקצה הארץ עד קצה הארץ, ונסחתם מעל האדמה אשר אתה בא שמה לרשתה, והארץ תעזב מהם, וזכרתי להם ברית ראשונים, הדברים בעיקרם הם נאמרים בשכר ועונש של כנסת ישראל בכללה. השכר והעונש הנוגע ליחיד מישראל לפעמים נתכסה מאתנו בעוה"ז ונשמר לעוה"ב. ולפעמים מהזמנים הרשעים מצליחים ואנשי עוולה עושים חיל, בכדי שתהי' הבחירה חפשית ועוד ענינים הגלויים לידע תעלומות ובלתי ידועים לנו. אבל במה שנוגע לכלליות ישראל הרי זה נגלה בתוה"ק וכן נתקיים בנו לעיני כל העולם כי **מפני חטאינו גלינו מארצינו** וכן אנו אומרים בק"ש פעמיים בכל יום, ואבדתם מהרה מעל הארץ הטובה ודבר זה כולל כל התורה וכל דברי נביאי האמת וצדק וכל דברי חז"ל בכל מקום שהם.

חורבן בית ראשון והגלות שאחריו, חורבן בית שני והגלות האחרון הזה, שהיו עונשים על עבירות שבתורה, היו באופן שמימי ובאופן פלאי, כי כל הענינים הנוגעים לכנסת ישראל כולה מתגלים לנו בדרך בלתי טבעי. היציאה ממצרים היתה ביד חזקה ובזרוע גטוי' באותות ובמופתים, וכן הכניסה לארץ ישראל עם הניסים והנפלאות שהיו מן ימות יהושע עד הישיבה בארץ. גם הכניסה בימי עזרא היו שמה נביאים המתנבאים בה' וגם להם נעשו פלאות. הכניסה לארץ ישראל והישיבה שמה, לא היתה זאת תכלית בפני עצמו לשבת בארץ במנוחה ובטח, אלא היו רק הכנה להגילוי שכינה והשראת הקדושה העליונה בבית המקדש על הר מרום הרים, בית זבול מכוון לשבתו עולמים. הגילוי האלקי בבית המקדש ראשון ושני זה העיקר שהכל מתלווה אליו ועצם הענין של קדושת ישראל והישיבה בארץ הקודש.

ד

היציאה מן ארץ ישראל בגשמיות היתה גם אבידת המתנות העליונות שהיו לנו, בשעת יציאה זו ה"י ג"כ חורבן בית המקדש וביטול התמיד והסתלקות ההשראה העליונה הנגלית הזאת. כל ענינם של ישראל בכלליות, העלי' והירידה, הבנין והחורבן, הכניסה לא"י והיציאה משם הוא במדריגה אלקית נגלית ונראית, היציאה מן ארץ ישראל לא היתה משום דבר וגורם טבעי אלא משום עונש חטאים ופשעים ועברם על דברי תורה, גם החורבן בעצמו ה"י בלתי טבעי ובאופן אלקי, כמבואר באיכה כי לא האמינו כל מלכי ארץ כי יבוא צר ואויב בשערי ירושלים אך ה' הוגה על רוב פשעי, ממרום שלח אש, יד של אש ירדה מן השמים להחריב את בית המקדש, וכן כל שאר הדברים הפלאים המפורשים בדברי חז"ל שהיו בימי החורבן בית ראשון ובחורבן בית

שני, כי במה שנוגע לכלליות ישראל ישנה הנהגה נגלית בכל עת. ובשירת האזינו הכוללת כל סדר הנהגה לישראל הזהירה תוה"ק על זה שח"ו בל נחשוב כי העונש הוא טבעי ארצי כי גם אופן של העונש והחורבן ה"י בהתגלות באופן אלקי שלא עשה כן לכל גויי הארץ, ובל נטעה ח"ו בזה ובל נה"י גוי אובד עצות ואין בהם תבונה, ואל יסיתו אותנו אחרים לחשוב כזאת, פן ינכרו צרימו פן יאמרו הגוים ידינו רמה ולא ה' פעל כל זאת, לו חכמו ישכילו זאת יבינו לאחריתם כי אין זאת העונש והחורבן בדוגמא לשאר מקרים בכל העולם, אצל עם קדוש כל זאת מתהווה באופן אלקי פלאי, כי איכה ירדוף אחד אלף ושנים ינוסו רבבה אם לא כי צורם מכרם וה' הסגירם.

הגאולה והישועה הנצחית שאנו מקוים אליה, המובטחת מה' בתורת משה בנביאים ובדברי חז"ל היא אלקית פלאית נשגבה מכל מחשבות אנוש. התקוה האחרונה והגדולה הזאת היא תכלית כל המעשים וסיבוב כל הנהגה כולה, בעת שירום קרן עם קרובו לנצח, והבריאה כולה תגיע אל תיקון השלם אל המנוחה והשמחה עדי עד.

אופן גאולה האחרונה הזאת תגדל בהתעלותה על כל מה שהי' בעולם לפני' עד הופעתה כמפורש בדברי חז"ל במקומות רבים. ולא יאמר עוד חי ה' אשר העלך מארץ מצרים, אלא חי ה' אשר העלך וקבצוך מכל הארצות האל, שתהי' יציאת מצרים עם הניסים והפלאות טפלה ושיעבוד מלכיות עיקר, וכל הנביאים נתנבאו לימות המשיח. הביהמ"ק שיבנה או יוגדל במעלתו ובקדושתו על כל אשר לפניו, גם על המשכן שעשה משה שהי' ניסים נגלים בעשייתו ובמשיחת כליו בשמן המשחה, גם על המקדש שעשה שלמה במעשי הכרובים ומקום קודש הקדשים והארון שלא תפס מקום גשמי, ומלא כבוד ה' את הבית, והאש ברה כחמה ואוכל לחים כיבשים שירד מן השמים לעיני כל ישראל. אבל המקדש האחרון יתעלה על כל זה, ירד כולו מן השמים עם מעשיו ומדותיו הגנוזים בנבואת יחזקאל הנביא עד עת קץ.

ביאת המשיח ותיקון העולם, סדר העולם החדש המתוקן עם כל הפרטים שלא נתפרשו לנו ושאי אפשר להשיגם ולידע אותם כל זמן של סדר עולם הזה הקודם לו, כל זה הוא שלימות של מהות ענין אלקי ומדריגה העליונה של ישראל עם קדוש. השכר והעונש של הנהגת התורה זאת האמונה הפשוטה והברורה הניתנה לנו בחורב מתוך האש, אם כי ההרגש והראיה בזה הוא כמו בשאר ענינים רוחניים שהוא משתנה ומתחלף לפי הדרגת הנפשות משורשן ותולדותן, הכשרת והתאמצות במעשי המצות וכוונתם, טהרה בגוף ובמחשבה והתעצמות בקדושה העליונה ע"י קניית התורה במ"ח דברים שהתורה נקנית בהם. אבל אמונת הדברים בכללם הם חלקו של כל ישראל מקטנם עד גדלם, זאת ידוע וברור לכל נפש מישראל. אין להתווכח על זה ואין להרבות במקורים לחזק הדברים, כי אין לעשות שיטה ח"ו ואיזה ענין קיצוני מן יסודות התורה, הברורים ומפורסמים לכל ישראל בכל הדורות, חבלי עבותות המקשרות

תאותיו, הנאחזים בכל הדרכים והנטיית המובילים ישר או בעקיפין אל הרע הגמור והמוחלט השולט בזמן האחרון הזה כמעט שליטה גמורה ומלאה.

לאמיתן של דברים, אין כאן דין ישוב ארץ ישראל העומד בשאלה, אין כאן הרצון של קיום איזה חיובים הנהוגים שמה להתווכח עליו ואין כאן שום דבר עם רושם דקדושה שיהי' המדובר עליו. מה שעומד על הפרק הוא עיקר ויסוד כל היהדות וכל התורה כולה, הי"ג עיקרים בכללם וכל האמונה הקדושה שידענו אותה מימות אברהם אבינו ומן מתן תורה עד היום הזה. כי בהפעולה הזאת של רכישת התישבות ומדינה בארץ ישראל, במעשה הזה נכלל כל החורבן שלנו ואין זאת פעולה גשמיית לבד. השאלה הגדולה והכללית היא, אם אנחנו ח"ו אומה ככל שאר אומות העולם ואנחנו עולים ויורדים מחמת אותן הסיבות שהמה עולים ויורדים בו, אם מהות שלנו הוא המהות של אומה צרפתית אנגלית או רוסית ומסתדרים אנו באותו הסדר עצמו שהם מסתדרים בו, מחמת אותן החסרונות שגרמו להם ירידה והשפלה כמו מתיחה צבאית, תכנית מועילה של השונא, פירוד הכוחות, אותן החסרונות גרמו גם לנו ירידה זו או אחרת, ואותן ההתאמצות והקניינים שגרמה להאנגלים והצרפתים היתרון וההטבה, יגרמו התעלות והטבה גם לנו. ההתקדמות וההתחכמות במדעות וכלכלות שגרמה לשאר אומות העולם מצב כלכלי משופר, ייסד גם לנו המצב הזה בעצמו, הארגון כח צבאי מלחמתי שהביא מצב בטחון לשאר אומות העולם יובטח גם לנו בטחון וחוזק בארץ, כבוד לאומי ומעמד נכבד בעולם תפיסת ממשלה ועתיד בטוח. או אנחנו דבר שונה מן כל שאר אומות העולם עם סגולה ובהר' ה' בנו מכל העמים להיות מנוהגים בהנהגה אלקית גלוי בסדר האלקי של מצות ואזהרות התורה בשכר ועונש ובגלות וגאולה מן השמים.

הציונות, המראה החדשה, שרואה את השייך לישראל לפי משפט הטבעי העולמי, אומרת שאנו נרדפים ומוכים מפני שאנחנו הפקר ללא הגנה נגד הקמים עלינו, הדחיפה של גויי הארץ לשנוא לרדוף וליסר אותנו ג"כ נתפס באותה תפיסה והסברה אנושיית וטבעית. כיון שאנחנו פזורים בכל הארצות על כל פני תבל אנו לוקחים מהגוים את השייך להם, אנו לוקחים מהם מחייתם ומקומם. אנו בזויים ביניהם מפני היותנו עם נודד ומין אנושי ממדריגה שלישית שקשה למצוא דוגמתו. הציונות מגמתה לתקן כל זה וכן לפי דעתם בהיכולת שלנו לגשם ההתפטרות מכל זה, "בשתרצו אין זה הלום" אמר הראש שלהם. באפשרות שלנו לארגן ולקבץ כל הכוחות להשפיע על כל האומות שיש להם הבעיה היהודית בתוך ארצם, שיכירו בזכות ההיסטורית שיש לנו על ארץ ישראל, עלינו להכשיר וללמד הנוער בחקלאות ועבודת אדמה, לבנות מושבים ללמדם חרב מלחמה, לקנות אדמה בכסף ואח"כ לרכוש השאר בכח, לאט לאט להשיג החירות פוליטי ומדינה עצמאית ולקנות מעמד בין כל גויי הארץ ולהיות כמותם. ההתדממות במעשינו ובהשקפתינו אליהם ימצא לנו יחס של הכרה מהם בהיותנו

כל גפש מיישראל, כמבואר בכל פסוקי התורה ובדברי חז"ל, זאת ידוע וברור לכל מי שעמדו רגלי אבותיו אצל הר סיני, זה היסוד של כל מי שיש לו חלק ונחלה באלקי ישראל, אין להביא ראיות על הי"ג עיקרים, שמע ישראל ה' אלקינו ה' אחד.

ה

ההסתר הגדול של אחרית ימי עולם אלה, הקטנות והשפלות של נפשות דור האחרון הזה שאנו חיים בו, נוסף על התפתחות המהירה של כוחות הטבעיים הארציים המתנגדים לכל ענין של קדושה, נתנו מקום אל ענין הציונות והשליטה לכל עיקרי האמונה לחול להתקומם ולהתפרסם. ההסתר פנים נתגדל מאד בדור הזה שהרי העולם הולך ויורד מן זמן אל זמן, דוגמת הבריאה כולה שבראשיתה היתה רוחנית נעלמה עד שנשתלשלה וירדה ירידה אחרי ירידה עד עולם הזה הגשמי שרובו רע וחושך, וכן בבחינת זמן מן הזמנים וכן בנפשות בדור אחרי דור. בימי דור המדבר אשר דבר ה' בהם פנים אל פנים, נפש הכללית של דור דעה הזה ה' משה רבינו ע"ה ולא קם עוד נביא כמשה. ההתגלות היתה תמידיית בכל יום בעמוד ענן ועמוד אש לילה, ועל כל חטא קל אפילו בדיבור תיכף נענשו, שזה ג"כ ה' חלק מן התגלות הנהגה אלקית להעביר וזהמת החטאים כי אין העונש אלא לזכך ולטהר. בימי השופטים והנביאים גם אליהם דבר ה' על כל חטא ועל כל פשע, ובכל זמן המקדשים, הבית המקדש עם התמידין מכפר על עונותינו. בזמן של בית שני בת קול ורוח הקודש, הקדושה העליונה ששרתה בעולם בתוך נפשות הגדולות, דבריהם וכוחם של קול ה' שדבר בהם מנעו את הטומאה להיות בתוך ישראל. ההסתרה הכללית באחרית הימים הרחוק הרבה מן זמן המקדש עת אשר נמנע מאתנו לשמוע בקול ה' באיזה התגלות שיהי', הורשה לכל טומאה להתפשט בעולם, לכל דעות של מינות שישתלטו ושיקיפו וימלאו את האויר אפילו מינות חלוטה וסופית של ציונות זו שתקבע בישראל ותהי' מוסכמת כמעט מכולם.

לכאורה, מה זאת העבירה שידורו יהודים בארץ ישראל, מה זאת החטא להחליף מושבם מן ארצות הגוים אל ארצנו הקדושה, ומה זאת הרעה שיהי' שמה כפרים או כרכים יהודיים, ובזמן שהערביים רוצים לגרש אותם בהכרח לעשות מדינה בכדי להגן על חייהם. כה יאמרו שומרי מצות מעשיות באיזה בחינה, הנקראים בנוכח ציונים-דתיים או תורתיים. ובזמן הקודם קבעו אלה כי אדרבה יש מצות ישוב ארץ ישראל ומדוע נמנע מלקיים איזה חיובים שישנן שמה גם בזמן הזה, כה ישאלו כה יתווכחו וכה ידברו אותן שאינן רוצים לראות יותר מן המדה שעל מדה הזאת יש להם טענות מענה. אינם רוצים או אולי אין ביכולתם להבין יותר, נמשכים אחרי השטחיות ואחרי הנוחיות, אחרי המיית הלב ואחרי זרם העולם אחר כוחו של השטן המלוכב בזרם הזה, אחרי מציאות והצלחה העראית המסמא את העיניים, אחרי רהבי עולם והמון

נאורים ומפותחים כמותם בעניני עוה"ז ובמה שנוגע לחיים הברשיים, עלינו לעשות כל זאת כי זאת היא המטרה שלנו, כיון שאין שום הבדל וחילוק בין עם יהודי מהותו וגורלו ובין זו של גויי הארץ.

עצם ענין הציונות הוא אחת שאין שום חילוק בין מהות אומה הישראלית לבין מהות אומה הצרפתית ואיטלקית אלא שהתנאים נשתנו. לשאר האומות לא קרה האסון הזה של גלות מארצם שלא הי' אצלם הסיבות שהי' אצלנו בשעת החורבן, ואם נפלו מגדולתם במלחמה נשארו בארצם ובנחלתם, אבל לעם ישראל מחמת חולשות צבאיים שונים נוסף לנו גם גלות מארץ המולדת שלנו, ומחמת זה חידוש והטבת מצבינו הלאומי יהי' קשה ביותר. עלינו לנקוט באותן האמצעים הנאותים ביחוד במצב אי רגילי הזה. עלינו להפיץ תעמולה, עלינו לקבץ מעות, לרכוש את ארץ המולדת בחזרה בכל אופן שיהי' לקנות או לכבוש לפי האפשרות בזמן מן הזמנים. אצלנו נוסף גם הנחיצות לעורר רוח לאומי של גאווה ועוז שנשכח ונוטל מאתנו בהמשך הזמן של פיזור והאסון הגלותי, עלינו גם לעורר שנאה מן העמים להזמין תנאים שעוד יותר יחמירו את המצב הגלותי, וזה ילחץ את התושבים היהודים בארצות העמים לעזוב מקומם וליסע לארץ ישראל ארץ המולדת אפילו באופנים יותר חמורים. עלינו להתיישב במושבות שמה באופן מסודר בכדי שמקום המושבות ישתמשו פעם לאיזור צבאי מרוכז. עלינו להתארגן ולהתרכז להסתדר באותן האמצעים האפשריים ולהשתמש גם באותן הכשרונות היתרים העומדים לרשותם לעם ישראל, למרות האסון הגלות שנתארך זה זמן רב וכביר. לאט לאט להבנות ולהתכונן ולמצוא מקום לעם זה הגויי-היהודי בתוך מסגרת העולם בין שאר העמים.

1

בהכרח לומר, כי הציונים עשו כל האפשר להשיג מטרתם ביגיעה ובעקביות לפי מחשבתם והבנתם במהות עם ישראל. לא זאת כי נהי' ככל הגוים בית ישראל בעתיד, אלא אנהנו כבר אותו הענין בעצמו. לפי תפיסה זו שאין הבדל בין עם ישראל לבין עמי איטאלי וצרפתי בעצם מהותו וקורותיו, עשו מנהיגי הציונות עבור עמם הצרפתי-ישראלי, מה שמנהיגי האנגליים והצרפתיים עשו עבור האומה שלהם. כי התכלית של עם ישראל אינו שונה מן המטרה והתכלית של אומות אחרות, כיון שאנחנו אומה כשאר האומות אין שום חילוק בהשאיפה שלנו לאותה של שאר אומות העולם, לפי מטרה סופית זו להיות לנו מדינה לאומית עם כח הגנה צבאית וחיים כלכליים משופרים, פעלו הציונים מה שהי' ביכלתם לפעול. לפי היסוד המחשבתי זה פעולות הציונים בכל המשך הזמן נכונים המה בעיקרם ובכללם, שום מדינאי עולמי לא יחלוק על התוכניות וסדר הפעולות בנוגע למטרה זו של הציונות הלאומית. לפי הבנתם בענין עם ישראל וקורותיו צדקו הציונים במאה אחוזים, שום אומה אחרת לא היתה

פועלת באופן שונה מן זה של הציונים להטיב מצבם אם היו נמצאים בתנאים הללו. אנו אין חולקים על המעשים אלא על היסוד והשורש לכל המעשים הללו. אנו נפרדים לגמרי מן ההבנה הזאת בענינו של עם ישראל, כי זאת כפירה והתכחשות גמורה בכל עיקרי אמונה.

אנו מאמינים בני מאמינים באמונה שלמה, כי לא ככל הגוים בית ישראל, לא לבד שיש לנו משפטים וחוקים ומנהגים אחרים, אלא כל המהות שלנו, וכל הקורות אותנו, וכל העתיד לנו, המה דברים שמימיים אלקיים מסודרים בסדר התורה, הסדר האלקי המיוחד עבור כנסת ישראל. האנגלים הצרפתים האטאליים והרוסים והאמריקאנים כל האומות שבעולם הם ענין אחד, ועם ישראל הוא ענין אחר נפרד מהם מן מהותם ומן סדר עניניהם ואין שום חיבור לעם ישראל בתפיסה העולמית האנושית במה ששייך לכל העולם כולו.

באנו לארץ ישראל בכח ה' בורוע נטוי' גלוי' בעמוד אש ועמוד ענן, גלינו משם בעונש על החטאים שלנו בגזירת ה', נחזור שמה באופן אלקי גלוי בהבטחת ה'. שום דבר מהדברים המביאים תועלת לכל עמי העולם, לא יביאו תועלת לנו. לא לבד שאנו שונים מכל עמי העולם בהדרכים המביאים תועלת או ההיפך אל האומה, אלא המטרה והתכלית של עם ישראל שונה לגמרי מן המטרה והתכלית של כל עמי העולם, בזמן שתכלית הסופית של כל אומה במה ששייך לכלליות האומה, היא ארץ ומדינה עצמאית וסדר חיים כלכליים משופרים, תכלית סופי שלנו הוא הגאולה העתידה המפורשה בתורה ובנביאים ובדברי חז"ל על ידי משיח צדקינו, בית המקדש שירד מן השמים, התגלות אלקות בעולם, תיקון כל הבריאה כולה בתיקון השלם, והכל בין התכלית עצמו ובין ההישג והופעה של תכלית זה, יהי' באופן אלקי נסיי נשגב וגבוה מכל מחשבות אנוש ללא דמיון וללא השוואה במה שנראה בעולם כולו בתפיסה והישג אנושי. זאת אמונתנו שאנו מוכנים למות עלי' זאת אמונתנו שאנו חיים בה.

הקוטב הזה היסודי הוא הריחוק של כנסת ישראל באמיתית ענינה מן ענין הציוני, ההתנגדות למדינה הציונית אינה מפני שמדינה שלהם אינה טובה ומסודרת כראוי, או מפני שענין מדינה ועצמאות בכלל אינן טובים אינן מוסמכים ואינן מביאים בטוחות וזקיפת קומה לכל העמים שיש להם או משיגים דברים הללו: כל ההתנגדות לציונות אינה מנקודת הראות של ענינים הללו אלא מבחי' תורה ואמונה במה ששייך לנו, מדינה ועצמאות טובים ויקרים המה לכל הגוים שבעולם, אלא שאנו מוכנים ומיוחדים לענין גבוה ונעלה מזה אנו מובטחים בגאולה שלימה מן השמים, מדינה ועצמאות זאת ההתעלות וההצלחה לכל גויי הארץ, לנו זאת השפלה וחילוף מוחלט. ההתנגדות לכל ענין הציוני א"א להתפס בשכל אנושי ארצי אלא מן קשר הנפש בה' אלקי ישראל. אין שום חיבור בין הציונות עם תוה"ק אלא ההיפך הגמור מכוון בדיוק מול נקודה המרכזית של אמונתנו וכל התורה מן השמים.

לכאורה יפלא, מדוע הוצרכה כל התעמולה עבורינו, מדוע לקח זמן רב משך חמשים שנה להסביר גם לנו לעם ישראל בעצמו את הציונות המדינית לשאוף אל חירות של מדינה עצמאית דבר שכ"כ פשוט ומבואר. העמים בכל מרחבי תבל יודעים מזה ולוחמים עבור זה, גם עמים פרימיטיביים בארץ כוש מוכנים המה לשלם כל מחיר ולתת כל קרבן למען השיג עצמאות מדינית לעמם ולארצם, ומדוע לעם ישראל היתה נחוצה כל ההסברה וכל ההטפה משך חמשים שנה לשכנע אותנו בדבר הפשוט הרגילי הזה, וכי באמת אנחנו הבעלי דעה הקצרה מכל יושבי חלד? מדוע יהי קשה לנו לתפוס ההסבר הזה המבוסס בכל ההצדקה האנושית, וכי באמת אנחנו עם הסכל והבלתי מפותח ביותר? או אולי הי' החיים שלנו במשך זמן הגלות נוחים וטובים כל כך בין האומות עד שהי' קשה לנו להפרד מנעימות הזאת ולהתרחקות במדינה וארץ משלנו? וכי לא הי' די בנחלי דם ודמע של ישראל שבהם נרטבנו כמעט בכל העולם כולו משך שמונה עשרה שנה בכדי להביא אותנו אל הפתרון הפשוט והנראה הזה. אבל האמת שהציונות לא הסבירה לנו הפשוט והמובן כלל, מדינה ועצמאות לכל עם ולשון אין בזה שום חידוש ולא שום רע כלל, אבל במה שנוגע לעניינינו האמיתיים במה שנוגע לקדושת ונצחיות ישראל זה שינוי המהות ומהפכה תכליתית, חילוף היסוד של עם קדוש אלקי נצחי אל זה של מהות ארצית עולמית של כל יושבי תבל. הציונות כלומר להיות לנו לאום ומדינה, היא שלילה של עניינה של כנסת ישראל, הברית בין הבתרים, מעמד הר סיני, ברית של ערבות מואב, שירת האזינו שהעדות עלי' הם שמים וארץ. עניינה של הציונות הוא הניתוק הקשר הנצחי של אורייתא וישראל, לכחש כל העניין האלקי שנטע הי' בנו והנהגה השמימית הזאת, לשרש אחרי האמונה הפשוטה שאך בנו בחר הי' מכל העמים ולהוריד מאתנו העדי של שכר ועונש מן השמים, לכפור בגלות וגאולה מן השמים, לגשם ולזהם כל המושגים הקדושים של נפשות ישראל, להראות לנו שאנו מסתדרים באותו הסדר ובאותן העליות והירידות של כל עמי הארץ, המושג הזה הוא ירידה לנפש מישראל שאין ירידה אחרי' חושך ואפס שאין אחריו כלום. החילוף הזה השולל הכל והמחריב הכל החותר מתחת השרשים, בתכרה שיקח זמן רב ותעמולה מפוזרה בליות תנאים מבהילים שעזרו למהפכה הזאת להשתקע ולהשליט את עצמה. הציונות אינה שיטה או התעוררות, הציונות היא מהפכה תכליתית תוקף הטומאה בעוצם גדול שלא הי' כמותה בישראל.

הציונים ידעו מן המהפכה שהציונות מהפכה, והכחש שהציונות מכחשת, הודיעו על זה גלוי לכל, ללא מעצור מן זמן הופעתם עד עת הישג מטרותם. הודיעו בעיקר כי האמונה בגלות מן השמים גאולה מן השמים עם ביאת משיח צדקינו, זאת מעכב לפי דעתם, הריכוז וההשתמשות בכוחות שעומדים לרשותינו שאפשר על ידיהם לפתור שאלת הגלות והתפוזרות בין העמים. האמונה שענין הגלות בכלל, הצרות והיסורין, ההריגות ושפך הדם שעללו לנו העמים השונים זאת הכל גזירה מן השמים, זיכור מן החטאים, דרכי הנהגה העליונה המביאה אל התיקון השלם שסדר השי"ת בעולמו, לפי כפירה הציונית, האמונה הזאת היא האסון הכי גדול לנו, שהרי זה מצדיק את הגלות ומונע השאיפה לדרכי הפתרון העולמי והארצי מה שהציונים רואים כ"כ נכון להפעיל את הדרכים הללו עבורינו. הציונות הוכרחה להלחם עם האמונה המגדלת להם במלחמה גלוי להכשיר את עם ישראל בהכשרה הנחוצה לחשוב את המחשבות שהם חושבים והתבונה שהם מבינים.

בכדי להביא אותנו אל הגישה הציונית פרסמו פעם אחרי פעם ללא הפסק הפתגמים שבהם מסבירים עצם ענינו של הציונות ושהציונות מוכרחת לפרסמם. „נוציא את העם מן הדרכים העקלקלות“, „נשחררם מן האמונות הטפלות“, „נסיר מהם כבלי הקטנטנות“, „יהדות המשיח אסון לנו“, „אנחנו נוציא אותם מן הסמטאות הקצרות שהלכו בהם כל זמן הגלות“, „אנחנו בלתי מוכנים על המשיח עם המוריו“ ועוד כהנה וכהנה הממלאים את ספריהם, מן גוריון עוד מזכיר באיזה פעם מלחמתו עם הציונים הישנים עוד זוכרים מלחמה זו, בן גוריון עוד מזכיר באיזה פעם מלחמתו עם המושג של אתה בחרתנו, אבל כהיום אורי אבנרי ושאר סופריהם ומנהיגיהם שכחו כבר זאת, ההכחשה לכל ענין יהדות ואמונה הן במחשבה הן במעשה הוא ענין פשוט ומקובל אצלם ואינו זקוק עוד לשום ויכוח ואינן מדברים עוד יותר בענין זה הרבה. אולי אין צריכין עוד לדבר מזה שכבר השיגו המטרה זו להשקיע כמעט את כל ישראל במחשבתם מחשבת הציונות, על שטח זה היתה להם נצחון כ"כ נקבע שאך למותר עוד להתעסק בזה, כי ההתנגדות לענין הציונות כמו שהיא באמת כמעט נתבטלה ונשתתקה.

פריקת עול תורה לגמרי ר"ל, החילול שבת קודש והתפטמות במאכלות אסורות, ביטול כל מצות ולעבור על כל העבירות של כל התורה, היא תוצאה ישירה ומוכרחת מן הציונות, אם כי במראה החיצונה שלה מצטמצמת רק לרכוש ארץ ומדינה ומקום בטוח לעם ישראל. בנוגע לפעולות הללו הציונות אינה מצגת ניגוד לשמור שבת ולאכול מאכלות כשרות, אין זאת תנאי מפורש כלל במגילת היסוד של הציונות או של המדינה, אבל ההבנה העיקרית של הציונות על ענינו של עם סגולה שוללת כל האמונה הקדושה מן ראש עד תכלית, שוללת ג"כ הכשר הרצון של קיום המצות במעשה כאשר נצטוונו בתורה"ק. התפיסה על מהות ישראל בגישה טבעית ארציית

ההסכם שהכל נתפס בהבנה הזאת האנושית המברית מן הקצה אל הקצה, אינה נותנת מקום לשמירת התורה כאשר ניתנה לנו מן השמים.

ההבנה הזאת שאנחנו אותו המהות ומונהגים באותה ההנהגה האנושית של כל הגוים, לא לבד מכחשת את כל האמונה של עם סגולה אלא שוללת כל קיום המצות במעשה כאשר נצטוונו בתורה"ק שהרי כל המצות א"א לתופסן בתפיסה אנושית, א"א להכיל בגישה זו לא את החוקים וגם לא את המשפטים. אם אפשר לפי האנושיות להסכים עם הלאו של לא תגנוב, הלא א"א להשיג מדוע ישלם הגנב דוקא כפל ותו לא, מדוע לחלוק הגנבות של ארבעה תחת תחת תחת גניבת מלבוש, מדוע יש חילוק במחירת בין הליכתו וחזירתו, מדוע חמשה תחת השור ולא תחת גניבת רחיים ורכב שמחיתו של אדם תלוי בהם, ומדוע אם מודה הגנב אחר שגנב פטור גם מן הכפל וגם מכל עונש. אם אפשר להאנושיות להסכים על יום שבתה שיהי' ביום השבת כמו שהציונים מסכימים, אבל מדוע אם נושא משא כבירה של שולחנות וספסלים ברשותו פטור עליהם, ואם מזיז מחט קטנה הזזה כל דהו מן רשות לרשות יש על זה חיוב סקילה, וכן ברוב מצות התורה שהם רק חוקים לבד וא"א כלל להקיפם באיזה שכל אנושי. חמץ בפסח אינו מחליש את הבריאות וכוס של חמין טעים מאד ביום הכיפורים, אין יתרון להגוף הגשמי בלבישת דבר של עור הנקרא תפילין והאדם נראה נאה גם עם בגד שעטנז, אין שום צער באכילת חלב ודם ואין שום נוחיות באכילה בסוכה, כל מצות תורה"ק שגבו למעלה גבוה שמים מן הארץ מן מקום שיד שכל אנושי מגיע שמה. הציונות אינה גוזרת לחלל ש"ק אבל עוקרת את כל היסוד לשמירת שבת הציונות אינה גוזרת לעבור דוקא על כל העבירות אבל מסלקת את השורש לשימירת כל התורה כולה. הציונות הטבעית האנושית הגויית עוקרת הכל ומכחשת הכל ומגעת עד שורש השרשים של כל קדושת ישראל.

הכפירה הציונית כשהיא לעצמה, פוגמת את הכל. חילול התורה כולה זה ענף טבעי מן שורש הציוני, וזאת בלתי אפשרי שלא תבוא כי זהו שלשלת חזקה ולא ארוכה ביותר. בזמן הופעת ענין הציוני בעולם, רוב רובן של ישראל בארצות מזרח איראפא מקום פריחתה ורביצתה, היו שומרי תורה במעשה, הנטי' וההמשכה מן ביהמ"ד היתה אל מעשה הציונות בלבד, כלומר, להתעסק באותן הדברים שיביאו אותן אל ארץ ישראל עם המטרה לבנות בית לאומי עבור ישראל. עברו אל רוח הציוני בכל פעם יותר במספר ובכל פעם ביותר תוקף, אבל ביחד עם ההמשכה במעשה, נמשכו ג"כ אחרי רעיון הציוני והתקשרו בו. זאת נתק את הנמשכים, מן הקשר עם תורה ואמונה, באותה מדה שנתקעו בציונות לכונו עם ומדינה, באותה מדה שנתקעו עם כל העבירות במוקדם או במאוחר. בשטחיות אין שום תנאי בנסיעה לארץ ישראל ברעיון לאומי, או כמו שאומרים הדתיים בכדי לקיים מצות ישוב א"י לקיים מצות התלויות בארץ, להציל את ישראל מן הגוים, אין בכל זה תנאי של חילול התורה

כולה. אבל השטחיות אינה מספיקה אלא על זמן מסוים, עצם הענין של הציונות עם כל כפירה הכללית עד אפס האפסים, מתראית ומתגלית בלב המשתייכים לה. הכפירה פועלת פעולתה אפילו ללא רצון וללא הודע כי א"א בשני הפיכים רחוקים להתקיים כאחת, א"א להחזיק באמונה נוצרית או מחמדנית ולהיות ישראל ג"כ, זאת מובן מפני שמי שמחזיק באמונה גויית הללו הוא מומר ליהדות ורחוק מאתנו בכלל, יותר מזה הוא הריחוק מן ענין הציונות לשמירת התורה, ויותר מזה בלתי אפשרי להחזיק בשניהם.

ח

כח רב ישנה בטומאה הציונית מפני שנתאחזה בדברים עליונים ביותר והזכיות הגדולות של עם סגולה. תורה"ק כמו שניתנה מסיני ושתפרשה בקבלת חז"ל ובעלי ש"ע המה חיובים על כל יחיד ויחיד מישראל לשמור לעשות ולקיים, אבל המתנות והזכיות נתונים לכנסת ישראל כולה. יציאת מצרים, מתן תורה, מן, ובאר, וענני הכבוד בארבעים שנה במדבר, וכן כל החמש עשרה מעלות עד כניסה לארץ ישראל ובנין בית הבחירה, המה מתנות וזכיות עליונות לישראל. הכניסה לארץ ישראל הכוללת בתוכה כל עשר קדושות עם בנין בית הבחירה המה מעלות אחרונות ושלמות הכל. לשונינו לשון הקודש היא ג"כ מן הזכיות העליונות שהרי מן זמן חורבן בית המקדש והגלות נלקחה מאתנו הזכ"ה הגדולה הזאת להשתמש בלשון הקודש בשימוש מלא, וכל היהודים בארצות פזורים משתמשים גם בלשונות אחרות, מפני שאין לנו עוד הזכות הזו לדבר בלשון הקודש לבד. אבל משום שאין לדבר בלשון העמים עשו ישראל שינוי בלשוניהם, כמו יודיש שנשתנה מן גרמנית, לאדינה שנשתנה מן ספרדית, וכן היהודים בתורכ"י מדברים בלשון הזה בשינוי, כמו היהודי בארצות הערביות שהלשון הערבי שלהם שונה מן זה של הערביים, להראות הבדל בין ישראל לעמים כמו שביאר בזה מרן החת"ם סופר זלה"ה. ארץ ישראל ולשון הקודש הזכיות העליונות. נלקחו מאתנו בעת החורבן מפני שאין אנו כדאים לכך, ואלה חוזרים אלינו בגאולה העתידה במדריגה יותר גבוה ובבחינה יותר עליונה, כמו הגאולה עצמה תכלית הבריאה עת אשר ימלוך ה' לעולם.

הכפירה השרשית הנכללת בציונות החושך הגדול הקודם והמתאים לאור הגדול הנצחי פגע בדברים עליונים הללו, כללו את ארץ הקודש ולשון הקודש בתוך כפירתם וממרים בהם את ישראל, שאול מתחת רגזה ופתחה את פי' לבלוע ר"ל את הכל. הטומאה הזאת שנתאחזה בדברים הגבוהים מעל גבוה נתאמצה ונתגברה מזה עד כדי שתפשט באיכותה הן בשרשים והן בענפים ובענפי ענפים ולכלול כמעט את כל ישראל בהטומאה הזאת. היו מקודם כופרים גוים וגם מזרע ישראל. אין הבדל בין כופרים הגויים ובין כופרים הציונים באופן התכחשותם אלא שהציונות עוד הוסיפה והעמיקה עליהם, כי הכופרים שקדמו להם, כפרו ר"ל בבחינת שלילה בכלל, אבל

הציונות היא בחיוב ובמעשה וכל הפעולה הציונית היא תוצאת הכפירה הזאת, ולא עוד אלא מיוחדת כפונתה מול קדושת ישראל בפרט בכיון ובדקדוק גמור. הציונים הציגו את העקירה לשרש אחרי כל אמונתנו וקדושתנו כשיטה ומטרה שעל שיטה זו כל המעשים הציוניים נבנו ונתיסדו וכל פעולה מפעולותיהם מכילה התוכן הזה.

רוח לאומיותם ובנין מדינתם המה דברים שבפועל, שבזה ממשיכים מפרסמים ומקיימים התכחשותם שאין שכר ועונש, אין גלות וגאולה, אין ביאת המשיח ותחיית המתים ואין ישראל ואומות בעולם, דברים המכוונים אל המרכז והעצם של קדושתנו ואמונתנו. בזה הציונות דבר חדש בעולם, קליפה וטומאה עזה מאד בהתגברות מול השורש העליון בהתנגדות אל היסודות של קדושת ישראל בכלליות. דבר זה נובע מן עצם הרע שבעולם מן שרשו דוקא, והמשיכו כח גדול ועצום בכפירתם המיוחדת בעיקרה נגד קדושת ישראל דוקא, דוגמת עבודה זרה של ישראל שאין לה ביטול במעשה או בדיבור כמו ששייך הביטול לעבודה זרה של עכו"ם. חמור ואמץ ענין הכפירה הציונית מן זה מפני שבאה מן זרע ישראל ובשביל ישראל, ועוד יותר מפני שמתאחות בעצם ענינה בקדושת ישראל, חמור ג"כ ענין הציונות מן ענין עבודה זרה אם כי טומאת עבודה זרה ג"כ נכללת בתוכה. היקף כפירתם של הציונים כולל גם את הכפירה הכללית שאין בריאת העולם ואין שום שמימיות בעולם ר"ל, אבל גם ההיקף הזה פוגם ביותר בעת שבא מן הציונים מן זו של הגוים הכופרים באותה כפירה עצמה, כי כל פגם הוא לפי ערך החטא הנעשה וכן מפורש בתוה"ק חילוק של העונשין לנקות הפגמין השונים, ויש חילוק בין חייבי עשה לחייבי לאווין ובחייבי מיתות ב"ד יש ג"כ חילוק בחומרו. לפי ערך הפגם והמשכת הזוהמה, כח הטומאה עצמה יונקת עזו ומתגברת עד בא הזיכור והטהרה לפי הדרכים המפורשים בתוה"ק. אם כי הגוים הכופרים עוברים בזה על שבע מצות שזו אחת מהם, אבל אין ערך ודמיון בהפגם וההירוס בשעה שהכופרים הללו המה מזרע ישראל שקבלו תורה מהר סיני ונבחרו לחלק ה'. מפני שכפירה הציונית היא בחיוב ובפועל, מפני שענינם מיוחד לישראל דוקא, ונאחזים בהזכיות העליונות אשר לעם סגולה בגלוי ומפורש, מפני זה הציונות היא הטומאה הנוראה שעלתה עד מרום ואין בכוחנו לפורטה ולפרשה. נתגברה הציונות באומץ רב ונמשך כח גדול לה לסור כמעט כל ישראל מאת אביהם שבשמים שעוד לא היתה כזאת עד היום הזה.

הציונות הרסה בזהמתה את כל המושג בענין ארץ ישראל ארץ המקודשת בכל הקדושות וחמדת כל הנפשות, פגמה וחלפה הענין הגבוה הזה לדבר ארצי וגויי, שכל ענין ארץ ישראל לעם קדוש אינו אלא הענין של צרפת לצרפתים, ואנגלי לאנגלים, הקשר הוא קשר לאומי והמטרה היא תעשי' וצבאית, וחיים כלכליים ככל הגוים בעולם. בענין לשון הקודש לא לבד שהציונות חלפה וגשמה את המושג אלא גם חלפה את הלשון עצמו. הענין הזה נתבאר ע"י הגאון החסיד האמיתי מרן ר' שמעון הלוי

מזשעליכאון הי"ד זלה"ה. נודע מדברי חז"ל כי כל אומה מאומות העולם מיוחדת באיזה ענף מהטומאה הכללית שהרי החזיר הקב"ה התורה על כל האומות ולא היו יכולים לקבלה מפני ענין מיוחד של כל אומה ואומה המתנגד לאזהרה מיוחדת שבתוה"ק. בדרך כלל ישנן שבע מדות כלליות בטומאה שכל אחת מתחלקת לעשר, שבעים דברים בטומאה והן השבעים אומות ושבעים לשון כלליות שכולם המה ענפים מהם. כל טומאה מיוחדת מתעצמת באומה זו השייכת לענין זה וזה כוחה וכח השר שלה בשורשו וכח זה מתלבש בלשון הפרטי של האומה. התלבשות של טומאה פרטית בהלשון הפרטי מתראה בהגיון של לשון הזה שאין ההגיון המחשבתי של לשון זה דומה להגיון המחשבתי של לשון אחר. ההגיון של לשון הגרמני הוא מיוחד ומתאים לענין רציחה וצבאית, ההגיון של לשון צרפתי מיוחד ומתאים להבליט בו רצונות גופניות, ההגיון של לשון אנגלי מתאים לבטא בו נטיות מן האמת ושקרים פוליטיים, וכן הלשון הפולני מיוחד לגאווה וגאון וכדומה. כל זה נראה בחוש שלכל לשון ולשון ישנו הגיון מיוחד הנובע משורש הטומאה הפרטית הנקבע בלב של אומה זו המדברת בו. לשונינו נקרא לשון הקודש שמלבד הענין שאין בלשון הקודש ביטוי מיוחד לגנאי כמו שכתבו הקדמונים ו"ל, עוד בזה שההגיון הנמצא בלשון הקודש הוא כולו קדוש וטהור ולא נמצא בההגיון הזה שום מדה רעה כמו רציחה, שקר, תאוה וכדומה אך כולו קודש נקי מכל הגיון בלתי טהור, ובלשון הזה נובע כלליות הקדושה המתעצמת בכנסת ישראל קודש ישראל לה'. בעברית הציונית, ישנן הרבה מילים בדויים מן הכופרים, אבל גם המילים המושאלים מן לשון הקודש המה נאמרים ונכתבים בהגיון גויי רחוק מאד מן לשון הקודש, בריחוק יותר גדול מן ההגיון שבשאר לשונות העמים. כי לשון עברית של הציונים ההגיון שבו הוא מעותק מן הרבה לשונות של גוים ויש לראות בו העתקה ישרה מן לשון גרמני אנגלי וצרפתי, אבל כן יש בו הרבה מן ההגיון שבשאר הלשונות ויש בו אפילו ההגיון היאפאני. עברית הציונית כולל בתוכו טומאות ההגיון שבהרבה לשונות של גוים, ואינו מיוחד להגיון אחד, העברית היא טומאה כללית. כן ביאר הגאון קדוש ה' זי"ע. הציונים מודים בזה וזה זמן לא כביר העיר בן גוריון ראש הכופרים בשעתו בכנסת המינים שלהם, "אנו קוראים לעברית לשון של נביאים, מסופק אני אם נביא אחד יבין הלשון שאנו מדברים בו". ההנחה זו צודקת ביותר כי אין ההגיון והסגנון של עברית הציונית דומה כלל ללשון הקודש אלא העתקה מקובצת מכל לשונות העמים, ההברה העברית אינה ספרדית כלל אלא מיושרת אל ההד והברה של לשונות הלטיניים, העברית היא טומאה מקובצת מעמים רבים, כל זאת היא ענף מן הציונות עצמה המכחשת מהות הקדושה לעם ישראל וקובעת חילוף והשוואה של כל גויי הארץ. כדאי להוסיף כי בן יהודה שר"י הממציא לשון עברית ציונית מת בש"ק במיתה חטופה בעת עישון סיגאר ובעת כותבו בלשון הזה.

ט

מה שהציונות הוא באמת, כלומר שהציונות במעשה לבנות עם ומדינה הוא במחשבה העקירה הכללית לכל קדושת ישראל, זה גלוי ומוכן והציונים בעצמם אין חולקים על כל זה כלל אדרבה דוברים על זה בכל ההודמנות בזמן שהדבר עומד על הפרק ומפרסמים זאת באופן ישר ללא ספק כלל שזה הוא ענינם. מי שמתווכח על הדברים הללו המה לא הציונים, אלא הדתיים או תורתיים או שאר השמות שקוראים לעצמם לפי צורך השעה. הציונות-דתית, זו של מזרחי הקודמת או הקטנים מהם במספר האגודאים דהיום ההולכים בעקבותיהם והמעתיקים דבריהם, המה האחראים עבור ההיקף השתלטות של הציונים. אינן אחראים עבור השיגם בהישג המדיני שהרי כל פעולה ומאמץ נעשה מן הציונים בעצמם, המזרחים היו רק שותפים קטנים וחלושים וכמעט ללא צורך כלל בהפעלות הללו, אבל בנוגע ההתפשטות והשתלטות הציונות בישראל, ההישג בדבר הזה יכתב על חשבון ציונים הדתיים. המה המשיכו על ענין זה דברים שעבורם נמשכו להציונות רובם של האוחזים בזה כהיום, המה ציירו את הציונות בגוונים הלוקחים לב יהודים שומרי תורה רוב מנין ובנין של כלל ישראל בימים הללו, הם גשרו הגשרים שעליהם עברו היהודים מן דת ישראל אל ההכחשה הציונית בכל פעם במספר יותר גדול ונגררו אחרי עד שנבלעו בתוכה. הציונים ידעו מזה והחזיקו בהם בהדתיים והשתמשו בהם שימוש מלא, נחוצים היו להם בנחיצות גמור, אם כי שלמו להם רק חלק קטן משכרם המגיע להם עבור מעשיהם וההישג המכריע הזה.

אולי אין להאשים את הציונים בחסרון הכרה ותודה, סכ"ס ה' ברור אצלם שאין מקום לאיזה דתית באיזה צורה שתהי' מן השקפה הציונית הזאת שהמה עוסקים בה. הביטו על המזרחי שלהם כעל איזה צורך שעה, והציונים ראו אותם בלתי כנים וחנופים, באוחזים בשתי הדברים בציונות ובדתית, שאם אדם נמסר וגאמן לאחד מהם אין מקום להשני, ומעולם אין אדם מכבד ומעריך בתוך לבו את החונף שלו הגם כי מתרצה ומשתמש בו. כן בהכרח לקבוע כי תמיד היו המזרחים המיעוט בתוך מסגרת הציונים, אע"פ ששומרי תורה היו הרוב הגדול בימים הללו ורק מהם גלקחו המשתייכים להציונות והשקפתם, אבל המזרחי העבירו את ישראל אל הציונות ובעת שבאו ונתרחקו מן האמונה, הלכו אל המטרה הסופית אל הציונות הבלתי מעורבת ומבולבלת. בהרבה פעמים עברו המוסתים ישר אל הציונות עצמה ולא דרך המזרחי כלל, ובכל אופן המזרחי ה' רק מעבר ולא תחנה, נשתהו רק שמה העוברים, מי מהם לזמן מועט ומי מהם לזמן יותר ארוך קצת, המזרחי עזר הרבה להציונות אבל לא ה' מעולם מטרה תכליתית ולזאת היו אלה תמיד מפלגה קטנה בין הציונים, ולפי מספרם נתנו להם הכרתם ולא לפי ערך הריחות שהגיע מזה.

בלבושים הרבה לבשו המזרחי ושאר הדתיים את הציונות עד כדי ללא הכרה בהנלבש בהם, דבר המכריע הזה נעשה על ידיהם בהדרגה ובהתפתחות. בתחלה השתמשו רק במצות, מצות ישוב ארץ ישראל, לקיים מצות התלויים בארץ, חיבת הארץ, שהלשונות הללו נמצאו בחז"ל ובפוסקים, וכשהן לעצמם הלשונות והמושגים הללו המה תורה, אלא שנצטרפו אל הציונות היפך מן התורה על ידי הדתיים הקודמים. בהמשך הזמן הוסיפו ביטויים שהמה המציאו אותם, כמו שיבת ציון, כיבוש הארץ, אתחלתא דגאולה, הבטויים הללו כבר מיוצרים המה מן מחשבות אנוש עם רושם דוגמאי אל ענין של תורה, לבסוף ויתרו גם על הדוגמא של תורה והופיעו בהגיגות אנושיות ועתונאות לבד, כגון "התרוממות העם", "אופי דתי", "דתית לאומית" או "לאומית דתית". הבטויים היו מתאימים לפי הזמן ולפי המצב של המפרסמים את הבטויים והמקבלים אותם. בזמן שהמזרחי בעצמו היו עוד קרובים יותר לשמירת התורה במעשה, ה' הצורך ללבש במושגים של תורה עבור עצמם ועבור אחרים, בהמשך הזמן ובהמשך הירידה וההרחקה שלהם ה' די רק באיזה חיבור אל לשונות של תורה, עד הזמן הזה ש, "אופי דתי" ו, "לאומית" הוא שיעור מספיק, להשקיט ולבלבל לאלה שאינם רוצים עוד בחילוניות ופריקת התורה באופן כליל.

בנוגע לעיקר הענין של מצות ישוב ארץ ישראל בזמן הזה, רבו בזה הדעות של הפוסקים המדברים מזה, וכבר האריך והעמיק בזה כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א מסאטמאר בספרו הק' ויואל משה, בדברים הנאמרים בטהרה וקדושה ומקורות הפוסקים של הלכה. וסכ"ס אין למצוא בפוסקים וש"ע הלכות בנין קאלאניעס כמו שנמצא בש"ע כל ההלכות הנהוגות בזמן הזה, ומדוע לא תבעו זאת מאתנו הגאונים, הראשונים, האחרונים, האר"י הק' והבעש"ט וזה"ה, והגר"א ז"ל, ומדוע כיוונו להלכה זו רק הערצעל ונורדוי שר"י, אבל זה ודאי שאין שום דעה אפילו הרמב"ן ז"ל שיעלו יהודים לארץ ישראל בצבור וכנופי' לבטל ענין של גלות בהפצה בין העמים כמאמר הכתוב והפיצך ה' אלקיך או לבטל השבועה שהשביע הקב"ה את ישראל שלא יעלו בחומה, אלא יש בזה קצת מצות וזכות ליחידים הדרים שמה, וזה רק למי שבא שם בכדי לזכות להתעלות הקדושה ומי שהגון וראוי לכך. עיקר זכות זה הוא ליחידים בלבד דהיינו לבוא שמה באופן פרטי, אבל להעלות בצבור ובחומה ובכלל ישראל כולו או מקצתו על זה השביע הקב"ה אותנו שלא לעשות כן, עונש גדול ר"ל כרוך בעבירה זו כמבואר בסוף כתובות, וכל הזכות והקדושה שבדירת ארץ ישראל אינו שייך לענין הציונות אלא היפך לה. לא זאת בלבד אלא כל עניני תורה שרצו המזרחי ושאר דתיים להמשיך על פעולות הציונות, המה בניגוד לכל ענין שבתורה.

נוסף על ביאור ההלכה בזה קובע הענין של יסוד ההשקפה והמחשבה שממנה נמשכו כל הפעולות הללו של התיישבות בארץ ישראל על ידי הציונים והציונות, שאפילו כל ענין של תורה נהפך לפעמים מצד השאיפה הסובבת והמעוררת המעשה

הזאת לניגוד והיפך התורה לגמרי. שהרי פעולת כתיבת ספר תורה היא מצוה מפורשת בתורה וספר תורה שנכתבה במחשבת מינות ר"ל תשרף, והרי כמה תוספת טהרה הוסיפו חז"ל בענינה של מעשי פרה ולעשותה בכלי אבן, והטהור לקודש אינו טהור למעשי פרה, הצדוקים שאמרו שהכהן העושה אותה מוכרה להיות אחרי הערב שמש ולא טבילה בלבד, לכאורה רק החמירו בחומרת טהרה בפרה, אבל אותה החומרה אסורה, וכן גם מטמאין את הכהן השורף את הפרה ועושה אותה בטבילה לבד ולא הערב שמש. ובסנהדרין ע"ו: המחזיר אבידה לעכו"ם עליו נאמר לא יאבה ה' סלוח לו, אע"פ שע"פ תורה מחזירין אבידה לעכו"ם מצד דין תורה של דרכי שלום, "זה השווה וחייב כותי לישראל ומראה בעצמו שהמצות אינן חשובות לו מצות בוראו שאף לעכו"ם הוא עושה כן שלא נצטוו עליו", עכ"ל רש"י ז"ל. הרי שהמעשה נקבעת אם היא מצוה או לא. מן התביעה והשאפה שבה, ואם המחשבה שמנענעת העשי' זו היא של מינות, גם המעשה הטובה מצד עצמה למינות תחשב, והמחזיר אבידה מצד תיקון חז"ל עושה מצוה, והמחזיר האבידה מטעם שאין המצות חשובות לו מצות בוראו לא יאבה ה' סלוח לו.

המדובר על עניני התורה שהדתיים צרפו לפעולות הציונות. המה רק תירוצים וסילופים על עצם הרצון שהוא מקושר עם הציונות הכופרת והמכחשת, ההכשרים המה רק מסוה וסימת עינים. ומשום שעיקר הרצון בידעה גלויה או מתחת להכרה, היא ההשקפה הציונית השוללת כל ענין אמונה וקדושה לעם ישראל, המעשים הללו ששם של תורה נקרא עליהם הם גופם מסופחים להכפירה הציונית ואין כאן לא מצוה זו ולא מצוה אחרת, אין כאן לא קדושה ולא יהדות אבל יש כאן רק מינות וחלאת. דבר זה נראה לעין, שהרי המזרחי ושאר הדתיים העוסקים במצות הללו ה' נכון שיהיו חרדים לדבר ה' יותר מן החרדים המתנגדים לציונות ולמצות אלה, כיון שהם מקיימים מצות יותר מן המתנגדים לציונות, וה' נכון שיהיו המה מקפידים על כל דקדוקי מצוה ביותר, אכן יש הבדל בין קבוצ דתי-לאומי ובין מאה שערים, בין המזרחי הרוצים לזכות במצות הללו ובין נטורי קרתא שאין רוצים לקיימם, המקיימים מצות הנכתבים על הציונות מזניחים כל מצות התורה, והמקיימים כל התורה כולה אינן חוששים בעת הזאת למצות הללו.

התירוצים וההכשרים רבו מפעם לפעם, ההרגשה הכוללת והמושלת היתה כי צורך גדול יש בהכשרים על הציונות, ולאחר כל ההכשרים נשארה עוד ההרגשה הזאת כי משהו עוד נחוץ לאיזה תירוץ על איזה קושיא ומשום כך נוצרו בכל פעם תירוצים אחרים. ואם כי כל ההכשרים שנתחלפו בכל תקופה בדויים מצד עצמם, אבל הצליחו בזה הדתיים הצלחה גדולה להטעות בטעות של נטי' צדדית. בעת שהחרדים וגדולי ישראל נלחצו להתווכח על טענותיהם ותירוציהם, נולד מזה הצורך המטעה שעיקר הוא הניגוד להתירוצים עצמם, כלומר העיקר הוא הוויכוח של ענין ישוב ארץ ישראל,

או שיבת ציון, ובזה יש להם להציונים פתחון פה והרי וסותרות, ישנן כבר דוגמאות ישנן שיטות ישנו פלפול, ומשיטה זו ואחרים בשיטה אחרת. הנטי' הצדדית הזאת הביאה כי ההתנגדות לציונות אינה מטעם עשי' זו או אחרת, חסרון דבר זה או הרבה דברים ובזה הציונות תצא מתוקנת, את זה אשר יסודה וכל ענינה הוא ניגוד גמור ומכוון לכל היהדות כולה, הפרק מן הציונים הדתיים, אולי לא הבינו את זאת, אבל יש לקבוע מזה כי בדברים הללו אין להם להמתרצים שום תירוץ ושום פתח שום הניחו זאת הדתיים הללו בערמומיות השטן המנהיגם, והיותם לצור ואבן נגף לבית ישראל.

גם שמירת התורה במעשה של הדתיים, היתה נראה באותה המראה של דתיות-לאומית והשקפתם על עצם ענינה של כנסת ישראל העיקר בבריות שמים וארץ, במחזה ובמראה אנושיית ר"ל, ונסבר להם ענין זה בהסבר ארצי וגשמי. הקיום של איזה מצות התורה באיזה בחינה במעשה על ידי הדתיים, ה' בהכרח לפניהם להסביר זאת באותה הסברה בעצמה ומה להם להוקים אלקיים אם לא תתלוה לזה גם הסבר אנושי. הרבו הדתיים השונים לדבר בהסברות הללו לפי תפיסתם ולפי בחינתם, וכולם בהמטרה הכוללת להכיל כל ענינו של עם ישראל הן בתורה והן באמונה, בהציונות העולמית הגויית, להתאים הכל לשור הכל ולחבר הכל, אל אותה התפיסה של הכחשה בשמימיות ושקיעה באנושיות עולמית שהציונות גבנית עלי. אולי ע"פ תורה אסור לחזור על כל בטויים של זוהמה שהדתיים פלטו בזה אבל המפורסמות מפורסם לכל, בלשונות הרבה דברו הדתיים על שמירת ש"ק, שזה יום שביתה, יום מנוחה, יום משפחתי, על חג הפסח שזה חג של "חירות לאומי", על שמירת טהרה הסבירו בריאות הגוף, דברי חז"ל קראו בשם "מחשבת הישראלית", על כל דברי תורה כינו תודעה דתית, וכן מצאו בכל ענין מין הסבר אנושי להקטין או לסלק השמימיות והקדושה העליונה הבלתי טבעית ואנושית, להשוות הכל ליישר הכל אל העולמית הגויית ולסלק ההבדל והמרחק שבין שמים וארץ.

ההגשמה והחומריות שבהן ר"ל דברו על מצות התורה הוא המשך מן ההגשמה והזוהמה שבהן הסבירו הדתיים את ענין גאולה העתידה. וגם זה מלא בספרי מיניהם ועתוניהם, כל דברי הנביאים נתבאר להם באופן הזה, נחמו נחמו עמי וכו' זה הנחמה של הצהרת באלפור, ולירושלים עירך ברחמים תשוב זה בשעה שתהי' למדינה ירושלים בתור בירה, קומי אורי כי בא אורך וכו' זה בשעה שתהי' מדינה בהכרה בין-לאומית, וקבץ נדחינו מארבע כנפות הארץ זהו קיבוץ גלויות שהמדינה מביאה לשם בעזרת הסוכנות ועלית הנוער וכו' וכו', כן אמרו בעבר וכן שונים כהיום. הביאור הזה שמבארים בענין המצוות ובהעיקרים של אמונתנו, המה כחריב דוקרת בתוך עומק

הלב, רעל מר השורף את הכל, ואולי פוגמים הדתיים בביאורם יותר מן החפשיים במעשי עבירתם. ענין ההגשמה הזאת שהתפתחה לאט לאט בדרכו של קוק שהמציא הרבה מן לשונות של השוואה ומן הדרכים של בלבול, הביאה גם דיבורים וגישת של אמונות הגוים לתוככי עם קדוש ואת זו של נוצרות בפרט. המשרד הדתות שיסדו הציונים בעת הוסד מדינתם כולל כל הדתות בשווה, את אמונתנו הקדושה בתוך שאר הדתות ר"ל ושאיש מזרחי עומד בראש של המשרד הזה, מעיד על המהלך הארוך המהופך הזה, כי כל ההשוואה הזאת של כנסת ישראל וכל שאר הגויים היא תוצאה ישרה והכרח גמור, מן תפיסת הציונות בנוגע אל ענינו של כלל ישראל וכל הדברים השייכים לנו.

ההצטרפות לציונות ושאיפתם בא בעיקר עבור הטעות הגדול באמיתית ענינם, ודבר זה מפליא מאד איך חשבו יהודים עליהם היפך הגמור מן הקצה אל הקצה. הרי לכל אחד באפשר ה' לראות מעשיהם ולהבין מחשבותם, הרי ה' נראה לכל חילול התורה של הציונים בפרהסיא וביד רמה, הרי פרסמו לכל את כפירתם המון חירופיהם ושאון גידופיהם, הרי הסיתו את כל ישראל לחרף מערכות אלקים חיים, הרי יסדו בתי ספר להלעיט לדור הצעיר לכחש ולכפור בכל דבר הנאמר בתורה"ק ללא מכסה וללא ריסון כלל וכלל. כל ההצגה הגלויה הזאת לא מגעה האפשרות להמשיך עליהם חוט של חן ויופי כי משונים המה מעשיהם של הציונים מן השאיפה הציונית בעצמה, הציונות בעצמה זאת ענין של יהדות או אפילו מצוה, אלא שהציונים המה לא טובים, והציונים הדתיים יתקנו מעוות זה. כן אמרו וחזרו ואמרו עוד הפעם בכל פעם בלשון והסבר אחר, זאת היתה העיקר והמרכז של ההטי' הצדדית לכסות העיקר בעננים וערפל ולהרבות באבק שיסמא את העינים. להטות ההתנגדות ורוגז הלב, הבא מן קדושת ישראל הנטוע והמוטבע בתוך כל זרע ישראל לכל מה שיעקר קדושה הנצחית הזאת ויחטיאם בחטא של שמד המגיע עד היסוד, להשקיט ההתנגדות הזאת ולפנותה לצדדים. לשכוח האמת הפשוט שהציונים אינן כופרים אלא מן הציונות שהיא היא הכפירה, הציונים אינן פושעים אל מן הציונות, הציונות להיות לנו עם ומדינה חירות ועצמאות זאת הרשעה זאת הטומאה זאת ההתכחשות בה' אלקי ישראל ובכל יסודות הדת, הכפירה המוחלטת שאין אחר זה כלום. כל החטאים והפשעים ועקירת התורה במעשה היא רק הסתעפות ותולדה ישרה מן הציונות זו בעצמה, את זה כיסו הדתיים את זה בילבול בבלבול הגדול והמקיף הנקרא בשם ציונות-דתית.

הנטי' של פעימת הלב מן ההתנגדות לציונות עצמה אל ההתנגדות לאיזה פעולות פרטיות מן הציונים, היתה מוצלחת ושלימה בעזרת מה שקראו הדתיים, מלחמה עבור התורה והדת. בכל פעם ה' איזה תיקון עומד על הפרק, ואיזה מלחמה נגד עוול זה או אחר של הציונים ממלא את האויר, ומפני זה הרגש של ניגוד לעקירת הדת ה' בכללו, הולך ושקט הולך ושבע, מהמוזן הזה של מלחמה עבור תיקונים. מעשי פשע

ועוול של הציונים הולכים ומתרבים וכן התיקונים הולכים ונוספים, המאבק עבור התיקונים הולך וחזק והשכחה והטעות בעצם ענין הציונות הולך ונקבע. לאמיתו של דבר, המלחמה עבור תיקונים בציונות היתה מלחמה נגד ההתנגדות לציונות, שהרי באותה שעה שאתה מתנגד לאיזה פרצה בחומת הדת ועבירה במעשה של הציונים, באותה שעה אתה מכריז שהציונות בעצמה נכונה היא ומתקבלת, ולא עוד אלא זאת אומרת שדוקא שהציונות ושאיפתה הלאומיית עם מדינה עצמאית היא השאיפה והמטרה היקרה והגדולה, מפני זה נכון ונחוץ ללחום כדי לתקן את המעוות שבה.

בטענה זו באו הדתיים בכל עת ובכל השמות שקראו לעצמם והופיעו בהם, וכך היו אומרים אנחנו הציונים הכנים, אנחנו אוהבים את הארץ ביותר, אנחנו דואגים בשביל המדינה והציונות ביותר, ומפני דאגה ונאמנות זו מוכרחים אנחנו לתקן את כל הנחוץ לתקן. הציונים מכבדים את המכריזים כרוזים כאלה ואת הלוחמים האלה מפני שיודעים שהמה עוזרים להם ולא לוחמים כנגדם, מפני שהם אוהבים ולא שונאים. שונים המה הנטורי קרתא בשינוי גדול, אם כי מדברים ג"כ לפעמים על פרצה בדת על ידי הציונים, אם מוחים המה ג"כ על חילול שבת של הציונים אבל דברים הללו המה גם לסימן מה שהציונות היא בעצמה, ומעולם לא היתה מחאה מהם נגד חילול שבת לבד אם לא תתלווה עם זה באותה שעה ניגוד להציונים ולציונות עצמה, ואפילו אם זאת לא נאמר בפירוש באותה שעה על אתר, אבל הכל יודעים ורואים שאין זאת הודאה במדינה עם הרצון והחפץ לתקנה, אלא ניגוד החלטי בכל הבחינות, יודעים המה הציונים החילוק הזה ומרגישים בו הרגש מלא, ואם כי להלוחמים הדתיים מושיטים כבוד והספקה עבור מלחמתם, לנטורי קרתא מושיטים המה אגרופ, מכות אכזריות ובית הסהר.

אין עלי' בזמן ירידה ואין בנין בזמן של הירוס. בזמנים של חורבן הכל מתהפך אל שליטת החורבן והרי אז גם הנביאים לא מצאו חזון מה, התפילות אינן מתקבלות סכנות בענן לך מעבור תפלה, דלתות ההיכל נפתחים מאליהם ונסתלקה הכרבה מלחם הפנים וגם כשעת הדלקת המנורה בהיכל הנרות נכבו מאליהם. נלקחה כל גבורת הגבורים הלוחמים נגד האויב הצורר עד שאפילו האויבים בעצמם לא האמינו והתפלאו מן הצלחתם, כל החיצים פוגעים בירושלים אפילו אלו שלא נשתלחו שמה. קוה לאור והנה חושך מקיף מכל צד, בהלה ואין סדר, מארה ומהומה וכל הדברים המועילים המה להרע, העוזרים נעשים למקלקלים, כל אמת מתמוטט ויורד מטה מטה. כל שקר מתעורר ועלה מעלה מעלה, עולם הפוך ומהופך עוד הפעם, משומם ומפחיד את העינים יכולים לראות, הנשואים שנשארו המה באין כח ואין אונים.

הרבה מגדולי ישראל שהיו בימי פריחת הציונות ושגשוגה, נתבהלו מן החוקף של

טומאה זו ההולך וסוער ומתגבר מיום ליום. דאגו על זה מאד וראו הצורך והנחיצות להלחם נגד ציונות זו עם כוחות מאוחדים של רוב ישראל שעמד עוד הוצה להציונות וכל ענינה. למלחמה זו ה' ההכרח לגייס הכל, ההכרח להעמיד חומה בצורה נגד האויב הציוני האויב מבפנים שהסכנה צופי' ממנו יותר מן כל המחריבים מבחוץ שהיו לישראל עד היום הזה. בימים ההם אחרי המהפכה ביהדות גרמני' שבמשך איזה עשרות שנה נתהפכו כמעט כל ישראל שמה לפורקי ועוזבי תורה על ידי העמנציפציה וההשכלה הברלינית, נתקבצו שמה מספר מאד קטן והחזיקו בשמירת התורה, אוד המוצל מאש הגדולה שהצית שמה מענדלוהן שר"י וסיעתו הברלינית, הקיבוץ של שומרי תורה בגרמני' נודע בעולם בשם אורתודוכסים שבארץ הזאת, והי' להם נסיונות ומלחמות נגד רוב רובם של זרע היהודים שמה שנעשו לרעפורמים, נעאלאגין, ושאר השמות שקראו להם. אלה הרעפורמים היו מאורגנים ומיוסדים ושולטים, האורתודוכסים נחלצו גם הם להתארגן ולהתקבץ ונתיעצו על זה במשך הזמן. נחיצות הקיבוץ והאיחוד שלהם הביאם לפעול בענין זה, רב אחד הציע זאת גם לאיזה גדולי ישראל במזרח אייראפה ונולדה ההחלטה לקבץ כל שומרי תורה בשם „שלומי אמוני ישראל", או „אגודת ישראל" השם שנבחר לארגון זה אחרי כלות זמן קצר.

מפני שהציונות השתמשה בעיקר עם אמצעים של אירגון עולמי, והנימוקים שלהם היו רק אנושיים ארציים, אלה אשר הסכימו על התיסדותה של אגודת ישראל ראו תועלת להרשות להאורתודוכסים מגרמני' לעמוד בראש התאחדות זו של החרדים, מפני שהם היו מורגלים בענינים הללו ובקייאם בהם. הוסכם לפי שעה להשתמש במראה חיצונית של אמצעים הללו של אירגון, הסברים, ותעמולה. עבור התכלית העיקרי להתנגד להציונות והשתלטותה על כל המחשבות. נתיסדה אגודת ישראל בקאטאוויץ ברוב פרסום בהשתתפות כמה גדולי ישראל, ההסכם הי' שהמה האורתודוכסים יעמדו בראש האירגון, אבל המנהיגים המה גדולי תורה ויראה וכל דבר יהי' נעשה על פיהם לבד. השיתוף של האורתודוכסים הוא, רק למען הוציא לפועל את ההחלטות של גדולי התורה עם האמצעים הנאותים לפי שעה, במטרה היחידית שהיא מלחמה נגד הציונות והציונים, העומדת על סדר היום. ההכרח הי' להשתמש עם כל כלי זיין עם כל ההסברים המועילים לכל חלקי הצבור החרדי, לאלה שעודם לא התקרבו להציונות בשום קירוב וגם לאלה החלושים בדעתם שמעמדם רופף ומתחילים להביט אל העולם ומלאו אפילו רק בעין אחת. אגודת ישראל תעמוד למבצר, להסביר הדברים ולעורר על הסכנה ולהפיח האמת בתוך מחנה ישראל, תעצור בעד רוח זרה של הציונות מלהתחזק ומלהתפשט, הכל על פי דעת תורה של גדולי התורה, והאחרים אשר בהמסגרת של הנהגת האגודה עומדים רק מוכנים להוציא לאור דבריהם ורצונם.

„אם לא היתה ציונות לא היתה אגודת ישראל בעולם" אמר יעקב ראזענהיים ע"ה

מנהיג האורתודוכסים ויו"ר של אגודת ישראל, כי דבר זה להלחם בציונות היתה עיקר יסודה ועיקר זכות קיומה. דבר זה לבד, בדבר זה הוא עיקר הטיפול, הסכנה הזאת היא עומדת תמיד לפנינו בראש וראשונה. בכדי להודיע על דבר הגדול שבגדולים הזה לעם כולו כקטן כגדול, נתיסדו עתונים אגודאים עם לבלרים שומרי תורה, נוצרה ספרות אגודאית ואמצעים אחרים, לומר הדברים בכל לשון ששומעים כצורך שעה ולצורך רבים, והותרו לבוא בקהל ענינים הללו כבשעת חירום ובשעת סכנה. רבים מגדולי ישראל לא השתתפו באגודת ישראל והיו גם אלה שהשתתפו בהתחלה ונסוגו אחר זמן קצר מארגון הזה, כי לא הביטו בעין יפה על כל המשתלשל מהצעדים הללו. לא רצו שהאורתודוכסים יהיו מורי דרך לישראל בעת שיהדות שלהם בעצמה, מצומצמת וחלושה מאד. לא רצו להכניס הרכוש העולמי האנושי לפעולת הצלת התורה והאמונה, לבלרות וספרות של שכל אנושי גשמי, ימלא מקום לימוד התורה וספרי קודש, ראו בכל זה דבר חדש ומוזר שקשה שתצמיח מזה טובה הנדרשת. היו גם גדולי תורה שבתוך מסגרת אגודת ישראל כמו הגאון הקדוש ר' אלחנן וואסערמאן ז"ל הי"ד שהביע ספקות רבות מפעם לפעם על כל המהלך שהתחיל להתהלך בתוך המרכז הזה, אם כי הי' מן המשתתפים אל עניני האגודה ורצה בקיומה.

לדאבוננו, אגודת ישראל שנתיסדה לשמור החרדים מן השפעה הציונית והחיצונית, נסתיימה בהבאת השפעה הזאת למחנה ישראל הנשארת. היתה זאת פרשה ארוכה וממושכה, הליכה איטית עקב בצד אגודל, עם סיבות רבות מבפנים ומבחוץ. אבל דבר זה ברור שסופה של אגודה כמו שאנו רואים אותה היום, הי' נעוץ בתחילתה בעת היתר של תקרובת חוץ להכנס לפנים, להשתמש בדברים עולמיים ובהגיון אנושי של האורתודוכסים למען חיוק הקדושה בישראל. ההתחלה היתה רק בקיעה קטנה דקה מאד שקשה מאד לראותה, הי' אפשר אפילו להבין ולהסביר דבר חדש וקטן הזה, בעל כרחו מצד חומר המצב, מצד החושך של ענני הציונות שהתחילו להתקדר ולהאפיל את שמי ישראל. סוף כל סוף הכל מתנהג על פי גדולי התורה והיראה, הכל באופן היותר טוב, אבל הפתח שנפתח כחודו של מחט של הסברת הענינים על ידי הגיון ואמצעים עולמיים, השאיר הרושם הזה על כל המהלך, הפתח הקטן הזה נתרחב בהמשך זמן לא כביר ונכנסו בו כל ברק וכל כתם עולמי. לקיחת לב ישראל מן אותה הקדושה של תורה וספרים הקדושים האלקיים, שהן הן הדברים המקדשים ומטהרים ומגביהים נפש מישראל הגבה מעלה, אל אותן הדברים של טבעיות וארציות שהחלישו ופיחתו כח הדוחה שבנפש, עד שהכשירו הקרקע להיותה הפקר ותצמיח גידולים לכל קוץ ודרדר אשר יזרע בה, מן גרעיני עוה"ז והמון עשתונותיו.

מן ההסכם על הצורך של הסברות עולמיות בכדי להשיב להציונים על פי דרכם, נולד ההיתר לקרות בעתונים וספרות חרדיים ולהגות בהם. בכל ערי פולני' נוסדו על ידי האגודה ספריות של המחברות הללו, עתונים מתפרסמים בכל יום ובכל שבוע,

הצעירים קוראים ומתעמקים בהם מפני הטעם שלא יקראו במחברות הציונים. מפני הצורך הזה נתהווה גם הצורך לגדל ולחנך לבלרים וסופרים חרדים, בכדי להמציא חומר של קריאה מספיק, הצעירים שואפים לזכות פעם בהזכיר הגדולה הזאת להיות אחד מהם, ושמו יהי מפורסם כמותם. לתכלית זה נוצר גם הצורך להגות בספרות עולמיות בכדי לאפשר הכשרון של כתיבה שיתפתח באופן הראוי, גם נכון למלחמה זו אסיפות ונאומים נגד הציונים, ומפני זה יש להקשיב לנאומים עולמיים להתפתח גם בכשרון זה, וכל אחד מהצעירים משתוקק להיות הנואם המודרני שהכל מכבדים אותו, ישנו גם הנחיצות לשמוע ולידע טענות של הציונים לקרות עתונותם ולשמע דבריהם ולהתעמק בהם, בכדי שהתשובות יהיו מנקודת הראות של הטענות הללו בעצמם.

המהלך הולך ומתרחב הולך וגדל עד שנדמה כי האמצעים הנסכמים מן האגודה עבור המלחמה בהציונות הם המטרה לעצמה. כולם נשקעים במחשבות הללו וחיים בהם, העתונות האגודאים אינן מפרסמים החדשות העולמיים לבד בכדי שלא לקראות החדשות הללו ביחד עם תיעוב המתפרסם בעתונות השונים, אלא העתון נעשה גם למחנך בעניני התורה ואמונה, הבלרים כותבים על הכל הם השולטים על הכל. המחברות האגודאיים שהכל כבר קוראים בהם בחיזר מהווים הניתוק מן הקריאה בספרים הקדושים הרבים לשאוף מהם רוח צח דברי חז"ל הקדושים המקובלים עד משה רבינו ע"ה, ותחיתיהם או בשיתוף עמהם נכנסים ללב דברי לבלברים וסופרים. הגם שהם שומרי תורה במעשה, הגשמיות והארציות שולט על מחשבתם ודיבורם, שהם הבלברים הדתיים בעצמם ינקו ושאו אותן המחשבות מן לבלברים גוים או ציונים ונתחנכו על ידיהם. ההגשמה והזוהמה העולמיית וגם הציונית נכנסת ליהדות החרדית על ידי צנורות רבים דקים, בלתי נראים או נראים להיפך, על ידי לבושים שונים המונעים ההכרה על הנלבש בתוכם, הכל ללא עיכוב וריסון, כי כבר הם כלי מלחמה להלחם בציונות, והצורך שעה הביאם והכניסם לתוך מחנה ישראל.

ההסכם הראשון שהי' מן גדולי התורה להשתמש לפעמים בזמן מן הזמנים, באיזה כשרון אנושי בהמלחמה עם הציונים, נתרבב על ידי הנהלת האגודה בהרחבה כל כך גדולה עד שפנים חדשות באו לכאן. ההתרחבות וההתגדלות בענין זה הי' מביא ומוליך אל ההיפך הגמור בסופה, וגם בתחילתה לא הי' אפשר שיצמח מזה שום התקדמות במלחמה זו. ההתנגדות לציונות המיוסדת על תוצאות של הגיון אנושי, מחמת חסרונות אנושיים הנראים בהציונות לבני אדם, הויכוח הזה עם טענות הללו יסתיים בודאי בנצחון גמור להציונים. אפשר ואפשר להם להציונים להראות עובדות ופעולות המכסים על החסרונות הקטנים, הנמצאים רק אחרי הביקור והחיפוש, שכמעט אי אפשר למנועם בהמשך הדברים הגדולים שהציונים עושים. ההשיגים האנושיים שהשיגו הציונים עד הנה, עושה רושם יותר מן כל הביקור של מנגדיהם, מעוררים גם התקוות והחלומות שיש ביד הציונים לפתור את בעית הגלות ולהביא ישועה לכלל

ישראל כולו. אין ביד אגודת ישראל להראות איזה דוגמא של פעולות כהללו אפילו במדה מצומצמת מאד, מפני זה הויכוח והביקור מן גישה אנושית עולמיית לא הי' משפיע כלום בהשפעה יסודית.

אמנם הביקור על הציונים מפני שהם פוקרים ומחללי תורה פעל במדה ניכרה וזאת בלבד נשאר להאגודאים להתעסק בהתנגדותם. לדאבונינו הביקור הזה וההתנגדות הזאת הביא תוצאות מאוימות בנוגע להרחיק מן הציונות עצמה, להרחיק מן הכפירה המוחלטת בכל עיקרי האמונה, שזאת בלבד הוא תוכן הציונות מן ראשית יסודה עד סוף בנינה. האמת הזה בנוגע להציונות לא הי' מתפרסם מן הבלברים והמזכירים שהדברים של אגודת ישראל מתפרסמים על ידיהם, אולי גם לא היתה זאת ידוע ומובן להם. הניגוד להציונים מפני שהם עוזבי תורה המתפרסם ללא הרף, נעשה לממלא מקום להתנגדות להציונות עצמה, ואחרי משך זמן החליף הניגוד הזה את כל האמת, והביא הכשר לענין הציונות בתנאי שהציונות הזאת ובנין הארץ ומדינה הזאת, תהי' אגודאית, בלית שמירת מצות מעשיות או מה שנקרא כהיום מדינה על פי תורה, זאת היתה ההתחלה והסוף לכל ההיפך והחיפוש לענין של אגודת ישראל כמו שאנו רואים אותה בנוכח.

היהודים החרדים אז, מקשיבים להדברים הנאמרים מן העתונות האגודאיים, קדושת התורה שבתוך לבם מביאם להתרחק מן שמד וכפירה הציונית ולזאת כל הטענות מתקבלים אצלם, אפילו אותן הטענות של החסרונות בפעולות הציונים שהעתונות האגודאיים מציעים לפניהם שהרבה מהם אין בהם ממש, כי יהודים החרדים מוכנים המה ברצונם להתנגד להציונות מצד קדושת ישראל הנצחיית הנובע בנפשם. הטענות נגד הציונים מפני שהם פוקרים ועוזבי תורה בודאי צודקים אצליהם עד מאד ומקבלים אותם בכל ההתלהבות, כי כבר מכילים הטענות הללו עניני תורה שזאת משאת נפשם. הניגוד האגודאי להציונים, מטה הרצון האמיתי שבלב ישראל לצדדים ולצדי צדדים מבלבל את הרצון הזה ומתחיל לקררו להחליפו ולבסוף גם לבטלו, מתבלבלים השומעים ועוד יותר המשמיעים בעצמם. בדרך שהלכו המזרחי מלפנים הולכת אגודת ישראל עכשיו, אם כי ההליכה הזאת האגודאית היתה כבידה עם הרבה תנאים המונעים, הדרך לא הי' רחב כל כך ומפולש ולפעמים רק משעול צר, ונחוץ הי' זמן יותר גדול להגיע אל מה שהגיעו היום.

לא הי' באפשר בתוצאה אחרת ממרכז זה של אגודת ישראל בשעה שהגיון העולמי הי' מתפתח להיות שולט שמה. היהדות, האמונה, ושמירת התורה אינן דברים נתפסים ומובנים בשכל האנושי, גם עזיבת התורה אינה נמשכת מתוך שכל והבנה אחרת, שיהי' אפשר לעמוד נגד זה בהסבר הדברים מבחינה זאת בעצמה. ההמשכה והתשוקה לעניני עוה"ו, הדעות כוזבות המצטרפים להמשכה הזאת, הם כוחות הרע והטומאה המוטבעים בעולם בגופו ובנפשו של אדם, ואין כח לעמוד נגדם ונגד עזיבת

התורה בכלל אלא עם מה שהתורה עצמה הודיעה לנו שבזה אפשר להכניע כוחות הללו וגם לבטלם. הכח הזה אינו כח אנושי, אלא קדושת לימוד התורה ושמירת המצוות. כן קבעו לנו חז"ל בקבלתם מהר סיני שאפשר לפוצץ כח היצה"ר רק בביהמ"ד. לא מפני שיש בזה איזה הסבר והסכם של הגיון אנושי, אלא מפני סדר העולם שסדר הקב"ה בעולמו שאין כח לעמוד נגד כוחות הגופניים וכוחות הרע בכלל, אלא עם כח הקדושה ממעל לשכל אנושי המשופעת על נפש מישראל מלמעלה מעלה, על ידי המשכת שפע זאת בלימוד התורה וקיום המצוות בטהרת הלב. כח הטומאה עצמו המתגבר הוא בלתי נתפס בהסברים, כי אין אדם חוטא אלא א"כ נכנס בו רוח שטות ואין שום עצה נגד כל ההתגברות הזאת אלא בהדרכים של תוה"ק וגם בדברי מוסר המפורשים בדברי חז"ל ובספה"ק. הדמיון הכוזב שאפשר להתמודד עם כוחות הרע של עוה"ז עם דרכים אנושיים עולמיים הוא כמי ששותה מים מלוחים כדי להשקיט צמאונ, א"א לעמוד בפני הגל עם הגל בעצמו, ואי אפשר להתרחק מן הרע על ידי נטיות ורצונות של לב בשר שהרע בעצמו נובע מהם, במלחמה זו עם הציונות הדמיון הזה עלה במחיר גדול מאד.

יא

בהמשך הזמן, המלחמה עם הציונות המתנהלת על ידי אגודת ישראל הולכת ומתחלשת, ובעיקר, רוח התורה והאמונה שבמלחמה זו הולך ופוחת. החסרונות שבהציונים המתפרסמים על ידי האגודה המתקבלים למחשבות האנושיים, הולכים ומשתלטים על כל הענין הזה, עד שנעשה זאת לדבר של נצחון בין האגודה שהיא "שלנו" ובין הציונות שלהם, ודבר שהוא "שלנו" לוחם כדי לנצח את "שלהם", בהרצון האנושי של איזה קנאה ואיזה עמידה מכובדת. הצעירים מתפארים בהנאות האגודאים שהמה טובים מן הציונים, מספר הסלעים הנמכרים קודם הכנסה הגדולה, רבים הם וכמעט לא פחותים במספרם מן השקלים הציוניים, האולם של כנסה הגדולה הי' יפה בהדרו מן האולם של הקאנגרס הציוני, העתונים העולמיים הגויים כתבו ופרסמו על הכנסה הגדולה, גם ציר מדינת טשכאסלאווקי הי' שם... אנו נוצחים בהבחירות של הקהילות בפולין, גם לנו הכח, גם לנו "קרן הישוב", גם לנו שומעים אצל ממשלת המאנדאט הבריטי בארץ ישראל, גם לנו נציגים בוועידה של שולחן העגול בלונדון, גם דוברי דבר של האגודה הוזמנו ביחד עם הציונים והערביים, גם לנו בנינים וקאלאניעס, מתפארים עם ציונות כשרה של האגודה, ומסבירים כי העיקר של ישוב החדש, הי' הישוב הישן עם גאונים וצדיקים והם היסוד של כל העליה העכשווית, יהודים חרדים המה הציונים האמיתיים, מפני שמתפללים שלשה פעמים ביום, ותחינה עינינו, אגודת ישראל היא היא העיקרית, אנחנו ננצח, אנחנו בונים, תחי אגודת ישראל!...

אגודת ישראל נמשכה לגישה זו מפני כי סכ"ס כל המעשים וכל הדיבורים היו בידי המארגנים האורתודוקסים מן גרמניה והכל מתנהג על ידי הבלברים והמוכירים. לפניהם ההכרח לדבר בטענות הללו דוקא שאין להתבייש עמהם נגד הבלברים אחרים החפשיים, שהם הבלברים האגודאים רוצים להיות בדרגא אחת עמהם כלומר מקובלים על ההמון ומכובדים בעיניהם. יהודים חרדים ובני תורה המשתייכים לאגודת ישראל נצטרפו גם המה למחשבותיהם ונתכללו עמהם. הצורך להבין, כי יהודי בן תורה ואפילו מי שעוסק בעבודת השם לפי בחינתו, אינו עוד ענין עצמי אלא נשאר ענין מושפע. כל זמן שהוא עוסק בתורה ועבודת השם, כל זמן שהוא דבוק בספרי הנפש המאירים והמעוררים בקדושתם הנכתבת והנחקקת בהם, הוא מקבל השפע קדושה בתוך נפשו לפי הכנתו ותולדתו, וכל זמן שהוא עוסק לקבל השפעה זו, מיישר גם מחשבותיו המאירים והמעוררים בקדושתם הנכתבת והנחקקת בהם, הוא מקבל השפע קדושה בתוך על פיהם.

השפעה זו אינה מהפכתו לעצם אחר, אלא רק פועלת להכניע כוחות הנפש להארת הקדושה באותה הכנעה שהוא מוכן לקבלה. רצונות של אדם הגשמי נשארים במקומן אלא שאינן פועלים לפי שעה, לפעמים הכניעה של הרצונות הללו מגיעים אל מדריגת ביטול לפי שעה, לפי ערך התבטלות אל ענינים של תורה וקדושה הנקבעים בתוך לבו, לפי ערך החקיקה בעומק הנפש על ידי התעסקות והתאמצות בלימוד התורה בטהרת הלב ויגיעתו בתפלה, והשימה של הקדושה בנפשו בהתקשרות עמוקה בעניני עבודה בתמידיות הנכונה. חוץ מן הצדיקים בעלי נפש גבוה וכללית שלבם חלל בקרבם, שהם ענין אחר לגמרי מן שאר אדם מישראל. מן טבע האנושיית בתולדה כל אחד מוכן לחילוף, ולקבל השפעות שונות במחשבתו ורגשי לבו אם הוא מתחבר למקומות זרים, ובפרט החיבור עם חוג אנשים אחרים שזה מוליך ישר ובמהירות אל מצב ההגיון של אותו החוג, והלכה פסוקה היא כי האדם מטבע ברייתו נמשך אחרי רעיו ואוהביו יהיו מי שיהיו.

האורתודוקסים מן גרמניה אם כי היותם שומרי תורה במעשה, מהלך מחשבתם והגיונם היתה עולמיית חומרית. בכל ההתעוררות לשמירת המצוות שהטיפו, הי' הכרח לפניהם להביא דוגמאות, מחשבות ודיבורים, מושאלים מן הגויית אשר סביבם, אולי בשינוי קצת אבל באותה צורה שגם הרעפורמים מנגדיהם הי' באפשר להם להבינם. אגודת ישראל עם קברניטים מן חוג זה, היתה מתמלאת הגיון עולמי בכל פעם יותר, ויהדות החרדית קבלה השפעה זאת שעד הנה היתה נקיה מן מהלך מחשבה זו אי הדומה לה. הציונות ההולכת ומתפשטת בעיקר בין חסידי הכרה, לחצה להרבנים גדולים בתורה להסכים אל הטעות להשתמש גם בלבוש זה של הגיון עולמי, בכדי להגיע ולהושיט ההתנגדות להציונות אל מחשבתם של אנשים פשוטים, שלפי המדומה אין דרך אחרת להגיע אליהם.

גדולי התורה שבמסגרת אגודת ישראל מתכנסים רק אחת לכמה זמנים, הדברים אשר נשאלים עליהם המה רק בכלליות ובכללי כלליות אבל להוציא לפועל הדברים שמתעצבים עליהם, הלא על זה ישנה ההנהלה של ארגון הזה ואין הדבר מוטל על הרבנים והאדמו"רים. גדולי התורה שבדור הזה אם כי לא היו בערך של גדולי התורה שבדורות הקודמים, אבל כן תורתם ועבודתם אומנתם. אינן יכולים להתעסק עם כל פרט ופרט של כל ביטוי וביטוי של גואם זה או לבלר זה הדוגל בשם אגודת ישראל, אינם יכולים לשים לב ולחקור על כל התוכן הפרטי של הספרות האגודאית וכל תוכן הפרטי של מחבריהם. נאמנים המה עליהם שכוונתם לשמים, ובתמימות יתירה בטוחים המה כי הכל נחוץ לצורך השעה הנוכחית, להלחם עם הציונות ובענפי. כן בלתי אפשר לחקור או לשנות ההחלטות שנתקבלו ברוב מגין כנס' גדולה זו או אחרת, על ידי גדולי התורה והיראה שבמסגרת של אגודת ישראל, והרי למשל גם בעל החפץ חיים זצ"ל שמו נקרא עליהם, אם כי בזמן של ההתענפות וההתפתחות שהביאה שינוי צורה לכל הענין כבר לא הי' הח"ח ז"ל בתוכינו.

יב

הי' חילוק גדול בין תנאים ואמוראים, אם כי קדושת אמוראים הז"ל האלקיים אין ברי' יכול לפרשה. הי' גם חילוק בין רבנן סבוראי ובין הגאונים, ובין הראשונים והפוסקים האחרונים, הגם כי בעלי הש"ע ומפרשיהם הם לבו לתורה שלימה, כן דור אחר דור ואם הראשונים כמלאכים אנו כבני אדם. החילוק הזה הוא מכריע בהלכה למעשה ואין כח ביד האחרונים לחלוק על הראשונים, ועל זה נבנו כמה הלכות פסוקות רבים מאד. ח"ו ואסור לנו לעבור על הגבולים האלה לאמר, הלא גם האחרונים גדולים המה וא"כ אין הבדל בין דבריהם לדברי פוסק הקודם לו, זה יהי' נגד התורה ונגד האמת, כי האמת מבדיל מאד בין אנשים אפילו הגדולים והגבוהים מאד במעלה ישנו הבדל ביניהם, הבדל וקדושת את עמך ישראל בקדושתך, קיים הבדל גדול בין קדושה לקדושה, וכל מי שמקטין את הגדול ומגדיל את הקטן ממנו הרי זה בוזה תורה, כי מגיעת ההבדל תביא למכשולים גדולים.

אין להקטין או לבטל את הרבנים והאדמו"רים ז"ל שהיו בתוך המסגרת של אגודת ישראל, בהתיסדותה ובמשך השלשים שנה של קיומה, אבל כל יחס מוגזם עליהם מסוכן מאד בערך השגיאות שיצאו מתוך הגזמה זו. הרבנים במועצת גדולי התורה דאז לא היו בעלי רוח הקודש שידעו הכל ללא הגיד אליהם, דבריהם לא היו דברי קבלה, שמן השמים הסכימו עליהם ללא טעות אפשרי, וגם בעצמם לא היו בגדר התפשטות הגשמיות שכל השפעה מהסובבים אותם לא יגיע אליהם. מצב העולם בכלל, ומצב אחינו במזרח איראפה בפרט, הצלחת הציונים עם כח הרע השופע בהם, כל זה הביא ערבובי' ואנדרלמוס' בעולם שהי' קשה מאד לבטלם, ולהשאיר ללא

הכנעה כל שהיא מאת אשר מתהווה מסביב. הרבנים והאדמו"רים מתכנסים רק בזמן מן הזמנים, השאלות הנשאלים מהם המה רק אחדים וכמעט כולם מן הצדדית וצדדי הצדדית. הבלברים המה העומדים בראש, המה השואלים ומבינים השאלות, המה הדוברים דבר, הכותבים ההחלטות, ורק מקראים אותם לפני הרבנים שבמועצה, הרבנים אין בכוחם אפילו ואין ברצונם לבקר כל פרט ופרט, אחד סומך על חבירו, ועל כולם חופפים השנים או השלשה המפורסמים בישראל כמו החפץ חיים זצ"ל, שלוקח רק חלק קטן בכל ההתעצות, אבל כן שמו הגדול מספיק להסתופף בו ולהתרץ בו כל הקושיות לאמר, הלא החפץ חיים גם כן בתוך אגודת ישראל, ובודאי הכל על נכון.

ההתעצות בעצמה היא על פי רוב על הדברים שאין באפשר עוד לבטלם, ורק הדרישה והרצון לאיזה תיקון הוא המדובר בהתעצות הזאת, ומפני זה נראה כי הי' ההסכמה על עצם הדבר המתרחש כי כבר דברו עליו באסיפת הרבנים וההיפוך הולך ונקבע, והכל מתבלבל מהבלבול המבלבל העולם כולו. הרבנים נוסעים לביתם לשלום לחזור לתורתם ועבודתם שזה עסקם בחיים, ומתייגעים מכל הענין של האירגון האגודאי, שרבים מהם אינן מבינים אותו, וגם אינן רגילים בכל הווית עוה"ז שכל הענין של האגודה סובב והולך על קוטב זה. רבים מהם אינן קוראים אפילו העיתונים שאין להם פנאי על זה, ומביטים על כל הדברים כאיש זר ובלתי מורגל. הדרשות שדוברים על כנס' הגדולה מן רוב של הרבנים והאדמו"רים המדברים, אינן נוגעים לעצם הענינים של האגודה אלא לדברים כלליים כמו אחדות, לימוד התורה, כנס' לשם שמים וכי'. הדברים בעצמם כנים וצודקים, אבל במה שנוגע להתנהגותה של אגודת ישראל, הדברים הללו אינן נותנים שום הדרכה אלא רק מכסים ומסתירים על כל מה שיבוא לאזני הקהל הרחב, מן הבלברים והעתונאים, שהן המה הבאים במגע עם דבריהם שבכתב ושבע"פ לישראל שומרי תורה, עם כל ההנחות והגיון שלהם העולמי הארצי והאנושי, עם כל הטעותים הקטנים המצמיחים טעותים גדולים מהם, שכולם המה יסודות להבנין של שוא, של הכשר ההתבוללות בתוך העולם כולו ובתוך זרם הציוני ההולך וכובשו.

השפעת החוג שנקרא אגודת ישראל כהיום הזה, קטן מאד מהיותו איזה חשיבות להכריע במהלך החיים שיהי' אפילו צורך לדבר מהם, אבל לפני יהודים חרדים דאז, אגודת ישראל היתה דבר חזק וגדול, העיקר מפני שגדולי תורה היו משתייכים אלי' ומשמיעים דבריהם על ידה. ישנה נחיצות גדולה להבין את מהלך הגדול מן מלחמה עצומה ומוחלטת של האגודה נגד הציונות, אל ההתבוללות השלימה בתוכה, ומלחמה נגד המתנגדים להציונות, ואעפ"כ שם של אגודת ישראל יהי' דוגל עליהם לאין סתירה כלל. איך הדברים מתפתחים לאט לאט ואיך מתהפכים בהיפוך קיצוני שכבר בלתי ניכר עוד כלל מן רוב ההרגל. כל צעד וצעד לקח איזה זמן, הי' זה רק נטי' קטנה ולא עורר גיגוד גדול, ההרגל שמתרגלים אח"כ בהמשך הזמן מצדיק הנטי' הזאת, וכבר

באה עוד איזה נטי' קטנה נוספת ונכנסת ללא ראות וללא ניגוד, ובהתקבצות הנטיות הללו נעשה היפוך הגמור מן הקצה אל הקצה. ההרגל מצדיק גם את ההיפוך הגמור עד שכל מי שרוצה לראות הדברים כמו שהם, מי שרוצה לקראתם יום יום ולילה לילה, הוא מן הטועים ומן החולמים. מי שמדבר על הענין של אגודת ישראל כמו שנתיסדה והמטרות שעבורם טרחו גדולי ישראל להיות חברים להמרכז הזה, הוא מדבר מן ענין היסטורי וכבר א"א להבינו וליתן איזה יחס לדבריו, נגד המהות והתוכן המהופך והמזור שנעשה לישר ומוסכם.

המהפכה של אגודת ישראל, ההתבטלות וההתפוררות של מרכז הזה שהי' יכול להתקיים ולפעול אפי' בהתנאים המבהילים שהם נוכח עינינו, מקושר עם קטנות וירידה של דור האחרון הזה העני והחלש ביותר. המלחמה בציונות היתה כבידה מפני חסרון השיוון שבין נשק הציונים ונשק של העומדים נגדה. הציונות לא היתה זרם מחשבתי לבד הגיון של כפירה זו או אחרת, אלא תוקף כפירה הציונית באחות במעשים, מתפתחת ומתגדלת כפי גודל המעשים הללו שבאפשר להציונים להציג לפני הקהל, אינה מופיעה לפני הצבור עם איזה שיטה לבד, אלא כבר השיטה עושה הרושם לפי האמצעים שישנם עבור הרושם הזה, מן ההשיגים העומדים לרשותם של בעלי שיטה הציונית, בהציגים המעשים וההשיגים גם עם כל מה שאפשר להוסיף ולגזום עליהם. לא לבד אלה ההשיגים שכבר ישנו באופק, אלא הציונות פועלת גם עם כל מה שיש להבין שבכוחם להביא לעתיד, לחשוב עליהם ולחלום עליהם חלומות נעימים של שאיפות לב של הצעירים הדופקות על רגשותיהם ומעוררים אותם. המצב החמור של היהודים בארצות אייראפה המזרחית, לחץ על כל אחד ובפרט על כל צעיר לחשוב עצות על איזה מבוא של איזה שיפור בחיים הגשמיים. הלחץ ההולך והמתגבר הביא העתקה המונית לארצות חדשות שבהם החיים מתפתחים יותר מאשר בפולני', וכן התנאים נוחים שמה ללא שנאת אנטישמיות כל כך ובמצב כלכלי רב האפשרות. כל זה הביא הרצון לילך ולגור בארצות שונות, לעזוב את ארץ מולדתם, את הקשר המשפחתי, וגם לעזוב חיי התורה שנקבעו ונסתדרו בין ישראל בארצות פוזוריהם מדור אל דור.

הציונות במחשבה, העקירה העמוקה והמוחלטת של כל עניני אמונה בקדושת ישראל, פועלת בפעולתה בדבר הזה העיקרי, העומד תמיד על סדר היום של היהודים באייראפה למצוא מקום בריחה בארצות אחרות. נגד הישג זה נסתמו ונבלעו כל הטענות המגדורות להציונות בשעה שרוב אנשי הדור האחרון אינן יכולים לראות מעבר של ענינים הנוגעים לחיים בשריים. אנשי האגודה העומדים בראש גם המה בעצמם קטנים ומצומצמים, ובפרט בעת שמדברים לאנשים שאינם רוצים לחשוב אחרת. זאת הביא את קצרי הדעת הללו למסקנה היחידה הממלאת רצונם דהיינו להסכים על עצם ענין הציונות המביאה אפשרות לצאת מן אייראפה המזרחית, אבל להסיר החילול

התורה במעשה ועבירות הגלויים, מבלי להתעמק בעצם ענינה של הציונות שמנהיגי האגודה הלבירים והנואמים אינם רוצים ואינם יכולים להתעמק בה. אחוז ברוב הבלבולים וההכשרים שבלבלו המזרחיים הדתיים הגוררים הקודמים להם, שכבר כל אחד רוצה בהבלבולים הללו כל אחד בצביון אחר המתאים לצרכיו ביהוד. האגודה מתלוות אל הציונות בכל פעם יותר אלא שהסדר הוא באופן הפוך, הציונים יסדו את הציונות מפני מחשבתם שכפרו בכל התורה והאמונה, ומתוך זה בנו ההשיגים הארציים שלהם, אגודת ישראל מתלוות אל ההשיגים הארציים הציוניים, ומשם הולכים ובאים גם אל מחשבתם.

יג

כל הסיפוח אל הציונים באה מפני הירידה, והירידה בעצמה מתרבה מן הסיפוח הזה. הירידה העצומה במעמד הרוחני, ביטול תורה, קטנות הנפשות מצד סדר העולם באחרית הימים, הסילוק של גדולי ישראל עם קדושה עליונה שישפיעו מעין קדושתם על אנשי הדור, כל זה הביא העדר בנפש וחסרון כח לעמוד נגד דרישת החיים הברשיים המתפתחים בכל שנה ושנה עם הפיתוח הטבעי של עולם הזה בכלל, שהמאה שנים האחרונים הביאו במדה עודפת מן כל ימות עולם. ביחד עם הפיתוח והתרחבות צרכי החיים הברשיים נתגדלה כמו כן הדרישה למצוא אותם ולהשיגם לאין מעצור כלל. אין עוד השביעה בדברי תורה ועבודת ה' שימלאו הלב והנפש, אלא העולם מתמוטט מן גדר הקדושה, העולם מזניח לימוד התורה בקביעות ופורק הנהירות וקבלת עול מלכות שמים, העדר וריקנות סובב על כל אחד ואחד בנפשו ולבו והריקנות הזאת בהכרח שתתמלא. אבל מתמלאת עם החילוף האיום מן קדושת התורה לחיי עולם הזה, שכל אחד מתאמץ למצוא אותם על כל מחיר, שהרי אין שובע רוחני שתשביע רצונות הנפש, אלא כל הרצון נוטה לחיים הברשיים שכל השיפור בהם נעשה כבר להכרח.

תהי' זאת שימוש להציונות אם נאמין כי ההגירה והנסיעה לשאר ארצות תבל היתה פחותה מן זו של ארץ ישראל, העובדה היא להיפוך, אל ארצות דרום וצפון אמריקה ושאר מקומות נסעו היהודים של מזרח אייראפה במספר יותר גדול, הנסיעה לארץ ישראל בשעה שהי' באפשר לנסוע ולגור בשאר ארצות תבל הי' רק בערך חמשה או ששה אחוז מן ההגירה הכללית, בערך 5 מיליאן יהודים נסעו באותו זמן מן מזרח אייראפה לשאר ארצות מול בערך שני מאות אלף לא"י עם התופעה הציונית, רק בשנים האחרונות בעת שנסגרו שערי המדינות אחרות, התחיל הלחץ להתגבר לנסוע לארץ ישראל על ידי האמצעים שהציונים הי' מאפשרים, בשעה שהמצב באייראפה הולך ומחמיר והרצון לנסוע משם הולך ודוחק.

התיישבות בכל ארצות תבל של יהודים הנוסעים ממזרח אייראפה הי' רק עבור

הטבת ושיפור של המצב הגשמי והכלכלי, הנסיעה לארץ ישראל הי' בעיקר מפני הטעמים הללו בעצמם. אין חילוק כלל ביניהם אלא שהציונות הוסיפה גם שאיפה בהתיישבות הזאת שהיתה יוצאת לפועל מבלעדי הציונות. כדאי לציין שמעולם לא נסעו עשירים ובעלי פרנסה לא לאמריקה ולא לארץ ישראל אם לא בתנאים מיוחדים ובמקרים בודדים. גם, מעולם לא נסעו לארץ ישראל עם כל התעמולה הציונית, אלה שהי' להם האפשרות לנסוע לאמריקה או למדינות אחרות בעולם הרחב, רוב התיישבות בארץ ישראל בהקאלאניעס הציוניים הי' מן אלה הנלחצים לצאת מן ארצות מגוריהם ואינן מוצאים מדינה אחרת. העובדות הללו קיימים גם בזמן הזה, אחרי כל הנצחון הענקי של זרם הציוני זה, אחרי התיסדות מדינה הציונית עם כל הצבעים המדהימים, כל זה אינו טעם מספיק לנסוע שמה או להתעכב שמה, כיון שהציונות אינה אלא ענין אנושי גשמי, מנקודת הבטחון הזאת יש לבחור בהבטחון היותר מועילה ובמקום היותר מוכשר.

מעת קום המדינה הציונית הבאים שמה היו פליטי צוררים הגרמנים או פליטי המצב הנוצר מן הציונים בעצמם. יהודים מארצות הערביות שבאו לארץ ישראל בהמונים המהוים כמעט הרוב במדינה הציונית, לא ידעו מן אנושימיות באותו האופן הנודע בארצות אייראפה, עד שבאו הציונים וחידשו זאת גם אצלם במדה ידועה. שניהם, פליטי גרמני ופליטי המצב הנוצר מן הציונים, אינן באים למדינה הציונית אם אפשר להם למצוא מדינה אחרת, ואלה שכבר באו שמה יוצאים משם אם יש להם איזה הודמנות לעשות זאת. היוצאים מאלג'יר נתישבו כמעט כולם בצרפת ולא באו להמדינה הציונית, מפני שהי' אפשר להם לעשות זאת, להתישב בצרפת ששם החיים נוחים הרבה יותר מן החיים שבמדינה הציונית. המאה וחמשים אלף שיצאו מן המדינה הציונית במשך זמן קיומה לארצות קרובות או אפילו רחוקות מאד שגם לגרמני חזרו הרבה, מעידים על כל זה, העובדות הללו אין ביד מי להכחישם, אבל מכחישים המה את השקר הגדול של הישועה הגשמיית שהביאה הציונות ליהודים.

תנאי החיים בארצות אייראפה לאחר מלחמה העולמית הראשונה, היו משמשים לפעולות הציונים ותעמולתם. המצב הכלכלי הולך ומחמיר, האנושימיות מתגברת מיום ליום, דלתות אמריקה הצפונית והדרומית שהיו פתוחים עד הנה ננעלים אחת לאחת. התעמולה מפרסמת כי אך שאיפה הציונית ביכולתה לתת פתרון הנדרש למצוא מקום לנוס ולגור שמה. בעת שאי אפשר לשנות חוקי הכניסה לאמריקה, אבל ענין אחר לגמרי היא הציונות, על ארץ ישראל יש לנו טענות חזקות, תביעות שיתמלאו בהמשך הזמן. הדחק מעורר הרצון של הנדחקים ליסע לארץ ישראל, להתחיל בחיים החדשים עם כל הסכויים המצלצלים. התקוות, השאיפות, והחלומות הנעימים, מתעוררים ומתגברים כמעט באותה תשוקה של הנוסעים לארה"ב, שכל מי שזכה ברשות התיישבות בארה"ב, הי' מאד מוצלח והכל מתקנאים בו הכל מביטים עליו כעל אדם

מבורך ושונה מכל יושבי חלד, ואם כי מצב הכלכלי בארץ ישראל אינו דומה כלל לזה שבארה"ב, אבל סוכ"ס הנסיעה הריחוק והבריחה מן ארץ פולני, אינן שונים בעת שנוסעים לארה"ב או לארץ ישראל שבריתה זאת היא העומדת על הפרק.

הציונות אינה משתמשת עם הלחץ של החיים הגשמיים לבד, מעוררים המה גם הגאווה הלאומית והשוויון לכל גויי הארץ, דברים המתאימים והנפתים מאד אל דכאון הרוח, של עם ממושך וממורט בהמשך זמן ארוך. הדתיים מוסיפים גם את שלהם, הענינים של קדושה דברים הנובעים ממקור תוה"ק הגבוהים מעל גבוהים, מתאחזים בציונות על ידם ונכללים בתוך זרם הזה. הלא כל לב יהודי הומה לזכרון ארץ ישראל, נשמת כל אחד מישראל תערוג ותכלה לנשום האויר הקדוש והצח, לחבק אבני' ולנשק עפר ארצה. ירושלים היא תל תלפיות שלבויהם של ישראל מכוונים אליה, הר מרום הרים מקור כל הקדושות ועליית כל התפלות, נימי נפש ישראל מתקשרים ומתדבקים בהתחלת בכל יום ויום לבנין בית המקדש ולגאולה העתידה על ידי משיח צדקינו. הלא כל זאת היא תפלינו ובקשתינו מן סדר התפלות שתקנו הנביאים ואנשי כנסת הגדולה, עד הסליחות ובקשות שנאמרו מן הצופים ברוח הקודש, זאת היא התוכן של כל תחינה ופייט, כל שיר וזמרה וכל ברכה ותהלה.

תקות כל התקוות ונחמת כל הנחמות, ההתרגשות העמוקה הבאה מתוך תוכיות של נפש כנסת ישראל כולה, לקחו להם הציונים הדתיים לצרכם ולמטרתם עם הפירוש של מינות שהמה מפרשים את המושגים הללו, וההגשמה והזוהמה שהמה מגשמים ומזהמים עיקרי יסודות האמונה הקדושה. הציונים הדתיים לא חידשו שום רגש והתעוררות חדשה, אלא הרגש דקדושה הנצחי החי ופועל בלבן של ישראל בלבול עם בלבול הציוני שיהי' פועל אל ההיפוך הגמור, אל העיקרה הכללית אל החילוף ועולם התמורה. אך הציונות לבד, הטומאה העמוקה, בכוחה להתלבש בלבוש זה שטעות כל כך עמוק ואיום יהי' אפשר לטעות על ידה.

הדתיים העוזרים הרבה להתפשטות הציונות בתוך מרבית בית ישראל שומרי תורה, מכינים גם את הדרך לחיסולה של אגודת ישראל, לאט לאט האגודאים שלכאורה עוד לוחמים נגד המזרחי ודומיהם, מקבלים מהם כל הרעיונות וכל הדיבורים וחותרים על ההגיונות הללו בעצמם את החותם של אגודת ישראל. הלחץ לצאת ולברוח ממזרח אייראפה ובעיקר מן פולני' הולך וגדל, וצימצום האפשרות לנסוע למדינות אחרות הולך ומצטמצם. הציונות מאפשרת הנסיעה לארץ ישראל באיזה מדה. התנאים הכלכליים אינן נוחים בא"י וקושיים הרבה ישנן שמה, וההכרח למלא בלתי-נוחיות הזאת עם שאיפה ורעיון, ובשעה שהלחץ ליסע שמה מתגדל, הנסיעה לארץ ישראל המקושרת עם קושיים אנושיים שונים תובעת ומכרחת את השאיפה שגם היא תתרבה ותתגדל. האדם בטבעו רוצה ומוצא ההצדקה על כל דבר שבהכרח שיסבול ממנו, התירושים המזרחיים הולכים ומתקבלים שהרי תנאי החיים מכריחים שיתקבלו.

יד

הציונות הולכת ומתקדמת בין צבור היהודי הנסיגה של מלכות בריטאני' מן ההבטחות שהבטיחו להציונים על התישבות בארץ ישראל באופן בלתי מוגבל, מעורר ניגוד גדול בין היהודים בפולג' שרואים בזה מניעת עוגן הצלה בשעה שא"א ליסע למדינות אחרות. כל תנועה של הגבלה בשטח הרשות לבסוע שמה מתראית כאסון גדול, והתעמולה הציונית מוסיפה להסביר זאת. החוקים החדשים שהאנגליים מפרסמים בענין הגבלה זאת המה השיחה העיקרית היום יומית, דבר זה מביא עוד יותר פרסום להציונות וגם מביא תמיכה כספית מוגדלת מהיהודים באמריקה ובישראל ארצות. הציונות המתראית כבר במראה של הצלה, מעורר הרחמנות הטבעי שבלב כל ישראל מתולדותם יהי' מי שיהי', ודורשת בחוקה להושיט עזרה עבור הצלה הגדולה הזאת. אין לך דבר שלא הועמד לרשותו של השטן ההולך ומשטין, התנאים של הלחץ והדחק, סכומים ענקיים הבאים בשטף ללשכה הציונית, וגם הפסוקים והסילופים של הדתיים הלוכשים להציונות לבושים של תורה וקדושה. כל זאת מגביר כוחם ההולך ומתפשט להקיף את כל ישראל להשתלט בשליטה בלתי מוגבלת, הציונות ויהדות נעשו לדבר אחד, מי שהוא יהודי הוא ציוני והדמיון מראה שכן הוא.

המצב שוטף כבר את הלבלרים והמוכירים של האגודה אל הציונות ממש כי בלא ציונות אין מה לדבר ומה לפרסם וכמה להופיע. אגודת ישראל המתנהגת על ידם מחליטה ליסד ציונות משלהם בגלוי ולפעול פעולה זאת בעצמה תחת שמות חדשים, עם המושגים הישנים ובלתי שונים מן אותן הציונים הדתיים שקדמו להם. הציונים קוראים את שלהם בשם ציונות, והאגודאים קוראים את שלהם בשם ישוב ארץ ישראל. הציונים קוראים להקופסה שלהם בשם קרן קימת, האגודאים קוראים את הקופסה שלהם בשם קרן הישוב, הציונים קוראים להאסיפה כללית שלהם בשם קונגרס עולמי, האגודאים עושים מעשה קוף וקוראים את שלהם בשם כנס' הגדולה בכדי להיות גם כן כארגון בין-לאומי. הציונים קובעים כי מי שרוצה להיות בוחר בהנציגים להקונגרס ישלם תרומת חבר בשם שקל, האגודאים קובעים שמי שרוצה לבחור בנציגים להכנס' ישלם תרומת חבר בשם סלע. סכ"ס אין כל כך חילוק גדול בין השמות, מה בין קרן הישוב לקרן קימת, ומה בין שקל לסלע, ואין עוד חילוק גדול בין ההחלטות של המזרחי לאותן של אגודת ישראל בנוגע להגיון והמושג בציונות עצמה. אגודת ישראל כאשר חשבו עלי' המיסדים מתפוררת ומתחלת לפעול אותן הפעולות שנוצרה בכדי לבטלם, אינה לוחמת נגד הציונות אלא מפרסמת השממה הזאת ואת כל מה שיש בה.

הציונות שנקראת כעת בשם מצות ישוב ארץ ישראל בהתאם להצורך האגודאי, היא העומדת כבר על סדר היום ללא הפסק. הנואמים האגודאים מדברים, והלבלרים

כותבים מן החסרונות של הציונים ומן דרכיהם המונעים להשיג ההשיגים הנדרשים. לא שהציונות אינה טובה או אינה מצלת את ישראל, אלא עם הרוח האגודאי, בלויית שם אגודת ישראל אל הכפירה העמוקה והחלוטה הזאת, אזי תהי' הכפירה הציונית טובה ביותר ותהי' מצלת ביותר. האגודאים מכריזים בכל פעם, "הציונים החפשיים אינם מביאים כבוד לעם ישראל", "איזה טענה יש להם להחפשיים על ארץ ישראל אם אינם מתנהגים על פי תורה?", "רק התורה הבטיחה לנו ארץ ישראל, ורק לנו התביעה הזאת", "אנו אגודאים נשיג את ארץ ישראל!", "אנו מוחים נגד הגבלת הרשיון לעלות לארץ ישראל", "אנו מוחים נגד האנגליים העם של הבייביל שיודעים שארץ ישראל היא לנו", "אנו שומרים על הטראדיציע אנו מציגים את עם ישראל", "לנו האגודאים יש למסור הרשיונות הסערטיפיקאטן אנו נבנה את ארץ ישראל! אנו נעשה הכל על פי המסורה", "על פי ישראל סבא", "הלאה עם הציונים", "ארץ ישראל לעם ישראל על פי תורת ישראל!".

דיבורים האלה, כרוזים כאלה מלאו את האויר האגודאי בעתונות שלהם באסיפות שלהם ולאחרונה גם בכנס' הגדולה שלהם. האגודאים העתיקו המושגים של "המזרחי" ו"חובבי ציון" אל קהל גדול בישראל שומרי תורה, והכינו הדרך להתמוגג כליל עם הציונות וגם עם הציונים עצמם. הלכו בדרך הזה בכל פעם יותר ויותר, אבל הנחיצות היתה עוד לפניהם לשמור על איזה ענין המבדיל בינם ובין סוכנות הציונית, בכדי שיהי' להם האפשרות להופיע לפני היהודים החרדים המשתייכים להם, בפני הרבנים והלומדים והאדמו"רים העומדים בראש של אגודת ישראל. בלתי אפשר הי' שאגודת ישראל תתהווה בפרהסי' לאיזה אירגון ציוני בין יום ולילה, הרגש הקודש הבווער בלב ישראל שומרי תורה א"א לחסלו ולהכחידו כ"כ בניקל, אבל אפשר לבלבל את הרגש הזה ולנטותו, להוליך את הלב לאיזה משעול צר עם צביון שטחי כדי למלאות התביעה של תורה הפועם בו, עם הצגת דברים הנראים לעיקרים בחיי התורה שבאמת לאמיתם המה רק בלבולים ותמונות שוא.

עם ההסכם הגמור לציונות עצמה, לבנות ארץ ומדינה ככל גויי הארץ, אגודת ישראל עוד מעוסקת במלחמה נגד הציונים. גם עם המזרחי הציונים הדתיים יש להם להאגודאים ניגוד והתקפה. הלבלרים מפרסמים והנואמים משמיעים: "המזרחי משועבדת להציונים", "אנו בלתי מפלגתיים", "אנו לוחמים עם הציונים", "אנו המה, עם התורה", "אנו אינן נכנעים", "אנו הולכים בקומה זקופה", "ארץ ישראל תבנה ע"פ רוח התורה, ללא פשרות ללא פשרות!", "מלחמה נגד הציונים", "מלחמה נגד הפושעים", "מלחמה נגד חילול שבת בהקאלאניעס", "נעשו כולם אגודה אחת לעשות רצונך בלבב שלם" וכו' וכו'. כדאי להזכיר הפתגמים והכרוזים הללו שאינם רק זכרונות ישנות של איזה עבר רחוק, אבל יש להכיר מהם הבלבול הגדול המבלבל בשעה שפועל

פעולתו. שהרי יש באיזה מן הפתגמים הללו דברים נכונים מצד עצמם, אבל בשעה שהן מעורבים עם מושגים אחרים ולכוננה אחרת, המה רק מביאים אל ההיפוך. המחאה נגד „חילול שבת“, הדרישה „ללחום עם פושעים מחללי תורה“, אנו מחויבים לעשות הכל ברוח התורה, „ברוח ישראל סבא“, כל זה נכון ויציב, כל זה הי, משביע רעבון הנפש של רבבות מִישראל שומרי תורה ומצות בעת ההוא, לחשוב כי לבלרי האגודה נלחמים מלחמתה של תורה. גם את הרבנים שבמועצת גדולי התורה, לקחה המחזה הזאת לחשוב כי הללו המהוים את מרכז אגודת ישראל יביאו הצלה עבור שמירת התורה, והמעשים והדיבורים שלהם הן המה הדרכים הנכונים למטרה גדולה הזאת. הרבה רבבות מִישראל משתייכים לאגודת ישראל מפני שהרבה גדולים בתורה משתייכים לה, אבל כן הרבנים והאדמו"רים שרובם היו תמימים ביותר, מתפעלים בעצמם מן המספר הגדול של שומרי תורה ששם אגודת ישראל דוגל עליהם, ונותנים אימון והסכם ללא ביקור מן ההתפעלות הזאת השוטף עליהם. וכי דבר קטן הוא? קהל גדול מִישראל שומרי תורה ולומדי תורה המאוגדים והמאוחדים במרכז הזה, בודאי גם מן השמים הסכימו על זה ורק בכח הזה נושע את ישראל! כדברים הללו והדומה להם נשמעו מפיהם של הרבנים, או האדמו"רים המהוים את מועצת גדולי התורה דאז. הקהל החרדי מוסיפים לשמוע מה שבפי הבלברים והנאומים, דבריהם מתקבלים על לבם שכן גדולי ישראל מסכימים על ידיהם, והמצב ההולך והמאיים דורש איזה פעולות. דרישה הזאת היא חזקה למאד, והשמחה שאיזה גוש עוסק בפעולות הנחוצים מביא עוד יותר הנאמנות אליהם. האמת הי' היפוך הגמור, הנאמנות למנהיגי האגודה והשביעת רצון ממעשיהם ודיבוריהם הוליכו שולל את כל ישראל, הנצחונות של האגודה הי' שבירה ותבוסה במלחמה זו, המה לא הסירו אלא הביאו את הציונות לתוך לבן של ישראל, הבלברים והנאומים האגודאים לא הצילו אלא החריבו.

המלחמה של האגודה הביאה סכ"ס איזה השיגים. הסוכנות הציונית ראו והכירו במלחמה זו את ההכנה הנדרשת להתכללות של הלוחמים הללו במסגרת העולם הציוני. הסוכנות הסכימה לתת להם שני מאות סערטיפיקאטן לשנה. היתה זאת הצלה גדולה עבור לשכה האגודאית, בעת שהמצב הולך ומחמיר הי' להם במה להתראות בפני הצבור, שני מאות עולים לארץ ישראל על ידם, וכי זה דבר קטן? הכל רצים ודופקים על דלתותם, מכתבי בקשות מתקבלים לאלפים בכל יום בהלשכה הראשית בווארשא, מכל צד באים אנשים ומשתדלים עבור פלוני ופלוני לזכות בסערטיפיקאט ולזכות בבריחה מן פולני. אגודת ישראל נעמדה על סדר היום, הלשכה האגודאית התריעו תרועה גדולה על הצלחתם. אסיפות מתקבצות החלטות נחלטים לעשות תעמולה גדולה עבור ממון, „מיליאן קאמפאין“ קוראת את אחת ההחלטות ההמונית, האדמו"רים חותמים, יהודים החרדים נותנים. נחלט גם לבנות קאלאניעס אגודאים בארץ ישראל,

או עכ"פ להכריז על מעשי בנין הללו בכדי להצדיק את הממון שלוקחים ומאספים. כל זה נסתיים בסיום הרגיל אצל האגודה, הסערטיפיקאטן שמשו עוד יותר מן הכבוד והפרסום שהשיגו על ידם, איטשה מאיר לעווין ואחיו פני' מוכרים הסערטיפיקאטן בכסף מלא, אלף זלאטעס עבור סערטיפיקאט, שני מאות אלף זלאטעס הכנסה לשנה. אלה לוקחים זה מן נדוניא ואלה ליום ומשלמים במצב החמור של יהודי פולין, הרוצים לשלם סכום הזה עולה פי כמה מן מספר הסערטיפיקאטן שביד האגודה, שתדלנים וסוכנים צומחים ומתרבים, הרבה מחפשים אחרי היודעים לפייס את מר לעווין שיקח המעות הללו ושיהי' להם דין קדימה. גדולה היא אגודת ישראל, שני מאות אלפים זלאטעס לשנה חוץ ממה שמקבלים על חלוקת סערטיפיקאטן לשנים הבאים, הצליחה אגודת ישראל, רוח ישראל סבא, רוח התורה, וכו'.

הציונים אינם שבעים רצון כל כך מהגדלת רוח החיים באגודת ישראל יותר מכפי מה ששיערו בהשערותם, והחליטו להקטין מספר הסערטיפיקאטין ורק מאה רשיונות לשנה יהי' די, מר לעווין ואחיו מכרו כבר רשיונות הללו לעלות לארץ ישראל גם על השנים הבאים כי כסף הי' נדרש להם ולא יכלו לעזוב הזדמנות זו של כסף ביחד עם הכבוד של מצילים ובעלי מעשים. הכסף נאכל ונאבד, זעקת הנגזלים הולך וגדל במשרד האגודה בווארשא. מר לעווין אינו רוצה אפילו להתראות עם הצעירים התמימים שבאו בתמימותם מעירות קטנות בפולין לדרוש את המגיע להם. המה באו עם דרך ארץ ויראת הכבוד מול הדירעקטור, ולבשו בגדים נאים האחדים שהי' להם, מגהצים ומנקים אותם, ומכנינים אומץ בנפשם לקראת השעה הגדולה כדי לקבל פניו. לעווין מכיר בהכרה החודרת רכות לבם של התמימים הללו, ומודיע להם שאין לו פנאי לקבלם עד אחר עבור כמה ימים, יעיד על זה מי שהי' נוכח פעם אחת שמה, אין באפשר לשכוח הצער שעל פניהם, הדיכוי שמדוכאים, הענוי של שעות ארוכות שמחכים, והיחס של בוז שהדירעקטור מתיחס אליהם. על כל השאלות מנסרת התשובה שאין להם לדאוג הכל יתוקן, וגם כל ידברו דברים הבלתי נאותים נגד לעווין. דרך ארץ! דרך ארץ עבור התנו של אדמו"ר מגור! דרך ארץ!

לעווין נוסע לחו"ל לקבץ ממון עבור קאלאניע בארץ ישראל תחת שם „חפץ חיים“ שמעולם לא הי' לו עסק עמה, נותן מעט מן הממון להגזלים, והמותר זוקף במלוה לכשירחיב, שאר הכסף הזה שמקבץ נאכל באותו האופן עצמו שנאכל כסף של הסערטיפיקאטן. הסערה מתגדלת האגודה הריעו קול מלחמה נגד הציונים, איה המה הסערטיפיקאטן? הציונים המה נגד הזכיות של יהדות החרדית, נלחם עבור כבוד התורה, הציונים המה עוכרי ישראל, מלחמה בהם עד רדתם, מלחמה במושעים, אנו הולכים בדרך ישראל סבא, מלחמה עבור התורה, גדולי ישראל! וכו'.

האגודאים לא נמשכו אחרי הציונות מפני היותם ציונים, אלא מפני היותם קטנים, האגודאים לא יצרו את הציונות אפילו לא את הציונות-דתית של המזרחי, אבל תנאי

החיים הקשים, הצלחת הציונים המבהילה, השליטה שלהם המתרחבת על רוב הצבור וכן הפחד מן איבוד מעמד בתוך עולם היהודי, כל זאת סחבה את ראשי האגודה אל חיק הציונות. לא היתה זאת שאיפה אלא חשבון, לא חשבו על הציונות בעצמה אלא על היתרונות שיקבלו ממנה, לא עשו מאומה אפילו להביא אל הציונות איזה שינויים, התעסקותם ה' רק להרבות עלי' הכשרים. האנשים הקטנים הרגילים, לא ה' בכוחם להביט מעבר לאנושיות וארציות. הגישה האנושיית של אורתודוקסים מגרמני' לשמירת התורה לא ה' באפשר להניע אותם, אפילו להתעסק בדבר הזה שה' בזמן הקודם עומד על הפרק, בשעה ששמירת התורה נתמעטה מהמונים מישראל, דער „תורה גייסט" לא פעל בחזקה נגד הזרם העולמי ההולך ומביא לקצה אחר לגמרי. ההתרוממות, ההתכבדות, העמידה הפומבית, שלט עליהם בשליטה גמורה, לתפוס מקום בעולם שלא יתביישו עמו בעיני הצבור ובעיני עצמם. נתבלבלו ובלבלו אחרים עמם, גם את הרבנים והגדולים בתורה, גם את המוני בית ישראל הכשרים שומרי תורה ומבקשי אמונה.

האנשים הקטנים הללו הזיקו נזקים גדולים שא"א לציירם ולשערם כהוגן. רצונות פשוטים וטבעיים מלאו את מקום ההכרה הגדולה ביהדות האמיתית. אילו למשל ה' ההכרה בתורה וקדושה העיקר בחייהם, אילו היתה ההתנגדות לציונות מן אותו הברור שברור אל כל יהודי שאסור להמיר דתו ר"ל, אזי היתה ההכרה הזאת מביאה למסקנא הפשוטה, שבמצב הזה נחוץ לעמוד במסירות נפש נגד כל נסיונות המקיפות אותנו, ורק באותה שעה בהכרח להלחם בחורבן הזה הנקרא ציונות יותר מבכל ימות עולם. אבל האנשים שעמדו בראש האגודה, רצו בחיי עוה"ו והמון רהביו, רצונות הללו שלטו עליהם והביא על ידם את השתלטות הציונות אל חלק האחרון של שומרי תורה, שלכאורה האגודאים הללו היו שומרים עליהם מן שליטה ציונית הזאת. כהיום אין עוד לדבר מן אגודת ישראל שאינה קימת ואינה במציאות עוד כלל, חוץ מן איזה כנופי' קטנה החיים מן הציונים, ומתפרנסים ומתפנקים מלחמם ומינם. אבל כדאי להזכיר את הקורות שה' כל כך מכריעים בעולמנו עולם התורה, שסכ"ס קהל ישראל הזה הוא העיקר הנוגע לנו והעיקר בעולם כולו. איך נשתרבה הירידה איך הכינו הדרך להולך שולל אחרי עבודה זרה הציונית כמעט כל בית ישראל קטן כגדול כמו שאנו רואים נגד עינינו בימים ההם בזמן הזה, מצב מבהיל ומפחיד, חורבן העולם ומלואו.

טו

כל דבר בעולם ובפרט מה שמתרחש בעולם היהודי, מקושר מן גשמיות ומן רוחניות. כל עניני השפעה הן לטוב או להיפך ח"ו מתראה בשניהם, והרי גם באדם פרטי מישראל הגוף והנפש אחדים המה, ומה שנוגע לגוף נמשך מן תיקוני הנפש

בתורה ומצות ורצונות הלב. בכלליות ישראל בעת האורה הגדולה וההרים העליונים בזמן שבית המקדש ה' קים ובעת שהיתה נבואה בישראל, מן מצב הרוחני העליון הזה נמשך גם כן רוב שפע והטבה גדולה בגשמיות עד שהיו הבריות שמחין ושבעין בהסרת כל מחלה, ושש ה' להטיב לך בכל ההטבות והברכות שבעולם. בזמן חורבן בית המקדש וסילוק הנבואה, מן סתימת המאורות, נמשכו גם צרות והריגות ר"ל רעב וצמא, עירום וחסר כל, יסורין וצוקות נוראות, וכן כל ימי הגלות אחרי חורבן ביהמ"ק, הריגות והשמדות לב רגז ודאבון נפש. הצרות והיסורים המה תיקונים, העונש בגוף הוא תיקון לפגם בנפש, זיכור וטהרה שלה והכנה לקדושה שתתקדש בה לדביקות הנצחית, התיקונים הללו שייכים לנפש פרטית ונוגעים גם לכלליות העולם, גם כל הבריאה כולה תזדכך ותתקדש עילוי אחר עילוי ותקדושה העליונה תתגלה בעולם ותאיר האורה בעולם החושך הזה יותר מן העולם העליון, עין לא ראתה אלקים זולתך. התיקון וההארה תתחיל להתגלות על ישראל בימות המשיח ותמשך ותתעלה יותר עד אחר תחית המתים, אז תשוב הבריאה כולה למקורה ולהתגלות הנצחית שאין לזה סוף ותכלית.

העונשים אינם עונש של נקמה ח"ו, אלא תיקונים, כמבואר בחז"ל ובספרי בעלי רוח"ק. כן חייבה הנהגה העליונה שהבריאה כולה תתקן ותתקדש על ידי קיום התורה והעבודה הנכונה, ובאם לאו ח"ו, אזי הצרות והיסורין בעוה"ז ועונשי הנפש בעוה"ב ימלאו מקומם. התיקון השלם יבוא בהכרח, הזיכור זה על ידי דרך זה קשה ומר מאד, ע"י דם ודמע, ע"י גיהנם וצלמות, ע"י גלויות והשמדה, כמפורש בפסוקי תוה"ק בהכריתת ברית של הר סיני וערבות מואב. ובשירת האזינו נאמרו ונשנו הדברים הללו בפירוש, ומשום כך צותה תוה"ק ואתם כתבו לכם השירה הזאת ולמדה את בני ישראל שימה בפיהם, שלשה מצות בשירה הזאת, שיכתוב השירה הזאת, וילמדה את בני ישראל, וגם ירגיל אותם בה שתהא השירה שימה בפיהם. גדולה השירה הזאת שיש בה עכשיו ויש בה לשעבר, יש בה לעתיד לבוא, יש בה בעולם הזה ויש בה לעולם הבא, כמבואר בספרי. והנה אין בשירה הזאת וההבטחות שנכתבו בה תנאי בתשובה ועבודה, רק היא שטר עדות שאם נעשה הרעות ר"ל יעשה השי"ת בנו בתוכחות ויכפר על חטאתינו למען שמו, והשירה הזאת הבטחה מבוארת על גאולה העתידה וכוללת כל העתידות. ע"ש ברמב"ן ז"ל.

פלאים המה הצרות וההשמדות שעברו עלינו עד היום הזה. הגלות בעצמו הוא דבר פלאי ובלתי מובן בשכל אנושי. כי עוד לא נעשה כזאת לשום גוי מגויי הארץ בכל העולם כולו, לפזר ולפורר אומה שלימה בכל קצוי ארץ, להרוג ולאבד למכה ולחרפה. בכל זאת אנו מתקיימים כאילו אין בכח של כל העולם כולו למנוע הקיום הזה, ואחרי כל ההריגות, הגוים ההורגים אותם מתקנאים בהם ומתיראים מהם, ושונאים אותם בשנאה שאין לה שום הבנה והגיון. שונאים אותנו אפילו אלה הגוים שעוד לא ראו

יהודי מימיהם, אין מכירים אותם כלל ושונאים אותם. כל אומה ואומה יש להם שונאים מיוחדים אבל גם ידידים וחברים אנו אין לנו אלא שונאים לבד. כל מפלגה גויית עולמיית שונאים אותנו מפני שאין אנו משתייכים עמהם, הקומוניסטים שונאים אותנו מפני שאנו פאשיסטים ובורשזיאזיען, והם הפאשיסטים שונאים אותנו מפני שאנו קומוניסטים. כל מין שנאה המכוונת אלינו יש לה ראיות והוכחות מפני מה השנאה הזאת לנו, ואותן הטעמים נכחשות בהכחשה גמורה מהצד שכנגד שכן גם המה שונאים אותנו. כל פירוש וכל ביאור על האנטישמיות מתקבל רק על זמן קצר, ואח"כ נחוץ כבר פירוש אחר לגמרי כי גולדה שנאה מן מקור אחר לגמרי וטעמים אחרים המלוים את האיבה החדשה הזאת, כל זה הולך ובא במשך זמן הגלות ואין לך ארץ ואין לך זמן שאין בהם נחלי דם ודמע של ישראל, הצרות וההשמדות המתחדשים בכל תקופה ותקופה טעמים והסברים מתחדשים עמהם, אבל בכל זאת אנו חיים וקיימים לראותם ולקבלם.

הוכחות וראיות אינן מכריעים לפני אותן שאינן מאמינים, והיהודים המאמינים אין להם כ"כ צורך בהוכחות. יהודים הנמשכים אחרי תוה"ק והאמונה הניתנה לנו מסיני אינן יודעים הפרטים, אבל יודעים ומאמינים באמונה חזקה וברורה שכל המאורעות והקורות אותנו אינן מאורעות וקורות כלל, אלא חשבון מדוקדק והנהגה עמוקה מן השגחה העליונה. יודעים ומאמינים כי מאהבת ה' את עמו בברית ושבועה חשב מחשבות וסדר סדרים הנעלמים בגבולות המדוקדקים, המסבבים הכל אל עומק רצון העליון שבו נברא העולם. סוף סוף יהי' הכל לטובה הנצחית וישמח ישראל בעושי וישמח ה' במעשיו. הויכוח והצירוף בכור הנסיונות של הצרות הרבות והרעות, ממלאים את הנחسر בשמירת התורה והמצות, והצירופים הללו הם חידוש השפעה אחרי השפעה, לכוונת תכלית הנרצה להטיב לנו ולהרבות אותנו, שכל העולם כולו מונהג אל תכלית זה ברצונם או שלא ברצונם, בידיעתם או שלא בידיעתם. כן סידר יוצר בראשית אדון כל הנשמות, שכל אחד מישראל יהי' לו תיקון, אפילו אחרי כל ההטאים והקלקולים וכן הבריאה כולה בכללה תצא ותתטהר מן כל הפגמים. הפחיתות והחסרונות שנתנו מקום אל הרע והטומאה להמצא ולהשתלט בעולם, כל זאת בהכרח שתעבור ותתבטל, הנקיון והזיכרון מכל הכתמים בהכרח שיבוא, הקדושה העליונה תתגלה ותמלא כל הנפשות וכל הברואים בהתגלות שאין לה סוף ותכלית עם התיקון השלם שאין שלימות אחריו, ועל זה אנו מקוים על הגאולה העתידה על ידי מלך המשיח המובטח לנו בתוה"ק. התיקון השלם הולך וגשם ע"י תורה ומצות, כל מצוה וכל קדושה ממשכת השפעה ותיקון לעד ולנצח, ובהשלם כל התיקונים הידועים, במדה הידועה ליוצר בראשית בהתקבצות כל האורות יאיר עלינו אור חדש וגדול תכלית הכולל את הכל. אבל כן סידר השי"ת המטיב לברואיו כי בכל אופן שאפשר שימצא, כל הפגמים והחטאים שבאפשר שיתהוו כל החסרונות שאפשר שיחסרו בני

ישראל, יהי' נמצא סדר הממלא והמשלים הכל. התיקון ע"י תורה ומצות זה הדרך הנאות אשר חפץ בו ה' וגם זה תיטיב לנו בכל מיני טובות, אבל אם ח"ו יתרבו החטאים והחסרונות אזי בהכרח שיתמלא הכל ע"י צרות ויסורין האופן הבלתי נאות. הצרות והכאבים שיביאו ויעוררו את ישראל לתשובה הראוי' אז יושלם התיקון ע"י תורה ומצות הנעשים ע"י תשובה זו, אבל אם ח"ו אם לא יביאו ויעוררו התלאות אל תשובה אזי קישוי הסבל של עינויים שונים הם בעצמם הדרכים שעל ידם יושלם ויתוקן העולם והנפשות.

כל זאת ידוע ומפורסם בדברי חז"ל ובספרי בעלי רות"ק ומפורש בפסוקי התורה בפ' האזינו. כי חלק ה' עמו יעקב חבל נחלתו ימצאוהו בארץ מדבר והקיף אותנו בענני כבוד ונתן לנו התורה ונהג אותנו ברחמים וחמלה, כנשר יעיר קנו על גוזליו ירחף, יקחהו ישאהו על אברתו. הכל אל תכלית העתיד והנצחי של ה' בדד ינחנו, בלחודיהון עתיד לאשריותהון בעלמא דהוא עתיד לאתחדתא. אם ישמרו ישראל את התורה והמצוה אזי יבוא תיקון השלם והנצחי בדרך טובה וברכה, ירכבהו על במתי ארץ ייאכל תנובות שדי, דבש מסלע ושמן מחלמיש צור, חלב כרים ואלים, חלב כליות חטה, וכל הטבות הגשמיות הנאמרים בברכות תוה"ק. אבל בעת שלא הלכו בדרך זה, אך שמנת עבית כשית ויטוש אלק' עושהו ויכעסהו בתועבות ובחרו בדרכים חדשים יעבודות זרות חדשות, לא חשבו עליהם ולא שיערום אבותיכם, אזי תכלית הנצחי והתיקון השלם יבוא ע"י אופן אחר. אסתירה פני מהם, בגוי נבל אכעיסם, אספה עלימו רעות חצי אכלה במ, מחוץ תשכל חרב ומחדרים אימה גם על יונק ואיש שיבה וכמעט אשביתה מאנוש זכרם כי גוי אובד עצות המה ואין בהם תבונה. אבל כל זאת אינה נקמה ועונשין אלא מביא אל התכלית הצפוי מראש, וידין ה' עמו ועל עבדיו יתנחם, מחצתי ואני ארפא והכל יראו כי אני אני הוא ואין אלקים עמדי, כי אשא אל שמים ידי ואמרת כי אני לעולם, נקם ישיב לצריו ויתרצה ויתפייס בנו וכפר אדמתו עמו. חי ה' אם לא בחימה שפוכה ובזרוע נטוי' אמלוך עליכם.

מה שנתתקן ע"י תורה ומצות ומה שנחסר ובהכרח שיתוקן ע"י צרות שונות, איך החשבון הזה הולך ומתחשב בפרטיו בדקדוק עצום, מה חלקו של כל אחד מישראל להשתתף במהלך הזה ומה המה הגלגולים השונים שכל נפש סובל בהם באופן אחר, מה המה ההריגות וההשמדות בדורות שונות ומה המה התיקונים הפרטיים המכוונים היוצאים מכל אלה, כל זה נשקל במשקל א-ל דעות אשר לו נתכנו עלילות. כל זה נעלם ונסתר מאתנו עד עת קץ, כמוס עמדי חתום באוצרותי, מה רבו מעשיך ה' מאד עמקו מחשבותיך. אנו אין לנו אלא אמונה פשוטה הנקבעת בנפש כל ישראל, הצור תמים פעלו וכל דרכיו משפט א-ל אמונה ואין עול צדיק וישר הוא.

אין אנו יודעים מה ה' בעת חורבן בית המקדש, דם ישראל שהי' נשפך כנחלי מים כמבואר בדברי חז"ל, ואין אנו יודעים מה ה' עם כל הצרות והשחיתות בדורות

שאח"כ. אין אנו יודעים מה הי' בשנת ת"ח ות"ט, ואין אנו יודעים מה הי' בדור האחרון הזה שאנו חיים בו. ההשמדה הנוראה ע"י גרמנים הארורים והמושל היטלער שחיק טמא, היתה מופלאה ובלתי מובנת בשום שכל אנושי. למה היתה כל זאת, מה הי' היתרון להם מן כל זה, מפני מה השקיעו כ"כ כוחות רבים לבנות הכבשונים, להוביל הנשחטים ולחנוק הנחנקים, לענותם למצוץ דמם, לכתתם ולשרפם. מה הי' ההגיון שהניע אותם לייצר מיתות משונות הללו באכזריות שא"א לפרשה, למה הי' להם להמציא כל ההמצאות הללו, עם הכוחות וההוצאות שהוציאו לכסות זאת מעין כל בשר לבל לשמוע מועקת החללים שמלאו אויר העולם כולו. מדוע חרפו כלפי מעלה והכריחו הארורים הללו לנקוב ה' באותיותיו, קרעו את תפילין של ראש והתעללו בהם ר"ל, צעקו אל האומללים אתם קרואים אדם ואין עכו"מ קרואים אדם? אמרו להם איה ה' מושיעכם תבוא כל רעתם לפניך ה', למה עשו כל זאת מה הי' חשבונם ומה הי' רצונם ועל מה הגיע אליהם ככה, א"א בשכל אנושי להבין ובודאי לא להקיף את ההיקף המרעיד והמפחיד הזה. לא נעשה כמו זה לשום אומה ולשון מיום הוסד העולם עד היום הזה. א"א להשיג אפילו השגה קטנה בכל המהלך הזה, אם לא בהאמונה האמיתית כי צורם מכרם וה' הסגירם, ישכילו הנבראים ויבינו לעת אחרית בעת אשר יגלה ה' לעיני כל, וראו כל בשר יחדיו.

אסור להיות מן מחשבי קיצים כי זאת מהדברים הנעלמים מעין כל חי, וגם א"א לידע הפרטים של הקץ האחרון כמו שמבואר בדברי הרמב"ם ז"ל. הזמן של ביאת המשיח והפרטים הנקשרים בענין זה המה מן עולם הנבדל האלקי, וסדר אחר לגמרי נשגב מן סדר עוה"ז וא"א להגיע שמה מתוך הסדר הזה שאנו בו כמבואר בדברי ראש גולת אריאל רבינו מהר"ל מפראג ז"ע. אבל מבואר בדברי חז"ל בסוף סוטה וסנהדרין החושך וההעדר הגמור שיהי' בעולם קודם וקרוב להתגלות מלך המשיח, ואם ראית דור שצרות מושכים אליו כנהר חכה לו. לא הי' עוד כדור הזה שפל ועני, רווה מן שפך דם ישראל והשמדה הנוראה שלא הי' עוד כמותה, לא הי' עוד כדור הזה אשר בו נסתלקו המאורות, אין נביא אין בת קול ואין רוח הקודש, אין גדולים ואין מנהיגים ואין רועים בישראל.

לא הי' עוד כמו דור הזה לאין תורה ואין שמירת המצות מן רוב רובם של ישראל, הנשארים בשמירת התורה במעשה הם חלק קטן מאד, המה קטנים ומבולבלים כי החושך מקיפם וגם ממוזג בתוכם. יהדות הנאמנה כמו שניתנה לנו מסיני כמעט שנשתכחה ר"ל מן כלל ישראל חוץ משרידים אחדים. הרשעות והתפשות גוברים, ואנשי רשע שולטים בשליטה בלתי מוגבלת בעזות ובחוצפה יתירה ללא מעצור. כל מי שמתחבר ומתלווה אל איזה רשע יש לו מקום בעולם וכל מי שנמשך אחרי אמת אין לו אלא רדיפה והשפלה. לא הי' עוד כדור הזה שהרע בעצמו השולט בו יהיה כ"כ מוחלט ועמוק, מינות ואפיקורסות בכל יסודי התורה והאמונה, מינות חצופה ובטוחה

בעצמה עד למאד. ביטול קיום התורה במעשה הוא כל כך באופן רגיל ותדירי עד ללא השאיר שום רושם מאיזה זיק של יהדות, שיכביד או ימנע איזה צעד במהלך הזה של החורבן המגיע עד מוסדות תבל.

טז

דברים גדולים עליונים ונוראים מתגלים אצל הדור הקטן הזה החלש והאחרון שבדורות. לנו נראו חבלי משיח תקיפים ומועזעים, חושך עב המכסה את כל העולם כולו ביחד עם ההפסד והעדר הגמור המגיע לכל הבחינות. יש לנו לצפות ומותר לנו להאמין כי הימים האלה הם אחרית הימים, סוף וקץ לסדר העולם הזה ועומדים אנו סמוך להופעת ענין חדש של אור הגדול הנצחי, צפה לרגלי משיח צדקינו. אין אנו יודעים הזמן המכוון והפרטים שבענין זה, ידיעה זאת נבדלת ונשגבה מעין כל חי, אבל ההשמדה והזוועה הנוראה שעברה עלינו בודאי המה ההכנה התכופה לישועה העליונה הכללית שתגיע לנו במהרה בימינו. הגזירות מן השמים בכללם וגם ההשמדה המאיימת שעברה בימינו על אלפי רבבות של מיטב אחינו ינקום ה' דמם, היא נתינת מקום אל כת הרע הכללי לשלוט ולהשחית במדה ובזמן ובמקום שגורה ההשגחה העליונה בטעמים בלתי ידועים אל יושבי חלד. ההשמדה זו ע"י הגרמנים ימ"ש היתה בגוף ובחיים הגשמיים, אבל שליטת כוחות הרע ששלטו, מטעם ההסתר פנים של אסתירה פני מהם וחרון אף הגדול בעת שנגדע קרן ישראל, הביא גם השמדה ברוחניות בעת שליטת ההסתר הזה ונתינת מקום לכוחות הטומאה שיתפשטו. כן הי' בכל זמן מן הזמנים וגם בזמן חורבן בית המקדש בעת שנשפך דם ישראל כמים ומלכה ושרי' בגוים ולא השיב ידו מבלע, נבלעו גם המתנות הרוחניות העליונות, הנביאים לא מצאו חזון מה, אין תורה, וגם סכותה בענן לך מעבור תפלה.

אצל ישראל עם קדוש הרוחניות והגשמיות אחדים המה, בזמן שישנה השפעה וברכה מן השמים ישנן לשניהם כי מקושרים ודבוקים זה בזה, הרוחניות וגם הגשמיות הן השפעה מן השמים לעם הנבחר. בזמן ההסתר פנים וחרון אף ר"ל, שניהם לוקים שניהם חסרים ומסתלקים. קרוב ומקושר להשמדה הנוראה ע"י הגרמנים שרצתה לעקור את הכל, פרחת ונתגלתה גם ההשמדה הרוחנית שנתלבשה במדינה הציונית. התגלות המדינה הציונית היא התגלות כוחות הטומאה היותר עמוקים ומוחלטים שפעלו בהשמדה הגרמנית ר"ל, ואותו התוקף השליט הכפירה הציונית ע"י הקמת מדינתם כמעט על כל היהודים בעולם כולו. ההתפשטות טומאה זו היא בתוקף עצום, ובהיקף רחב וכולל, שהרי שום טומאה שירדה לעולם לא הקיפה את כל ישראל כמו טומאת הציונות שנשתלטה על הכל, אבל גם עומק טומאה זו הוא מן התוקף הזה, כי היא היותר עמוקה וכח ראשיתה של הס"א בה נתגלה מת של הנחש הקדמוני. הציונות פוגמת בשרשי השרשים של הנפש, במחשבת כפירה ועקירה בשרשי וביסודי הדת עד

שהעברה על כל מצות התורה גם במעשה, מן הענינים של טומאה שרשית זו נובע גם איכות פגמן של עבירות הללו כי הפגם מתגדל ביותר בעת שהעבירות באים מכח מחשבת כפירה מוחלטת, לעומת אותן העבירות הנעשים על ידי רצון ותאוה הלב בלבד. התיסדות המדינה, זה המשך להשמדה הגרמנית הי"ד ועשתה חורבן בנפש ישראל במדה יתירה באופן הנראה קבוע ולא ארעי לבד. התיסדות מדינה הציונית היא התיסדות ההכחשה בכל עיקרי האמונה, קביעות המדינה הציונית בעולם, היא קביעות באופן חי ומבליט את המהפכה הגדולה להפוך את ישראל עם קדוש להיותו גוי בין גויי הארץ, לחשוב על מהותו להיות מסודר באיתו הסדר של גוי צרפתי אנגלי או אמעקאני בסדר טבעי ארצי עולמי, פריחתה ושגשוגה של מדינה הציונית זו היא ההתרגלות וההתפרסמות של כפירה המוחלטת הזאת. וההשמדה הציונית שפעלה בנפש ישראל היא המשך והשתלשלות מן שליטת כוחות הרע ששלטו בהשמדה הנאצית בגוף. נתגדלו כוחות הללו ונתחזקו, שניהם המה שליטת השטן עצמו, סילוק האור ושימת החושך תחתיו, האסון הגדול שנהי' לנו מעת היותינו לגוי.

השנים הסמוכות אל פרוץ המלחמה העולמית האחרונה, היו דוחקים ולוחצים על היהודים שמה בפולני' ובשאר ארצות אייראפה. כל אחד הרגיש איך השמים מתקדרים בעבים מאפילים ומציקים והלחץ הולך וגדול לברוח ולהשתחרר מהמשא הכבדה הבלתי עוד כל כך מפורשת. כעת עוד נראית רק מרחוק, אבל כן מתקרבת וצועדת בבטיחות שאין ספק בו ועוד רגע היא באה, עוד רגע יהי' אפשר גם למשמש בידים את האימה הזאת המפחדת ואינה נותנת מנוח. הנחיצות לנסוע מארצות אייראפה מביא חיזוק לציונות בכלל, שכבר אינם חושבים על השאיפה שבה אלא האפשרות שהציונות נותנת לברוח, לברוח אל כל מקום שהוא. אפשרות של ההגירה בכלל, מצומצמת מאד לפני יהודים מן פולני' וכמעט נמנעת, האנטישמיות הולך ומתרבה בארץ הזאת ומביא את בעית הבריחה לדבר העומד על הפרק יום יום. רשעת היטלער שחיק טמיא ההולכת ומתבלטת בארץ גרמני' עוד מוסיפה לכל המהומה הגדולה שתפסה את הכל, משתמשים בכל השימוש של התחכמות ומרץ בכדי להשיג הרשיונות לארה"ב או לשאר ארצות באמריקא וברחבי תבל, אבל מעטים המה הרשיונות הללו לפתור את השאלה הזאת של בריחה. בריחה ועוד הפעם בריחה לכל מקום רחוק המרתחק מן הערפל המדכא והמענה, וכל הרחוק ביותר המקום הזה טוב ביותר, כדי שלא לראות עוד את העתונים הפולניים והגרמנים הפולטים בכל יום רעל וסכנה, שלא לשמוע את הנאומים של שונאי ישראל שונים, המרובים והמתרבים והמתחדשים בכל יום, לברוח מכל זה לשכוח ולהסיר לב, לנשום הנשימות במתינות מעט ללא קוצר רוח כל כך וללא דאגה קשה.

הלחץ הלוחץ להגירה מארצות אייראפה במספרים גדולים, הביא גם המחאה החזקה מן הערביים, ובשביל כך ממלכת בריטאני' המושלת בא"י צימצמה מספר הרשיונות

למספר קטן מאד. זאת הביא רוגו וכאב גדול מן היהודים באיראפה ובארה"ב, מחאות בפירסום גדול מתקיימים ללא הפסק, זעקות ושתדלנים מתרבים, וכל אחד קורא כל החדשות הללו בהעתונים בכליון עינים בשים לב ובריכוז חי וער. כל זה יסד עוד יותר בלב כולם את הציונות או „ארץ ישראל" הביטוי הרגיל בפי הציונים הדתיים, הציונות אינה עוד מפלגה ושאיפה, אלא חלק מהחיים היום יומית, תלפיות שהכל פונים אליו וכל מין מפריע להצלחתה היא אסון גדול לכל ישראל, וכל סכויים להצלחתה משמחים לב כולם.

הניתוק השכחה והכפירה ביסודי האמונה, יסדו היסודות שהאנטישמיות והרדיפות והצרות הבאים עלינו, המה מתפרשים בהסברות טבעיים וסיבות אנושיות וגם הפתרון לכל צרות ישראל מתראה במראה זאת עצמה. כלומר, אם יהי' לנו מקום לבוס שמה וליסד חיים נוחים עם ממשלה והגנה מן יהודים אזי הכל יהי' על נכון, אזי אין פחד ואין דאגה וכל אשר קרה לנו עד היום לא יהי' באפשר לבוא עלינו בעת שיהי' עומד לרשותנו כח צבאי וסדר מדיני, כמו שאי אפשר לשנוא ולרדוף את עם אנגלי צרפתי או איטאליני. הרדיפות האנטישמיות באים מפני שהגויים יודעים שאין לנו כח להגן עלינו, הגזירות והשנאות באים מפני חשבונות פוליטיות של העמים שאנו גרים בתוכם, ההריגות וההשמדות המה התפתחות ותוצאות הסיבות המובנות הללו. בעת שתהי' לנו מדינה לאומית הכל יסתלק ולא יהי' באפשר לכל הסיבות שיבואו ולכל התוצאות שיתקיימו. התעוררות לאומית אומרים הציונים, ארץ ישראל, ארץ ישראל מרגנים הדתיים, על פי תורה על פי מסורה, ישוב ארץ ישראל בזמן הזה, הרמב"ן, חיבת הארץ, קיום מצות התלויות בארץ, ארץ הקדושה וכו' וכו'.

הבלבולים המחשבתיים הללו רק עזרו לקבוע הכפירה התכליתית והשרשית בלב ישראל, אבל עיקר הי' החושך והצוקה המרחפים על כל אחד ואחד מסכנה הנאצית, והרדיפות שקדמו להשמדה הכללית הנוראה הזאת, שתעמולה הציונית שמה בה כדי צרכה. הבריחה וההגירה בזמן הפאגראמין בדור הקודם של רוס' ואוקריינה, היתה הגירה המונית אל ארצות שונות ובעיקר אמריקה שהיו פתוחים לנודדים הבאים להתישב שמה. אבל הבאים אל ארצות הללו לא היו יהודים בלבד כי הי' אז הגירה כללית לכל מי שהתנאים בארצות תולדותם לא ישרו בעיניו, מליונים של עמים אחרים ג"כ התישבו בארצות הללו. אבל כעת הרוצים לנוד המה יהודים, ארצות תבל אינן מקבלים אותם אלא במדה מצומצמת מאד, התקוה היחידה המפורסמת היא רק ארץ ישראל. בעת שזאת יהודית לבד הלא נתלבשו בהגירה הזאת כל הרעיונות והחשבונות שהציונות יצרה אותם ואין עוד כאן השאלה למצוא מקום ניסה לבד, כאן כבר כרוך פתרון לכל השאלות חסלת כל הגליות וכל הצרות, חשבון גדול המקיף את כל מהותו של עם ישראל, יצירה חדשה ומוזרה היוצאת מן החשבון הזה, התהפכות אל אותו המהות שהציונות והגויית הלאומית רוצה ומכרת בו שלא הי' נודע לנו עד היום הזה.

למעשה הבאים להתישב בארץ ישראל המה מספר קטן מאד. עם כל הרעש הציוני, עם כל הרצון של יהודי אייראפה, מספר הרשיונות המושט מן ממשלת המאנדאט לסוכנות הציונית עולה רק לאיזה אלף, בשעה שגם אז, המספר הנוסע לארצות שונות בעולם הרחב אינו פחות ואולי עוד יותר הרבה מן מספר הנוסע לארץ ישראל, אבל מפני שהנסיעה לארצות אחרות אינה מרוכזת למקום אחד וגם ללא לזית שאיפה מאיזה מין שתהי', לא היתה מפורסמת ועומדת על הפרק. ברור למאד, אם הי' הראשים והמנהיגים עושים אותן הפעולות ואותו המאמץ למצוא מקום הגירה בשאר ארצות תבל כמו שהי' עושים במה ששייך לארץ ישראל, הי' אפשר בודאי למצוא אופנים שונים עבור מקום התישבות בארצות עולם הרחב במספר יותר גדול. למעשה, הציונות לא הועילה בשטח הזה של בריחה והצלה בשעה הזאת, אבל הועילה שעה זאת לקביעת הציונות בעולם היהודי שזה השאיפה והפתרון הלאומית והמדינית, אם כי במה שנוגע להציבור השאלה העומדת על הפרק היא הבריחה מפולני' ומשאר ארצות אייראפה המזרחית, אבל במה שנוגע להציונות העיקר היא הנסיעה לארץ ישראל. התעמולה הציונית עשתה הכל לבל לשום לב אל כל שאר אפשרות שהי' באפשר למצוא ולרכז הכל אל שאיפתם ומגמתם.

ההשמדה למטרותיהם

יז

פרצה המלחמה העולמית. חיילי גרמני' הצוררים האוררים כבשו את ארץ פולני' ושאר ארצות באייראפה במהירות וללא עייפות. קלים היו רודפינו מנשרי שמים לבלע את עם קדוש להרוג כל מחמדי עין להשחית ולחבל קרן ישראל. אחרי כיבוש פולני' מקום רוב בנין ישראל, תיכף התחילה ההתיעצות בהלשכה המרכזית בממשלת היטלער איך לבצע את „הפתרון הסופי“ כלומר איך לשחוט ולהרוג כל נשמה מזרע ישראל. ההריגה וההשמדה לזרע ישראל הי' לא היתה דבר טפל אצל היטלער ש"ט, היתה זאת עיקרית והשאלה הראשונה בחשיבותה העומדת על הפרק. עד הנה אין מי שיכול להסביר ההגיון בכל המהלך האיום של השמדת זרע ישראל, מדוע רצה בזה, מדוע שקע כ"כ כוחות בזה, למה הרג אנשים נשים וטף, למה השחית מליונים של כח אנושי בשעת מלחמה, בשעה שכל אחד הי' יכול לשרתו בחומר ולבנים ובכל עבודת פרך שכל כך היתה נחוצה לתוצרת צרכי המלחמה השונים והרבים. מה הניע את הרשע הצורר להשחית וההשמדה הזאת, ומפני מה צחקו עלינו כל עמי תבל בימי תקופה הגוראה בשעה שכ"כ מדברים מן הציוויליזאציה הנוכחית.

מדוע שחק עלינו מר רוזוועלט בהפגישה עם סטאלין ביאלטה לאמר, כי „רוצה הוא למכור לו גם הששת מליון יהודים בארה"ב“, ומדוע מנע בית הלבן בוואשינגטון את כל ידיעות מפרטי השחיטה האיומה מלהתפרסם, גם נציגיהם באייראפה נמנעו באזהרה חמורה לבל להתעסק בעסק זה שאין להם שייכות עמהם. מדוע מנעו שליטי אנגלי' מלעשות איזה פעולה צבאית נגד בית המטבחים באושוויץ עם התירוץ שחזרו עליו פעם אחרי פעם שאין לעשות שום דבר אלא מה שנוגע לנצחון המלחמה ואז יהי' הכל על נכון, ומדוע עשו פעולות כ"כ מסובכות למען הציל איזה אסירים ביוגאסלאוויע ובצרפת. כל החברה של מצילי כלבים וחתול לא פעלו כלום, כל צערי בעלי חיים לא הצטערו כלום, רשימה של כל הפרטים המזעזעים אשר עוללו לנו בימים הללו ארוכה היא למאד, כל הידוע לנו משאיר חלק עוד יותר גדול הבלתי נודע, אולי לא יתוודע לעולם.

קולות המחרידות של הנשחטים באושוויץ ובשאר מקומות של ציה וצלמות, בוקעים שמים אבל בודדים המה הזעקות הללו, הולכים מסוף העולם ועד סופו ואין קולם נשמע, בכל יום אלפים נוסעים אל איזה מקום ואינם חוזרים, אינם נוסעים אלא נגררים, נענים בענויים שאינן נרגשים עוד כ"כ אליהם אחרי היותם רעבים וצמאים ונעלפים,

הגרמנים הארורים מביטים עליהם כעל בריות ממין חיות קטנות הבזוים, ועוד יותר נבזים היהודים בעיניהם מפני חולשתם שנחלשו על ידם. אין מי שיזכור בהם, אין מי שיכחיש הסכמת הרוצחים הללו כי יהודים אומללים הם הפקר גמור לכל תאוותם, ואין מי שיודיע זאת עכ"פ לכל העולם כולו. הכל עובר בהצנע, בשתיקה, בדממה, ללא הפסק ובקביעות, וכמעט שנתהוה כל זה למנהגו של עולם.

היהודים האומללים באייראפה טרם עוד נסחבו אל העגלות מסע השחיטה, עודם מפרפרים ועושים איזה תחבולות להנצל מהם לפי שעה קלה, עושים את הכל אפילו בעת שנודע להם מה המה המסעות הללו ואל איזה מקום הולכים ומדוע הולכים ואינם חוזרים. הגרמנים לוקחים גם שוחד ויחידים נצולים בכח השוחד הזה אבל ע"פ רוב הצלה הזאת היא רק לפי שעה קטנה ואח"כ הגזירה הרעה נוטלת מקומה. בארצות אייראפה מחוץ לארץ פולני' הפרפור חזק מעט יותר ופועל מעט והי' אפשר על ידי ממון להציל יותר. סכומים גדולים נצרכים להשוחד הזה לקנות עבורו חיים, הארורים יודעים מהו הקנין הזה ודורשים בכל פעם סכומים יותר גדולים. אין ביד היהודים ליתן זה כי אין בידם אפילו ממון לקנות חיי שעה, רובם חיים מן פרוטות אחדות שהגרמנים נותנים להם תמורת עבודת פרך שעובדים בהם קודם שיגיע תור הריגתם בשעה שיהי' האפשרות לאושוויץ לפתוח את פי' לבלוע אותם. ישנן מקומות שנדמה כי אפשר לקנות חיים עבור צבור כולו או חלק ממנו, והסכום הנדרש על זה הוא גדול מן מה שאפשר לשער במחשבתן של היהודים העומדים לטבח, וממה שאפשר לקבץ מן כל המקורות שיש לחשוב עליהם הנמצאים בתוך גיא ההריגה, המסובבים במקומם מן חילי הגרמנים המזומנים להשחיתם.

במה שנוגע להציונים והתנתקותם מן כל ענין של עם סגולה, כדאי לציין העובדה שאין לשכוח בשום זמן מן הזמנים. היהודים בסלאוואקיי הי' להם משא ומתן עם הרוצחים ימים ושבועות, עד שהסכימו ההורגים על סכום גדול שהי' ביד הדזשוינט האמריקאני ליתן, מן הממון שהי' להם באייראפה הנקבץ לצורך הטבת מצב אחינו בכל מקום שהם. אבל הציונים לא הסכימו שסכום הזה ינתן לפדיון נפשות בסלאוואקיי, הי' להם שיטה להציונים כי מן הריגת ורציחת נפשות ישראל המטרה שלהם תבוא. ידוע הפרשה הכאובה הזאת מן מה שנכתב בספרו של הרה"ג ר' **מיכאל דוב ווייסמאנדיל** ז"ל. שקוראו בשם, "מן המיצר" שמן מיצר של שאול קרא וזעק מבקש ומתחנן לפני אנשי הדזשוינט העומדים תחת השפעת הציונים ליתן הסכום הנדרש, הסכום שהי' להם באייראפה, הסכום שלא הי' באפשר להיהודים הנרצחים אפילו לחשוב עליו, הסכום שדרשו הרוצחים תמורת נפשם ונפש עולליהם, הסכום שנשאר בהבנק בשווייץ בעת שלא נשאר אחד מן הרבבות שהלכו לטבח בזעקה בחשכת לילה. אין הצורך להחשבון המדוקדק כמה אמת יש בדבר של אהבת ישראל של הציונים, ואין לחשוב בהגזמה כי אלמלא הי' להם להציונים איזה רצון להצלת ישראל הי'

באפשר להם לעשות הרבה. אבל כדאי לראות כי הלכו להם במחשבתם אפילו מן האחוה של ישראל, הקשר הטבעי שבין זרע ישראל לחמול ולרחם איש על אחיו בעת צרה ובפרט בעת שפיכת דמם של ישראל והמות המר המרחף בתמידיות יום ולילה. מחשבת הציונות בלבד את הציונים להתדמות אל הגוים בכל ההודמנות שתהי' ולחשוב כי הטבח וההשמדה הזאת תביא את המטרה הנדרשה להשיג מדינה לאומית בא"י, שכן שאר העמים נהרגים על השיגים לאומיים ושהרור מדינתם. הודיעו ראשי הציונים בארץ ישראל להציונים בסלאוואקיי כי אין להתעסק בענין זה של קניית הנפשות מן הרוצחים, כי במה שנוגע למנהיגי הציונים העומדים ג"כ בסכנה הכל יעשה להצילים, אבל במה שנוגע לשאר היהודים הריגתם תועיל להמטרה, "רק כדם תהי' לנו הארץ". כן ידוע הפרשה של רודאלף קאסטנער ראש הציונים באונגריין, איך השתתף לפעול בשיתוף עם הרוצחים ולהטעות את היהודים הגרים שמה. ראשי הציונים בא"י השתדלו בכל עוז לחפות עליו ועשו הכל שלא יתוודעו הדברים ולא נמנעו מלכבדו ולהציגו כאיש נכבד שעשה הרבה עבור הצלת ישראל, נהרג אח"כ ברחוב ע"י גואלי הדם שפגעו בו. הציונות כוזבת בעינם הכללי במה שנוגע לעם סגולה וכן כוזבת בהפרטים. כי חוץ מן דמיון חלומי, מה שייכות יש בין מלחמה שאיזה לאום לוחם נגד אויביו עם דם זה של ישראל הנשפך כמים, ללא רחם ללא קשר עם איזה הישג של מדינה, ההשמדה המיוחדת לזרע ישראל באייראפה רחוק אלפים מיל מן גבולות ארץ ישראל באין שום קשר באיזה מדיניות, באין שום הגיון אנושי על שנאה העמוקה הזאת אלא דבר המתראה בפעם לפעם בדור אחר דור לישראל דוקא, בשינוי מקומות ובתוכן הזה עצמו, של גזירת הי' נפרד מכל מחשבות אנוש.

החפץ והרצון של הציונים לחשוב מחשבות גויית על מהות של עם סגולה מביא אותם להיות טועים בדמיונות החסרים אפילו כל יסוד הגיוני, נוסף על התנתקות והעקירה הגמורה מן התוכן של רגש לב ישראל שהדמיון הזה מציג ומכריע. רואים לפנינו עולם מלא מוקף מן להב מלחמה, רבים המה העמים הלוחמים משני הצדדים וגם להם להציונים דמיון של מלחמה. אותם היהודים המובלים להשמדה המה בדמיון השופכים דם עבור המולדת, הציונים המה הלוחמים וישראל הם עם בין העמים, ולאחרונה ראשי הציונים כמו ראשי עמים אחרים ישיגו הזמנה להשתתף באסיפת השלום בגמר המלחמה. הציונות בכלל וכל התוצאות ממנה המה רק דמיון כוזב ללא שרשים וללא אחיזה בענינו של עם הנבחר, ההמשך זמן של שליטת הדמיון הזה אינו מכריע יותר מן המשך זמן של איזה חלום באישון לילה שהחולם מתענג או מצטער בחלומו בשינתו הארוכה או הקצרה, שכל זה עובר וחולף בעת שמתעורר משנתו ופוגע בהמצאות השייך לו, והחלום עם הצער או העונג שבו אינו משאיר שום רושם. השמדת היהודים באייראפה הולכת ומתחזקת וכמעט ר"ל נגמרת. ינקום הי' דמם במהרה. שליטת היטלער ש"ט הולכת ומתפשטת בארצות הללו וכוללת בכל פעם יותר

יהודים, המעוֹתִים להולִיכִם לטבח אחרי זמן של רעב וצמא בין גבולי הגִּטּוֹ שִׁמְמִשְׁלֵת גִּרְמָנִי האֲרוּרָה מְקִימִים עֲבוֹר הַיְּהוּדִים בְּכָל מְקוֹם בּוֹאִם. אֲלֵפִים וּרְבֻבוֹת יְהוּדִים אֲנָשִׁים נָשִׁים וְטֶף הוֹלְכִים בְּכָל יוֹם לִמְסַעוֹת הַטֵּבַח, נַעַר גִּרְמָנִי אֶחָד מוֹלִיכִם וּפְחָד אִיּוֹם סוֹבְבָם, רַעֲבִים הֵמָּה וְחִלּוּשִׁים לֹא אֹמֵץ הֶלֶב וְלֹא חֲשׁוֹן עַל אִיזָה הַתְּקוּמָמוֹת בִּמְעַשָּׂה אוֹ אֲפִילוֹ בְּדִיבּוֹר נֶגֶד הַרוֹצְחִים הַשְּׁקוֹצִים הַמַּתְעַלְלִים בָּהֶם כְּרֻצָּנָם. פְּלִאִית הִיא הַמְּרָאָה הַזֹּאת שֶׁל אֲלֵפֵי רַבּוּבוֹת יְהוּדִים הַנִּהְרָגִים ר"ל בְּמִיתוֹת מְשׁוֹנוֹת בְּכָל יוֹם, וּפְלִאִית הִיא הַחֹלְשָׁה וְהַתְּמוּגָנוֹת הֶלֶב שֶׁל יְהוּדִים הַלְלוּ הַפּוֹשְׁטִים מִלְּבוּשֵׁיהֶם לִירֵד אֶל גִּיא הַהִרְיָגָה הַמְּלֵא דָם עַל כָּל גְּדוּתֵי נֶגֶד עֵינֵיהֶם. שׁוֹמְעִים וְעוֹשִׂים דְּבָרָיו שֶׁל רוֹצֵחַ אֶחָד הַיּוֹשֵׁב עַל שִׁפְתוֹ וְיוֹרָה בָּהֶם כְּרֻצָּנוֹ בְּעוֹד רֹגֵעַ, אֵינָם יוֹדְעִים מִדּוֹעַ כָּל זֹאת, וְהוֹלְכִים וּבּוֹכִים וְנִהְרָגִים, אֵלֶּה מִן הַחִיצִים וְאֵלֶּה נֶחֱנָקִים מִן הַדָּם אֲשֶׁר בַּהֲבוֹר שֶׁחִפְרוּ הַנִּשְׁחָטִים עֲבוֹר עֲצָמָם, כִּיּוֹן שֶׁהַרוֹצֵחַ הַיּוֹרָה יִגַּע כִּבֵּר מִן הַמַּסְפֵּר הָרֶב שֶׁהֵרָג וְאֵינּוּ מֵתֹאמָר עוֹד לִירוֹת וּלְכוּן אֶל הַמְּקוֹם שֶׁהִנֵּפֵשׁ יוֹצֵאת. בִּימֵים הָרִאשׁוֹנִים הָיוּ הַרוֹצְחִים מְלֵאִים תְּאוֹהָה שֶׁל רִצְיָחָה וְהַתְּאוֹהָה הַזֹּאת נִתְּמַלְאָה כִּבֵּר עוֹד יוֹתֵר מִן הַצּוֹרֵךְ, וּבִהְכָרָה הִי' לִפְנֵי מַמְשֶׁלֶת הַרוֹצְחִים לִשְׁכַּר בֵּינָן הִרְבָּה אֶת הַהוֹרָגִים, לְמִלְאוֹתָם עִם שְׂכָרוֹתָם בַּתְּאוֹת רִצְיָחָה חֲדָשָׁה, אֲבָל גַּם זֹאת אֵינָה מְעוֹרֶרֶת כְּדִי הַצּוֹרֵךְ וְהַהוֹרָגִים עוֹשִׂים מְלֹאכְתָּם סֶתֶם מִפְּנֵי שֶׁעָשׂוּ זֹאת אֲתִמּוּל. הַרְצוֹן הַחוֹק עוֹזֵבָם לַפְּעָמִים מִתִּיגָעִים וְאֵין לָהֶם עוֹד חֲשׁוֹנוֹת גַּם הַנִּהְרָגִים וְגַם הַהוֹרָגִים אֵינָם יוֹדְעִים עוֹד מִדּוֹעַ וּלְמָה. הַמַּחְזָה שֶׁל הַזְּעוּוֹת הָעֲנוּיִים הַקְּשִׁים מִהֶרְסִים עַד הִיסוּד, נִשְׁתַּנּוּ עֲלֵינוּ סִדְרֵי בְּרָאשִׁית עַד שֶׁהִמְחַשְּׁבָה נִהְרָסָה יַחַד עִם הַשְּׁלֵדָה שֶׁשֶׁם גּוֹף נִקְרָא עוֹד עֲלָיו. אֲמֵנָם יִשְׁנֶם עוֹד יְהוּדִים שְׂאִינָם רוֹצִים לִידַע חֲשִׁבוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם הַזֶּה וּמִקְבָּלִים עֲלֵיהֶם גְּזִירַת הַמְּקוֹם בִּאֲהָבָה, הַצְּלָמוֹת אֵינּוּ בְּכוּחוֹ לְגִזּוֹל מֵהֶם זָכִי הַגְּדוּלָה וְהַאֲחִירוֹנָה וְנִשְׁמַתָּם יוֹצֵאת עִם אֲמוּנָה טְהוּרָה שֶׁל שִׁמְעַי יִשְׂרָאֵל הַנֶּאֱמָר בְּלִחְיָשָׁה וְהַעוֹלָה עַד כֹּסֵא הַכְּבוֹד מִן אֵלֶּה הַמְּזַבְּחוֹת וְאֵלֶּה הַעֲקֵדוֹת הַמְּמַלְאִים רִיחַ נִיחּוֹת. כָּל הַעוֹלָמוֹת מוֹדְעִים מִן הַקּוֹל הַחֹלֵשׁ הַזֶּה שֶׁשֶׁם לְמַעַלָּה אֵין זֹאת עוֹד זַעֲקָה אֲלֵא שִׁירָה הַגְּדוּלָה מִן שִׁירַת מְלֹאכִים וְשֹׁרְפִים, וְגִדּוּלִים יִשְׂרָאֵל שֶׁמִּחִיצָתָם הִיא לִפְנֵים שֶׁל מְלֹאכֵי הַשֶּׁרֶת. גַּם אֵלֶּה שְׂכּוֹס הַתְּרַעְלָה בִּלְבָל אוֹתָם בְּשִׁכְרוֹן שֶׁל יִסּוּרִים, מֵתִים וְנִשְׁרָפִים מִפְּנֵי שֶׁהֵם יְהוּדִים. אֵין שׁוֹם טַעַם וְהַסְבֵּר אַחֵר לֹא אֶל הַהוֹרָגִים וְלֹא אֶל הַנִּהְרָגִים רַק זֶה בִּלְבָד שֶׁהֵם יְהוּדִים. זֹאת מַעַלֵּת יִשְׂרָאֵל הַנִּצְחִית וְהַשִּׁיבֹתָן, נִחְשְׁבָנוּ כְּצֹאֵן לְטֵבַח יוֹבֵל וְזֹאת קְדוּשַׁתָּם, מִפְּנֵי זֶה נִבְחַרְנוּ לְגוֹי קְדוֹשׁ וְאֵין אֲנִי רוֹצִים בְּשׁוֹם חִילּוֹף שִׁיקָח מְקוֹמוֹ. הַקְּדוּשָׁה הַנִּצְחִית הַגְּבוּהָ מַעַל גְּבוּהַ הַמַּתְגַּלִּית בִּשְׁעָה אַחֲרוֹנָה שֶׁבִּין כֶּךָ וּבֵין כֶּךָ קְרוִיִּם בָּנִים, אֵלֶּה וְאֵלֶּה הַקּוֹקִים בְּרִפְרוּרֵי דִילִיָּה נִצָּח.

מִבְּצֵר הַהִשְׁמָדָה בְּאוֹשׁוּיָן עוֹשָׂה וְעוֹבֵד בְּיוֹם וּבְלִילָה, הָאֲלֵפִים הַבָּאִים שְׁמָה בְּכָל יוֹם הֵם לַפְּעָמִים יוֹתֵר מִן הַמְּדָה שֶׁהַמְּבַצֵּר הַזֶּה יִכּוֹל לִקְבֹּל, תְּאִי הַמִּיתָה אֵינָם מַסְפִּיקִים לְחוֹנָקָם וְהַכְּבִשׁוֹנוֹת אֵין מַסְפִּיקִים לְשׁוֹרְפָם, עוֹמְדִים בְּתוֹר וּמִמְתִּינִים עַד שִׁיחֵי מְקוֹם גַּם עֲבוֹרָם, אוֹ עַד שֶׁהַרוֹצְחִים הָעֵיפִים יַחְלִיפוּ כָּח וַיֹּאכְלוּ וַיִּשְׁתְּכּוּ עוֹד הַפֶּעַם וַיִּהְיוּ מוֹכְנִים

לְעַבּוֹדָתָם. עוֹמְדִים וּמַחֲכִים הַיְּהוּדִים הַלְלוּ שִׁנְשָׁאֲרוּ בְּאִיזָה בְּחִינָה שֶׁל חַיִּים שֶׁלֹּא נִתְּמַעְכוּ וְלֹא מָתוּ בְּרַעֲב עַל הַדֶּרֶךְ הָאֲרוּךְ, נְטוּלֵי צוּרָה, יֹגְעִים וְנַעֲלָפִים, וּמִמְתִּינִים עַל מִיתָתָם שֶׁלֹּא תִתְעַכֵּב עוֹד הִרְבָּה. הַחוּשִׁים שֶׁלָּהֶם כִּבֵּר נִדּוּמוֹ וְאֵינָם שׁוֹמְעִים אֲפִילוֹ צַעֲקַת הַמוֹכִים וְהַמְּרוּטִים שֶׁכִּבֵּר אֵינָם צוֹעֲקִים אֲלֵא מִצְפָּצָפִים בְּמַחֲלָקָה אַחֶרֶת בְּצִלְמוֹת שֶׁל אוֹשׁוּיָן. בְּמַחֲלָקָה הַזֹּאת יִשְׁאָרוּ בְּחַיִּים עַל אִיזָה זְמַן קֶצֶר אוֹתָם שֶׁאֲפֻשֶׁר לָהֶם לְעַבּוֹד עֲבוֹדַת פֶּרֶךְ בְּרַעֲב וּבְצִמָּא, עַד שִׁיחְלְשׁוּ וַיִּנְטֹל מֵהֶם כָּל כָּח, עַד שֶׁלֹּא יִתְעוֹרְרוּ אֲפִילוֹ מִן הַמְּכוֹת וְהַבְּעִיטוֹת הַנִּרְבָּצִים בְּגוֹפָם שֶׁל עוֹר וְעֲצָמוֹת בִּלְבָד, שֶׁאֵין יִשְׁרָפוּ גַם הֵמָּה. עוֹמְדִים הַעוֹבְדִים עַד מוֹת וְגַם הֵמָּה מִמְתִּינִים, כִּמְעַט עֲרוּמִים בִּימֵי הַחוֹרֶף וְהַקּוֹר, וְשׁוֹמְעִים הַבוֹז וְהַקְּלוֹן שֶׁל קְרִיאַת שְׁמוֹתָם בְּכָל אֲשִׁמּוֹרַת הַבּוֹקֵר בְּהַקְפָּדָה יְתִירָה שֶׁלֹּא יַחֲסֹר אֶף אֶחָד מֵהֶם, מִמְּטִירִים עֲלֵיהֶם מְכוֹת אַכּוּרִיּוֹת בַּעַת שִׁירָצוֹ וּבְאוֹפֵן שִׁירָצוֹ וְאֲחֵכּ הוֹלְכִים לְסִבְלוֹתָם. בַּעַת הַהִלִּיכָה הַשּׁוֹמְרִים שֶׁלָּהֶם מְקַפִּידִים וּמַעֲנִישִׁים עוֹנֵשׁ מוֹת לְכָל מִי שִׁיִּגְחֹן לַחֲפֵשׁ אַחֲרָי עֵשֶׂב שְׂדֵה, אוֹ יִשְׁתָּה מִי מִטֵּר לַהֲשִׁקֵּיט מַעַט רַעֲבֻנָם וְצִמְאוֹנָם. דְּבָרִים הַלְלוּ מוֹכְנִים לְבִהְמוֹת יַעַר, הַטּוֹבִים בְּעֵינֵי הַשּׁוֹמְרִים מִן הַשְּׁלֵדוֹת הַלְלוּ הַנֶּרְאִים כְּאֲנָשִׁים הַמְּתִים הַנֶּרְאִים כְּחַיִּים, שְׁבוּמָן קֶצֶר יִתְהַפְּכוּ לְבוֹרִית־יְהוּדִי אוֹ לֹאֲפֵר מְפוֹזֵר כְּדוֹמָן עַל פְּנֵי אֲדָמָה, זֶה תַּחֲשֵׁב לִפְנֵיהֶם כְּמִנוּחָה לְעוֹמֵת הַגִּיהֶנֶם שֶׁל חַיִּים שְׁמוֹכְרָחִים לַהֲשִׁתָּהוֹת בּוֹ.

זֹאת שֶׁנִּקְרָא חַיִּים אֵין עוֹד שׁוֹה הִרְבָּה וְהַמּוֹת הוּא עוֹד עֶרֶךְ פַּחוֹת מוֹת. הַמּוֹת אֵינּוּ עוֹד דְּבַר רַחוּק הַבֹּא פַּעַם אַחַת בְּחַיִּים שֶׁמִּתְרַעֲשִׁים וּמִתְבַּהֲלִים מִמֶּנּוּ, אֵין לוֹ לַהֲמוֹת הַפֶּחַד שֶׁהֵכֵל מִתְפַּחְדִּים מִמֶּנּוּ וְאֵין לוֹ עוֹד הַסּוּד הָאִיּוֹם שְׁמִי שֶׁהוּא חִי אֵינּוּ יוֹדַע מִמֶּנּוּ, כִּי אֵין כֹּאֵן חַיִּים שֶׁהַמּוֹת יִלְקַחֵם וְיַחְלִיפֵם. כָּל הַמִּשְׁתַּהֲיִם בְּאוֹשׁוּיָן כִּבֵּר מָתוּ הֵמָּה, אֲלֵא שְׁעוֹד הוֹלְכִים בִּיגִיעָה עַל רִגְלֵיהֶם, הַחַיִּים וְהַמּוֹת מְעוֹרְבִים הֵמָּה, צִמּוּדִים וְנִלוּיִם זֶה לָזֶה עַד שֶׁבְּקוּשֵׁי יֵשׁ לַהֲכִיר וְלַהֲבַדִּיל בֵּינֵיהֶם. עֵשֶׂן הַכְּבִשׁוֹנִים הַמְּתַמָּר וְעוֹלָה מִן שְׁרִיפַת יְהוּדִים כָּל הַיּוֹם וְכָל הַלֵּילָה, נִרְאָה לָהֶם לַהֲמַשְׁתַּהֲיִם כְּדִבְרֵי הַשִּׁיךְ לָהֶם וְחִלְקָם, כְּגִמְרַת הַפְּרָפּוֹר הַזֶּה שֶׁמִּפְּרָפְרִים לֹא רָצוֹן וְלֹא מְנוּחָה. הַרוֹצְחִים הַגִּרְמָנִים חֲסִרִים כָּל טַעַם בְּרִצְיָחָתָם הַמְּתַמָּדָה, כִּיּוֹן שְׂאִינָם הוֹרָגִים חַיִּים אֲלֵא מֵתִים שֶׁנִּיטֵּל מֵהֶם אֲפִילוֹ טַעַם הַמּוֹת, הַרוֹצְחִים קוֹרְאִים לַהֲרִצְיָחָה שֶׁלָּהֶם, „עֲבוּדָה“ (אַרְבִּיט) וְהוֹלְכִים לְעַבּוֹדָה זֶה מִדֵּי יוֹם בְּיוֹמוֹ וְאַחֲרָי הַעֲבוּדָה הוֹלְכִים חוֹרָה לְבֵיתָם. הַמַּחְזָה הַמְּבַהִילָה וְהַמְּפַחֲדָה הַזֹּאת אֵין אֲפִילוֹ אֶחָד שִׁיכּוֹל לִרְאוֹתָהּ וְלַהֲבִינָהּ, ת"ח מוֹפְלָג הָרֶב פֶּאֶרְאֵמָאֲנִסְקִי ז"ל הִי"ד אֲמַר לְאַחַד בְּהַגְעָטָה בּוֹאֲרֵשָׁא, „אִי אֲפֻשֶׁר לִרְאוֹתָ כָּל זֶה דְּבַר שֶׁל עוֹה"ן כָּלֵל, אֲלֵא פִּסּוּקִי תוֹרָה"ק מִן הַתּוֹכָחָה הַמְּרַחֲפִים נֶגֶד הָעֵינַיִם וְעוֹשִׂים אֶת שְׁלָהֶם". וְכִי יִשְׁנֵה אִיזָה בִּיאוֹר אוֹ מַקְצֵת בִּיאוֹר לְשַׁצֵּף קֶצֶף הַזֶּה מִן מָה שֶׁהַנְּבִרָאִים יוֹדְעִים חוּץ מִן הַפִּירוּשׁ שֶׁל הַרְה"ג הַנ"ל הִי"ד הַפִּירוּשׁ שֶׁל אֲמוּנָה וְתוֹה"ק.

הַמַּלְחָמָה הוֹלְכָה וְנִחְסַלְתָּ וְכֵן הַהִשְׁמָדָה כִּמְעַט נִגְמְרָה, נִשְׁאָרוּ רַק אֵלֶּה מְזַרְעֵי הַיְּהוּדִים

שהגרמנים הארורים לא הספיקו להחניקם ולשורפם, ורבים מהנשארים הללו מתו גם אחר כלות המלחמה שאין גופם הרז והנכוץ יכול לסבול מאכל בני אדם שהתחילו לבלוע בחפזון, וחללים רבים ומשונים ר"ל ממשיכים ועושים את שלהם. רק אז אחרי כלות המלחמה ה' אפשר לראות את הזעזוע האיומה וההשמדה שהשמידו הארורים הללו. מדינות שלמות באיראפה נתרוקנו מכל זרע ישראל מליונים נשחטו ונהרגו על קידוש השם, בפולני שבמדינה זאת היו חיים רוב בנין של כנסת ישראל. ההשמדה היתה כמעט גמורה גם הבתים והרחובות של היהודים נהרסו והמקום שדה נחרש לאין זכר להם כלל. הקומץ הקטן הנשאר בחיים מיהודי איראפה, מאוהלים במחנות שהממשלה של עמי נוצחי המלחמה הקימו עבורם, חלשים ונשברים, אחיהם בכל ארצות תבל נאנחים ובוכים עמהם, כל אחד רוצה לעזור להם, כל אחד רוצה ליתן להם, כל אחד רוצה שילקחו ממנו, כל ראש לחלי וכל לבב דוי.

יח

המחזה האיומה השוברת לב כל ישראל היתה חסירה כל הסבר וכל הגיון, חוץ מן הציונים שידעו מה לעשות מכל זה והתחילו להשתמש ולהוליד את כל זה אלא הטעות היסודי של שאיפה הציונית. יהודים החיים המשתגעים ממראה עיניהם השכורים ולא מיין מקבלים כולם את ההסבר של התעמולה הציונית ללא היסוס. נוסף על התעמולה וההסבר הציוני הרי הנשארים מאוהלים בהמחנות ורוצים להסתדר חיי בני אדם ואי אפשר להם לחזור להמדינות שהוציאו הגרמנים משם, חוץ מן הבאים ממדינת אונגריין שמספר מהם שבו למקומם הקודם. הנשארים מהכים בהמחנות למצוא איזה מקום חדש במדינה חדשה לשכוח מן העבר, לשכוח מן הריגת בניהם ועולליהם ששמה נחטפו מאתם ונזרקו למסעות המות נגד עיניהם ואין עוזר, רוצים לשכוח משכיניהם הגוים שראו רעתם וששו, אינם רוצים לשוב אל מקומם שמקודם היו שם יהודים קרוביהם ומודעיהם לאלפים ועכשיו יהיו רק אחדים, אינם רוצים עוד במקומות הללו שמעולם לא ה' טובה יתירה בהם, ועכשיו רקים ושוממים ומטילים פחד עליהם. המדינות של נוצחי גרמני סגורים המה כמעט וגם ארה"ב יש לה רק סכום מסוים שמרשים מדי שנה בשנה לבוא שמה, הציונים המאורגנים והמתיצבים כבאי כח היחידים עבור כל ישראל, משמיעים קולם שאין מבוא לפתרון השאלה הזאת של יהודי המחנות, אלא עם רשיון לבוא אל ארץ ישראל ואין מקום אחר בעולם עבורם. תושבי המחנות מקבלים הדברים הללו ורובם מסכימים על הפתרון הזה שהעומד לפניהם כפתרון היחידי עם ההוספה הציונית שהפתרון הזה הוא פתרון כללי להכלל ישראל. הציונים המאורגנים דוחפים בכל האמצעים העומדים לרשותם את דרישתם ושאיתם, ארץ ישראל, ארץ ישראל ע"פ ענינם, יהי התרופה לכל מכאוב והמגמה הסופית לכל בית ישראל.

יהודים המאוהלים בהמחנות נלהבים מתחילה מן הרצון הזה לנסוע לארץ ישראל

זאת מתאים עבור מצבם בעת הזאת, הפעם ינתן להם האפשרות לנער את כל הבזיון ודיכוי הרוח ובל היותם עוד שפלים כרמש האדמה בעיני שונאיהם לעשות בהם כרצונם, הפעם נגזר על חיינו ולא נוסף עוד להיות עומדים צפופים בתאי המיתה, לא נהי' עוד הפקר לכל רוצח ומשחית, נהי' גם אנחנו הולכי זקופי קומה על ארץ משלנו אנשים אנחנו כשאר יושבי תבל. כה מבינים ומרגישים הנשארים בחיים אחרי ההשמדה הנוראה, כה מתעוררים אחיהם בעולם כולו ברגש הרחמנות והצער הממלא את הלב בעומק שכמעט א"א לסובלו וכה מדברים אליהם הציונים וכן הצרות מעודדם לדבר כזאת ללא הפוגה, המצב מסיע אותם אין מי שיאמר אחרת ואין מי שיתנגד להם. השעה הזאת היא חדשה ופלאית עוד לא ה' שעה כזאת בעולם. הכל נתפרר ונתרוץ, אין כמעט אפשר לדבר דברים מן המקור החיים הנצחיים של אמונתנו ותורתנו, כי יקחו השומעים הדברים הללו כניגוד למציאות וכמפריע להמיית לבבם, שיכורים הם מן כוס הרעל והגיון הממלא אותם ואין מי שיהי' גדול כ"כ בכוחו שידבר הדברים בתגבורת קדושה, עד שינוסו מפניו המחשבות וההרגשים האנושיים או עכ"פ ישתקם מעט, ויכנסו דבריו באזני האומללים האלה נגד הזרם הכביר השוטף כל המחשבות.

הצעירים שבמחנות מסובבים עוד יותר בהרצון הציוני, לפניהם הקורות האחרונות מצויר בפרטיו ומעורר רגש חי ללחום ולנקום, כמו שההשמדה המזעזעת היתה מיוחדת במינה, כן ההודמנות הזאת ליסע לארץ ישראל הוא דבר בלתי ידוע באלפים שנה האחרונים וכן יש לעשות הכל להיות בעיני העמים, מכובדים מנושאים ולא כזבובים ופרעושים הנדרכים ברגל, דבר זה חלוט אצלם ואין מאמץ שיהי' קשה בעיניהם ושללא ירצו לעשותו. מוכנים המה לנסוע בחזקה, באופן חוקי ובלתי חוקי, אינם יראים מן חיילי האנגלים ואינם מתפחדים מלסבול איזה שבועות של סכנה על ספינות הקטנות, שבהם הציונים מובילים האנשים למטרתם. העתונים המפרסמים בכל פעם שהגיע מספר אנשים לפאתי ארץ ישראל באופן בלתי חוקי, ואיך החיילים האנגלים רצו לעכב בעדם ואיך לא יכלו למצוא אותם, איך התגנבו לתוך הארץ באפילה ואיך שחקו מן האנגלים המחפשים אותם, ואיך הכל נעשה בחשבון מדוקדק ומוצלח. כל זאת ביחד עם מה שסבלו אותן שלא עלתה בידם לבוא למחוז הפצם, ביחד עם הפרסום על אלה שנגררים בחוזק אל אי קפריסין והמתרחש שמה במחנה מעבר הזאת שהקימו האנגלים, כל זאת הביא רוח מלחמה בלב תושבי המחנות אשר בגרמני, רוח עז וחלוט המתגבר ומתחזק מן הצלחות הקטנות שהציונים הולכים ומצליחים. החלום והשאיפה ג"כ עושים את שלהם והנסיעה בספינות הקטנות נהיתה לדבר של התפעלות הלב, שירים מיוחדים נתחברו ושוררו בהם, סיפורים בסוד והסתר נתחדשו בהגזמות שונות וספרו בהם. המסע לארץ ישראל באופן זה נגד החוק האנגלי מעורר את כולם, שגם זה פעם הראשון שיהודים מתגרים באומה גדולה ומנצחים אותם. ההרגשה של זקיפה ועידוד בהשתוות לכל אומות שבעולם, הפעם גם לנו האפשרות ללחום ולנקום, השביעות רצון והגיל מול

ההיפך הכניעה ההשפלה הדכאון והמות שכ"כ עוד עומדת נגד עיניהם עם הפרטים שאי אפשר לפורטם ושא"א להשתחרר מהם.

בכל זאת מספר לא קטן של נוסעים בחשאי מן המחנות לארה"ב ולקאנאדה ולארצות אחרות בעת שאפשר להם להשיג רשיונות וכן מספר קטן מתישבים גם בגרמני, הלהב הציוני מתקרב מעט. סכ"ס כל הציונות אינה אלא חיים אנושיים גויי, ומבחינה זו רוצים לנסוע לארה"ב או לכל מקום שישנו הסכויים להסתדר ולהתפרנס באופן יותר נאות. הלאומיות הציונית אינה יסודית למרות כל התעמולה המוצלחת, בן גוריון במחברתו על קורות חייו המתפרסמות בשנת תשכ"ח מתאונן שענין, "הממלכתיות" אינה מושרשת ופועלת בקרב היהודים להניע אותם ממקומם ולהביא אותם אל מדינתו, "הקיבוץ גלית", המטרה העיקרית של הציונות אינה יוצאת לפועל. הכופר הציוני הזה אינו רוצה להבין שכל ענין הלאומיות ומדינה הנכונה והטובה לכל הגוים שבעולם אינה שייכת ליהודים עם סגולה, ולמרות כל ההצלחות המדומות הציונות היא זרה והיפך לכל ענייניו ומהותיו, עכ"פ הוא רואה זאת בהעבדות ובמצב שנגד עיניו שא"א להכחיש ולהחליף, הוא רואה כי היהודים בכלל אפילו החפשיים מרגישים זאת, אבל בן גוריון וגם המה א"א להם להבין את זאת.

הציונים לוקחים כח ומעזים בפעולותיהם בכל פעם יותר, מפחידים ומאיימים באיום של מות אל תושבי המחנות בגרמני לכל מי שיאמר נגד רצונם. הוועד החקירה של האנגלים והאמריקאנים הדורשים ומבקרים את המצב במחנות שומעים רק, "ארץ ישראל", "ארץ ישראל", והרושם נשאר שכל עם ישראל אין לו אלא ענין אחד בעולם, הענין החדש שנתחדש רק לפני חמשים שנה. כל עם ישראל אינן יודעים ולא שמעו כלום רק אותה הידיעה שהודיע להם הערצצל ונורדוי אין להם רצון וענין אחר, אלא זאת המטרה שהיא כבר היחידה עיקרית וראשית. נציגי וועד החקירה אנגלית אמריקאנית מחליטים אחרי החקירה שמנקודת הראות היהודית אין להציע שום פתרון להמצב שבמחנות, אלא ההצעה שהציונים דורשים אותה, להרשות הכניסה לארץ ישראל של אותו המספר, שהציונות תתסד מזה הצעד האחרון של הכנה עבור מדינה יהודית, מביאים מסקנה שלכל הפחות למאה אלף יהודים ינתן הרשיון להכנס לארץ תיכף, בכדי לחסל המצב שא"א להם לפתור אותו באופן אחר.

ההכרח לחזור בקצרות על המהלך וההשתלשלות של התיסדות מדינה הציונית, אם כי קשה להציג כל הפרטים במלואם. הצורך הזה ישנו לא מפני ערך של הדברים בעצמם שאינן שייכים למי שבשם ישראל יקרא, אלא מפני השקר הגדול שמפרסמים הציונים הדתיים על ענין זה של התיסדות המדינה הציונית, ואין להרשות שיקבעו הדברים באותו הציור הנחוץ לפני הדתיים להכשיר עמידתם, את ההסתה שמסיתים והסילוף שמסלפים. המסיתים והמסלפים הללו הנקראים בשמות שונות, כמו אגודה מזרחית וענפיהם והנגררים אחריהם, מספרים הסיפור הזה בדרך הגדה מה שאירע באיזה עולם רחוק ומוסתר, ענין פלאי ובלתי טבעי הנאמר בלחישת, כל אומות העולם

החליטו לתת את ארץ ישראל אל עם ישראל מפני שזאת הובטח לנו בתורה, שבעה אומות של ערביים התנגדו לזה בכל תוקפם שבעה אומות חזקות נלחמו בנו, ניסים גדולים הופיעו לנו והמעט ומתי מספר שלנו נצח עמים רבים אשר סביבותינו, ניסים ונפלאות, ניסים מן השמים אשר לא יספרו מרוב.

הצורך לחזור על המאורעות הללו שעברו, אינו אלא הצורך לברר את המסקנות של הציונים הדתיים הנבנים על הסילופים האלה, להראות כמה אמת יש בכל הענין של ניסים ונפלאות הללו, המשמש להציג את הכפירה והטומאה הציונית כענין שמימי השייך לעם קדוש, ולחרות על המדינה הציונית איזה בחינה של הבטחת תוה"ק שנתקיימה וכאיזה ישועה לעם סגולה שבאה על ידה. נחוץ זאת בכל הנחיצות כי הבירור הזה אינו על דברים שבעבר אלא על ההווה ועל העתיד, שכן הדתיים המסיתים המה ורבניהם מוסיפים בכל פעם בזה הענין. מדברים כבר על הניסים כעל דבר ידוע ומפורסם חוזרים ושונים כזבים הללו בכדי שלא להסית דעת מהם ושלא ישתכחו, מספרים את הניסים הישנים והולכים ומוסיפים ניסים חדשים. מתגוננים המה בהמצאה של הניסים וכבר המצאה הזאת מפורסמת ובטוחה בעצמה עד למאד. הרבו להניה יסודות של שקר ובגו עליהם בנינים של שוא ותרמית בכדי להטעות רבים אחרי הטומאה הגדולה הזאת, האחרונה בדברי הימים לבני ישראל.

בענין זה של המצאת הניסים אין לנו מלחמה עם הציונים החפשיים כי המה אינם צריכים עוד להמחסה הזאת, התקופה של הסתה ליושבי ביהמ"ד ע"י הציונים, להניעם מן האמונה ולהעבירם על דעתם כבר עברה אצלם, המה הציונים אינם עסוקים עוד בזה אין זאת נחוץ להם עוד. ההסתה לשארית ישראל שומרי תורה אל כפירה הציונית זה עסק של הדתיים לבד ובעיקר של הכנופי הקטנה הנקראת בשם אגודת ישראל. רוב ישראל לדאבונינו הגדול אינן עוד בגדר זה שעניני תורה ואמונה מחליט אצלם שמשום זה הציונות תהי' צריכה להתלבש בלבוש זה בכדי שיסכימו עליה, הלבוש של הניסים נצרך רק עבור המיעוט עבור יהודים שעודם בגדר שומרי תורה, עבור לומדי תורה עבור בני הישיבה, עבור המיעוט הקטן שענין תורה ואמונה יקר אל לבם ומכריע אצלם, עבור שארית ישראל, זאת פועלת ההמצאה של ניסים ונפלאות המתלויים אל השיגי הציונים, למען להחליף ולבלבל כל ענין הטומאה והכפירה וההכחשה שישנה בציונות, ולהצדיק מעמדם של הכנופי האגודאית ורבניהם.

יט

אחת הסיבות העיקריות שהולכה אל התיסדות המדינה הציונית, היתה ההשתתפות האמריקאית ב"ועידת החקירה" שביקרה בכל המחנות שבאזור האמריקאי-בריטי בגרמני. היהודים שנשארו בסוף המלחמה לא רצו לחזור אל המדינות שמהם נסחבו אל ההשמדה ר"ל, ובערך מאה וחמשים אלף יהודים שארית יהדות אייראפה כולה, היו נמצאים במחנות האמריקאיות הבריטיות שבגרמני הכבושה, ומשום כך הפכו

היהודים של המחנות להיות בעיה אנגלי-אמריקאית במדה מסוימת, שפתרונה הי' צריך להיות על ידי הממשלות של אמריקה ובריטאניה. הממשלה האמריקאית היתה יותר מוכרחת להפש פתרון למצב היהודים בהמחנות, קול יהדות אמריקה לא שקטה כל עוד שהמצב הזה לא בא לפתרון, ועל הממשלה האמריקאית ההכרח להתחשב עם העמידה של יהודים הדירים שמה.

היהודים באמריקה, כמו הרוב של היהודים בכל מקום, היו מושפעים מהציונים והציונות, הלחץ והדרישה היתה רק לארץ ישראל, רק זה הוא הפתרון שכולם רוצים ואין שום מקום לפתרון אחר, אבל הממשלה האמריקאית לא יכלה לבטל בבת אחת את עמדת הממשלה הבריטית בנוגע להגבלת העלי' לפאלאסטינה, שענגלאנד נאלצה לסדר בלחץ הערבים, הממשלה האמריקאית היתה מוכרחת להתחשב גם עם זה. הנשיא רוזוולד מי שלא הי' לו הוקרה רבה ליהודים בכלל, בחשבו שהציונות והיהדות הוא דבר אחד לא הי' לו הוקרה יתירה לשאיפות הציונים, הוא הבטיח בקיצור לפני מותו להמלך אבן-סעוד שהממשלה האמריקאית לא תעשה שום דבר נגד האינטערס של הערבים. מנקודת ראות זו היתה גם הדעה של ה"סטייט-דיפארטמנט" שהמדיניות החוץ של אמריקה דורשת לקיים קשרי ידידות עם המדינות הערביות, ושהדרישות הציוניות אינן כזאת שיש להממשלה האמריקאית להתחשב בהם.

מר טרומאן שנבחר לפרעזידנט באותו הזמן שהתחילה הבעיה הפאלשטינאית לעמוד על הפרק, הי' לו בפרטית עמדה אחרת להבעיה הציונית, ידידו הטוב ביותר הי' יהודי בשם מר עדדיע יאקאבסאן, והתעלותו למרום פסגת המדיניות בוואשינגטון היתה בתקופת האמים של הטרגדיה האיומה מההשמדה באושוויץ ובטרבלינקא. העולם בכלל הי' מאוחד בדעה הדעמאקראטית שלכל עם יש הזכות לקבוע את גורלו בעצמו ולא להיות מדוכא מכח משעבד מן אחרים, זאת היתה פועל יוצא של הכיבוש ההיטלעריסטי על חלק הארי של אייראפה, אחרי ההתעוררות הגדולה מהמלחמה העולמית, וגם אחרי התעמולה הרבתי שניהלו ארצות המערב בזמן המלחמה ליושר ודימוקראטיה ההיפוך של דיקטאטוריה וההשתלטות ההיטלעריסטית. זאת הביא גם את הנחיצות בשעתו שטשערטשיל ורוזוועלט יפרסמו את מסמך-החופש הידוע תחת השם "הצהרת אטלאנטיק".

בנוגע לענגלאנד, היתה להתעמולה בעד חופש ושוויון תוצאות מרחיקות, כמעט כל האימפריע הבריטית מקצה העולם ועד קצהו התפוררה ע"י התביעה זו לחופש ועצמאות, לעשרות אומות שהיו תחת ממשלת אנגלי' להם בעצמם הושמעה התעמולה הבריטית הזאת בעצמה. שורה חדשה לגמרי של ממלכות נתיסדו, הקריאה לעצמאות הועמדה בכל מקום על סדר היום. הנשיא טרומאן בהיותו עדיין חדש בתוך ההודמנויות של מועצה עולמית קיבל את הרעיון של דימוקראטיה ברצינות מרובה, במיוחד

כשלאמריקה לא היתה אימפריע ולא אומות אשר רצונם להשתחרר מהשלטון האמריקאי, התביעה לעצמאות של מדינות אחרות לא הי' מזיק לה אולי אף הי' מועיל לה.

ההשמדה ההיטלעריסטית נודעה אחרי המלחמה עם הפרטים האיומים, אשר הפריעה את מנוחתו של כל איש ישר. התביעה הטבעית של ריחוק ושנאה של כל אחת מהאומות לעם ישראל הוא דבר בלתי משתנה, הריחוק של טומאה מהקדושה אי אפשר לעולם להתמעט, אבל ההשמדה הנוראה של 6 מליון יהודים הסעירה את כל העולם הנארמאלי הכללי, מפני שמדה אכזרית כזו בלתי נכללת באותו הריחוק של האומות ליהודים, גם זאת היא האמת שמידת השנאה שזאת כבר טבעית אינו שוה אצל כל האומות, הלא ישנם גם חסידי אומות העולם בדרגות שונות, ובמקרים שונים הראו הרבה מאומות העולם חסד ליהודים. הציונים השתמשו בכל הענינים הקדושים הגבוהים והרמים שבקולם והכניסו הכל לתוך כליהם שהכל יופנה אל מטרתם ושאיפתם, גם ההתעוררות של אנשים רבים מאומות העולם להטיב עם ישראל אחרי הזוועות הגדולות שימש עבור הציונים במדה גדולה ומכרעת, בשביל לא-יהודי הרי המובן, מדינה, עצמאות, חופש, היא המטרה הכי גדולה וחשובה ששואף כל עם לרכוש, ואם יש צורך לעשות מאומה לטובת היהודים הרי כי השאיפה הציונית להשיג מדינה אפילו קטנה, הוא הדבר הטבעי החשוב והכי גדול.

הנשיא טרומאן כותב בזכרונותיו (עמוד 140), "גורלם של היהודים המעונים מההיטלעריזם הי' עבורי בעיה פרטית עמוקה מפני שתמיד הייתי מורגש מהטראגדיע של עם שהי' קרבנות של דיכוי בגלל גזע ודת. יהודים נרדפו בפולין וברוסיא, במזרח של הנהר ריין הוכנסו יהודים לגיטאות בימי הביניים, אבל האכזריות המאורגנת של הנאצים בגרמני' הי' איום ונורא יותר מכל הפשעים שבכל התקופות. מצבם של הקרבנות שנשארו בחיים אחרי הרציחות של השגעון ההיטלעריסטי נהייתה הבעיה של רגש העולם הנאור, וכשנהייתי לנשיא קבלתי על עצמי לעשות משהו עבור זה. אחת הפתרונות היתה: "בית לאומי לישראל". פרעזידנט טרומאן כותב להלן: "השאלה כי פאלאסטינה תהי' בית לאומי ליהודים היא הבטחה מענגלאנד בשנת 1917, ההבטחה עוררה את התקוה של העם היהודי, הרגשתי כעת שההבטחה הזאת צריכה שתקיים".

הדעה הכללית של יהדות ארה"ב היתה עסוקה כעת לגמרי עם הדרישות הציוניות. הרחמנות של יהודים התעוררה בסערת הנפש שסחפה את הכל, פרטי ההשמדה שברו כל הלבבות אבל גם נוכחותם של היהודים הנמצאים במחנות לא נתנה מנוח לרגשי הלב היהודי, העמידה הפומבית של היהדות באמריקה, היתה בדעה אחת שלא לחשות עד שתפתר המצב של המחנות, וכמובן שהפתרון היחיד הוא ציונות וארץ ישראל. הדעה הכללית של היהודים באמריקה הוא דבר שאף נשיא אחד באמריקה לא יוכל

להתעלם מזה, בניו-יארק היהודים מרוכזים בלע"ה והם יש להם הכרעה בהבחירות של הפרעזידנט עם 43 בוחרים בהבחירות האזוריות מן ניו-יארק סטייט. פעמים הרבה מכריעים 43 בוחרים אלה בהבחירות להנשיא שצריך 270 קולות באסיפת הבוחרים שעל ידם נתמנה הנשיא בארצות הברית.

הלחץ לחיסול פרשת המחנות לא בא רק מיהודים אלא גם שלטונות הצבאיים של הכיבוש בגרמני' לחצה על הממשלה שיוקץ הקץ על המחנות שמתגוררים שם יותר ממאה אלף יהודים, זהו תופעה בלתי נארמאלית ואין באפשר להתעלם מזה. כוחות הכיבוש האמריקאים באיראפה תמכו בצנעה בהעליה הבלתי ליגאלית לארץ ישראל ומסרו ליהודים הציונים אניות. זה הוסכם בשעה שכן גוריון בא לבקש על זאת מן גענרעאל אייזנהאער שהי' אז המפקד הראשי של צבא אמעריקא באיראפה, וזאת היתה הסבה העיקרית אשר בן גוריון בשעתו נתן הוראה לנסיגת הצבא מסיני אחרי הנצחון על צבא הערבים בשנת 1956. גענרעאל אייזנהאער שהי' אז נשיא ארה"ב שלח מכתב לבן גוריון בו הזכיר לו שבשעת נתינתו את האניות לצורך העלי' הבלתי ליגאלית הבטיח לו בן גוריון שלא יעשה אף פעם משהו נגד רצונם של האמריקאים, בהכנעה יתירה פקד תיקף בן גוריון על נסיגת הצבא מסיני כרצון אמעריקא, למרות שענגלאנד וצרפת שלחו שמה את הצבא הציוני.

הפתגמים של חופש, צדק, ודעמוקראטיה, שסייעו את הציונים להניא את נשיא טרומאן להשתתף בחיפוש פתרון לבעית היהודים במחנות, הרגשים הללו היו באפשרותם להתבטא בחיפוש המצב בכיוונים אחרים, חוץ מציונות וארץ ישראל. הממשלה הבריטית הבהירה כל הזמן שאפשר ואפשר למצוא פתרון למצב היהודים במחנות על ידי הגירה למדינות שונות, אבל סיבות פוליטיות הכריעו אצל האמריקאים להעמיד את ארץ ישראל לפתרון העיקרי. אחרי המלחמה כשענגלאנד נחלשה בהשפעתה בעולם, החליטו האמריקאים שהגיע כבר הזמן שיש להקטין את האימפעריה הבריטית ויתכן גם לחסלה. בכל מקום בעולם, מהודו עד המזרח הרחוק עד המזרח התיכון, תמכה אמעריקא בדרישתם של כל העמים להשתחרר מתלות בענגלאנד, בכל מקום השתתפה אמעריקא ביחד עם רוסיה לחסל את הקאלאנאזאציע הבריטית. אמעריקא עזרה בכל הכוחות, מדיני, צבאי, וכלכלי, לתמוך בכל העמים שנתעוררו ע"י המלחמה לדרוש עצמאות וחופש מן ענגלאנד, ההשפעה הבריטית במזרח הקרוב היתה גדולה מאד, ובהתנגדותה של ענגלאנד נגד המטרה הציונית להקים מדינה יהודית הופיעה ענגלאנד בפני הערבים בתור הידיד שלהם ולא כשולט על גבם, רוסיה ואמעריקא החליטו לחסל מצב זה.

אמנם הכל הי' נדחף כנראה מההרגש האנושי וששום איש לא הי' יכול לעמוד מן הצד למה שהתרחש בשוממות הגיהנום באושוויץ. הציונים ניצלו את זאת עבור

המטרה שלהם, הם לא יצרו את המצב הם לא יצרו את ההתרגשות אלא השתמשו בהם. הנשיא טרומאן כותב בזכרונותיו (148):

"הציונים היו אמנם בלי סבלנות והכבידו הרבה על המאמצים שלי לעזור, הם דרשו יותר מהקלת העלי' לארץ ישראל, התביעה שלהם היתה שהממשלה האמריקאית תתמוך באופן רשמי את המטרה שלהם והוא מדינה יהודית בפאלאסטינא".

נשיא טרומאן כותב להלן:

"קבלתי תשובה מפרעמיער אטלי ביום 5 אקטאבער שהפארלימענט הבריטי לוקח בחשבון רציני בעית היהודים שנשארו באיראפה ומציע בפירוש לכונן ועידה אנגלי-אמריקאית לשם חקירת הבעיה כולה, הועידה תחשוב גם על שאלת פאלאסטינא, אבל בעיית היהודים ושאלת פאלאסטינא אין הכרח להחשב כענין אחד. הועידה תעריך את מספרם של היהודים שאי אפשר להם לחזור לארצות מולדתם ותחקור את האפשרויות להקלת המצב ע"י הגירה למדינות שונות מחוץ לאיראפה".

הנשיא טרומאן שלח תשובתו ע"י מיניסטער הפנים אדון בירענס, כי רצונו שהועידה תתחיל בהקדם הכי אפשרי את עבודתה ולבוא אל מסקנות ממשיות, אבל "הנקודה המרכזית של עבודתה תהי' שאלת פאלאסטינא ולא רק כפרט בודד בין שאר פרטים". מיניסטער החוץ של ענגלאנד מר בעווין במענה לתשובתו אמר שהממשלה הבריטית מאמינה שארצות אחרות הם יותר מסוגלים לפתור את בעית היהודים של המחנות וההועידה תחקור על זה, הממשלה הבריטית מוכנה לעזור לאפשר את ההגירה בכל האמצעים. כדאי להזכיר כי משלחת מיהודי לאנדאן ביקרה אצל מר בעווין, המנוח ר' אהרן גודמאן ע"ה והרב מפראנקפארט הרב הורביץ שליט"א, שר החוץ הבריטי הסביר להם כי מבלי להסתכל על מה שהציונים מפרסמים אותו בתור שונא ישראל הוא עושה הכל כדי להקל את מצבם של היהודים במחנות. אמנם, לעזור להם אינו בהכרח שיהי' דוקא בהגירה לארץ ישראל.

"אם 100 אלף יהודים צריכים לבסוע לארץ ישראל למה ומדוע שיהיו דוקא אנשים צעירים בגיל הגיוס שילחמו נגד הצבא הבריטי, יהודים זקנים גם הם יהודים, נשים וילדים הם גם יהודים... מה כבוד הרב הורביץ אומר? אם המדובר הוא בעזרה ליהודים מדוע רצונם של הציונים רק בגברים צעירים, אם לעזור ליהודים מדוע לא הגירה לאמריקא, קאנאדא, אוסטרליע, וגם ענגלאנד, הנני בדעה שאפשר להושיב את היהודים בארצות אלה, האם דבר זה הוא באמת אנושישיות?".

זה הי' ביום שישי ערב ש"ק אחד, בעווין התנצל על שהוא מעכב אותם יתר על

הזמן, סליחה, כבר מאוחר לשבת... אל תדאגו מזה אקרא מכונית ממשלתית שתביא אתכם הבית בזמן".

האמריקאים שמו את ההדגשה שפאלאסטינא תהי' הפתרון העיקרי של היהודים הנוודים באיראפה, הלחץ של הציונים הופעל שמאחז אלף יהודים מוכרחים לנסוע רק לארץ ישראל, והם צריכים להיות הגברים הצעירים שרק המה באים בחשבון. הציונים גייסו כל האמצעים את כל יהדות הרשמית בעולם, את כל רגשי הרחמנות שהיהודים נתעוררו בהם מהטראגדיה הנוראה שמצא את היהדות בעבר הקרוב, אבל הרחמנות שלהם הופנתה בכח התעמולה אל הכיוון של הציונים. סטיפן ווייז ואבא הלל סילבער שתייהם רבנים-רעפארמייס אבל בעיניהם של היהודים באמריקא הם מנהיגים יהודיים גדולים. הבריקו טעלעגראם אל הנשיא האמריקאי, "לא לתת את הדבר להסחב ולדחות ע"י הממשלה הבריטית, 100 אלף יהודים מוכרחים תיכף לקבל רשות ליכנס לפאלאסטיין, ארץ אחרת אין, ואינו יכול לבוא בחשבון". טרומאן הסכים עם נקודה זו, לא רק בגלל שהבחירות לנשיא תלוי לפעמים בהכרעתם של קולות היהודים בניו-יארק, ולא רק בגלל מדת היושר ושיטות הדעמאקראטיה שחייבו להטיב את מצבם של הסובלים, אלא יתכן גם בגלל העובדה שההגירה מהמחנות אל ארצות אחרות הי' מחייב את אמריקא להרשות סכום ידוע של מהגרים יהודיים נוסף על הקוואטע הרגילה, ולזה לא הי' דעתו של הנשיא טרומאן מרוצה מאד, הנקודה הזאת הדגישה העתונות האנגלית הרבה פעמים, בעוין אמר בנאום אחד ביום 12 יוני 1946: "זה שהממשלה האמריקאית מעוניינת לעזור ליהודים להכנס לפאלאסטיין הוא בגלל האינטרערעס שלה שהיהודים לא יכנסו לארצות הברית".

הנשיא טרומאן אמנם לא הי' לו הרצון להגרר אחר סופית המטרה הציונית העיקרית של הקמת מדינה יהודית בפאלאסטיין, הוא רשם בהדו"ח שלו: "אנו מעוניינים לעזור למצב הגשמי של היהודים הנדכאים בהמחנות, אבל לא על המטרה הציונית של מדינה יהודית".

את העולם הערבי לא הי' אפשר להנשיא טרומאן לשלול, ה"סטייט-דפארטמנט" הי' מעוניין הרבה שזה לא יקרה, תמיכה גלוי' להמטרה הציונית נגד הערבים הי' נותן את האפשרות לרוסיא לרכוש את הקירבה של הערבים וזה לא יתכן.

ענגלאנד סרבה כל הזמן שתנתן האפשרות ליהודים להגר לארצות אחרות, איזה תכנית פרטית הי' עומד להתבצע והממשלה האמריקאית היתה מסכימה לבסוף לזה, אבל הציונים הרעישו ללא הפסק כי פאלאסטיין הוא הפתרון. והיהודים בניו-יארק לא היו מרוצים בפתרון אחר. כדאי לציין, שבמשך כל שלש שנות סבל של היהודים בהמחנות הופעל לחץ של הציונים על היהודים הללו שלא יזכר ולא יפקד אף דרישה אחת של היתר כניסה למספר יהודים איזה שהו באמריקא, הציונים בעצמם עשו טירור נורא נגד כל יהודי שאמר בגלוי שרצונו לנסוע לארץ אחרת חוץ מפאלאסטיין. את

התכנית הבריטית לעזור ליהודים לנסוע לארצות אחרות השמיצו בתור שנאת ישראל ופשע נגד העם היהודי.

כדאי להזכיר פרטים הללו ולהודיע מעט מן התוכן של השתלשלות ההתיסדות מדינה הציונית בליות התנאים המשונים שנתנו האפשרות לגשם מטרה הציונית הקימת נגד עינינו. העיקר מה שנוגע ליהדות החרדית הנשארה, היא ההשתלשלות החיסול של ההתנגדות להציונות מאת יהודים שומרי תורה. הציונים הדתיים גם המה השתמשו בצרות ישראל לבלבל הלב והמח בהתודמנות זאת, הצלת ישראל! להציל את ישראל מן המחנות בגרמני' ובחשאי ללא ראות והיכר כללו בזה גם הצלת ישראל ממחנות ההשמדה שזה השקר דמיוני בכדי לקבוע שהציונות והציונים המה המגינים והמצילים, וכל ההתנגדות למטרתם זהו התנגדות להצלת ישראל. איזה מאות אלפים מישראל שבאו לארץ ישראל במשך ארבעים שנה המה רק ניצולים, היהודים במליונים שבאו לארצות אחרות אינם באים בחשבון. נסיעה בסכנה לארץ ישראל כהיום ולחיות שמה בסכנה בעת שעל ידי זה תתסד מדינה הציונית, זאת היא ההצלה הדרושה אבל כל האפשרות להתישב בארצות אחרות זאת תהי' חורבן ובגידה. הדתיים מלאו את האויר עם, "הצלת ישראל", "אהבת ישראל". האדמור"ם אומרים על זה תורות והמגידים אומרים דרשות אהבת ישראל אהבת ישראל, ומי שיעז לומר נגד הצלת ישראל בודאי הוא שונא ישראל ואסור לשמוע אליו. כה טעו וכה הטעו, כה בלבלו וכה שקרו וכזבו. המצב מסיע אותם כי לפי ברק חיצוני אחינו האומללים נודדים במחנות ללא עתיד מוכן לפנייהם והציונים עוסקים לתור לפנייהם מנוחה, וכי אפשר עוד לומר נגד הציונים והציונות? הניגוד הנחלש לכפירה המוחלטת של הציונות הנמצא עוד בלב רבים, נדום לפי שעה, הציונות מתפשטת בהיקף כולל וסובב בית ישראל כולו, הצעד וההכנה להחורבן, להתהווה ובוהו והשקיעה בתהום רבה.

הקמת המדינה הולך ומתפתח הועידת החקירה אנגלי-אמריקאית המשיכה בעבודתה משך 5 חדשים מההתחלה יאנואר עד אפריל 46, תחת ההשפעה של האמריקאים ותחת הרושם של הסוציאליסטים האנגליים שהיו המשתתפים בוועידה זו, הוחלט פה אחד שיורשה להכניס לארץ ישראל בהקדם הכי אפשרי 100 אלף יהודים, אבל מה שנוגע ליתר השאיפות הפוליטיות של הציונים הציעה הועידה:

- (1) שהיהודים לא ישלטו על הערבים וגם הערבים לא ישלטו על היהודים.
- (2) פאלאסטינא לא תהי' לא מדינה ערבית ולא מדינה יהודית.
- (3) השלטון המרתיע בארץ תהי' תחת חסות בינלאומית, לכבד את האינטערעס של הדתות שאליהן יש משמעות וזיקה לפאלאסטינא.

להחלטה החד-משמעית של כל הועידה לתת הרשאה למאה אלף יהודים להיכנס לארץ, היתה דחיפה מהעובדא שכל היהודים בהמחנות דרשו כאחד רק לארץ ישראל ולא לשום ארץ אחרת למרות שרבים חזרו אח"כ אפילו לגרמני', אבל הועידה

שהתיצבה לעזרתם לא הי' יכולה להתעלם מדרישה זו ולהציע עבורם מקומות אחרים נגד הרצון של המעונים, זה הי' ההישג הכי גדול של הציונים מהטירור והתעמולה שלהם.

הנשיא טרומאן הודיע תיכף שאמריקא מוכנת לעזור לבצע את ההחלטות של הוועידה, ההתיעצויות עם היהודים ועם הערבים יתקיימו תיכף, הממשלה הבריטית הצביעה על הקושיים הקשורים בזה, הערבים כולם כאחד התנגדו להחלטות האלה, הממשלה הבריטית תובעה שאם הממשלה האמריקאית רוצה באמת שמאה אלף יהודים יורשו לעלות לארץ מוכרחת הממשלה האמריקאית להשתתף בעזרה כלכלית ובעיקר בעזרה צבאית להגשים את זה. הנשיא טרומאן כותב בזכרונותיו „ראיתי שיהי' קשה להשיג איזה עשיה של משהו מהבריטים. אבל למרות שדעת הקהל באמריקא תבע מעשים לא היינו מוכנים לקבל על עצמינו אחריות שיהי' קשור בפעולות צבאיות.“

הסטייט-דפארטמנט וגם המפקדה הכללית היו נגד קבלת ההחלטות כאלה. הנשיא טרומאן כינן ועידה מייצעת שתדון בתמידות על שאלת פאלאסטיין, הממשלה הבריטית הכינה תזכיר פרטי של כל הקושיים הכרוכים בבעיה זו, ועידה פארלעמענטית בריטית שביקרה את ההצעות של ועידת החקירה, ציינה כי אין אפשרות להוציא לפועל את ההחלטה להרשות כניסתם של מאה אלף יהודים עד שיהי' פתרון סופי לכלל הבעיה הפאלאסטינית מפני שההגירה הוא רק אחת מהקושיים ויש למצוא פתרון לכל הבעיה. הנשיא טרומאן כותב: חזרתי על הדברים אל פרעמיער אטלי פעם נוספת שהאינטערעס העיקרי שלי הוא להקל סבל אנושי רציתי לעזור עם טראנספארט וגם בסיוע כלכלי, דעתי היתה להרשות להאנשים להגר אל הארץ שיש להם הרצון לנסוע לשם, הממשלה הבריטית לקחה בחשבון את התוצאות הפוליטיות מההגירה הזאת ולא יכלה להסכים לזה.

בזמן המלחמה כשהמלחמה הקיפה גם את המזרח התיכון בהתקפות על האיטלקים בלוביע כשהגרמנים לחמו יד ביד עם האיטלקים נגד אנגליה בשערי מצרים, הציעו הציונים תמיד שהיהודים יעזרו בהתנדבות ושהממשלה הבריטית תרשה להם להקים גדוד עברי. פרעמיער טשערטשיל שהי' ידיד ותיק של הציונים לא הסכים לזה. טשערטשיל כותב בזכרונותיו: „הי' אפשר לי להשיג צבא מיהודים בתל-אביב בקלות, לא רציתי אבל, שהם ילחמו עם הנשק הזה נגד הערבים או נגד האנגלים.“ הציונים לחצו שוב ושוב ולבסוף הוקם הגדוד העברי אבל לא הי' כבר החזית בשערי מצרים אלא הועתק כבר לאיטאליא. הגדוד העברי לא השתתף כמעט בהמלחמה אף פעם, הם היו מספר מועט בלבד כמה אלפים, לא הי' צורך להעזר מהם, הם לא היו נחוצים, גענעראל אלכסאנדער שהי' המפקד של הדיוויזיע השמינית שאליה סופחה הגדוד העברי, נתן תודה אחרי המלחמה לכל האומות שהשתתפו בהדיוויזיע השמינית, הוא

„שכח“ להזכיר את הגדוד העברי, כשהעירו לו על זה, „נזכר“ גענעראל אלכסאנדער שהי' המפקד הראשי שלהם.

אבל אם כי לא הי' לה הגדוד העברי חשיבות בהמלחמה הי' לה חשיבות עליונה בהקמתה של המדינה הציונית. סוכ"ס הגדוד העברי הי' חלק של הצבא הבריטי, החיילים, הקצינים, כל העניינים המסובכים, וידיעות מדע, הדרוש לצבא מאדערני, לימדו הבריטים את הבחורים מהקיבוצים, הגדוד העברי הי' היסוד של כל הנצחונות שהי' להציונים על הערבים וגם על הבריטים בעצמם. בשעה שהממשלות של אמריקא ובריטאניה התווכחו ביניהן על מדיניות העתיד של פאלאסטינא, התחילו פצצות להתפוצץ בתל-אביב ובכל מקום שהי' אפשר להתקיף חיילים בריטיים, פלמ"ח ואצ"ל פעלו בכל מקום בהתחרות ביניהן מי שעושה יותר ומי שעושה בצורה יותר נוראה. פלמ"ח מיטב הכח של ה„הגנה“ היתה ארגון טירוריסטי הרשמית למחצה של הסוכנות היהודית, אצ"ל היתה ארגון טירוריסטי בלתי ליגאלית ובלתי מוגבלת של המפלגה הריבזאניסטית, גם איזה אירגון קטן ללא ריסון לגמרי בשם לח"י ארגון של סטודנטים. כל שלשת הקבוצות הללו ניצלו את הלימודים שקבלו בהגדוד העברי למטרת פעולות הטירור שלהם, פלמ"ח ביצעה פעולות בדייקנות צבאי מעולה ביותר, מאורגן טוב, מחונן היטב, ביעילות הטובה ביותר.

ההדרכה והלימודים שנתנו הבריטים להגדוד העברי ואשר לאחר זמן נוצל זה לשם מלחמה נגד הבריטים בעצמם בפעולות טירור מעונפים, דבר זה חזר פעם אחר פעם ובכמה מדינות ובמיוחד בהודו. ענגלאנד אירגנה ואימצה את צבא ההודי כדי להלחם נגד יאפאן במצב המלחמה המעורפל, אבל ההודים ניצלו אח"כ את הידיעות הצבאיות לשהרר עצמם מהשלטון הבריטי, כך זה הי' בבורמא ובציילאן וגם בהישובים האפריקאניים.

הלחץ הפוליטי, התעמולה המסועפת, פעולות טירור מאורגנים ופראיים, דברים הללו לא נתייחדו אל הציונים לבד. אחרי המלחמה קבלו יותר ממאה אומות את עצמאותם, וכל אחת השתמשה באמצעים אלה כל אחת באופן המיוחד שלה לפי התנאים המקומיים, לפי המצב הפוליטי של האומות האלה. הציונים לא חידשו דבר רק העתיקו מדרכן של האומות האלה, הפעולות של הציונים היו אותם הפעולות של כל שאר העמים, האמצעים היו אותם האמצעים וגם המטרה היתה אותה המטרה של כל העמים האחרים, היתה זאת היסוד והמסקנה של תוכן ענין הציונות שאין כל חילוק בין עם ישראל ובין אומות העולם. ענגלאנד לא היתה יכולה לקחת בחשבון רק החשבון הפוליטי היא צריכה גם להתחשב עם אופן המעשי, האמצעים המיוחדים שהיתה מוכרחת להשתמש בהן הי' נשמע מהן הד חזק בכל העולם מפני העתונות שהיו משוחזרים מן הציונים והציונות, וגם מפני הד ההשמדה ההיטלעריסטית שהיתה עוד כ"כ חקוקה בזכרון. הציונים קבלו עוד יותר הערצה מן הפירסום שהאנגלים מכים

והורגים אנשים חפים מפשע ולא נותנים מקום מנוחה ליהודים המדוכים, העתונות האמריקאית מצאה מכל הפרטים האלה חדשות לעשות מטעמים עבור קוראיהם ופירסמו את זה יום יום. אולם הממשלה האמריקאית הבינה את עמדת הממשלה הבריטית עם האמצעים החמורים שנאלצה לנקוט בהם, הנשיא טרומאן כותב:

„ההשתדלויות שלי למען היתר כניסה ליהודים היו מתקבלים אצל ענגלאנד ביתר תשומת לב אלמלא פעולות הטירור שהוגברו כל פעם בפאלאסטינא, גשרים התמוטטו, בתים התפוצצו, קצינים בריטיים נשבו, וכמה מהם נהרגו ברחובות, הפארלמנט הבריטי החליט לנקוט באמצעים דרסטיים. קבלתי ידיעה על זה בשליחות מיוחדת ממר אטלי ביום 28 ביוני“.

אנגליה הותקפה כל פעם יותר מדעת הקהל העולמית וגם מפעולות הטירור שנתרבו כל פעם, שלוחים של הממשלה האמריקאית הגיעו ללאנדאן לעבד שם תוכנית למצוא פתרון להמצב והממשלה הבריטית היתה נאלצת להציע משהו, ואז הועלתה התוכנית שהי' מציע לארד פיל בשנת 1938 שחלק קטן מהארץ תנתן להציונים במדה מסוימת של אטאנאמיע, וכעת חידשו שוב את התוכנית הזה בשינויים קלים. חלק קטן ינתן להציונים והשאר להערבים, אבל שלטון בין-לאומי יהי' על ירושלים ובית לחם ביחד עם הנגב, בזאת הי' בדעת ענגלאנד לפצות את הערבים וגם במדת מה את הציונים ודעת הקהל האמריקאי. הערבים לא רצו להסכים לשום ויתור להציונים, עמדו נגד זה בכל כוחותם בשולחן-העגול בינואר 1947, החזיקו באחת: פאלאסטינא היא ארץ ערבית וכך היא צריכה להשאר.

גם הציונים לא הסכימו לזה, הציונים קבלו חיוק בזה שראו שמתחשבים בדרישותיהם ושהממשלה האמריקאית נאלצת יותר ויותר להשתתף בענינים וגם מזה שדעת הקהל היהודית מתיצב לגמרי עם שאיפותיהם. כספים מוזרמים במספרים אסטראנאמיים עבור המטרה שלהם, העולם הגדול מדבר מהם, העתונים כותבים אודותם, הם הציונים הועמדו על סדר היום בכל מקום. אבל עוד דבר הי' מביא תועלת אולי גם החלטי, רוסיא היתה בכל מקום פועלת כדי לחסל את ההשפעה הבריטית ובמיוחד במזרח התיכון. כל מאבק נגד ענגלאנד מאיזה מקום שיבוא הי' לזה אינטערס רוס, וגם המאבק הציוני נגד ענגלאנד הי' עבור רוסיא חוליא נוספת בתוך השרשרת של שבירת הכח הבריטי ולהשפלת משימתם הצבאית בכל מה דאפשר. בעת ובעונה אחת שאמריקא עזרה להציונים בלחץ פוליטי ובצנעה גם באניות עבור העליה הבלתי ליגאלית, עזרה אמנם רוסיא בנשק עבור פלמ"ח וגם עבור אצ"ל, טשעכסלאוואקיע היתה המספקת העיקרית בהסכמתה של מאסקווא ובמשך של 2 שנה אחרי המלחמה אימנו הציונים וזיינו את כוחותיהם בסיוע רוס, הן לצרכי הטירור ההולך ומתגדל והן לצרכי הצבא ההולך ומסתדר בהצנע.

ענגלאנד לא מצאה הסכמה לא מהציונים ולא מהערבים ולא מהאמריקאים וגם לא

מדעת הקהל העולמי, בגלל העתונות בכל העולם שהיתה תחת ההשפעה הציונית, מכמה אופנים. ענגלאנד החליטה למסור את הבעיה אל האו"ם ובוזה להסיר את האחריות מעל גבה ולא להשאר בעיני הערבים כשונא ואויב, אהדת העולם הערבי היתה נחוצה עבור ענגלאנד אבל הבעיה המסובכת של פאלאסטיין לא הי' בכוחה לפתור מפני ההבטחות שנתנה הן להערבים והן להציונים מאז הצהרת באלפור עד היום הזה. ועידה מיוחדת נוסדה ע"י האו"ם (א.נ.ע.ס.ק.א.פ.) אשר הסדירה רק תוכנית החלוקה, הממשלה הבריטית הודיעה כי ביום 15 במאי תסתיים האחריות שלה בתור מאנדאט על הארץ.

הציונים הפעילו לחץ גדול בכל מקום שתוכנית החלוקה זו תתקבל כהחלטה מן האו"ם גם עם כמה פרטים ושינויים לטובת מטרותם. הנשיא טרומאן כותב בזכרונותיו:

„לא רציתי לקבל לראיון את חיים ווייצמאן אבל הלחץ על הבית הלבן לא הורפה, לא לתת שהבריטים יתמכו בהערבים, לא לתת שהערבים יתחזקו, לשלוח סיוע אמריקאי צבאי וכדומה. הידיד שלי עדיע יעקאבסאן בא אלי ובקש ממני שאקבל ראיון עם חיים ווייצמאן. עדיע הי' הידיד הטוב ביותר שלי, במשך שלושים שנה שעברו לא הי' בינינו שום ביטוי חריף, במשך כל ימי חי בוואשינגטון לא הטריח אותי אף פעם בענין פרטי שלו. ביום 30 במארץ בא אל הבית הלבן, תמיד רציתי להתרועע אתו, הי' לי רגשות חמים ביותר אליו, הוא אמר לי תיכף שהפעם ברצונו לשוחח אתי על פאלאסטיין, ביקשתי אותו שיעזוב את זה עבור האו"ם. אבל עדיע עמד על דעתו ואמר הלאה: חיים ווייצמאן הוא היהודי הכי גדול שבעולם, אולי הגדול שיהי' איזה פעם בעולם, הוא הגיע ממרחק של אלפי מילין כדי לראותך, הוא איש חולה, הוא האיש הגדול ביותר שאני מעריץ, ועתה אין אתה רוצה לראותו?, אני מבקש ממך, זה לא מתאים עבור“.

„אחרי שעדיע עזב את הבית הלבן צויתי שיביאו את חיים ווייצמאן דרך הכניסה המזרחית לגמרי בסוד, בלתי רשמית. דברתי אתו בערך של שעה אחת, הוא דבר על הנחיצות החשובה של הקמת מדינה יהודית, וכמה חשוב הוא לעתיד המדינה שהנגב תיכלל בין גבולותיה. הלחץ של הציונים נעשה כל פעם יותר, ופקדתי שאין ברצוני לראות יותר נציג של התנועה הציונית. קבלתי מכתב מחיים ווייצמאן כמה ימים אחרי הפגישה שהי' לנו, „אדוני נשיא הנכבד, בשעה הגורלית הנני מבקש להודיע שנודעו עתי לשמוע ממקורות בלתי מוסמכים דברים שיכולים לגרום היזק להמטרה (הציונית), מדברים בוואשינגטון שהנגו מפעילים אמצעי לחץ שונים על כמה מן המשלחות של המדינות חברי האו"ם שיציבועו לטובת התוכנית. באפשרותי להודיע שהי' לנו רק קשר מוגבל עם

המהפכה

כ

אין זאת ענין של תורה להיטפל עם הפרטים של תקומת מדינה הציונית שאינה מענינת אלא מבחינת הניגוד לה, ההכרח להודקק לכל זה היא בעיקר מפני הסילוף שהדתיים מסלפים והשקר שמשקרים בכדי להציג הקמת המדינה הציונית באותן הצבעים הנחוצים להסתתם, שבה מסיתים את כל בית ישראל. לא לבד זאת של הכחשה בכל עיקרי האמונה אלא גם דברים הנגלים והנודעים לאיסור חמור עברו עליהם הציונים בהקמת מדינתם והדתיים מבלבלים ומחפים גם על זה. הציונים אינן צריכים לתירוצם של הדתיים כי המה כבר עברו על כל עבירות שבתורה, ועוד איזה עבירות נוספות בלתי מכריע לכאן או לכאן, אבל אצל יהודים שומרי תורה בעת שנשאלה השאלה הלא ישנן איסורים חמורים מאד, שבועות שהשביע הקב"ה את ישראל שלא ימרדו באומות ושלא יעלו בחומה ואיך אפשר ליהודי שומר תורה להסכים עם הישג המדינה הציונית ולשמוח עמהם ולהגרר אחריהם, איך אפשר לבל לראות כי הכפירה הכללית והעמוקה הציונית הזאת מתבלטת גם במעשים האסורים לנו באיסורים חמורים? הדתיים ובעיקר האגודאים הציונים החדשים פרסמו ציור אחר על הישג המדינה, האומות המאוחדות נתקבצו יחד ונתנו לנו ארץ ישראל, ה' זאת נס גמור ואות מן השמים, נחמה עבור דם ודמעות של ששה מליונים יהודים שנרצחו ע"י הגרמנים ימ"ש, הישועה הגדולה הזאת השגנו עם ניסים ונפלאות נגלות ובודאי בעת שכל האומות הסכימו על זה והמדינה ניתנה לנו ונתבקשנו מאד לקבלה לא ה' לנו עצה אחרת, אין זאת נוגע לענין מרד באומות כיון שלא ה' כאן מרידה אלא מתנה, לא ה' כאן כח אלא נס, אין כאן ציונות אלא ישועה והצלה לשארית ישראל.

ה' זאת באפשר לשמוע וגם אולי להתפתות שהקמת המדינה הציונית היתה נס ופלא ונחמה, ה' גם באפשר ר"ל להכיל שעל זה קוינו אלפיים שנה כמו שמפורש בהעתונים של האגודאים והמזרחים למיניהם, ה' גם באפשר להבין את התמימי דרך שנמשכו אחרי הדברים המצלצלים הללו ונתבלבלו ונתפוררו על ידם. אבל באותה שעה של הישועה והנחמה הזאת נעשית גם ישועה ונחמה לעמים אחרים, באותן שנים נתקוממו לא פחות מן חמשים ושתיים מדינות שונות. וכי באמת שונה הקמת מדינה הציונית מן הקמת בורמא הודו וציילאן? וכי גדולה היא מדינה הציונית מן גאבון גאהאנה וגאמביא? או הכי לחמו הציונים נגד ממשלת בריטאניה יותר מן קעניא

אחדים מהמשלחות ורצינו רק להבהיר להם את הענין ואף פעם לא הלכנו יותר מהגבול החוקי והדרכים המוגבלים, כדי להסביר את עניינינו.

הנשיא טרומאן מוסיף, „אמנם למרבה הצער לא ה' ווייצמאן ביכולת לפקח ולהעיד רק על האנשים שבמחלקתו העובדא היתה אחרת לגמרי, הציונים עשו הכל מה שיש רק באפשרותם בממדים כאלו שלא ראינו אף פעם, לא רק אצל האו"ם אלא גם על הכית הלבן הצירו בלחץ ובתעמולה ללא הפסק, כאופנים פוליטיים ובהפחדות פוליטיות, וגם כאופנים אחרים, הייתי מוועזע וככעם, מההצעות שהמטירו גם עליי. אבל לא רק אמעריקא אלא גם רוסיא עם המדיניות שלה או לגרש את ענגלאנד בכל מקום אפשרי, היתה שימושי עבור הציונים כדי להשיג את המדינה שלהם. רוסיא ביחד עם המדינות הנגררות אחרי' תמכו בתכנית החלוקה, אחרים כמו קאנאדא ואוסטרליה נתנו את תמיכתם בגלל רצונם לפתור את הבעיה של המחנות לפי הפתרון של התעמולה הציונית, הציונים ניצלו את כל האמצעים הכשרים והבלתי-כשרים, הם ניצלו את האסון היהודי, צרות של היהודים ה' תמיד הסחר שלהם וכעת נהייתה להעשירות שלהם, אוצר שלהם והישג שלהם, הציונים נהנו גם מכל התנאים המשובנים שהתרחשו בעולם בהתקופה שלאחרי המלחמה.

טירור לא לבד נגד ענגלאנד אלא נגד יהודים ג"כ, נוסף, טירור נגד יהודים בהמחנות, נגד יהודים בעולם, ונגד כל אלה שלא הלכו בתלם אחד עמהם. סכומי כסף עצומים עומדים לרשותם ומשתמשים בזה לכל מה שאפשר להשיג על ידי זה, פעולות הטיור מתרבים יום יום בארץ ישראל, הבריטים מומטרים ביריות, מופצצים, ועומדים תחת איום מתמיד. הציונים מקבלים כל פעם חיווק ברוח מהעובדא שנעשו שיחה בפי כל, איזה צעד דראסטי שממשלת המאנדאט נוקטת נגד פעולות טירור רגילים, מושמץ מהעתונות בעולם והציונים מייחסים על זה שנאת ישראל. הטיור והמרידה הופכים להיות סדר היום של הציונים ללא הפרעה, ענגלאנד נאלצת לחסל את המאנדאט שלה זו שאין לה יותר שום תועלת ממנה, המדיניות של רוסיא ואמעריקא מנצלים את המרידה באומות ותנועת המעפילים במהיר יקר של דם יהודים רב למטרותיהם, תוכנית החלוקה מתבצעת למרות ההתנגדות החזקה של הערבים. מדינת ישראל מקבלת הכרה מאמעריקא וגם מרוסיא בגלל מדיניות של מטרות ירודות, למרות זאת שכהיום הפוכה המדיניות הרוסית לכוון הפוך, אז היתה צורך השעה אחרת לגמרי.

קפריסין וגויאנה? ומדוע התנחמו באותה הנחמה גם לוב, לעסשטאט, מאדגאסקאר, אלג'יר וסוריא. הכי שונים היו הפצצות של הציונים שנוזקו על האנגלים מן הפצצות של אינדא-סונים שנוזקו על הצרפתים, או הכי שונה היא המדינית הציונית מן זו של קאנגא ונידזשירא. אמנם התעמולה הציונית השתמשה בעניינים אשר הם מיוחדים לעמם ישראל לבדם, השתמשו עם שנאת ישראל שאין לעם אחר דוגמתה, השתמשו בההשמדה הנוראה ר"ל שלא קרה זאת לשום אומה ולשון, השתמשו עם דם ודמע הנשפך כמים, השתמשו באמצעים כספיים ענקיים סכומים שלא חלמו עליהם למען השיג מטרתם, אבל אופן ההישג בעצמו אינו שונה מן ההישג של מדינה עצמאית שהשיגו עשרות עמים אחרים, והמטרה הציונית אינה נבדלת מן המטרה והתכלית של כל הגוים הנמצאים בעולם.

ישנו רק הבדל גדול ועצום סופי ועיקרי. בזמן שמדינה עצמאית עולמית וחירות לאומי זה הישג גדול עבור עמים אחרים, לנו לעם ישראל זה ירידה והשפלה תכליתית, להיות חבר אל האו"ם ולהיות נמנה בשוויון בין גווי העולם זה התעלות לכל אומה ולשון, לנו לעם ישראל זה ביטול והרפה, להשיג כח צבאי עצום ולבטוח עליו בהגנת גבולי המדינה זה דבר נכון ונארמאלי לכל עמי העולם, לנו זה ערעור יסודי, מדינה טבעית ארציית עם מדעית ואוניברסטים זהו השאיפה לכל עמי העולם. לנו לעם ישראל זה מכאוב ואסון גדול. החלק והנחלה של ישראל עם קדוש זה בניגוד גמור להחלק והנחלה שהשיגו הציונים עם הקמת מדינתם. המדינה הציונית והיסוד והמחשבה שבענין זה הוא חילוף תכליתי מן עם קדוש אל זה להיות עם בתוך שאר העמים ומדינה בתוך שאר המדינות, זאת קביעת הכפירה ר"ל בכל האמונה של שכר ועונש, בגלות וגאולה באופן אלקי בביאת המשיח וגאולה העתידה, בכל העיקרים והיסודות. בזמן שמדינה ועצמאות של גאהנא גאמביא גויאנה ובורמא נכונה לפני העמים השונים שבהם, מדינת ישראל לעם ישראל זה חילוף המהות והתכונות גמורה בכל יסודי הדת.

עם הקמת המדינה הציונית והתגשמות שאיפה הציונית בפועל, התחיל המעבר מן כל ישראל אל הציונות בצעדים עצומים, גם עברו אותן החרדים שומרי תורה ומצות שנתהוו למיעוט קטן ע"י ההשמדה הנוראה ר"ל שארית רוב בנין של כנסת ישראל שהיו מרוכזים במדינות אייראפה המזרחית. אלה שמתחילה רק נמשכו אחרי הציונים הודות להתנאים המשונים ששררו לאחר המלחמה ביחד עם הלחץ והדחק שסבבו את הנשארים בחיים שריד מוצל מאש, התחילו לאט לאט לתרץ בתירוצים את הספקות שפעמו עוד בלבם על כל הענין החילוף היסודי הזה. האגודאים לקחו חלק גדול בהספקת התירוצים בבלבול וטישטוש המח ועקירת קדושת האמונה הפשוטה מלב ישראל הנשארים. חלק מן ראשי האגודה מפולני ניצולו ועלו לארץ ישראל, יצחק מאיר לעווין ואיזה לבלרים אגודאים התחילו לפעול פעולתם עבור אחוז קטן של

המשתייכים להאגודה מלפנים בפולני שעלו לארץ ישראל, או גרו במדינות אחרות. הפעולה הזאת שפעלו לא היתה אלא להכשיר ולתרץ הציונות ולקרב הכפירה הזאת ללבן של ישראל. בלא הסתה לציונות לא הי' לפני לעווין מה לעשות, הם בעצמם נתהפכו לציונים גלויים ומשוכנעים, ומשכו אחרים עמם.

בתקופה זו בעת שהעולם כולו נתעטף בהענין של מדינה לישראל, בעת שכל היהודים בעולם כולו מדברים יום יומית ממעשה הציונים, מהישג הציונים, גם העתונים העולמיים מדברים מהם ומפרסמים פעולותיהם, קשה הי' לאנשים פשוטים לעמוד ממרחק ולבל להתפעל מכל הרעש הזה הממלא את האופק ופועם על רגשות לב אדם, ואין להתפעל שהאגודאים ג"כ הלכו בדרך הזה שהוא כבר הדרך שמהלכים בו רוב רובם של ישראל, אבל כן גרמו סיבות אחרות מכריעות שגרמו התמסרות האגודאים באופן פועל אל ענין הציוני, ופעולתם זאת גרם במישרים לכחד את הנשאר בישראל. בזמן שכל ישראל מעוסקים בהציונות במחשבה לבד, בזמן שאלה הנוסעים שמה מן המחנות שבגרמני' בכדי למצוא מקום לבד, בזמן שהנותנים ממון להציונים הוא בכדי לתמוך בהם לבד, ראשי האגודה יצחק מאיר לעווין וקבוצת האנשים אשר עמו, כל חיותם וכל מעמדם כבר תלוי בהציונים והציונות, מהם הם לוקחים מחייתם, מהם מהציונים הם יורשים עמידתם הציבורית, מהם חמה משיגים את כבודם, וכל זה לא בדרך ארעי אלא בתמידיות יום יום ואין להם להאגודאים שום מקור אחר שימלא את מקור הזה שכבר כ"כ משועבדים אליו.

בנוגע ליהדות החרדית לאחר המלחמה לא נשאר רק חורבן. היהודים שחיו במדינות מעבר לים מתי מספר מהם היו שומרי תורה, וגם האחרים הללו נתמעטו לאט בהמשך הזמן ואלו שנשארו לא הי' באפשר לדבר אליהם אחרת מן המוסכם ומפורסם בהעולם הרחב שהם חיים בו. יצחק מאיר לעווין והלבלרים אשר עמו, לא מצאו דברים לדבר בהם אלא מה שהציונים מדברים בהם והשומעים רוצים בהם. המעבר אל הציונות שהתחיל גם מקודם להמלחמה וההשמדה נתגלה כעת בתוקף ועוז, נתהוו כדבר פשוט ומקובל ללא היסוס וללא כל ספק בו. האגודה בירושלים אם כי התנאים המקומיים לא נשתנו במדה ניכרה, אבל כן ההכנה היתה גם שמה מן הבלבול המחשבתי שפעל שם אולי גם ביותר לקבל את ההתמזגות לתוך הציונות במיווג עצמי ותכליתי. בירושלים האויר נתמלא מפעולה הציונית, ההישגים הציוניים חמה הישגים גם להם, המלחמה נגד האנגלים מתנהלת נגד עיניהם, המדינה הציונית הוקמה גם להם. להחיים אשר הם חיים וגם להמקום אשר דרים בו, וא"א להם להתפרד מן המציאות הזאת.

האנשים בירושלים וגם אלה שבאו מפולני' קטנים חמה בערכם ושותים בצמא את החדשות המתפרסמות יום יום, קשה לפנייהם להבליג על רצון לבבם בעת שהציונים נותנים להם איזה פירוים מכבודם, משה בלוי ע"ה נוסע מירושלים ללונדון להשתתף באסיפת סביב „שולחן-העגול" שהומינה ממשלת בריטאני, מר אהרן גודמאן ע"ה פעל

זאת שגם האגודה תהי' להם חלק בהתיעצות זו. בנקל לצייר התפעלות הזאת, לישוב עם פקידים הגבוהים בבית קאלאניאל אפיס, ביחד עם באי כח ממשלת הערבים, עם ראשי הציונים, ביחד עם נעויל טשעמבערלין ראש הממשלה האנגלית, להתייעץ על עתידה של ארץ ישראל, לפתור השאלה שכל העולם מתיגע בו. הפרסום בעתוני עולם, הכבוד שנותנים השומרים האנגליים לבושי מדים מיוחדים לכל הנכנס להתיעצות הזאת קשה מאד שכל זה לא ישאיר רושם ובל לחפץ ליהנות מההזדמנות זו שלא נודע ליהודים בגלות מעולם. קשה הי' לבטל את הציונות בעת אשר מושיטה כל מחזה המפליאה והנעימה הזאת, ובל להתרגש מההרגשים שכל העולם היהודי מתרגשים בו. אבל חרדי הי' משה בלוי ע"ה ובודאי בהכרח לתקן כל זה שיהי' ע"פ תורה, שהמדינה והציונות יתלוו עם מצוות מעשיות הנודעות ומפורסמות, שלא יחללו את ש"ק בפרהסיא, ועכ"פ לדבר מדברים אלה להרגיע את רוחם האגודאי שעושים המה למען התורה למען המסורה, ברוח ישראל סבא, אגודת ישראל שנתיסדה ע"י גדולי ישראל פועלת וקיימת.

ההתיעצות בכנסיה הגדולה בווינץ ומארינבאד על המצב של ארץ ישראל, אם להסכים על החלוקה כמו שמציע לארד פיעל או, ההתנגדות להחילול שבת של הציונים, ההתנגדות של הגאון ר' אלחנן וואסערמאן הי"ד לכל הדיון המסוכן הזה, הרוב דעות שהכריעו להתייעץ בזה. הפירוש של העתונאים האגודאים להדיון הזה, כלומר שאין אנו ציונים אבל יש לשפוט על הדברים שעומדים על סדר היום, הפירוש על הפירוש הזה, שאנו רוצים רק שיהי' הכל על פי תורה עם השכחה לדבר מה נגד הציונות, עם התירוף שלדבר בענין זה בלתי נחוץ שכבר דיברו על זה בימים הקודמים. הפירוש על הפירוש והשכחה הזאת, כלומר שגדולי ישראל רוצים במה שהציונים רוצים ובלבד שיהי' הכל על פי תורה עם מצות ישוב ארץ ישראל. השלשלת הגדולה שהתחילה להשתלשל בימים הללו, הצרות והלחצות שיצרו התנאים השונים והמשונים להדחיפה אל מעבר לגבול הקדושה, קטנות הנפשות וקוצר הדעת שמנעו ההכרה בהפתחים הקטנים שנתהוו אח"כ לפרצות רחבות, שבהם עברו כולם אל חיק הציונות, ההתחלה במחשבה של הימים ההם לקחה כעת מקום במעשה בפועל בהתגלות. אגודת ישראל עם המנהיגים והבלבלרים הנשארים עם השמות השונות הנשארים, נתהוו למרכז הסתה להדיח שומרי תורה, המעטים, החלושים, הרצוצים המטורפים בגלי ים הצרות והלחצות, להביאם ישר אל הטומאה הציונית הכללית והחלוטה, האגודה הקטנה והפעוטה הזאת עשתה דברים גדולים בשליחות השטן לכלה ולכחד את שארית ישראל. האגודה בעצמה כלומר יצחק מאיר לעווין ואיזה לבלרים המתפרנסים מן הפרנסה הזאת להיות שם אגודה נקרא עליהם, הם אינן מעונינים ואין הצורך לדבר אודתם או להתווכח עמהם. הדבר העיקרי שעומד על הפרק הוא ההתבוללות הגמורה בתוך כפירה הציונית של כל ישראל כמעט, כעם ככהן כקטן כגדול. כל עוד שהי' נשאר חלק ניכר

מן יהדות החרדית העומדת בקדושתה ובצביונה האמיתי, כל עוד לא היתה הכפירה הציונית מושלת ממשלה כללית על כל ישראל, החלק הזה העומד בפני עצמו המובדל והבלתי נכנע הי' לו האפשרות לייצר גדולות וגם לעצור או אפילו להפוך המהלך הזה ההולך וכובש כנסת ישראל כולה. הדור הצעיר הנולד אחרי הצרות וההשמדה שלא ראו התנאים המשונים שגרמו את בלבול הדעות ומהפכת רגשי הלב, השכרון והחולשה שנתנו מקום להקסם הציוני להכניע את כל ניגוד ולהמשך ולהתבטל אליו, הדור החדש שעליו לא שלטו אותן התנאים והסיבות הי' נמשך אחרי החלק הזה של יהדות האמיתית והמקורית בעת שהי' אפשר למצוא אותם בתור גוש מובדל. קדושת ישראל והאמונה הנובעת מן מקור הגבוה מעל גבוה הי' עושים את שלהם, המעטים הי' מתרבים החלשים היו מתאמצים, ובהמשך זמן קצר הי' באפשר להתנער מן העפר הזה, להתכבס מן הכתמים הללו, להתלבש מחדש בבגדי תפארת אמיתיות נצחיות ישראל.

אבל גם זה אמת, האמת מצד סדר העולם שסדר השי"ת את עולמו בעת הבריאה כי על הכל יש בחירה לבחור בטוב או ר"ל בהיפוך, והסדר הזה מתנהג כל ימי עולם עד שיגיעו הימים שאין בהם חפץ, שהחפץ לא ימשול ולא יכריע בימים המעוותים של ימות המשיח ותחתית המתים, שאין בהם עוד עבודה אלא קיבול שכר לבד. מצד הבחירה הלא אפשר לבחור בטוב וגם ברע, מצד הבחירה גורמים דעות המבלבלים תנאים המפריעים ורצונות המושכים, לעזוב את האמת והקדושה ולילך בדרך זוהמת העולם ותאות לב בשר. קדושת ישראל זה ההכנה הקבוע בתולדה לזרע יעקב, אבל ההכנה הזאת באפשר למונעה לפעול ובמקרים גם לבטלה ר"ל. הכנופיא הקטנה הנקראת אגודת ישראל מספיקה הבלבולים הנצרכים לבלבל בהם את שארית הנשואה בכח השטן המתלבש בהם, הרבו אנשים הללו להפוך את כל הניגוד לרצון, מלאו האויר בשקר ומרמה המשיכו בשקריהם ובלהטיהם חן של יופי על כפירה וטמא, פעלו את פעולתם בכח ובתדירות, למען למנוע האפשרות להתחשב ולהתישב בתוך כל המהומה הסוערת באח"ק עם מדינה הציונית, התופעה החדשה המפתיעה המנענעת את הבנין והיסודות והמקפת את כל בית ישראל.

הענין של כנסת ישראל הוא שמירת התורה והמצוות על יסודות האמונה והקדושה המפורשים בתורה ובחז"ל ורבותינו מאורי עולם, חוץ מזה אין כלום. האיכות הזוה הוא העיקר והכל ואינו תלוי בכמות כלל. הלא עשרת השבטים רובם של ישראל הלכו להם למקום שאין אנו יודעים והכנסת ישראל נשארה רק מן המיעוט זרע יעקב ששמרו תורה ומצוה עפ"י יסודות הקדושה, כן הלכו להם הקראים והצדוקים, השבתאים והפראנקיסטין המחודשים והמתבוללים השונים בזמנים שונים וחלק מן ישראל יחידים או רבים נטמעו ונתבטלו. רק יושב בסתר עליון ישיב את שבותם בדרכים הנעלמים והנסתרים מאתנו, ועד אז שם ישראל נקרא רק על אלה הנשארים ביהדותם ואין חילוק

כלל אם המה מעטים או רבים. אין לנו ידיעה בדרכי התיקונים של פושעי ישראל ואין לנו הכח להחזירים בתשובה, ואם ע"פ תורה הם בגדר ישראל שחטא. אנו אין לנו אלא לקיים גם בזה חוקת התורה, אבל עיקר כנסת ישראל המה אלה המחזיקים באמונתם ושמירת תורה"ק זאת התמצית ומרכז כל העולם כולו.

בדור הזה עלה הכורת להשמיד ולהרוג ולאבד רוב בנין של כנסת ישראל שהיו דרים באייראפה מרכז יהדות התורה. ינקום ה' דמם לעינינו. אלה המעטים מיעוט שבמיעוט שנשארו מן השמדת הגוף ע"י הגרמנים הארורים נעמדו לסכנת מיתת המחשבה ע"י כפירה הציונית, מעטים הללו לא ה' עוברים אל טומאה זו ע"י מעבר הציונים בעצמם, כי ישנו ההבדל הגדול בין שומרי תורה ובין מחללי ש"ק ואוכלי טריפה וטמא. גם לא ה' עוברים ע"י מעבר המזרחי שכבר גם המה ה' מפורסמים למעברים וכופרים למרות הדתיות החלושה והקמוצה של שמירת איזה מצות התורה במעשה שעודם מחזיקים בהם. השארית ישראל שומרי תורה שניצלו מההשמדה ושנשארו אי פה ואי שם כתורן בראש ההר המפוזרים בכל העולם כולו. העיקר והתמצית הזה הועברו להציונים וכפירתם דוקא ע"י הכנופיה הקטנה הנקראת אגודת ישראל. פעולת אנשים הללו עם כל הערמוניות הלשוניות שבדבריהם עם כל השקר והרמאות שבלבבם שכבר המה בעצמם אינן מרגישים בהם, עם כל האמצעים הכספיים שהציונים העמידו לרשותם, עם כל ההשתמשות ברגשי קודש של נפשות ישראל, עם כל הסילופים שסילפו דברי חז"ל וגדולי עולם, עם כל הבלבולים שפערו ומלאו חלל העולם ללא הפסק וללא רתת, הבטוחות שקנו להם מן הצלחה השטנית שהלכו והצליחו בה, הכנופיה הקטנה האגודאית הזאת אחראים עבור השממה והעקירה, הטירוף הדעת שנטרפו בה יתר הפליטה השארית והתמצית של כנסת ישראל כולה. מן ההכרח להיטפל אל הכנופיה הזאת מצד עוצם החורבן שגרמו החשיבות שלהם היא המהפכה שהפכו אם שאין כדאי לדבר מן האנשים הללו מצד עצמם.

כא

המדינה הציונית הולכת ומתבססת, המלחמה הקטנה הראשונה עם הערביים נסתיימה בנצחון להציונים, אבל הנצחון הזה שימש גם להתחלת הנצחון של המסיתים הדתיים נגד האמונה וקדושת ישראל הנשארה. יצחק מאיר לעווין והכנופיה הקטנה הנקראים בשם אגודת ישראל נתפעלו מאת המתרחש סביבם כמו שנתפעלו שאר האנשים הקטנים והרגילים שהדור האחרון הזה נבנה מהם, ראו משטרה של יהודים שלא נראה זאת מעולם, השוטר באייראפה תמיד ה' מהוה ומטיל פחד על יהודים וכחיהם הם בעצמם יהודים, ראו צבא, אלופים, סגנים, חיל היבשה וחיל הים, אווירונים ומטוסים, המדים הנלבשים לוקחי עין, ראו מדינה עם שרים עם ראש ממשלה, נשיא המדינה, פארלימנט, וכל הפראפינעליא הממשלתית, שיהודים בארצות מגוריהם לא

היו בעיניהם כדאים אפילו להביט עליהם, ומי לא יתפעל מזה עם פעימות הלב חזקים ועם רגשים שקשה לציירם בדברים. באפשר להבין ההתפעלות עם ההתרגשות הזאת הכובש הלבבות כולם וגם כולל ראשי האגודה עמהם. באפשר להבין זאת עוד יותר בעת שהצליחה ההשתדלות של מר גודמאן ע"ה מלונדון אצל האו"ם, לכלול גם את נציג אגודאי בתוך הממשלה הארעית של המדינה החדשה ויצחק מאיר לעווין נבחר בתור שר הסעד. לעווין רואה את עצמו בצורה שלא חלם עלי' מימיו, תחת שה' צריך לחנוף את הנגידים בעלי ממון עבור הלואה או נתינה, כעת המה חונפים אותו עבור רשיון, הריחוק הקיצוני מן איזה "יושב" של חסידות גור עם אנפילאות מוגבהים, אל זה של שר מדינה עם מזכירים ופקידים נכנעים תחתיו עם שרות ממשלתי ומכונת קאדילאק הממתין עליו בכל עת שירצה. מן ההשתתפות בגור באיזה סעודה של דגים מלוחים, אל ההשתתפות בקאבינעט של ממשלה ודיוני פארלימנט בתור שר ודובר דבר. וכי קשה לצייר המהפכה המחשבתית וההתרוצצות היסודי שלקחו מקום באיש קטן כזה, וכי קשה להבין את התאווה וחשק שבעבורם נכנס הוא לתוך הציונות על ראשו ועל קרבו, את השבועה שנשבע להיות נאמן לחוקים ותורה הציונית, בתוך תור של כופרים אחרים, בצל תמונתו של הערצעל, ובכדי להצדיק עמידתו ולהראות נאמנותו הפיץ את כל התירוצים והסילופים שמצאו קהל כ"כ מוכן לקבלם.

מה שה' שונה בהתפעלות האגודאי מן זו של רוב עולם היהודי, הוא רק הצורה המיוחדת שבהם ציירו הדתיים הללו את ענין המדינה הציונית, ובוזה פרסמו שקר סופי עם בדויות רבות ללא יסוד כלל וללא דוגמא מוקדמת. העולם היהודי כולו לא הביט על הישג של מדינה הציונית אלא רק מנקודת הראות העולמי האנושי. אחרי ההשמדה הנוראה ואחרי כל הרדיפות והצרות של דורות ראו בהציונות עוגן הצלה וזקיפת קומה, להיות שוים אל עמים אחרים של כל העולם כולו ולחיות חיים אנושיים כמותם. הציונים וכן העולם כולו שנעשה ציוני כרגע אומרים זאת ומפרסמים זאת ללא הפוגה, וכן במעשה מייצגים זאת שהמטרה הציונית והישג המדינה היא רק להיות ככל הגוים אשר בעולם ושכן הבנתם במהות עם ישראל שאינו שונה מכל הגוים שבעולם. מפרסמים ג"כ שאין זאת תופעה דתית אלא שחרור מכבלי הדת הללו, יהדת והמדינה דברים נפרדים המה, אמרו ואומרים זאת בפירוש הגם שהעלימו את יסוד העיקרי הנוסף על זה, שהדת והמדינה אינם נפרדים אלא מנגדים זה לזה בניגוד גמור מכוון ומוחלט.

האגודאים ציירו את המדינה בציור שונה כובני נוסף הרבה על המזרחי הקודמים להם ומפני הוספה זאת הצורה הזאת האגודאית היתה חדשה לגמרי, אם כי אח"כ גם המזרחי הלכו בעקבות הללו לפי שעה קצרה והאגודה עודה ממשכת בזה. בכדי להצדיק את ההתבוללות הגמורה עם הציונים והציונות נתנו פירוש חדש לההישג של המדינה באשר כי שם חדש הופיע כעת. תחת השם ציונות שהכפירה הזאת היתה

ההספקה למען לכתד כל מין ניגוד מחשבתי להמדינה הציונים מכבדים אותם עם שביעת רצון, שמחים הם שהציגו בפעם את רוב ישראל, נהפכו כעת לתומכיהם, למי בסיס ענין הזה מבית ומחוץ, הכנופיה האגודאית הלכה בבטחות וברצון חזק.

מבול של סילוף וכחש, פשטים בדחניים בפסוקי חז"ל מלא

האגודאים בכל מה שאפשר להם בכדי למלאות תפקידם, להביא

שומרי תורה אל חיק המדינה הציונית, פעם הסבירו שזה מציאות

המציאות ומפני זה המדינה הוא ענין של תורה, ופעם הסבירו שהמדינה היא אהבת ישראל ומי שאינו ציוני הוא שונא ישראל. המדינה היא דבר של ותחונה עינינו בשוכך לציון ברחמים, המדינה זה יציאה מן הגלות, היא נחמה, היא תגמול עבור ההשמדה של ששה מליון מאחינו הי"ד, היא העתיד שלנו היא הישועה. כדאי לציין המהלך המדרון הזה של אגודת ישראל, בתחילה להלחם עם הציונות, ואח"כ להלחם עם הציונים, ובעוד רגע להטיב ולתקן את הציונות, וכן הלאה לטעות בציונות להתבולל בתוכם ולבסוף להטעות רבים להסית ולהדית, לכלה כל רושם אמונה הברורה תחת מסוה של תורה ואמונה, וכחיום להתהוות סוכנים ציוניים ומזיקים מסוכנים בעת הזאת בתקופה האחרונה הזאת של אחרית ימי עולם.

הנשק הגדול והמוצלח שלקחו להם האגודאים למלחמתם נגד התורה, הוא הנשק של ניסים ונפלאות. הניסים והנפלאות שבהם הוקמה המדינה, הניסים והנפלאות שבהם הצליחו הציונים נגד הערבים לראשונה ולאחרונה, ניסים ניסים, אותות מן השמים ההכשר הגדול שבגדולים על כל ענין המדינה ועל ההתבוללות האגודאית ועל התעמולה הציונית שהמה משוקעים בה. בזמן שהציוני הפוקר הוא אדם עולמי וקורא העתונים העולמיים ויש לו מעט ידיעה בהדברים המתרחשים יום יום, האנשים שומרי תורה שדברי העתון האגודאי משפיע עליהם, המה רובם מן תופשי ביהמ"ד מלפנים, חסרים ההכרה הנארמאלית ובפרט שכל דבר המושט אליהם מתובל ושזור בעיני תעמולה אגודאית בלוית פסוקים ופתגמים תורניים מקוטעים שיתאימו לעינים, את העובדות המתרחשים בעולם הציוני מציגים האגודאים באופן שיתאימו להפסוקים, המסולפים בפירושם והכל שיתאים להכשר הציונות.

הניסים הגדולים וכו' זאת יצירה אגודאית בהחלט, האותות מן השמים נתפרסמו רק ע"י שקרני הכנופיה האגודאית ולא מן דתיים אחרים ובודאי לא מן הציונים החפשיים עושי הניסים בעצמם. הדתיים של המזרחי הגם שעונים אחריהם בכדי שלא יהיו פחותים בדתיותם מהם, אינם צריכים לניסים בכדי להצדיק את ציונותם, כי הציונות והכפירה הם לשיטה מקובלת עוד לפני חמשים שנה וממשיכים בזה כל הזמן ללא חילוף והפכפכנות. אינם צריכים להצדקה זו של ניסים שלא היו בעולם, די

נקראת עד הנה בעת שהיתה רק מחשבה ושאפה, הכפירה הזאת בשעה שיוצאה לפועל במעשה נקראת בשם מדינה, ומדינה זו אינו הציונות שדברו עלי' גדולי ישראל פה אחת, מדינה זו ענין אחר לגמרי. המדינה זו ענין שמימי, זה דבר של גס ופלא, זה נחמה לישראל, זה אתחלתא דגאולה כמו שדברו עלי' בראשונה, וחזרו מן צעד זה של אתחלתא דגאולה אחרי זמן קצר ונשאר רק באתחלתא דקיבוץ גליות. אין זאת חילוק בעצם ענין הפירוש על הציונות כי בין כך ובין כך לפי פירוש האגודאי, זאת חלק מהמובטח לנו בתורה ומפני זה יש לשמוח על ישועה זאת ולקבלה בשמחה, להשתתף בהמדינה במחשבה וגם במעשה בלב שלם.

הכנופיה האגודאית קיימת רק על ידי המדינה. המדינה הציונית נותנת ההספקה כספית לכל אשר יש להם, המשרדים והעתונים תקציביהם המה רק מכסף הציוני, ואם כי תיכף אחרי המלחמה לעווין בעצמו וגם עוד משולחים אספו בארה"ב סכומים לא קטנים עבור האגודה, זה לא הלך עבור המטרה הזאת כלל, המעות הללו רק נתקבצו מן הקהל תחת השם הזה של האגודה ואחר שנתקבצו ישנן צרכים אחרים בעת שהמעות הללו ישנם בידם של המקבצים, זה לוקח חלק גדול וזה לוקח חלק קטן כנהוג מקדמת דנא. המדינה מספקת מעות לכל הראשים האגודאים, המדינה מספקת בעיקר גם צרכי הכבוד לאנשים הללו האחדים, מי מהם הוא חבר הכנסת שלהם, מי מהם שר, מי מהם פקיד ומי שהוא משיג רשיון שקשה להשיגו רק באמצעות מליצה מאת חבר הכנסת והשר והפקיד האגודאי. צריך הי' להם להאגודאים עמידה בעיני הקהל והי' נחוץ להם להראות כי עושים מה עבור תיקון הדת והחינוך כי כן יש להם לאחרים בתי ספר, המזרחי יש להם משלהם וכן הציונים משלהם, וכן נכון שהאגודה תהי' לה בתי ספר משלהם, המדינה הציונית מספקת גם עיקרי הצרכים הבניינים והמעות עבור מוסדי האגודה הללו שמתחילה נקראו בתי ספר הללו של המדינה-אגודה, בשם זרם הרביעי, ובהמשך הזמן לפי השתנות החוק הממשלתי נשתנה השם לפי הצעת האגודה לשם חינוך עצמאי.

ההישג האגודאי הזה הי' הכי חשוב והעיקרי בקיומם. היתה זאת הצדקה לפני קהל הבוחרים שיתנו קולות בעת הבחירות עבור הכנופיה הזאת שהרי מספיקים המה צרכי הנפש צרכי החינוך לבניהם, היתה זאת גם הצדקה בעיני עצמם ומרגוע גדול לרוחם שהרי בעיני עצמם צריכים להיות נקיים מן האשמה איך הפכו את הגלגל ושמו יום ללילה, מדוע בעת שכל ענין האגודה נתיסדה רק ובשביל מלחמה בהציונות וכעת עיקר התעסקותם הוא להסביר הישועה של הישג מדינתם ומטרתם. צריכים להיות גם מורגעים וצודקים שאינם עסוקים להשיג כסאות של כבוד והספקת ממון בלבד, אלא עסוקים בענינים גבוהים בהצלת התורה, בהצלת דור העתיד לחנכו לתורה ביהוד עם הענין של מדינה על פי תורה. בהתיישר המעקשים הללו ובנקיון האשמות העודם נשמעים מאיזה חלק של קהל החרדי, המדינה הציונית רואה לנחוץ לתת להם כל

לפניהם הציונות והמדינה שכן זאת הי' וישנה בעולם. אולם הכנופיא האגודאית המה מוכרחים לייצג תירוצ מספיק על הפיכת יום ללילה שהפכו, על שינוי של עצם התנגדות לציונות אל זו של הערצה והתבוללות, המה האגודאים נחוצים אל, "אליבי" גדולה אל איזה דבר יוצא מן הכלל המה צריכים פשוט אל ניסים, ורק להם קרה הנס הזה של המצאת הניסים שבזה מצאו רפואה כללית לכל המיחוסים ותירוצ מספיק לכל הקושיות. ואין להתפלאות שמיום הצטרפות של הכנופיא אל הציונות בגלוי עד היום הזה המעשה עם הניסים לא נפסקה אפילו לזמן קצר.

ישנו ענין של שבעה העמים שהורישו בני ישראל ע"י יהושע בן נון, וכן עלה להם להדתיים לנתח את הערביים לשבעה עמים בכדי שהנצחון הציוני נגדם ישמיע את הענין שכתוב בתורה, אילו הי' כתוב בתורה עשרה עמים בודאי הי' הדתיים מוצאים גם עשרה מדינות ערביים. בימי כניסת בני ישראל לארץ ישראל היו נסים ונפלאות וסדרי הטבע נשתנו, שמש בגבעון דום וירח בעמק אילון, חומות יריחו נפלו מאמירת עלינו לשבח, בהבטחת השי"ת להוריש גוים גדולים ועצומים ממך, הדתיים מצאו איזה מילים גם לזה, וכידוע מלשונם הרגיל, "מי מלל מי פלל שאיזה קומץ של יהודים יכבוש שבעים מליון ערביים כולם מזויינים בכח גדול", וכי אין זאת נס ופלא וכי אין זאת אות מן השמים, הרבו לדבר מזה יום אחרי יום, כל עתון דתי מתקנא בחבירו ומרבה עליו להסביר הניסים הללו.

מעוררים המה נציגי הדתיים גם בכנסת המינים על דברים הללו, קוראים המה גם שמה את פרשת הניסים הללו, שהציונים השומעים משחקים מהם בצדק גמור, שמפני הניסים המדינה תתקן על פי תורה, שיחזרו בתשובה, וראו כל עמי הארץ כי שם הי' נקרא עליך, זה התפקיד של המדינה הנסיית הזאת וזה תפקיד הדתיים לעורר על זה. הציונים היודעים את העובדות, יודעים כמה הגיע אל הנצחון מן ניסים ונפלאות, כן יודעים המה את טיבם של הדתיים הדוברים, ויודעים גם עד כמה להתעורר בתשובה. יודעים המה ג"כ יסוד ענין הציונות שהצליחה עד עתה בהיותה מתנגדת בעיקרה לכל יסודות התורה ומביטים בחיוך על החנפים הדתיים החיים מהם, שרוצים לדבר מן מדינה על פי תורה בכדי שיצליחו המה לרכוש עמידה פומבית וקולות נוספות בתקופת הבחירות. המדינה על פי תורה הולכת ונבנית בנאומיהם של הדתיים וחילול התורה במעשה באופן פומבי הולך וגדול, הציונים מרשים להדתיים לדבר כרצונם, נותנים להם הפרס ממון ומשרות כרצונם וכן עושין הציונים מעשיהם כרצונם. אין לך שנה ושנה מיום הקמת המדינה עד היום הזה שלא יתוסף חילול התורה, חילול ש"ק פומבי, השחתה פומבית, חוקים הציוניים בעקירת התורה פומבית ואין לך שנה ושנה שלא יתוספו נאומים מן הדתיים על הישגים על תיקון, על פי תורה, ובעיקר על ניסים ונפלאות גלויים.

הכי באמת ישנו רק שבעה מדינות ערביים, הכי באמת נלחמו שבעים מליון ערבים

נגד מתי מספר של ציונים, הכי באמת היו בכאן ניסים ונפלאות גלויים בלתי טבעיים, הכי באמת חזרו רואי הניסים בתשובה, הכי באמת נעשית ונתקנת מדינת הציונים על פי תורה? שאלות גדולות המה השאלות הללו, עומדות השאלות הללו על הפרק כל העת בהודמנויות שונות ומתעוררים תמיד עוד הפעם ועוד הפעם. אבל המענה על כל זה פשוט וברור, שההתעוררות לתשובה ולתיקון המדינה על פי תורה, באה מן הניסים ומן הדתיים המציגים את התורה בכנסת המינים. באותה מדה של אמת שהי' כאן ניסים ונפלאות באותה מדה של אמת מתעוררים המה לתשובה, ובאותה מדה שהדתיים מציגים תורה ואמונה באותה מדה שומעים להם חביריהם הציונים לתקן המדינה ע"פ תורה.

הכי היו ניסים ונפלאות בכל המשך הקמת המדינה הציונית או הי' כאן רק תעמולה של האגודאים ושאר הדתיים בכדי לכזב ולשקר להסית ולהדית, להצדיק את עצמם בעיני אחרים ובעיני עצמם, למשוך כל תמימי דרך אל הציונות והמדינה כמו שעשו אז וכן עושים עד הנה. הכי באמת לא הי' להם להציונים שום חשבון צבאי בעת שדרשו כ"כ על החלוקה באר"י והקמת מדינה יהודית כמו שהיתה נקראת אז? הכי באמת בן גוריון ושערטאק סמכו רק על ניסים? והעובדא האגודאית קימת שהציונים מתי מספר לחמו נגד שבעה עמים חזקים, שבעים מליון ערביים מזויינים? הענין של הניסים ונפלאות נכבד מאד וקובע מאד אם כי מפרסמי הניסים בעצמם שפלים ובזים מאד, הענין של הניסים ונפלאות הי' נשק מכריע בידי המסיתים ומדיחים הדתיים להדיח את שארית ישראל, לא פחות מן הנשק המאדערי וההתאמנות שהי' מכריע להציונים בכדי לנצח את הערביים, הניסים והנפלאות שכל אדם בעולם יכול לראות השחקן והגיחוך שבכל ענין הזה, אמנם מעורר את העינים של יהודים שומרי תורה, הניסים והנפלאות אינו מש מפיהם של הדתיים חוזרים ושונים עליהם עם הרצון לקבוע את הניסים בקביעות גמור, ומפני זה ההכרח להיטפל לשקר הזה ולהודקק אליו.

כב

הדרכים המדיניות שהשתמשו בהם הציונים להקמת מדינתם לא היו שונים מן אותן הדרכים שהשתמשו בהם יתר חמשים העמים, שהשיגו על ידי הדרכים הללו חופש ומדינה עצמאית בתקופה הזאת. באותו פרק, אחר המלחמה העולמית אחרי התפוררות המעצמות הקאלניאליות של אנגליה וצרפת, הציונים לא היו בודדים בדרישתם וגם לא בהצלחתם. הישגם לא הי' שונה מן זה של יתר העמים, המדינה הציונית בעצמה אינה שונה מן מדינה של יתר העמים וגם הכוחות הצבאיים או הטירוריסטים שפעלו בענין המדינה הציונית. הי' באפשר למצוא אותם בין שאר העמים. הציונים לא חידשו שום דבר בפעולותיהם אלא למדו אותם מן שאר העמים אלא שבמקרים הוסיפו עליהם הודות להתנאים המשוונים השוררים אצל עם היהודי שלפי ענין הציוני אין עם זה

שונה משאר העמים. ההכנות הצבאיים של הציונים בעת הקמת מדינתם לא היו ענקיים ביותר בערך מדינה ומעצמה שכבר קיימת, אבל ההכנה הצבאית של הציונים היתה גדולה יותר מן זו של מדינות השכנים הערביים והמקומיים. כח צבאי זה ה' מכריע בהתנקשות הקצרה בעת הקמת מדינתם שהציונים קוראים מלחמת השחרור, וגם כח צבאי זה המעולה והגדול מן כח צבאי של הערביים מכריע לאח"כ ביתר ההתמודדות וביתר מלחמותיהם.

החיים המפותחים בטעכניקה המאדערנית שוללת כח אדם כשהוא לעצמו. טוית צמר ע"י מכונה מאדערנית אחת ובשימוש שני אנשים, מייצרת אלף פעמים יותר מן טוית צמר ביד ע"י אלף אנשים, חרישה וזריעה בשדה בעת שנעשים באופן המאדערני והמכונות הראוים ועם שימוש של אדם אחד, יכולים לחרוש ולזרוע ביום אחד יותר מן עבודה מאה ימים בכח אנוש לבד. אין שום ספק שהתעשי' המפותחת של שווייץ מדינה של ששה מליון מייצרת יותר מן מדינת הודו מדינה של ארבע מאות מליון אנוש, ואין ספק כי מספר התבואות הגדלים בקאנאדא במספר האנשים העובדים בחקלאות שמה, הוא בערך מאה פעמים יותר מן חשבון התבואות הגדלים במדינות של אפריקה ואסיה לפי ערך המספר של כח אנוש העסוקים בעבודת אדמה במדינות הללו. שוויון הערכי בין כח אנוש לבד לבין כח של מכונה מאדערנית משתנה מן עשרה פעמים עד אלף פעמים, אדם יכול להגיע ע"י עראפלאן בשעה אחת אל מקום שיכול להגיע ברגליו בחודש ימים וכן במלאכת הדפוס החשבון בין החיתוך של האותיות והצטרפותם ביד בלבד, ובין זה של מכונה מאדערנית עולה לכמה אלף פעמים, השוויון הזה ניכר ביותר בכוחות של מלחמה וצבא, שהרי אפשר להשתלט עם אלף חיילים על מדינה של מליון אנשים בעת שיש ביד אלף החיילים כלי הנשק והתחבורה המאדערניים הנכונים.

אין זאת נס ופלא, ואם יאמרו שזה נס הרי האנגלים השתמשו בניסים כי השתלטו על מאות מליון אנשים ועשרות מדינות, בחיל צבא של חמשים אלף מזויינים, וכן הצרפתים וכן האיטאליאנים והפארטיגאלים והדומים להם, לא חשבו העתונים האנגליים והצרפתיים ששליטתם על הודו, בורמא, סין באזיא וארצות רבות באפריקה, שזה הודות להניסים המתרחשים בכל יום לחיל אנגלי וצרפת. כן בהכרח להודות שהעתונים הציונים אין מלווים שום ניסים לכוחות הצבאיים של מדינה הציונית. זה כלומר העמידה הבלתי שקרנית בענין זה של העתונים האנגליים והצרפתיים והציוניים, היא מפני שיכולים לכתוב על דבר כח צבאי שלהם לפי העובדות שהם, ללא סילוף והגזמה פראית וללא שקר מוחש. רק חלק עתונאי הקטן מאד בכמותו ואיכותו, המשמש מספר מאד קטן של קוראים, עתון אגודאי היומי ועוד איזה שבועון, כותבים על הדברים הללו עם שקר ומרמה כחש וכזב. אינם מכזבים על הנשק והתאמנות הצבאי האנגלי והצרפתי והרוסי שזאת ניסים גלויים, לא, זאת אינם כותבים, בזה אינם

מחולקים לא עם העתונות העולמית ולא עם העובדות כמו שהם, מפני שאין צריכים לכתוב אחרת. הם מחולקים עם העובדות ועם שאר העתונים רק בשטח אחד צבאי, מחליפים ומשקרים רק על מה שה' בשטח הציוני, רק בזה הם מודיעים על יום שהוא לילה, וזאת לא מפני שרוצים אלא מפני שמוכרחים, לא מפני שאינם יודעים אחרת אלא מפני שא"א להם באחרת. הנצחונות של צבא ומדינת הציונים נחוץ להם בנחיצות של חיים שיהי' ניסים גלויים, מפני שכל עמידתם קיים על זה וכל מחיתם תלוי בזה, מתאמצים בכל כוחותיהם להגן על עצמם ולחפות על בגידתם, הקמת מדינה הציונית וקיומה אינן תלוים בניסים, אבל הקיום של האגודאים ושאר הדתיים בלבד תלוי מאד בניסים הללו.

רבת האוכלוסיא של הערבים אינה באה בחשבון בשעת מלחמה בתנאים המאדערנים, כן רבת האוכלוסיא ההודיים של ארבע מאות מליון לא פעלה נגד האנגלים בשטח הצבאי ומשלו עליהם האנגלים עם חמשים אלף צבא לבד, רק בשנות המלחמה בשעה שהיאפאנים למדו ואירגנו ההודיים עם נשק ואופנים הנחוצים נלחצו האנגלים לצאת משם. כן במדינת סין הענקית עם ששה מאה מליון, נלחמו היאפנים נגדם לפני שלשים שנה ונצחו אותם כמעט לגמרי ומספר הצבא היאפאני הכובש בארץ סין לא ה' יותר מן ערך מאה אלף לבד, רק הנצחון נגד יאפאן במלחמה העולמית ע"י מעצמות המערב לחץ אותם לעזוב השטח בסין שכבשו שה' פי כמה מן ארץ יאפאן בעצמה. התמונה שונה כהיום מפני שהסינים נתלמדו ע"י הרוסים בטעכניקה הצבאית הנחוצה עם נשק מאדערני היאות עם טאנקים, אוירונים, וגם פצצת האטום, ורק מפני זה הכח של מדינת סין מטלת אימה וסכנה. כדאי לציין שמספר החיילים בארץ סין כהיום אינה אפילו חצי אחוז מן האוכלוסי'. לפי המספרים האחרונים האוכלוסי' בסין הוא 780 מליון וכוחות הצבא הם שני וחצי מליון. שוויון המספרי של גודל אוכלוסי' וכוחות הצבא של המדינה רחוקים הרבה, בארץ הודו האוכלוסי' היא 505 מליון וכוחות הצבא הם פחות מן מליון לבד, רק בארצות המפותחות בתעשי' מאדערנית המספר מתגדל לפי ערך עשירות המדינה, הטעכניקה, והתאמנות הצבאית. ברוסלאנד האוכלוסי' 234 מליון, כוחות הצבא למעלה משלשה מליון, האוכלוסי' בארה"ב הם בערך שני מאות מליון וכוחות הצבא בערך שלשה מליון וחצי. שוויון הערכי היותר גדול, כן בצרפת ואנגלי' כוחות הצבא הם בערך אחוז מן האוכלוסי' הכללית.

ההתנקשות ומלחמה בין עמים שונים אינן עוד מספר אנוש נגד מספר אנוש כמו בימים הקודמים שכל אחד שה' בידו חרב או חיצים ה' כבר כח לוחם, כהיום האוכלוסי' הכללית של העם אינה מכריע, הכח הלוחם הוא רק כח התעשי' וההתפתחות הטעכניקה ומספר החיילים שבכוחם לקלוט נשק המאדערני עם כל הפרטים המסובכים אשר נדרש מן כח צבאי כהיום הזה. השמונים מליון ערביים שגם סעוד אראביא ותימן

נכללים במספר הזה, כולם ביחד לא החזיקו בכח צבאי של מדינה קטנה באיראפה, ולפני עשרים שנה הבריגאדע היהודית שהי' בידם כל ההתאמנות שלמדו מן חיל האנגלים שהפלוגה הציונית הזאת היתה משתייכת אלי', עם תושבי הקיבוצים שלמדו אופני מלחמה מן הפלוגה הזאת בשעה שחזרו לביתם, גם העזר הרוסי עם נשק מן טשעכאסלאווקיע והסכומים הגדולים של כסף שעמדו לרשותם של הציונים, האירגון הפרטי והתכליתי בפרוטרוט שיהי' מוכן לשעה כזאת, הכל ביחד הי' כח לוחם מכריע נגד הערבים שרוב רובם לא יכלו אפילו לכתוב או לקרוא בתקופה הזאת, ולא הי' בידם שום התאמנות בנשק המאדערני בהמספר ובהערך לאוכלוסי' הכללית.

צבא מצרים ואיראק היו חלשים ביותר, בלתי מאורגנים וללא תכנית ברורה, האנגלים שמשלו עליהם שנים רבות לא הרשו שארצות הללו יהי' להם כח צבאי מפותח ופועל, בשעה שידעו כי כח זה יהי' פעם נלחם נגדם. ערך הכוחות שבין הציונים ובין הערבים הי' נודע לכל, מר טשערטשיל כותב בהזכרונות: „לא רציתי להקים את הפלוגה היהודית עד סוף המלחמה מפני לבל להוסיף בכח הצבאי של היהודים נגד הערבים. גענעראל וואוועל אמר לי שאם תהי' התנקשות בין הערבים עם היהודים אין ספק שהנצחון יהי' לאחרונים". מר ריטשארד קראסמאן כותב: „המצב כמו שהוא היום הוא שהיהודים כל אחד בפלמ"ח הוא אינושינער ויודע בטיב המכונה שלו, בארצות הערביים לפי ידיעתי, מעטים המה שידעו איך לתקן טאנק אחד שיתקלקל בדרך". דברים הללו נכתבו זמן לפני הקמת המדינה הציונית ומודיעים את העובדות כמו שהם, קשה מאד לצייר שמר טשערטשיל, גענעראל וואוועל, ריטשארד קראסמאן ועוד בלתי יהודים שכתבו והודיעו על מצב כח הערבי והיהודי, כולם סמכו על ניסים ונפלאות שנוצרו אח"כ בעתוני האגודה.

הביאור של הניסים בהקמת מדינה הציונית אפשר גם למצוא בדבריו של שמעון פרס, איש סודו ונאמן ביתו של בן גוריון, שעל ידו היתה כל מו"מ הסודיים עם מדינות אחרות ובעיקר בדבר הספקת נשק. כותב שמעון פרס בזכרונותיו כמה דברים השייכים למלחמה בעת הקמת המדינה ומבאר ההלוך של השגת הנשק אז.

„הנשק שהגיע בכל זאת לידי צה"ל במלחמת השיחרור בא בדרך בלתי ליגאלית ברובו, נשק זה בא בחלקו מציכיא, שבראשה עדיין אז ממשלת קואליציע מרוכבת מקומוניסטין ולא קומוניסטין, ושבה פעיל אהוד אבריאלי שגרירה הצעיר והראשון של מדינת ישראל שם".

ציכיא מכרה לנו גם מטוסי מאסרשמידט, מטוס הקרב הגרמני של מלחמת העולם השנייה, אע"פ שמחירם הרקיע שחקים יותר מן המטוסים עצמם, 200,000 דולר למטוס. התגלתה באחדים מהם תקלה תכנית, כן קבלנו מהצ'כים מקלעים כבדים, „בוזה" היה הכינוי שלהם, שמילאו תפקיד חשוב ביותר כנשק

הגנה. הצ'כים ערכו גם באימון אנשים בשימוש הנשק והעמידו לרשות ישראל בסיס אווירי לצרכיה".

„עוד נשק הובא מארצות אייראפה, בעיקר מצרפת ומאיטליה, וכמה „מבצרים מעופפים" מתוצרת ארה"ב עשו דרך ארוכה ורבת עלילות מהיבשת האמריקנית, דרך האיים הקאנאריים לישראל. מטוסים אלה, ועוד רבים אחרים, הוטפו בידי מתנדבים יהודיים מארה"ב שהתנדבו למלחמת השיחרור". (זכרונות פרס עמוד 21)

מר בראטלי קראום, חבר מאד נכבד של האמערקאנים בועידת החקירה אנגלי-אמערקאית כותב במחברתו „מעבר למסך המשי" נדפס בניו יארק 1947 תיכף אחרי כלות החקירה:

„הבעיה של פאלאסטיין אינה מובדלת לעצמה, זאת חלק מן ההתנקשות הכוחות בין רוסיא ובין הדעמאקראטיות של מערב. בהכרח לחשוב על בעיה זאת של פאלאסטיין כמו שאני חושב על בעיה זו של סין, הודו או לאטיין אמעריקא, שיחרור והתקדמות המה מכריעים, הדברים שעליהם נוסדה ארצות הברית של אמעריקא" (עמוד 9).

„בעת שהיתה ועידת החקירה בירושלים בבוקר אחד נתבקשנו באופן צערמאני לכוון אל חדר אחד גבוה, שמה חכה עלינו איש רזה גבה קומה בריטי למאד, צבאי מסודר למאד, הי' זה גענעראל ד'עארסי, הגענעראל המפקד כוחות הצבאיים הבריטיים בפאלאסטיין. תוכן דבריו בדו"ח כלל מה שאמר לפני ועידת החקירה הי' המאד אטראטיו המאד מכריע בידיעות הצבאית שהי' אפשר לפני ועדת החקירה לשמוע כדלהלן:

- (1) בדברו רק מן נקודת הראות צבאית לבד, הוא, גענעראל ד'עארסי, הי' ביכולתו להכריח פתרון לבעית פאלאסטיין בעת שתהי' פרו-יהודית, ללא קושיים יתרים.
- (2) להכריח פתרון כמו זה כוחות של „הגנה" יהי' לעזר גדול.
- (3) אולם בעת שהפתרון יהי' פרו-ערבי, בהכרח יהי' לקחת בחשבון הכח של כח צבאי מאורגן ביותר (הגנה). להכניעם יהי' נחוץ לו 3 דיוויזיעס ובערך 4—6 חדשים בכדי לשבור התנגדותם, אבל כן אחרי כל זה עוד ישאר איזה כח במחתרת.
- (4) בכדי להכריח פתרון פרו-ערבי, אני מתפחד כי עזר הערבי הוא ללא ערך. שאלנו אותו, מה יהי' אם צבא הבריטים יהיו עוזבים את פאלאסטיין, גענעראל ד'עארסי אמר: „אם תקחו מכאן צבא הבריטי, ה„הגנה" יקחו את כל פאלאסטיין למחר". שאלתי, אבל הכי באפשר להם ל„הגנה" ליקח וגם לאחוז בכל פאלאסטיין בתנאים כהללו? בטח, ענה הגענעראל, באפשר יהי' להם לאחוז נגד הרצון של כל עולם הערבי.

אחד מן האנגלים של הועידה שאל אותו:

האם באמת יש למשמע מתוך דבריו כי אין באפשרות לממשלת הוד מלכותו ליקח הנשק מן ה"הגנה"? גענעראל ד'עארסי אמר: אין לך האפשרות בניקל ליקח את הנשק מכל העם, אני חושב כי דעת העולם כולו לא ירשו לירצח את היהודים עוד הפעם.

"סיר פרעדריך פנה אלי בשאלה אם האנגלים ילכו מכאן וה"הגנה" יקחו מקומם מה תהי' עמדת ממשלת ארה"ב? לא אהי' מופתע כלל אם ממשלת ארה"ב תכיר בממשלה יהודית ארעית ליום מחר.

אם כזאת ענה סיר פרעדריך בהתרגשות ממשלת ארה"ב גרוע יותר מן אשר דמית'.

(מעבר למסך המשי צד 221—220)

דברים הללו נכתבו ונדפסו בערך שנה קודם להקמת המדינה, מר בראטלעי קראום רואה הדברים לפי שהם, אינו רואה בהשאיפה הציונית ענין שונה מן שאיפת היהודים הסינים או האומות בלאטיין-אמריקה ומקומות אחרים בעולם. כי זאת ורק זאת הוא התוכן של הציונות מן החל יסודה עד היום הזה, וכל המסתעף מן ציונות אפילו בענפים הארוכים והרחוקים כולם מוליכים אל המסקנה הזאת בעצמה. כאנשים נארמאלים ובלתי צריכים להכשר של ניסים מר קראום וגענעראל ד'עארסי המפקד האנגלי הראשי בא"י רואים את מצב הצבאי כמו שהוא, הערביים הבלתי מאורגנים והבלתי מפותחים אין ביכולתם לנצח את כוחות הציונים הצבאיים, כמו שהי' נראה בעתיד הקרוב אחרי כלות שנה שהסיכום של גענעראל ד'עארסי הי' נכון למדי.

דבר זה של התמודדות כוחות הצבאיים הי' גודע לכל יודעי דבר הבלתי יהודים וגם להציונים, וכן איש מדעי צבאי אנגלי מר מיקאל האווארד כותב: „בעת הקמת המדינה, מדינות הערביות התנגדו להקמת מדינה יהודית, אבל ההתנגדות היתה שונה ממדינה ערבית לאחרת. הממשלה המצרית היתה נאלצת לנקוט בצעדים צבאיים מפני הפגנות הסטודנטים בקאיר, אבל מלחמה כמו שהוא הי' זאת דבר האחרון שמפקדי צבא המצרי רצו בכך, בידועם חולשתם ואי האירגון של כוחותיהם בתקופה זאת". ב-15 לחודש מאי למספרם בשעה שנגמר ממשלת המאנדאט הבריטי, בן גוריון הכריז על התיסדות של מדינה יהודית בארץ ישראל שתהא נקראת „ישראל". ההתנגשות בין כוחות הציונים ותושבי ארץ ישראל הערביים, כבר התחילה מקודם בכל התוקף, אבל כן בן גוריון מחולל מדינה של ניסים ונפלאות ידע בטוב ערך הכוחות הערביים וידע שלא יהי' לבזו עם הכרזת המדינה, קשה מאד להאמין שהניסים הנחוצים כ"כ להדתיים הי' נצרכים לבן גוריון ורק על חשבון הזה הכריז את מגילת היסוד שגם נציגים הדתיים חתמו עלי' בצל הרצעל שר"י, גם מר טרומאן נשיא ארה"ב שהכיר במדינה הציונית למחר אחר הכרזת המדינה, וגם ממשלת רוסלאנד שהכירה במדינה תיכף

לקחו בחשבון את הניסים ונפלאות שהכריזו עליהם הבלברים האגודאים והסכימו עליהם חברי מועצת גדולי התורה.

בעת סיום של המאנדאט הבריטי, הציונים היו להם הרבה אלפים חיילים עם מספר פחות מעט מן שני אלפים נשק אוטאמאטי. כח זה הי' די לנצח את ההתנגדות של תושבים הערביים אבל לא מול כח צבאי של חיל מדינות. הסדר והאירגון המאדערני של ההגנה והפלמ"ח הציוני עצר בעד חיל המצרי והסורי הבלתי מסודר והבלתי מאורגן והקטנים במספר, עד שביתת הנשק שהאו"ם הכריחו על הצדדים בערך שלש שבועות מן הכרזת המדינה. אמנם עשרות אלפים הרוגים ופצועים יהודים נקברו על שדה המערכה הציונית הזאת במשך הימים הללו, ואולי לעולם לא נדע המספר בדיוק, ידוע רק שיהודים שבאו מן המחנות בקפריסין שהציונים הצילו אותם מלנסוע לארצות אחרות, נשלחו ישר אל שדה המערכה ורק מתי מספר נשארו בחיים. לפי חשבון הציוני הי' זאת מוכרח למען הקמת המולדת שגם עמים אחרים הקריבו על מערכת השיחורור אלפים ורבבות, לפי חשבון האגודאי היתה זאת ניסים ונפלאות גלויים.

מר אטלעי ראש הממשלה בבריטאני' בהויכוח בהפרלמנט האנגלי ב-1 יולי 1946 למספרם מודיע:

כוחות „ההגנה" המה בערך שבעים אלפים איש, עם בערך 6000 קאמאנדאס (פאלמ"ח). הארגון (אצ"ל) גם הם מספרם בערך חמשה או ששה אלפים איש. המספרים הללו נשנים ג"כ בספר הלבן של ממשלת בריטאני' ב-24 יולי שנה זאת ס' 6873. לעומת זה חיל הערביים שהתקיפו את המדינה הציונית, הסורי ביחד עם חיל המצרי, הי' בערך 21,500 איש, כי הלעגיון הערבי שהי' תחת ממשלת אנגלי' לא זו ממקומו מן הגבולים של החלטת האו"ם. מספר חיל הציוני נגד חיל הערבי הי' בערך 3—1 לבד מן ההתאמנות האיכותו המכריע. העובדות הללו המה הביאור האמיתי לכל „הניסים" הדברים „הבלתי טבעיים" שנתרחשו בעת הקמת מדינה הציונית.

שביתת הנשק שהכריחו האו"ם בין הצדדים היתה נשימת אויר לשניהם. כי גם הערביים הרגישו מאד בחולשתם והסכימו על שביתת נשק לחודש ימים. בכלות זמן הזה הציונים השיגו הכח הצבאי שהי' מתוכנן כל העת ולא הספיקה השעה של התחלת ההתנקשות לבוא אל הפועל. ב-9 יולי ה„הגנה" נהיתה לכח צבאי רב כח. לפי חשבון יודעי דבר הצבאיים „אינסטוט אף סטרטיגשיק סטאדיעס" בלונדון, מס' 41, הכח הציוני הי' שמונים אלפים איש, שלש מאות תותחים גדולים, ובערך שמונת אלפים נשק אוטאמאטי. ההגדלת כח הצבאי הזה בזמן קצר במשך חודש ימים לבד, הי' מפני כי עד הנה כל הנשק שהי' ביד ההגנה הי' בא באופן בלתי ליגאלי בעת שהממשלה היתה או בריטית. כעת הממשלה היתה כבר ציונית ואניות רבות היו מפרקים הנשק בכל יום בנמל חיפה, גם נשק רב הי' בא בדרך אויר כי שניהם, דרך הים ודרך האויר

כבר היו פתוחים לפנייהם. האמצעים הכספיים הי' בא בעיקר מן יהודי ארה"ב, אבל הנשק העיקרי הי' מן טשעכאסלאוואקיע ברשות רוסיא, אם כי גם בשאר ארצות אייראפה קנו הציונים נשק רב ללא הביט על המחיר.

ביולי נתחדשה המלחמה עם בטוחות עצמית להציונים. כבשו הגליל המרכזי והגליל העליון, לוד, רמלה, ושאר מקומות הנחוצים להפוך שלשלת של קיבוצים ומושבים בודדים אל זו של שטח מדינה מסודרת בתנאים האפשריים אז. הכיבוש הציוני הזה ביולי הי' מיד צבא המצרי והסורי, כי למרות חסרון הארגון שלהם כבשו בתחילה שטחים גדולים מן הנתון למדינה הציונית בהחלטת האו"ם, הציונים היו חלשים במערכה הראשונה למנוע כיבוש הערבי הזה. בשטח של הנגב חיל המצרי כבש בערך כל השטח הזה וקיבוצים היחידים שמה היו מסובבים מהם, האו"ם הכריזו גם ביולי על שביתת הנשק וזה השני נתן עוד הפעם זמן נשימת אויר. אחרי שלשה חדשים, שבהמשך הזמן הזה הציונים השיגו עוד יותר נשק והתאמנות, ובאקטאבער התחילו ללחום בצבא המצרי בשטח הנגב, ובדעצמבער הציונים כבשו נגב העליון והתחתון. במרץ ארבע חדשים אח"כ, כבשו גם נמל אילת, והגבולים הללו נשארו במשך עשרים שנה מן הקמת מדינה הציונית.

כדאי לידע חשבון הזה של הקמתה וסידורה של מדינה הציונית, אם כי אין בזה תורה ואמונה אבל בודאי יש בזה בידיעת הדברים הללו והעובדות הללו כמו שהם, ידיעה בכדי להכחיש את התעמולה של הדתיים של ניסים ונפלאות, שבתעמולה הזאת היא הסתה והדחה מן תורה ואמונה אל כפירה וזוהמה הציונית. ההסתה והדחה הזאת של דתיים מיוחדת אל יהודים תמימי-דרך שאינם מורגלים בדברים ובעובדות הללו, רק יודעים מה שמייצגים הלבירים הדתיים והאגודאים עם שקרים מלאים, ועם השקרים למחצה ולשליש, בכדי להוליך אל המטרה הסופית של ניסים ונפלאות והוראה שמימית על מדינה הציונית שהדתיים האגודאים כ"כ צריכים. יש לראות מן העובדות כמו שהם כי הניסים נחרשו בכיבוש והקמת המדינה באותה מדה שכה צבאי הציוני הי' מוכן אז לפרק מיוחד הזה. הזמן של ההכנה להתחנקות המיוחדת הי' לפי ערך הכוחות הנחוצים למבצע זאת שהיתה באה אז בחשבון.

כה הצבאי של הציונים אז לא הי' כה צבאי גדול בערך של מדינות העולם, אבל הי' המכריע נגד חלישת כה צבא המצרי שהי' עד עתה כמעט כבוש בידי האנגליים ובלתי מפותח כלל, וכן זאת הי' המצב עם צבא הסורי. כדאי לציין שהצבא של מדינת ירדן, אם כי קטנה היתה המדינה הזאת באוכלוסיה מול שאר מדינות ערב, אבל החיל הירדני הי' מאורגן ביותר ומאומן בנשק מאדערגי. חיל הזה כמו שהי' נקרא אז, "לגיון הערבי" הי' גם קטן במספר בערך עשרים אלפים איש לבד, אבל הארגון וההתאמנות הי' אנגלי לגמרי, הנשק המאדערגי הי' אנגלי וגם המפקדים הי' מן חיל אנגלי. מול מספר קטן של הלגיון הערבי בעת שהי' להם הנשק וההתאמנות הנחוצה, לא הי' להם

להציונים שום נצחון ניכר. נלחמו הציונים בעיר העתיקה של ירושלים נלחמו הציונים בכל עוז, וגם בשטח המרכזי שחיל הלגיון עומד בערך 12 מיל מתל אביב, אבל לא נצחו להם הציונים כלל, לא מפני שלא רצו הציונים אלא מפני שלא יכלו. יש לקבוע עוד הפעם שעריך המספרי אינו קובע אלא ערך איכות הנשק וההתאמנות, ובמקרה שיש גם לצד השני נשק והתארגנות, הניסים האגודאיים אינם פועלים מאומה.

כג

מלחמה גדולה וכבידה יש להם לשארית ישראל המאמינים בה' ובתורתו נגד המסיתים והמדיחים הדתיים ובעיקר האגודאים, שהכנופיה הקטנה הזאת נעמדה כהיום לרשותו של שטן לעקור את כל הנשאר מיהדות החרדית ולהעביר הכל אל הכפירה הגדולה והעמוקה והמוחלטת הציונית הזאת. בזמן שהמורחי הקודמת היתה מעבירה היהודים אל הציונות, הכנופיה האגודאית מעבירה הציונות אלינו, יד ה', דברים שלא כדרך הטבע, שנתגלו להם להאגודאים בהקמת המדינה ובמלחמות הציונים, הניסים והנפלאות הגלולים הכשירה עמידתם בנוגע למדינה הציונית להמשיך עבודתם לתקון המדינה הזאת על פי תורה. התיקון הזה שהדתיים רוצים לתקן הוא ניגוד להתורה באותו הניגוד של הציונות עצמה. התביעה של האגודאים והדתיים אחרים שהכנסת הציוני יחקקו חוקים על שמירת התורה זאת, נוגע רק אל אופן הפומבי ואינו נוגע אל שמירת התורה במעשה כמו שמפורש בתורה עצמה. התביעה בנוגע לשמירת שבת היא רק במה שנוגע להמשרדים של המדינה למנוע חילול שבת שמה, אבל החוקים הללו של הכנסת אם יתבצעו לא יהיו מונעים לחילול שבת גם בפרהסי' מאנשים פרטיים רוב תושבי המדינה אפילו במה שכל אחד אפשר לראותו. התביעה שהכנסת הציוני תחקק חוק לאסור מכירת בשר חזיר במדינה, הדתיים לא תבעו למשל לאסור מכירת בשר בלתי נקי מדם וחלב או בשר וחלב, על דברים הללו מתביישים אפילו לדבר בפני חבריהם המינים. על חוק נגד החזיר יש להם מה לדבר מצד הרגשה האנושית שנקבע בפני כל על גיעול מין טמא הזה, על שבת יש להם לדבר מפני שזה יום שביתה המוסכם אפילו מן הציונים בעצמם, אלא שהמה מוסיפים רק חילול פומבי של יום שביתה הזה, כטענות של "מורשת אבות", "אוצר הדורות", "הרכוש שלנו", ועוד דברים שאפשר להם אפילו לשאר אומות העולם לשמוע אותם מצד הרגש האנושי, ובנוגע שמירת תורה"ק התביעות ובעיקר הטעמים אסורים המה לנו באיסור עולם.

לא על ההישגים הללו הויכוח, על מה שהשיגו ועל מה שלא השיגו לא על כל זה המדובר, אדרבה כל הויכוח הזה מקלקל מאד כי זאת מראה כי ישנה ההסכמה על עצם עמידתם והטענה היא רק על הפרטים דברים שהשיגו או לא השיגו בהיותם משרתים להציונות, אין להטעות מן העיקר והמרכז שהיא הציונות עצמה שהדתיים פרסמו בתוך שארית ישראל והכפירה העמוקה שנתפשטה על ידם באופן עצום ומפתיע. יש להודות

כי ענין של ניסים ונפלאות שזה ההכשר על הציונות בפועל בצורת מדינה, כבר עבר מלהיות קנין והכשר להאגודאים בלבד, המזרחי ג"כ אותם בזה ובעיקר כל יהודי שומר תורה ומצות נמשך אחר השקר הזה והניסים הם כהיום שיחה בפי כל בני הישיבה, בפי כל מגידי שיעור, בפי כל האדמו"רים, בפי כל הגדולים. כל זה נובע מן ענין אחד וצורך אחד. התפרסמות של הניסים ה' ע"י לבלרי האגודה בכדי להפוך ולתרוץ על הבגידה והפיכה שלהם, המזרחי ענו אחרים אם כי בלתי צריכים המה לתירוץ הללו כ"כ. אמנם שומרי תורה ומצות עם הרבנים החרדים נפלו על המציאה הזאת בשתי ידיים, גם בלבבותם פועמים עוד איזה ספיקות על הציונות הדברים שנאמרו ונשנו מן כל גדולי ישראל, מן עת הופעת הציונות על האופק עד היום הזה, רואים המה כפירתם ופריקת התורה והמצות באופן שלא גודע עוד כזאת בישראל.

בכדי להצדיק את עצמם בעיני עצמם, בכדי להסביר לעצמם כי נכון הדבר מה שכולם נוהרים אחרי עבודה זרה הציונית הזאת, מה שכולם נלכדים ונאחזים בענין המדינה והציונות לכל פרטי' ולכל הענפים המסתעפים מזה, האמונה בשקרי האגודאים מרגעת ומישרת הדרך במידה הנדרשה. יהודים שומרי תורה במעשה, החסידים, ובני הישיבה, מתקוממים בסערה נגד כל מי שיחפוץ לעורר ספיקות בהקביעות הזאת שכבר נקבע, שהי' בהקמת המדינה ובשאר מלחמות והשיגים הציוניים, ניסים ונפלאות, כי מי שמכחיש את הניסים הללו נוגע בצפור נפשם, מהרס את היסוד של המרגוע והצדקה, מקלקל הבנינים שנבנו בעמל כה רב ובזמן כה ארוך. אינם הפצים באיזה ספיקות ולהתחיל מחדש כל הפרשה כולה שבעיניהם אי אפשר לשנות עוד אפילו במקצת, הניסים הם הסחורה הכי דרושה לכל יהדות שומרי תורה הנמשכים אחרי ציונות דתית, החיים במדינה הציונית או חוצה לה, ואינם עוד הצורך של יוצרי הניסים לבד.

עוד אחת ישנו בענין שקר הזה של הניסים האגודאים הגלויים. לא לבד שבעיקר המה מביאים את מאמיני הניסים אל הכפירה הציונית, אלא גם הדברים הללו המה כפירה מצד עצמם, דברים הללו המה כפירה בכל ניסי תוה"ק המפורשים בכתוב. הנהגת השי"ת בהנהגה הניסית זה שייך לישראל לבד בזמן שזוכים לזה כמו שהי' ביציאת מצרים ובביאת הארץ כמפורש בתורה. וירא ישראל את ה' הגדולה אשר עשה ה' במצרים, והכתי את מצרים בכל נפלאותי אשר אעשה בקרבן, והוצאתי את צבאותי את עמי בני ישראל מארץ מצרים בשפטים גדולים, כי בחזק יד הוציאנו ה' ממצרים, לכל האותות והמופתים אשר שלחו ה' לעשות בארץ מצרים, ולכל ה' החזקה ולכל המורא הגדול אשר עשה משה לעיני כל ישראל. שאל נא לימים ראשונים הנהיה כדבר הגדול הזה או הנשמע כמהו, השמע עם קול אלקים מדבר מתוך האש כאשר שמעת אתה, או הנסה א' לקחת גוי מקרב גוי במסות באותות ובמופתים ביד חזקה ובזרוע נטויה ובמוראים גדולים וכו', להוריש גוים גדולים ועצומים ממך מפניך, להדוף את כל

אויביך מפניך כאשר דבר ה' וכו'. פלאות הגדולות שתוה"ק מפליאה אותם מצוה עלינו תמיד לוותרם ולבל לשכחם.

הניסים והנפלאות הללו זה עצם מדריגת קדושת ישראל שרוממנו מכל העמים, כמו שמפורש השמע עם קול א', או הנסה א' לבוא לקחת לו גוי מקרב גוי וכו', ותחת כי אהב את אבותיך ויבחר בזרעו אחריו, כך בחר ה' להיות לו לעם סגולה מכל העמים אשר על פני האדמה, וידעת היום כי ה' א' אש אוכלת הוא ישמידם והוא יכניעם לפניך וכו', למען הקים את הדבר אשר נשבע ה' לאבותיך אברהם יצחק ויעקב. אוהרה גדולה כתובה בתורה שלא נשכח הנפלאות הללו ומדריגה הגדולה הזאת, כמבואר בפ' ואתחנן רק השמר לך ושמור נפשך מאד פן תשכח את הדברים אשר ראו עיניך ופן יסורו מלבבך כל ימי חיך והודעתם לבניך ולבני בניך וכו', המסות הגדולות והנוראות אשר ראו עיניך. משה רבינו התפלל והתנפל לפני ה' שרק עם ישראל עם קדוש יהיו מיוחדים במדריגה הזאת כמבואר בפ' כי תשא ובמה יודע איפוא כי מצאתי חן בעיניך אני ועמך הלא בלכתך עמנו ונפלינו אני ועמך מכל העם אשר על פני האדמה, כמו שפירשו חז"ל ונהי' מובדלים בדבר הזה מכל עם, שלא ישרה שכינתו על אומות העולם. לאחר מתן לוחות שניות כרת ה' ברית על זה כמבואר שם, הנה אנכי כורת ברית נגד כל עמך אעשה נפלאות אשר לא נבראו בכל הארץ ובכל הגוים וראה כל העם אשר אתה בקרבך את מעשה ה' כי נורא הוא אשר אני עושה עמך, עם כנסת ישראל בלבד ולא עם כל גויי הארץ.

דברים הללו גלויים וידועים לכל הבא מבית ישראל, פסוקים מפורשים ודברי חז"ל הנלמדים מן כל יודע ספר, והי' אך למותר לחזור ולהזכירם אם לא מפני הבלבול הגדול שהדתיים עומדים ומבלבלים והסתה הגדולה לעבודה זרה הציונית הכללית שעומדים ומסיתים. וכי באמת היתה הקמת המדינה הציונית וההתנקשות עם הערבים נסים? וכי באמת הי' בהתאמנות המאדרנית והנשק הרוסי או הצרפתי נפלאות? ואם כזאת שהדברים הללו של נצחון צבאי ומדיני המה ניסים ונפלאות, יאמרו נא הדתיים או הגאונים והצדיקים אשר עמם, האם לא קרו הניסים ונפלאות הללו לכל עם אשר על פני האדמה, מה הי' באינדיא ובורמא, ומה הי' בקפריסין ונידזשריא, מה הי' בכל הנצחון הצבאי של עמים שונים, היונים בזמניהם, הרומיים, הצרפתים שכבשו מדינות גדולות עם מספר קטן של צבא מתקיפים, ולאחרונה מדינה קטנה כמו פינלאנד שעצרו בערך שתי שנים בעד צבא רוסי הענקי מלבוא אל גבולם. מדוע לא יחסו ניסים גם להיטלער ש"ט שכבש מדינה אחר מדינה, לא עם מספר צבא שבידו שהי' קטן פי כמה במספר נגד המדינות שכבש אלא באיכות הנשק וההתאמנות כבש כל חיל פולני, יוגסלאוויא, יון, רומני, טשעכאסלאוואקיא, צרפת, אנגלי, בעלגיען, האלאנד, וגם שני מליון חיילים רוסים, במה שונים המה הניסים האגודאיים הציוניים מן הניסים הצרפתיים שכבשו חצי העולם באפריקה ואסיא, וכן האנגלים, וכן הרוסים לפני מאות

שנה, ומדוע גדלו ואמצו הניסים הציוניים מן הניסים הגרמניים? שהמה הציונים לקחו מהם לקח הצבאי ותכסיסם, בהעתקה גמורה וביסודות הצבאיים הגרמניים מנהגים את חיילותיהם ומלחמותיהם.

קשה למצוא איזה מין חילוק והבדל בין ההתאמנות של צבא הציוני מן זו של עמים אחרים, בין נשק הציוני ובין נשק העמים שמהם קונים הציונים את הנשק הזה, בין הטאנקים הציוניים לטאנקים אמעריקאניים, בין מטוסים הציוניים למטוסים צרפתיים, ובין תותחים הציוניים לתותחים אנגליים, ובין מהות והסדר של כל עמי עולם ובין המהות והסדר שהציונים מהפכים את עם קדוש אליו באמצעות המטוסים והתותחים והטאנקים הללו. לכל העמים ולכל הטאנקים והמטוסים, חסר להם רק אגודאים ודתיים שיהפכו אותם לניסים ונפלאות, חסר להם השקרנים הללו גם חסר להם הגאונים הגדולים והצדיקים שימציאו ויסלפו פסוקים ומאמרי חז"ל להצורך הזה. חסר להם אלה שיעוורו את העינים בכחש וכזב לצורכם ולטובתם, ומפני זה אצל שאר העמים הדברים הללו לא נשתנו. אצל האנגלים שמהם באו הטאנקים הללו, הטאנקים נשארו טאנקים, רק בעת שבאו אל הציונים, הדתיים הפכו אותם לניסים. אצל הצרפתים שמהם באו מטוסים הללו נשארו המה בצורת מטוסים, רק אצלנו נתהפכו ונעשו לנפלאות.

הדתיים למיניהם מביאים ר"ל הכחשה והגשמה לכל הניסים הכתובים בתורה שנעשו רק לישראל. כיון שהכל ניסים ונפלאות אין טבעיות ואין ארציות שהעולם בכללו מסתדר בסדר הזה בהסתר פנים ובצמצומים רבים כמו שסדר השי"ת מראשית הבריאה, אין נפלאות לעם ישראל שהתורה כתבה אותם והזהירה עלינו לבל לשוכחם ח"ו. הלא כניסים הציוניים הללו נעשו בכל עת בכל מקום לכל עם ולשון. ההגשמה והוזהמה של הניסים הללו נוקבת ויורדת עד עומק גדול, זאת ההמשך מן ההשוואה של עם קדוש ככל שאר אומות העולם, שאין לנו דברים מיוחדים וככל הגוים בית ישראל, בעת שנפרש את הדברים הטבעיים הגויים הללו בהפירוש של ניסים, גם הניסים והנפלאות שנעשו לאבותינו ושעתידים לנו יתפרשו גם המה בפירוש של טבעיות, זאת ההמשך מן עומק כפירה הציונית המתראת מפעם לפעם באופנים שונים בצורות שונות, אבל כל זאת מוליך אל מסקנת הכפירה הנקבעת מראש.

כד

כל הדברים הללו לא נאמרו נגד האגודה נגד המפלגה הזאת או אחרת ולקחת כל הענין הזה היסודי כדבר מחלוקת בין מפלגות, או איזה ניגוד מיוחד נגד אנשי האגודה. יהי זה טעות גדול לייצר הרושם שהרצון לברר איזה אנטי אגודאית מטעם זה או אחר, עיקר הענין שאנו בו הוא ניגוד אל מסיתים ומדיחים, ביותר נגד אלה שעוסקים בהדחת יהודים שומרי תורה ומצוות מן האמונה הפשוטה והמפורסמת, אל הציונות

האגודאים למרות שהם נקראים בשם זה עוד, ולמרות כל ההצדקות שיש להם להקרא בשם מפלגת התורה למרות כל החותמות ולמרות כל דעת תורה וכל הגדולים העומדים לרשותם למרות כל זה מרגישים המה בחולשתם. מפעם לפעם מרגישים המה שצריכים סוכ"ס להצדיק את הציונות שלהם וההתבוללות הגלוי בתוך מחנה הכופרים. אין גבול לערמומיות הלשונית שבה משתמשים הפכפכנים הללו בכדי להעמיד לפני קוראיהם את כל מה שרוצים את כל מה שעושים לאין מעצור. אבל כן מסכימים בהכרת שהאגודה דהיום והמזרחי אינם עוד גושים נחלקים, מוצאים רק כחוש השערה המפסקת ביניהם וכותבים:

„רבים הם השואלים על שום מה יש צורך בקיומן של שתי הסתדרויות דתיות כלליות אחרי שבין כך וכך הם פועלות בצוותא, בכל הנוגע להגנה על עניני הדת במדינה? הן טוענים כי ההבדלים הקטנים הבאים פה ושם ובסגנון ובנאומים אין בהם עדיין כדי להצדיק קיום נפרד, של שני גופים בתוך היהדות הדתית.

„אמנם תוך שיגרא ממשיך עדיין המזרחי לפעול בתוך ההסתדרות הציונית בעוד שאגודת ישראל שומרת על עמדתה העצמאית. אבל למעשה אין לדבר כל חשיבות כי גם אגודת ישראל מקבלת את חלקה מהמגבית המאוחדת כמו המזרחי וכל ענין השתייכות להסתדרות הציונית איננה אלא לתפארת המליצה ולא קל להשיב על השאלה הזאת כדי להגיע לידי תשובה מניחה את הדעת, אמנם כן הדבר אין כל צורך אובייקטיבי בשתי הסתדרויות של יהודים שומרי

תורה. הויכוח על הציונות ואנטי ציונות בימינו אלה כבר חדל להיות אקטואלי ודאי שאין לזלזל ברכוש המזרחי בשטח החינוך של המזרחי, בו מתחנכים רבבות ילדים יהודים שומרי תורה יכול הי' להיות כלי מחזיק ברכה לשם יצירת לגיונות של יהודים נאמנים בעלי הכרה שילחמו מלחמת ה' במדינת ישראל, אבל חסר בו הרוח המרוממת של אהבת התורה והבדל מהותי זה שבחינוך קיים גם בין המבוגרים, אמנם הסתדרות המזרחי משתתפת יחד במלחמה למען הדת אבל בקרירות". (המודיע ב' ניסן תשי"ב).

אין הבדל בין האגודה והמזרחי זאת הכל רואים, כן המודיע כותב, וזה ברור גם בלעדו. היושב ראש לעווין מבאר עוד יותר בנאומו י"א אייר שנה זו ואומר:

"אין ברצונו להפחית כמלא נימא את ערכן של פעולות ההסתדרות הציונית והסוכנות היהודית למען ארץ ישראל, בין בשטח העלי, ההתיישבות, והבטחון, ובין בשטח המדיני, כשם שאנו מעריכים כל יחיד וכל ציבור שעושים למען ישוב ארץ ישראל בכל הזמנים".

בהתגברות החזית הדתית בעת הקמת המדינה, בוועידה פומבית בתל אביב הוסיף לעווין לבאר:

"בהקינה נאמר בעת שבני ר' ישמעאל כהן גדול הכירו זה את זה כאור הבוקר, הוי אח אחות, אנחנו לא הכרנו את המזרחי עד כה והי' לנו חלוקי דעות עמהם, אבל עכשיו לאור הבוקר בעת הזאת שמאירים קוי אור, נאמר הוי אח הוי אחות, הלא אחים אנחנו כל הדתיים במדינת ישראל, ויחד נלחום מלחמת הדת בעת הצורך".

ממשיכים המה האגודאים להסביר המהפכה ומתאמצים לכבס כל כתם של אנטי ציונות מן לבוש האגודאי החדש וכותבים:

"אין להכחיש אמנם שחזון התנועה הציונית ההרצלית הי' חזון בעל מעוף במדה מרובה. ישנם מפלגות שבמבטם קצר הראות, רוצים בהשתתפותה של אגודת ישראל בהמדינה, סטיה מהעבר מחיי ההתבדלות מתנועה הציונית ומוסדותי' הלאומיים כהכנעה למציאות החדשה כאילו מודה עתה אגודת ישראל עם התנועה הציונית וכאילו רק עתה הכירה ברעיון של שיבת ציון. נכון שיהדות החרדית לא היתה מיוצגת בתנועה הציונית אבל זאת הי' אך ורק בגילוי החילוני, אמנם היתה מיוצגת בתנועה הציונית הרעיונית והמעשית זאת אומרת: היהדות החרדית התנגדה לא לעצם הרעיון של שיבת ציון, בנין הארץ ויצירתה, כי אם אל תורתה של התנועה הציונית שהתכחשה למהותו של ארץ ישראל ארץ הבחירה. הספירה של מפעל הציוני מתחילה אצלנו מזמן קדום יותר מימים הראשונים והאחרונים. ראשון החלוצים הרמב"ן ז"ל ואחריו תלמידי מהר"ם מראטענבערג, ר' עובדי' מברטנורא, עליית המקובלים

והשתקעותם בצפת, רמח"ל, תלמידי הגר"א והבעש"ט ר' נחמן מברסלב. בנין ישוב החדש ויצאיה מן החומות התחיל בעיקרו ע"י יהודים חרדים דוקא. אלה הם העובדות החיות ההסטוריות על יחסינו לרעיון של שיבת ציון, בנין הארץ ויצירתה". המודיע ה' סיון).

האגודאים נחוצים להראות בפני מפרנסיהם הציונים שהם נאמנים להם ולציונותם. בהיותם נקראים בשם דתיים תורתיים נחוצ להם להראות שאין הבדל בין תורתנו הקדושה להציונות ר"ל ולזאת הרמב"ן ז"ל הי' ראשון החלוצים (עפ"ל) וגם קדושי עליון בצפת תלמידי הבעש"ט והגר"א ז"ל.

נכון להדגיש כי במאמריהם ובנאומיהם ובמעשיהם מודיעים פעם אחרי פעם כי אין שום ניגוד לעצם ענין הציונות ואין שום הרגש לכל עיקרי האמונה שהציונות מצד עצם ענינה מכחשתם בהכחשה חלוטה. מוצאים אמנם חסרונות בהציונות ההרצלית מפני שהיתה, חזון בעל מעוף במדה מרובה מפני, "אופי החילוני" ועוד חסרונות אחרים שהצוותא שלהם המזרחי יכולים להודות עליהם, ולא יהי' שום בוש להאגודאים בדברם דברים הללו, ועוד הפעם מחזיקים התבוללותם הגמורה במחנה הכפירה וכותבים:

"היהדות החרדית התארגנה במסגרתה של אגודת ישראל וידעה כי אין לה חלק בארגונים אחרים. אולי ברוב המקרים לא היתה מונעת לעצם המטרה של ההסתדרות הציונית, אבל נספחים שונים שעצבו את דמותה של הסתדרות זו מנעה בעד ארגונה של יהדות החרדית (אגודה) להשתלב ולהתמוזג כחטיבה מלוכדת לתוך הסתדרות זו (הציונות). (ה' אדר תשי"ג).

עוד הפעם, האגודאים דהיום אינם רואים שום התנגדות, "לעצם המטרה של הסתדרות הציונות אלא רק, "נספחים שונים" עיכבו בעד התמוזגותם כחטיבה מלוכדת בתוך הציונות בגלוי. חוזרים עוד הפעם ועוד הפעם להדגיש לבל לחשוך אותם כי יש עוד איזה חשש של חלוקי דעות בינם ובין המזרחי במה שנוגע לענין המדינה והציונות, וכותבים:

"וזהי הפעם במשך ארבעה וחצי שנים (בעת שלעווין סילק עצמו מהממשלה) שלא נשמע מתווכחים מהו ההבדל בין המזרחי ובין אגודת ישראל. עכשיו הי' לכל אחד בירור. במשך הארבע וחצי שנים כששני המפלגות הדתות השתתפו בממשלתה של מדינת ישראל, ואם היו צריכים להתפטר מפאת קושיים ובעיות דתיות התפטרו שניהם, ואם היו צריכים להכנס שוב לממשלה עשו גם את צעד זה ביחד, באותן ארבעה וחצי שנים נשפך הרבה דיו כדי למצוא ולהגדיר ההבדל המהותי ביניהן כי שתיהן תבעו את שליטתה של התורה בישראל".

"אבל כעת שר' יצחק מאיר לעווין עזב את הממשלה תירצו כל הקושיות ונודע כי ההבדל בין המזרחי ואגודת ישראל קיים בזה, כי בעת שהאגודה מוכנה

לעזוב את הממשלה בתור מתאה נגד חוקים המתנקשים בחיי התורה מוכן המזרחי להמשיך לשבת בממשלה". (י' שבט תשי"ג)

הס מלדבר עוד כי ישנו איזה הבדל בינם ובין המזרחי נשאה רק זו בלבד, שאיטשה מאיר יוצא מן הממשלה מפני לחץ הציבור בענין גיוס נשים, וחבריהם שאין להם לחץ זה ממשיכים לשבת בתוך הממשלה, אבל חוץ מזה הרבה דיו נשפך, בכדי למצוא ולהגדיר ההבדל המהותי: שבין האגודה והמזרחי ועד היום ההבדל המהותי הזה עוד לא נמצא. גם ההבדל הזה שאיטשה יוצא או נכנס להממשלה נראה שלא ימצא עוד, כי כבר מומן ארוך הדבר אינו עומד עוד על הפרק.

אבל ישנו הבדל ניכר בין האגודה והמזרחי המתבלט בכל פעם בהודמנויות שונות. בשעה שהמזרחי עזרה בפועל בהקמת הציונות והמדינה, האגודה יצרה והקימה את הניסים עליהם, וגם כי המזרחי השתתפה רק בחלק מה בהקמת הישוב והמדינה, אבל בהקמת הניסים האגודה פעלה בעצמה ללא עזר כלל, ולזאת הקמת הניסים תכתב על שם האגודה לבד.

אבל מה הי' אל כל הידוע לכל העולם שאגודת ישראל נוסדה רק בשביל להלחם עם זרם הציוני, מפני מה לא נשמע עד הנה שאין שום חילוק מהותי בין המזרחי ובין אגודת ישראל מתי התחיל הפירוש הזה על כל דברי גדולי ישראל שהשתתפו במלחמה נגד הציונות ונגד הציונים במסגרת אגודת ישראל, מתי התחיל כל הויכוח הזה שעדיין לא נתברר, מהו ההבדל בין שני מפלגות דתיות הללו, ומדוע פתאום נחוץ הי' לשפוך כ"כ דיו על ההבדל הדק מן הדק הזה, שבכל פעם הולכים ומתמעטים היודעים ומבינים את דקות הזה שהוא כבר ללא הבדל כלל, ומדוע מתאמצים אנשי האגודה להשכיח מלב את כל זה, שכבר נעשה להם לחרפה, בגדר זכור מעשיך הראשונים, אונאת דברים, שאסור להזכירם ולהעלותם על הלב, מהו ההסבר לכל זה, האגודאים מסבירים זאת וכותבים:

"העמדה שנקטה אגודת ישראל עם הקמת המדינה. אנשי הציונות הדתית רואים וחושבים שהחלטתה של אגודת ישראל הוא כהודאה, "בטעות" שעשתה אגודת ישראל באי השתתפותה בהסתדרות הציונית, כי רואים במדינה המשך של הציונות המדינית, ואתם נתפסו לטעות זה רבים משלומי אמוני ישראל אשר יש בעיניהם שאינם יכולים להשלים עם החלטתה של אגודת ישראל על השתתפות בממשלה".

"אולם ההשקפה האגודאית היסודית היא, כי הקמת המדינה היא אחת מפלאי השגחה עליונה והיא יצירה בפני עצמה ללא קשר עם הציונות החילונית מטעם זה אין אגודת ישראל רואה במדינה ענין ציוני אלא ישראלי כללי המחייב כל יהודי לעזור לקיומה ולבצורה. ומבחינה זו אפשר להגיד שדוקא אגודת ישראל השמרנית והגרתעת מכל דבר חדש היא היחידה שהבינה מיד את מציאות

החדשה וידעה לעשות צעד הנכון לעשות חזית דתית מאוחדת מתוך ההנחה שעם הקמת המדינה צריכים להיעלם מכל ההבדלים השקפתיים במחנה שומרי התורה". (המודיע כ"ב אב תשי"א)

אין להביט בביטול ומחי יד על דברי המודיע ולבריו. כי הלבירים והלבירות הללו המה נותני הביאור והמהלך המחשבה ליהדות החרדית הנשארה. נותנים גם ההדרכה והשפעה אל אלה אשר בשם גאונים וצדיקים יקראו, המאורגנים בארגון הנקרא מועצת גדולי התורה, המה הגדולים מביטים וקוראים בהמודיע, סופגים את דברי הלבירים הללו ומעכלים אותם עד שבאיזה זמן לא ארוך חוזרים המה הגדולים על הדברים הללו בעצמם עם לבוש של איזה פסוק ומאמר חז"ל בנימוק של בדחן או איזה מגיד הסובב מעיר לעיר ורוצה להנות את שומעיו. המה, "הגדולים" מבשרים את בשורת, "המודיע" לקהל תמימי דרך שחושבים כי דבריהם של הגדולים המה נחצבים ממקור של תורה, ההגיונות של הלבירים כבר אינם באים מפיהם של העתונים, אלא עוברים דרך פיהם של גאונים וצדיקים או שאר שמות אשר יקראו להם באופן היותר יאות.

הגיונות ללבירי האגודה המה מכריעים אצל תמימי דרך, הרוצים בהצדקה על הצטרפות אל זרם הציוני המושל על המחשבות ועל כל הרצונות, אבל רק להמון החרדים התמימים מושיטים עתוני האגודה הגיוני ההצדקה הללו, המופיעים אל הקהל בצורת הגיון ושיטה. אבל אל מר לעווין והכנופיה הקטנה אשר עמו, להם בעצמם זאת כמעט ללא צורך, אצלם מכריע היתרונות של כבוד וממון שאפשר להשיג מן ההתחברות אל המדינה, והמדינה הציונית היא המקור היחידי והבלעדי שאפשר להשיג זאת במידה מספיקה. היתרונות הללו המה הגיונות והשיטה הנותנים הדרכה אל הכנופיה בכל ההודמנות. כדאי לציין כי דברי המודיע הללו, "כי הקמת המדינה היא אחת מפלאי השגחה עליונה" יצירה ללא קשר עם הציונות וכו', הנימוק הזה הוא המתווך והמבריק מן הקצה אל הקצה, על דברים הללו נבנו כל הבנינים של שוא ושקר שמלאו חללו של עולם. זאת הי' השטר שחרור עבור האגודאים להשתחרר מן כל העבר ולפרוק מעליהם כל זיק של תורה ואמונה. כיון שהמדינה אינה ציונות אלא מפלאות השגחה עליונה א"כ אין לדרוש מן האגודה הדתית שיפעלו בניגוד להפלאות הללו, ואדרבה כותבים בצדק לפי הנחה הזאת, "ענין המדינה מחייב כל יהודי לעזור לקיומה ולבצורה". כיון שזאת העיקר שהאגודה גכנעת על הוראה מן שמים, "פלאי השגחה עליונה" בהכרח שימשך המשך הזה בהתרחבות יתירה, ולחזור עוד הפעם הפרשה של ניסים, ניסים גלויים, ניסים ונפלאות, למען חזק את היסוד הזה של התבוללות, התכחשות, והטפה ציונית.

"המפנה הגורלי שחל באומה עם קיום מדינת ישראל מחייב שידוד המערכות

באגודת ישראל ודרכה המדינית והציבורית. המסגרת הממלכתית כוללת כל בני האומה ללא הבדל השקפה ודעה, הגיעה השעה להשתלבותה של אגודת ישראל במערכות המדינה. המדינה שקמה בסערת מלחמה ותוך ניסים גלויים איחדה כל חלקי האומה מתוך גילוי התלהבות ולהט נפשי, במדה שלא ידענוה מיום אבדן עצמאותנו וישראל גלה מעל אדמתו. (המודיע י"ד תשרי תשי"ג). א"א לבל להדגיש על הדברים הארסיים הללו, כאילו ח"ו הי' לנו גם אז את העצמאות הציונית לבד, הדוגמא הזאת משמשת לכל מהלך המחשבה של המינים הדתיים הללו.

„מדינת ישראל קמה מתוך צירוף של מאורעות מפליאים. קיבוץ גליות, אחד מהפלאות אשר דור זה זכה לו שיבת עם ישראל לארץ מכורתו אחרי גולה אחר גולה ששים רבוא עולים גם הם מהווים גילויים של ניסים מופלאים“.

(ט' תמוז תשי"א)

„עומדים אנו בתוך חזון הפלאים, הפכנו אנו כולנו למוצגים חיים המשמשים עדיות להמחזה של נבואה פלונית או אלמונית (ע"ל) זאת היא פרשה עמוקה שצריך ללמוד אותה. כל פרט הוא פרק שלם במסכת הגלויים, ישנם ניסים אשר הם בבחינת נס מתמיד אשר עליהם נאמר כי הוא הגדול שבניסים, הוא הולך וגמשך כמה שנים מיום הקמת המדינה“ (כ"ה טבת תשי"ג).

באותו יום דרש מר לעווין בכבודו ובעצמו בכנסת על ביאור פרשת הניסים שהוא והכנופיא שלו כ"כ נחוצים להם, הניסים נחוצים לו ביותר אבל גם להראות איזה דתיות איזה דאגה למצב של מצות מעשיות, להראות איזה מלחמה, איזה נציגות של יהדות החרדית איזה שייכות שלו עם היהודים נותני הקולות עבורו, ומפני זה תמיד לעווין מרכיב שניהם ביחד, הניסים והמדינה על פי תורה תמיד הולכים צמודים. הניסים בכדי לייקר את המדינה, וה"על פי תורה" בכדי לייקר האגודה בעיני הציבור הזה של שומרי תורה. וככה הי' אומר מר לעווין:

„תוך הסתר פנים נתגלה אחד הפלאים הגדולים בהיסטוריה שלנו, תקומת מדינת ישראל על אדמת אבות. וכאן שוב אורות וצללים גילוי אור והסתר פנים אור וחושך משמשים בערבובי, מצד אחד ניסים גלויים במלחמה עם שכנינו, בנין הארץ והתפתחות בממדים שלא הי' כמותם. אגודת ישראל בשעת קום המדינה רצו לקבל את האחריות ולהכנס לממשלה, מראש הי' ברור שבבילינו שמדינת ישראל יכולה להתקיים לשגשג ולפרוח רק אם התורה והאמונה יהיו את הבסיס היסודי המהות והתוכן של המדינה“ (כ' טבת תשי"ג).

ניסים, ניסים גלויים, הסחורה הכי דרושה, ולעולם לא ימושו הניסים הללו מפיהם של האגודאים ומפרשים בזה את יום העצמאות של הציונים בכל שנה וכותבים:

„חמש שנים מלאו לה למדינת ישראל שקמה תוך סערת המלחמה על קיומו וחירותו של עם ישראל. מלחמה שנצחנו בה לא בגלל היותנו חזקים ומחומשים יותר מאויבנו שצרו עלינו באותן הימים, כל הכוחות המלחמתיים היו נגדינו ובכל זאת נצחנו המעטים נגד הרבים החלשים נגד הגבורים ומדינת ישראל קמה! וממשיכה להתקיים ונאבקת עם גלים סוערים וזידונים בכל השטחים המאיימים גם היום ובכל זאת היא קיימת. נס זה כל כך בולט עד שכל המנסה להעלים עין ממנו ולומר לעצמו כוחי ועוצם ידי עשו לי נראה כמגוחך.“

אילו זכינו היינו רואים את מדינת ישראל בנויה על יסודות התורה והמסורה כסמל של מלכות ישראל בעבר ובעתיד (ע"ל) הרהורים אלה מעוררים חשבון הנפש ביום העצמאות בהרגשתו הטובה של אזרח בישראל אשר ביקש לראות במדינה התגלמות חדשה של מלכות ישראל בדמותה וטהרתה היהודית.

אנו רואים את יום העצמאות כיום אשר נסה ה' אותנו אם נדע לעמוד במבחן הזה יום הניסים שה' עשה אתנו בימים ההם שהציל אותנו מכף אויבנו האורבים וכו' והנה עתה 5 שנים להקמת המדינה אנו מקבלים כל זה כהופעה טבעית את המדינה על כל תאיה ומוסדותיה, על צבאה המסודר לכל אגפיו. עובדות הללו מופיעים בצורה מסולפת לשם הפגנת הגבורה של לוחמי מלחמת השחרור ולא לשם ציונם ופירסומם של הניסים שקרו לנו, יש בזה המעטת הדמות של המאורע ההיסטורי הגדול שאין כדוגמתו בתולדות עמינו מאז אלפיים שנה בגלות.

הטביעו על כל זה חותם חילוני מובהק, והרי אסור לנו לזלזל במאורעות הכבירים והעל טבעיים הקשורים ביום הזה. אל נשכח שביום זה קשרו עלינו שבעה עמים וקמו עלינו לכלותינו. ידוע שיחס הכוחות הצבאיים שלנו הי' חיל ישראלי אחד מול ארבעים, ולולא הניסים שנתגלו לעינינו וכו' אין יהודי מאמין שעליו עברה מלחמת השחרור בארץ שלא ידע לספר על ניסים שראו עיניו, עם מי שנודמן לך לשוחח על ימי מלחמת השיחרור יודע לספר נפלאות על כל אורך החזית מירושלים עד גליל העליון עד באר שבע, מקום מקום עם ניסיו, נקודה ונקודה ופלאותיה“ (המודיע ה' אייר תשי"ג)

א"א לחזור ולהעתיק כל דברי בלע מינות ואפיקורסות וזהמת המודיע שכותבים בכל פעם בכל יום בכל שנה ושנה, תפסנו רק קטעים אחדים מן שנים אחדים מן הזמן שבשעה שנעתקו הי' עוד איזה ויכוח מתווכח עם האגודה ועם אשר עמם, כעת הכל הוא כבר שייך אל העבר ברחוק וכדומה שכבר נשתכח. יש אמנם לראות הדברים כמו שהם, הדברים שהולכו שולל אל מחנה הכפירה, את קהל יהדות החרדית שהאמינו או רצון להאמין לדבריהם. „אין יהודי מאמין שעליו עברה מלחמת השחרור שלא ידע לספר על ניסים שראו עיניו“ ומאידך גיסא מתאונן המודיע „עובדות הללו מופיעים

בצורה מסולפת לשם הפגנת הגבורה של לוחמי מלחמת השחרור ולא לשם פרסומם של הניסים שקרו אז. קשה להבין מדוע נצרך ליהודי מאמין שידע מן הניסים הגלויים הללו, וכי ניסים אינם נראים אלא רק באמונה? ומדוע יכולים הבלתי מאמינים לסלפם ולומר שזה רק גבורת לוחמי מלחמת השחרור ולא ניסים? וכי באמת הי' כזאת בזמן הופעתם של הניסים הכתובים בתורה? כגון יציאת מצרים, קריעת ים סוף, וביאת הארץ, וכי גם אז נחוץ הי' לגייס לבלברים אגודאיים בכדי להכריזם ולפרסמם?

האמת הוא אחר לגמרי, אם היו בכאן ניסים ונפלאות הי' כל אחד רואם ומכיר בהם אבל שיש כאן רק שקר וכזב וזאת רק האגודאים מכירים ורואים. עוד הפעם רק אגודאים, כי יהודי המאמין באמת בהאמונה המקובלת לנו מאבותינו כופר הוא בכל הציונות בכל המדינה ובכל ההכשרים הנמשכים עליהם, נשארו רק אלה המאמינים בהמודיע שיסכימו על הניסים הללו, וזאת רק באמונה כי א"א הי' להבין או לראות את הניסים הללו הכל כך נחוצים להמפרסמים אותם. אבל אינן מניחים את מערכת הניסים ובשנה שאחרי' כוונים עוד הפעם וכותבים:

„עדיין לא נשמעה ההודאה הגדולה לא' על הנס הגדול שקרה לנו בארץ הזאת על אשר הצילנו מידי שבעה עממין שסגרו עלינו מכל צד. בשעה שכולנו יודעים שלא הי' לנו לא כח ולא ציוד, לא צבא ולא נשק, ואעפ"כ עמדנו רבים נגד מעטים חלשים נגד גבורים בידיים ריקות נגד האויב העולה עלינו פי כמה בכל הבחינות, האם שכחו כבר ראשי המדינה כיצד הי' כל כבושינו ונצחונותנו בלתי צפויים ובלתי מובנים האם כבר הגיע הזמן לשכוח כל זה. דורנו זה שהי' עד למהלך המאורעות וידע את אפסות כוחותנו בראשית המלחמה וראה ניסים גלויים הוא רק יצחק למראה של התפארתיות, האם לא ראו במו עיניהם כי לא צה"ל עשה את הנצחון ולא חכמתם או גבורתם ואומץ לבם של שליטי המדינה הביא את הנצחון והקמת המדינה כי אם אך עזרת ה' וניסים הגלויים. ובפרוס יום שנה ששית לעצמאות ישראל יש לנו להתפלל כי עצמאותה הרוחנית יבוא בד בבד עם התגלות והתרחבות העצמה הצבאית". (המודיע ו' אייר תשי"ג).

„חלמנו על מלכות ישראל ושלמות חיי ישראל אמנם נתגשם החלום רק בחלקו. מדינת ישראל קמה באורח פלאי ניסי, מלכות ישראל כוננה בה, אנו אפופים רגש ובטחון ונושמים לרווחת האוירה הצחה של חירות ודרור של התפרקות מעול זרים, אנו מתהלכים ברחובותינו זקופי קומה נאפדי חדות כיאות לברוכי גורל, אין רכב ושריון בריטי נע ברחובותינו, גדרות התייל אף הם נעלמו.

(המודיע ט"ו כסלו תשי"ב)

הקטעים האחרים הללו המה דוגמא על ההתבוללות של מה שנקרא אגודת ישראל עם הציונים והציונות. כותבים המה „מדינתנו", „מלחמותנו", „נצחונותנו", „חירותנו",

כוללים המה עצמם בתוך הציונות ומציגים המה זאת. בכל האמצעים בכדי שהציונים יראו את נאמנותם ואל יחשדו אותם עוד מהיום והלאה. אבל גם הקולות בעת הבחירות נחוצים להם להאגודאים הללו ובהכרח להראות להציבור הזה נאמנותם לרוח התורה. המה במבוכה מעט אולי יזכיר להם מי שהוא כי הציונות והתורה מתנגדים זה לזה, המה במצוקה כי אולי יזכרו הימים שתוכן של אגודת ישראל הי' רק ללחום במלחמת תנופה נגד הציונות הזאת. מן השעבוד הזה, מן המצוקה הזאת נגאלו האגודאים בניסים. השאיפה הציונית נתגשמה באמצעות חיל הציוני, באמצעות התאמנות הצבאי שלמדו אותם האנגלים ועוד גוים אחרים כן מתקיימת המדינה הזאת באמצעות דברים הללו, אמנם החירות והשאיפה של האגודאים מתקיימת ומצדקת על ידי ניסים שנוצרו בעתונות האגודאיים, על ידי האגודאים ועבור האגודאים.

וכן נואם אגודאי מדבר ב"ג סיון ואומר בעת פתיחת ב"ס ביפו:

„המשנה בברכות אומרת הרואה מקום שנעשו בו ניסים לישראל אומר ברוך שעשה ניסים לאבותינו במקום הזה, אנו חוגגים כיום חנוכה הבית במקום שנעשו ניסים לא לאבותינו אלא לנו (להאגודאים), מקום שנכבש בדם בנינו היקרים וזכינו לגרש מכאן העם הרצחני. התקיים והתגשם לעינינו ויגרש מפניהם אויב וישכן באהליהם שבטי ישראל. למרות זה שיהדות הדתית היא שותפת נאמנה למפעל כביר זה ששמו מדינת ישראל, למרות זה שאנו לוקחים חלק פעיל ועירני בכל שטחי המדינה למרות זה שמיטב בנינו השתתפו בכל החזיתות להגנת ארצינו והקרבת הרבה קרבנות למען המולדת, למרות זה הוכרזה עלינו מלחמת תרבות" וכו'.

האגודאים מורי דרך ליהדות החרדית הנשארה רואים בענין המדינה „סמל של מלכות ישראל בעבר ובעתיד", „התגלמות חדשה של מלכות ישראל", „גילוי התלהבות ולהט נפשי במידה שלא ידענוה מיום אבדן עצמאותנו וישראל גלה מעל אדמתו". המה האגודאים מזהמים בזהמתם את העבר וגם את העתיד בהציגם את מדינה הגויית הציונית לענין של תורה וגאולה העתידה. שהרי כל ענין של הציונות עצמה היא להוריד ולגשם את הכל, הכפירה הכללית והמוחלטת שר"ל אין שום ענין שמימי והנהגה מיוחדת לכנסת ישראל. שאין גלות וגאולה באופן בלתי טבעי שאין גלות בעונש של חטאים ואין גאולה ברחמי ה' ע"י ביאת משיח צדקנו ב"ב, הכל טבעיית גויית ארציית בהסדר של כל גויי הארץ שגם עם ישראל אחד עם הגוים הללו. עקירה כללית זאת של כל השגחה בכלל והנהגה מיוחדת עבור כנסת ישראל, זאת הראש והסוף והאמצע של הציונות כולה. הציונים מכחישים כל עניני אמונה בגלוי והדתיים מהפכים את ההכחשה זאת לאיזה מין אמונה. המה הדתיים אינם מכחישים בגאולה העתידה, אמנם המה אומרים שהציונות וההישגים הציוניים זאת היא הענין של גאולה

העתידה, ההישגים הנוכחים המה הראשית והתחלה וההישגים שיבואו ויתפתחו יגמרו את ענין הזה המקווה.

הפתגם של „אתחלתא דגאולה“ השגור בפי הדתיים היא הכפירה וההגשמה בהגאולה עצמה שהרי א"א להסוף שיהי' משונה מן ההתחלה אלא שזה קטן וזה גדול, זה הראשית וזה התכלית. הוון גדול של ממון יקרא עשירות גדול וסכום קטן יקרא עשירות קטנה, בנין של כמה קומות יקרא בית גדול ובנין של קומה אחת יקרא בית קטן, אבל מה שייכות יש לאיזה מכאוב עם עשירות, ולאיזה עשב שדה עם בנין בית גדול, אם הגאולה העתידה המקווה מובנת ונתפסת בכלליותה כמו שהובטחה לנו בתורה"ק מה שייך עם זה ענין מדינה, אפילו מדינה גדולה מזה כמו המדינה האנגלית או הצרפתית ומה חיבור יש לכל חיכוך וציפוי לביאת המשיח עם מדינה הציונית. אבל המובן הציוני לבטל ר"ל ולשלול מכנסת ישראל כל ענין אלקי בלתי טבעי ולקבוע ההשתואות של מהות עם קדוש עם זאת של כל גויי הארץ ממילא כל הגאולה נתפרשה מן השקפה הזאת. ההבנה בענין המדינה שזה איזה ענין של גאולה, אתחלתא דגאולה, קיבוץ גליות ואתחלתא דקיבוץ גליות, היא מפני שמבינים את ענין גאולה העתידה באותה הבנה עצמה, כיון שנכנסה אצלם הציונות בעומק מחשבתם ונתעכלה בתוכם הרי המה מביטים על עניני עם ישראל באותה ההבטחה שהציונות לומדת אותם להביט, ומבינים שענין מדינה עם, צבא, כלכלה, למודיות, ומקום נכבד בין עמי העולם הנאורים זה גם התכלית והקיווי של עם סגולה, אלא שיש לפרש איזה פסוקים ומאמרי חז"ל לצורך זה, וללוות אל זה איזה מילים מצלצלים ומופרזים בכדי לייצר המראה של חלום ודברים בלתי מובנים כ"כ, הנקרא בלשון הכופרים אופידתי. אין לחשוך להלבירים הדתיים של המזרחי והאגודה שיש להם איזה שיטה או איזה רעיון מיוחד כי אצלם מכריע היתרונות של הזרם המוליך אותם. ביחוד להשכירים האגודאים, ההישג של ממון ועמידה נכבדת בעיני העולם, זאת מנהיג אותם ואת דעתם בנאומיהם ובכתביהם. אבל סכ"ס המה מפיצים דברים הללו באוזני יהדות החרדית ומעבירים אותם מעל דעתם, מאמונתם, ומן כל הקשר עם דברי תורה וקדושה. תחת עיקרי העיקרים מביאים סרק וקרחה של ארס ארסיים להבין ולקוות שהתכלית של עם ישראל הוא לרכוש מדינה שהיא קטנה כרגע ושתהי' גדולה בעתיד, ללא שינוי של מהות מדינה הציונית המפותחת והמוגדלת, מן מהות מדינה אחרת בעולם. המדינה הציונית המוגדלת הדתית או הבלתי דתית לא תהי' שונה במהותה ובתוכנה מן מדינת שווייץ, טשעכעסלאוואקיע, גאהנא או ארגענטינה. אם תבנה המדינה הציונית ותכלול בממשלתה החזית הדתית ותהי' בזכותם לאימפריה גדולה, הלא לא תשתנה אימפריה זו מן של ענגלאנד וצרפת או רוסיא וסין. בה בשעה שקוראים להמדינה באיזה בחינה של אתחלתא דגאולה, או קיבוץ גליות המורגל לאחרונה בלשון האגודאים, בה בשעה מפרשים המה מה זאת הגאולה שלמה ומה זאת קיבוץ גליות, והרי אותו הפירוש

והמושג בענינים הללו המה כפירה ואפיקורסות לכל יהודי מאמין. הענין המתחיל עם ההצדקות על ענין המדינה מסתיים בהמסקנות הללו והדומים להם, כי כל זה הוא מהות התוכן של מדינה וציונות, הכפירה או הגשמה בכל ענינים הגבוהים וההשוואה בין ישראל לאומות העולם, ומה שנקרא גאולה לכל עמי העולם ג"כ נקרא לנו, ומה שנקרא חירות לכל לאום שבעולם זאת היא המקווה גם לנו וכן מפרשים את המדינה, בקיבוץ גליות, שיבת ציון, וקול פעמי הגאולה.

לקראת חגיגת יום העצמאות הציוני כותבים הדתיים:

„באותן ימים הרומנטיים של החלטת האו"ם ב-30 נובמבר 1947, מלחמת השחרור, הקמת המדינה ופתיחת שערי הארץ, חלה התעוררות עצומה בקרב יהדות הגולה מלווה התלהבות דתית משיחית שהתבטאה בהתנדבות רבת ממדים באנשים ואמצעים כספיים גדולים, אשר איפשרה לנו לעמוד על נפשינו ולהגשים התחלת קיבוץ גליות, היתה זאת שעת רצון גדולה של גילוי סולידריות יהודית, מכל חלקי האומה, כי אנו עומדים בפני תקופה חדשה של שיבת ציון ושיבת העם למקורו וצור מחצבתו. חשבנו אז כי הנה מתקרבת התקופה ההיסטורית הגדולה בחיי האומה להד קול פעמי הגאולה, מזהמת טומאת העמים ויציאה לחיי חירות ודרור לקראת יצירת חיים יהודיים עצמאיים בארץ אבות המקודשת.“ (המודיע ז' אייר תשי"ג).

אבל מתאוננים הדתיים שלא נתנה להם את התביעות הדתיות להראות לפני בוחריהם שהמה משיגים הישגים גדולים, ומפני הדבר הזה הענין צריך תיקון ולהכניס את איטשה להממשלה ולהקים עוד הפעם את חזית הדתית לצורך זה וכותבים:

„היהדות הדתית התורתית רואה במעגל קיבוץ גליות דברי תורה"ק שהבטיחה לנו ושב ה' אלקיך את שבותך ושב וקבצך מכל העמים וכו' תקופתנו זו תקופה גדולה שבה זכינו לקיבוץ גליות לציון ואין לזלזל בדברים אלה כל עיקר. ביחוד אסור לנו המאמינים בהשגחה מן השמים לזלזל בדבר הזה, אנו מאמינים כי מדינת ישראל היא קידוש השם אדיר לעיני כל העמים וכל הדורות, בה בשעה שיהדות הדתית לא ידעה להתגבר על יצרי הפרודים ופרדו את החזית הדתית, ואין ספק כי אף זו תופעת חבלי משיח של דור זה.“ (המודיע ט"ו סיון תשי"א)

„וזה ארבעה שנים שהמדינה מקבצת את בני ישראל הנדחים, את אלה שהרגישו בברשם את טעמי הגלות את אלה שערגו לעצמאות באה המדינה וגאלתם ממצוקתם. גם העם היושבים עדיין בין הגוים גם באזניהם נשמעים צעדי הגאולה גם הם זקוקים למדינה וגם למענם קמה המדינה בכדי להרים קרנם בעיני הגוים. בהקמת המדינה והניסים שקרו לנו ראינו גילויים השגחתיים אמרנו לעצמינו כי אלה הם עדים הראשונים לקראת הגאולה.“ (י"א אייר תשי"ב)

„אמנם קיבוץ גליות הריהו כשלעצמו אחד מפלאים שעל כנפי נשרים הובאו

מארבע כנפות הארץ בנים גאולים לארץ אבותיהם. אולם זהו רק אתחלתא דאתחלתא רק פתיחה וצעד ראשון לקראת המטרה הסופית אשר עלי' ניבאו חזונו ונכספו הדורות במסע הנדידה של עם ישראל". (ד' אייר תשי"ב)
לורנץ מדבר:

"אין הבדל בין הפסוק כי לך ולזרעך אתן את הארץ הזאת שעל יסוד זה דרשנו את הכרת אומות העולם בארצנו במדינת ישראל, לבין הפסוק האוסר מאכלות אסורות".
איטשה מדבר:

"מצבינו קשה ומסובך מאד אולם בכל זאת אין לנו להתבהל ולהתיאש אלא לבטוח בה', הי' לנו זמנים יותר קשים והרבה ניסים נעשו לנו כאן והוכח כי ה' שוכן בציון, הן עם לבדד ישכון ובגוי לא יתחשב".
ובו' אדר תשי"א מדבר איטשה בכנסת המינים וז"ל:

"אנו היהודים הדתיים רואים קשר הדוק בין השמדת המליונים והקמת מדינת ישראל ועליית המונים, זה דבר נשגב, אך היהדות הדתית רואה בעיקר את היציאה הרוחנית מן הגלות, יציאת מצרים היתה מכוונת להוציא את עם ישראל מן עבודות זרות שבהן שקע, לכך חזרתינו אחרי אלפיים שנה (ע"ל) לא תועיל אם מבחינה רוחנית נשאר שקועים בתרבויות זרות".

איטשה היו"ר, כדרכו מבלבל בבלבולים בכדי שלא לחשדו שאינו דתי אבל כן מכריז: "ומפני חטאנו גלינו מארצנו, ארהיב עוז בנפשי ואגיד במשך אלפיים שנה גלות (!) שכחנו מה זה ישראל, אנו בונים ומקיימים את המדינה במיטב שכלולים המודרנים אבל בלי בסיס והמקוריות של עם ישראל, לא ציפינו אלפיים שנה בגלות (ע"ל) למדינת ישראל בכדי שנחי' בה ככל הגוים".
(י"ח חשון תשט"ז בכנסת)

חבירו מינץ כ"ז כסלו תשט"ו מדבר:

"נביאי ישראל התופעה חד פעמית שאין דוגמתה בשום עם ולשון הבטיחו לנו עוד מזמן רב לפני צאתנו לגלות הראשונה, על העתיד להתרחש בנו בימים הבאים מיקדמה על חשבון נביאות נחמה אלה קבלנו, ראינו בעינינו וחשנו בבשרינו".

זלמן יאנקלעוויטש ב' טבת תשט"ז בכנסת:

"רוח התקוה והבטחון בצור ישראל וגואלו, מורשת הדורות תפעם בקרבנו נתגבר סוף כל סוף על הקושיים והמכשולים ונמצא את דרכינו המוליכה להתגשמות יעודנו ההיסטורי וגאולתנו המובטחת בתורתנו ובנביאנו ששום דבר לא נפל ולא יפול ארצה, נצח ישראל לא ישקר".

איטשה המלומד ביותר בבלבוליו מוסיף ואומר ט' אדר תשט"ז בכנסת:

"יותר נאה אם נראה להם לבני אדם החיים את חייהם למופת ולדוגמא לפי הצדק והיושר המתגלמים בדברי הנביאים. לפני שמונה שנים כל האומות הכירו במדינת ישראל ההלהבות היתה גדולה (!) הנה קם עם הנביאים לתחי' בארצו, הנה קם עם ישראל לתחי' בארץ הנביאים. עם קטן שהצליח לבלות את כל רודפיו ומעניו והם רצו ללמוד מן העם הזה כי מציון תצא תורה וכו'".

כדאי להדגיש האפיקורסות הנאמרים מדברי נציגים האגודאים הללו, "חזרתינו לארץ אחרי אלפיים שנה", "קבלנו מיקדמה על חשבון נביאות הנחמה". ההשוואה שבין המדינה ליציאת מצרים, "דרכינו המוליכה להתגשמות גאולתנו המובטחת לנו בתורתנו" הצדק והיושר המתגלמים בדברי הנביאים, כלומר בוש הוא לעווין לדבר מן חוקי תורה"ק אך, "הצדק והיושר" של הנביאים, כל הדברים שלשלת אחת של כפירה והגשמה רעל שאינו פוסק. אבל בכדי לראות את ההגשמה שמגשמים את כל עניני אמונה ואיך מעמידים צלם בהיכל ה' בכל מה שיאמרו וידברו מסיתים ומדיחים אגודאים הללו יש להעתיק עוד דברים אחדים מדבריהם. המודיע ה' תשרי תשי"ב וז"ל:

"אמנם גם ההלכה לא נתעלמה מהלאומית הישראלית, ואמרה ניסן ר"ה למלכים, מלכות ישראל מונה מניסן, מדיניות עם ישראל כל שנמצא בין הגוים צריכה להיות המשך מניסן, של יציאת מצרים ושל שאיפת עצמאית (!) כלכלית, כי בניסן נגאלו ובניסן עתידים ליגאל. לפני הגאולה העולמית של באחרית הימים תהי' הגאולה הלאומית של ישראל. עם ישראל לא יגאל, עיקר גאולתו בתוך גאולה (!) האנושית הכללית, אלא ע"י גאולה הלאומית אשר ניסן מסמל אותה ואח"כ בהשפעת הגאולה הלאומית הזאת תבוא גאולה הכללית. (עפ"ר לפומי")
הכופר האפיקורס האגודאי הטמא הזה כותב בהמודיע בעתון של ארגון הגדולים, שהגאולה האחרונה זה גאולה האנושית הכללית, צדק הסוציאלי וכדומה, עם ישראל עיקר גאולתו היא גאולה הלאומית של המדינה, תבוא גאולה של אחרית הימים גאולה האנושית וכו', אבל אין זה מקרה בודד כל דבריהם של האגודאים המה כפירה בה' אלקי ישראל, כיון שגלו אל הציונים ואל הציונות ספגו בתוכם כל הכפירה המוחלטת ומפעם לפעם מבצבצת בגלוי, ואם כי מסתירים ומבלבלים את הסתתם בכל האפשר אבל כן חוזרים על כפירתם מפעם לפעם בגלוי וכותבים:

"בשלושת הרגלים אנו מדגישים את המומנט הלאומי, החגים שלנו צריכים להיות חדורים רגשות לאומיים. בחג הסוכות שכל עיקרו בא עקב תופעה הנסטורית בדרך תחי' הלאומית". (המודיע י"ד תשרי תשי"ב).

ובי"ד ניסן תשי"ב כותב על חג הפסח:

"חג החרות בתוכנו הנאצל, הנו גם כהכרזה גלו' על החירות הסאציאלי החברתית, על החירות שביום השבת. וזכרת כי עבד היית בארץ מצרים ויוציאך

ה' אלקיך משם. חג הפסח הוא חג חירותנו הלאומית, הרוחנית ומשנה תוקף לו משמעות השתא במדינת ישראל".

אם כי הדברים הללו נדפסו בהמודיע וחוזרים ונדפסים שמה לעיני כל רואה, בשנת תשי"ב ובשנת תשי"ג בשנת תשכ"ב ובשנת תשכ"ג וכן בכל השנים ובכל הזמנים, קשה להעתיק כל המינות והאפיקורסות שהלבבלברים המזוהמים הללו כותבים ומפיצים, אבל אין זאת דבר מוסכם מן כל. הדברים הנראים כ"כ בולטים בעיני אדם פשוט, נראים אחרת בעיני מועצת גדולי התורה, הגאונים, הצדיקים, מאורי אור. המה בדעת תורה הברור שיש להם רואים כי העתון האגודאי הזה וכן כל הענין האגודאי זה בציור,,חומה הקדושה לעם ישראל" בזכותו של המודיע,,נוושה בתשועת עולמים". המודיע הוא,,נקי מן כל פסולת ומכל דעה מפוקפקת". המודיע הוא,,שופרה הנאמן של דעת תורה". כך כותבים הארגון של גדולים, שחובה לשמוע אליהם ככל אשר יורוד, וכן מפרסמים בסוף שנת תש"ל קודם ר"ה תחת הכותרת:

לכל יהודי שומר תורה ומצוות!

אחרי שמבארים הסכנה של קריאת עתונים המלאים מינות, וכבר צווחו קמאי על זה וכן הם המועצה הנוכחית הגאונים והצדיקים שהמה המשך מן הגאונים והצדיקים הקודמים כותבים בזה"ל:

„בואו איפוא, נחזיק טובה ונעריך, מה רבה חשיבותו של העתון החרדי „המודיע" אשר זה עשרים שנה עומד על משמרת הגנת קרשי ישראל, ובר כבוד היותו נקי מכל פסולת ומכל דעה מפוקפקת, הנו משמש כשופרה הנאמן של דעת תורה ועומד כפרץ ללא רתיעה נגד מגמותיהם של המחבלים בכרם בית ישראל. קיומו של עתון זה תלוי בנפם (!) ואלה היחידים שהעמידו אותו בראש דאגתם, כורעים ח"ו תחת המשא ואין בידם האמצעים לשכלל ולהדר מכשיר גדול כזה, המשכו ועתידו הם בסכנה ר"ל.

לכן מתוך דאגה לעתידו של העתון החרדי „המודיע" אנו פונים בקריאה נאמנה, אל כל יהודי חרדי להטות שכם למען הצלתו, הרחבתו וכיפוסו של „המודיע" בכדי שיוכל למלאות ייעודו בשלמות להגדיל השפעתו בין הקרובים והרחוקים. יתרום כל אחד לפי יכולתו מכלי לחכות לפונים אליו, יימנה בין החותמים על „המודיע" ועל אלה המסייעים לו בכל דרך ואמצעי.

נחזק ונבצר חומת הקדושה של עם ישראל, למען נוושה בתשועת עולמים ונזכה לראות בגאולת ישראל כ"ב.

מועצת גדולי התורה

ההתבוללות של הדתיים האגודאים בהמדינה והציונות היא מלאה ושלמה וכן המינות שמפרסמים כוללת הכל בהגשמה ארציית ועולמית. גם נביאי ה' מראים בציור זה של מדינה ומדינאית וכותבים:

„הקו המדיני (!) של נביאי ישראל התבסס על עקרון הפרדה בין המדינה ובין המשטר בין מלכות ישראל לבין השליט. הם סימלו פאטריאזיזם ומסירות ללא גבול למדינה, ובה בשעה לא מנעו עצמם מלהוקיע את מומי המשטר ומללחום מלחמת הדת. נביאי ישראל היו חרדים לקיומה של מלכות ישראל ועצמאותה, ודוקא מתוך רגש פאטריאזי (ע"ל) נשגב היו לוחמים בשליטים הגורמים במעשיהם לחורבן העם והמדינה. הם מוקיעים בשער את השליטים הטומנים הרס ומכים בשבט לשונם את אלה השמים דינאמיט תחת בנין המדינה ותחת יסודות בנין הלאומי. מדינת ישראל הפונה עורף למסורת ישראל ותורתו, קיומה נתון בסכנה הם נביאי ישראל הוו הזות קשות למדינה ושליטי שאינם סרים למשמעת התורה ואינם מגשמים את העקרונות הללו בחיים המדיניים והצבוריים של המדינה והעם". (המודיע ה' חשון תשי"ג)

הרי לך הבנה והרגשה בדברי הנביאים ובהנביאים עצמם, והרי לך ר"ל כפירה בנבואה, מפורשת וברורה שאין מילים לתאר זאת ואסור לפרשה. כן בהכרח להביא עוד העתקה אחת של מבט הציוני דתי אגודאי בענין של יציאת מצרים. הציונות והמדינה הם לפי דברי הגרורים האגודאים ניסים ונפלאות, לא כן יציאת מצרים הנכתבה בתורה"ק זאת ענין פסיכאלגי ולאומי ע"ל אם כי כל הדברים הללו שרשרת אחת של הגשמה משוורת עם מינות ואפיקורסות גמורה וחלוטה.

„שנאת ישראל מצד עולם הגויי בכל צורה שהיא הולידה תמיד התעוררות לאומית בפנים העם. כבר בראשית דרכו הלאומית של עמינו נתגלתה התופעה הפסיכולוגית הזאת, כאשר יענו אותו כן ירבה וכן יפרוץ באמצעות חוק הברברי של כל בן הילוד היאורה תשליכהו שם נולדה הלאומית שם היתה התנובה הלאומית של ישראל נגד העריצות הגויי, ראדיקאלית ודינאמית היתה בתחילתה אבל פגה אחרי שרפתה השנאה ופסקו הנגישות מצד המצררים, וכשנתנה להם לבני ישראל ההזדמנות לצאת לחירות לא אבו להיות בני חורין, ביד חזקה ישלחם וביד חזקה יגרשם מארצו. אחרי ששיעבוד מצרים נפסקה ששה חדשים לפני יציאת מצרים שככה רוח הלאומית, כליל התופעה היסטורית הזאת חוזרת ונישנית בהיסטורי הארוכה של עמינו. גלי הלאומית שהתנשאו בימינו הגיעו לשיא שלא ידעו עליו דורות הקודמים, קיום העם והמדינה דורש להפנות את הלאומיות הישראלית לאופק החיובי שהיא מולדת בית ושרשים העמוקים בעם ישראל בעברו ובעתידו הלאומית, השואבת מהשראה של העבר ומהתקווה של העתיד". (המודיע כ' טבת תשי"ב)

רעיונות אלה ודומיהם החוזרים ונשנים בכל שנה ושנה ובכל יום ויום אינם צריכים פירוש. אבל חוץ מהכפירה והגשמה ר"ל המבצבים מכל שורה ושורה מכל תיבה ותיבה מכילים המה הדברים הללו הפירוש להציונות מה זאת ענין מדינה ומה זאת מדינה על פי תורה, מה הוא התירוץ של מצות ישוב ארץ ישראל שהאגודה אחזה בתירוץ הזה על הציונות בשנים הקודמות, ומה זאת כפירה בעיקרי התורה ההמשך הישר והבולט מענין מדינה המוכשרת הזאת. רק בכדי להבין הפירוש של ענין מדינה בהכרח ה' להציג מעט מן הקטעים של נאומי ומאמרי האגודאים, ובלאו הכי אסור לראות הדברים הללו הפוגמים לב ונפש ר"ל. אמנם הפגם והאפיקורסות של דברי מינות הללו אינם מסתיימים בהם לבד, המטרה והתכלית של דברי אפיקורסות והגשמה הללו היא להביא את יהודים שומרי תורה להתבוללות בציונות וענין המדינה, כי זאת יותר עמוקה בטומאתה מן דברי מינות המוצגים בדבריהם של הדתיים. הציונות אינה מוגבלת אלא כללית, עקירה שרשית הנוגעת בכל העיקרים ויסודות של אמונתנו, הכחשה בכל ענין של עם סגולה ובחירת ישראל מבין העמים, הכחשה בכל ענינים שמיימים אלקיים בישראל, כפירה בכל ענין של גלות וגאולה, בגאולה העתידה, בביאת המשיח ותחיית המתים, בנבואה ובתורה מן השמים. זאת ורק זאת היא עצם ענינה של הציונות גם מקודם וגם לאחר שנתגשמה בצורת מדינה. למרות שבהשקפה השטחית קשה לראות את התוכן המהותי הזה וכמדומה שענין הציונות באפשר להכיל ולציירו בצורה תורנית, והשאלות על הציונות אינם אלא פרטיים שיש לחקור ולהסתפק לאסור או להתיר. השאלות הפרטיות הללו נעמדים על הפרק מזמן לזמן על פי רוב מן הדתיים בעצמם בכדי להראות דתיותם וכי עוד מדברים מן ענינים תורניים, אבל זה משמש להוסיף בלבול על בלבול וטשטוש על טשטוש כי בשעת הדיון על הפרטיים הענין הכללי של הציונות איננו קיים עוד בספק ידוע כלל, הכפירה העיקרית הזאת כבר מוכשרת ומיוסדת ביסוד חזק ובטוח, מפורסם כענין השייך לעם סגולה ללא שום היסוס.

הפריקת עול תורה באופן החלטי הנראית והנגלית אצל הציונים ומדינתם, זהו ענף ותוצאה ישירה מן כפירה הציונית בעצם ענינה, המדינה ועקירת התורה ר"ל אינן דברים נפרדים אלא צמודים, המדינה הציונית א"א לה צורה אחרת מן זאת של פריקת עול תורה לגמרי ר"ל, החילוק היא רק שהענין הציונות וההילוך המחשבה אשר עלי נבנית הציונות זה השורש והיסוד ופריקת עול תורה במעשה זה הגידול המתגדל מן השורש הזה ויוצא לפועל באופן נגלה ונראה. לא ה' באפשר בכל מין עבודה זרה כמו עשתרות, בעל, מולך, וכדומה ללא מחשבת עבודה זרה, כן א"א להציונות הכוללת כל הטומאות והכפירות להיות נקשר אלי רק במעשה לבד, ללא מחשבת כפירה אשר לבסוף מתגלית מחשבה זו גם במה שנוגע לשמירת המצות במעשה. הפתגם של "מדינה על פי תורה" שהפיצו הדתיים עבור צרכיהם, וכן נתקבל הפתגם הזה אצל חלק

גדול של שומרי תורה ומצות, זה שקר גמור והסתה יתירה במה שנוגע אל הדתיים המפיצים הגיון הזה כי זה בלתי אפשר כלל, וטעות גדול אצל ההמון המקבלים את הגיון הזה. זה בלבול יסודי וחסרון ההרגש וההבנה הפשוטה של ענין הציונות בעצמה. המססה השטחית של כמה בלבולים לשוניים כמו "אהבת ישראל", "הצלת ישראל", "מצות ישוב ארץ ישראל" שמשו שימוש גדול לכל החורבן וההריסה, ומעטים המה שידעו וירגישו פירוש וביאור הנכון לכל ענין המקיף הזה.

כה

א"י אפשר לומר כי ההמון של שומרי תורה הנמשכים אחרי הציונים, כבר המה בתוך עומק מחשבת כפירה ר"ל שהציונות זו מכילה. כן א"א לומר שהיהודים שומרי תורה הללו נמשכו אחרי הציונות מפני הציונות עצמה, כפירתה וטומאתה, אם כי לאט לאט הדרך הזה מביא אותם שמה נאחזים בה ומתאחדים עמה בדיעתם או שלא בדיעתם. רובם של שומרי תורה הנמשכים אחרי הציונות היא משום שאינם יודעים אחרת, המדינה הציונית כבר נתקבלה כ"כ אצלם עד שאינם רוצים לידע אחרת. אינם רוצים לשמוע עוד שום דבר של התנגדות לענין מדינה הציונית, מפני שההתנגדות הזאת היא דבר מוזר לפנייהם. אינם רוצים אולי גם אינם יכולים להתעמק באיזה מידה בענין הגדול הזה יותר מן השטחיות הנקבע אצלם זה זמן ארוך. ישנן רבים שאצלם ענין המדינה נקבע באופן חיובי יותר ולפי ההשפעה שקבלו בענין זה, ההתנגדות למדינה היא אצלם התנגדות לתורה, כי מצד דרכי התורה אסור לשמוע ההתנגדות הזאת באיזה דרך ובאיזה אופן שתהי'. הללו אינם פוקרים ח"ו אלא תמימים וגם לומדי תורה, קנו להם החרדים הללו את הכרה הזאת וגם יש להם חומות בצורות המקיפים אותם בדעה זו שא"א כמעט לשבור או אפילו לבקוע חומות האלה. ההמשכה אחרי המדינה הציונית ואחרי כל הנלות לזה, מוצדק אצלם ללא ספק כלל.

ההצדקה הזאת המאד חזקה בהשפעתה, אינה אותה שבאה באופן ישיר מן לבלרי עתוני הדתיים או נאומי נציגיהם בכנסת, גם בעיקרה אינה זאת ההשפעה מן הרחוב ומן מהלך החיים הרגילים. כל זרם מחשבות הללו נקלט אצל שומרי תורה, בסיבת אמצעי חזק המאמץ דברים הללו, ולא עוד, אלא שבסיבת אמצעי הזה נדמה כי דברי הבלבלרים נהפכו לצורה חדשה בלתי ניכרת ובלתי משתייכת עוד להעתונים שממש נלקחה. הצורה הזאת החדשה מכרעת ביותר מפני שהיא תורנית בשטחיותה ומכסת כמעט לגמרי את ענין הציונות והמדינה שהיא באה להכשיר ולקבוע. נדמה כי המדובר הוא כבר על ענין אחר לגמרי, על המכסה לבד, על המראה החדשה לבד, השאר נשכח ונתעלם בכל פעם יותר. הויכוח בענין הציונות נעמד בצל, והמדובר הוא רק על החוב לשמוע אל גדולי ישראל שזה כבר ענין של תורה. הציונות מצאה שביל חדש לבקוע בו, הציונות משתמשת בענין של תורה נוסף, בענין של גדולי ישראל, בכדי להגיע אל המטרה הכללית לבלוע ח"י את כל בית ישראל.

לשמוע אל דברי גדולי ישראל זה מצוה יסודית והרבה אזהרות נזהרנו על זה לקבל דבריהם ובל לסור מהם. בדברי חז"ל נכפל הדבר בהרבה מקומות ודרשו במכילתא על הפסוק ויאמינו בה' ובמשה עבדו שכל המאמין ברועה ישראל כאילו מאמין במי שאמר והי' העולם, ודברים הללו ברורים ומפורסמים לכל ישראל. הרי כל הבריאה כולה נסתדרה באופן זה שכל דבר מקבל השפעה מן דבר שגדול ממנו, כל עולם מן עולם הגבוה ממנו, גם מלאכי מעלה מקבלין דין מין דין. סדר הנפשות בעולם מסודר מן גדולים וקטנים מהם, אין כל ישראל שוים במעלה הגם שכולם נצבים לפני ה' אלקיכם, כמו שנאמר אצל כריתת ברית בערבות מואב אבל גם שמה נמנים עשרה מדריגות מן ראשיכם וכו' עד שואב מימך, כולם נזקקים זה לזה, כולם מקבלים זה מזה, כולם צריכים זה לזה, ובמצב הזה כולם עומדים לפני ה' אלקיכם. הקב"ה משרה שכינתו על הנביא המוכן לזה בזמן שהעולם ראוי לכך, מקדשו בקדושתו עד שיוצא מן גדרי גשמייות בכלל ואז משים דברו בפיו ומשלחו בשליחותו לאמר לבית ישראל ומוזהרים לשמוע אלי. מלך ישראל הוא לב כל ישראל, עבדו נשאלים באורים ותומים ומשיבים לו, על פיו יצאו ועל פיו יבואו. אין כל אחד מישראל מוכן אל בחינה געלית כזאת וא"א שיהיו כל ישראל בהשוואה אחת. גם בביאור תורה"ק אין כל אחד מוכן אל ביורר הלכות התורה והצפונות הגנוזות בה, רק הנפשות הגדולות והגבוהות שבהם בחר ה', לפי סדר הידוע לפני אדון כל הנשמות.

התורה כולה נתבארה בדברי חז"ל בקבלתם איש מפי איש עד משרע"ה ודבריהם המה לנו לתורה שלימה. הביאור אל דברי חז"ל ג"כ אין ביד כל אדם להבין עד תכליתם, רק הגאונים, הראשונים והאחרונים, ביארו לנו דבריהם וז"ל לפרש הפירושים ולהתיר הספיקות בהלכה ברורה ודבריהם מחייבים את כל ישראל להתנהג לפי מה שיאמרו וילמדו אותנו. דור אחד משפיע לדור שאחריו, כן נמסרה התורה ממשנה ליהושע, מן הזקנים לגבאים, מהם לאנשי כנסת הגדולה, מן התנאים הראשונים והתנאים לתנאים האחרונים, מן האמוראים לרבנן סבראי, מן הגאונים לגדולי הפוסקים ומן הראשונים להאחרונים. כל זה נכלל בהמצוה לשמוע אל חכמי התורה, על פי התורה אשר יורוך ועל המשפט אשר יאמרו לך תעשה. כל ישראל נשמעים לחכמים הגדולים שבהם, קבלו הדורות זה מזה ואין כל הדורות שוים במעלה ובכח, כי כן סדר הדורות ההולכים ומתמעטים מן הטעמים הנעלמים מאתנו, ותחמיץ צדיקי קדם רב פעלתא. בדיני התורה עצמם נמצאים ג"כ גבולים כמו עשרה קדושות הנמנים בפרק קמא דמס' כלים הנגבלים בגבוליהם כפי גודל הקדושה אשר עליהם. זאת המצוה שבכל דור ודור הקטנים חייבים לשמוע אל הגדולים, וכן בדור האחרון הזה, אם כי אין נמצא בתוכנו הכח של הפוסקים והצדיקים גבורי עולם, אבל גם אין ביד כל אחד להכריע בכל דבר מדעתו או רצונו, ולא יטוש ה' את עמו, ראה הקב"ה להצדיקים שהם מועטים עמד ושתלם בכל דור ודור.

מפני שהחיוב הזה כ"כ גדול, מפני שזה מן יסודי התורה לשמוע אל החכמים, אל דברי חז"ל, אל הפוסקים, אל הקדושים ואל גדולי עולם, השתמשו בענין הגדול הזה כוחות הרע, בכדי לפשט טומאה הציונות בעולם בכל חלקי כנסת ישראל, כמו שהשתמשו בענין הגדול של ארץ ישראל, בענין של אהבת ישראל, וגם בענין של תכלית המקווה של גאולה העתידה והשלימה. השתמשו בכל ענינים הגבוהים והטעו בהם רבים, בענין הזה של גדולי ישראל הטעו את שארית הפליטה של שומרי תורה ומצוות ולומדי תורה, ומכח הטעות הזה נעברו אל הציונות כולם ביחד עד כמעט לא השאיר פליט ח"ו. בהשימוש הזה, ההעברה להציונות נתהפכה בשטחיות לחיוב, לפעמים קוראים להעברה גם מצוה, אם אינם מדברים מן העברה לציונות אלא מן הדבר המביא לזה, מדברים כמה רק מן המצוה לשמוע אל גדולי ישראל, אבל תכלית ההתעוררות להמצוה הזאת שכ"כ מדובר ממנה בעת הזאת, הוא התכלית האחד, ההכשר להעברה אל הציונות ואל כל המסתעף ממנה, שהמצוה לשמוע אל גדולי ישראל נתעקם אל נתיב הזה ע"י המעבירים, והמשתמשים בו שימוש מלא.

הירידה הגדולה והנוראה של דור האחרון הזה כוללת דברים הרבה, הדור של עקבתא דמשיחא העקב והסוף באילן הנשמות, נבנה מן נפשות קטנות מאד. מאידך גיסא הנסיונות והבלבולים נתגדלו ביותר ודוקא על הדור הקטן הזה נמשכו הצרות כנהר שוטף בתוך ים של הסתות וטומאות גדולות וחזקות. קטנות הדעת השורר, הביא גם סיבוך גדול בהענין של גדולי ישראל ובהחיוב הפשוט והידוע לשמוע בקולם ולקבל את דבריהם. עצם הענין הזה לא נסתבך ולא נשתנה ח"ו כי זה חיוב של תורה, נשתנה רק ההכרה במהות הנכבד הזה של גדול בישראל, ובהמשך הזמן נמשך מזה טעות גדול עם תוצאות מבהילות עד מאד, דהיינו להכיר לגדול בישראל אותן שאין להכיר אותם, תחת היחידים הגבוהים מכל העם שיש להכיר אותם. החילוף הזה הוא תוצאה מן קטנות הנפשות שבדור הזה, כי רק באנשים קצרי הדעת טעות כזה באפשר להמצא, ולא ה' באפשר כזאת בדורות הקודמים. חוץ מן הטעות של ההמון המחליפים, גם זאת לא ה' באפשר בדורות שלפנינו, שאנשים פשוטים מן סוג הרגיל יהי' להם העוז להתייבץ בפני הציבור בתור גדול בישראל, שמחמת העוז הזה יהודים חרדים מביטים עליהם בהערצה, ועל דבריהם כעל הדרכה נכבדת ומכרעת.

גדולי ישראל מן בחינה העליונה של הפוסקים ובעלי רוח"ק נחסלו מאתנו זה זמן רב. הענין הזה הוא מן הנעלמות מאתנו ועונש גדול על חטאינו, מדוע נסתלקו המאורות הגדולים בשעה שכ"כ נחוצים, להאיר בתוך החשיכה הגדולה של אחרית הימים, מדוע הנסיון כ"כ גדול ומכופל, יצא דע"ז כ"כ תקיף והכח לעמוד נגדו כ"כ חלש ללא הארה וללא עזר מן קדושתם של נפשות הגדולות שדבריהם המה גבורי כח המיישרים את האדם כתלם. בעשרות שנים האחרונות, מורגל לכנות לגדול בישראל, את מי שגדול באיזה בחינה בידיעות התורה לומר זאת התורה לרבים, גם להרבנים

המפורסמים בקדושתם ויראתם שרבים יהנו לאורם, ע"פ הדרך שקבלו מאבותיהם מקדושת אור עולם הבעש"ט הק' ותלמידיו הקדושים זי"ע. ירידת הדורות ובפרט דור הקטן הזה מקטין גם גדולי ומנהיגי הדור, דור עם דורשיו מאוחדים זה עם זה ומשתייכים זה עם זה, וכבר אמרו לנו חז"ל לך רד מגדולתך כי שחת עמך, ואפילו גדולת משרע"ה תלוי בגדלותו וקדושתו של ישראל שרק עבורם באה הנבואה לנביאים והגדולה לרוזני ארץ. בדור האחרון הזה הקטן שבכל הדורות, לא רק נתקטנו מנהיגי הדור אלא גם נתמעטו במיעוט עצום במספר, והמכשלה היותר גדולה היא שנתמעטו בעלי הכרה עד שרוב רובם של הדור הזה אינם יודעים להבחין בין גדולי ישראל המתעלים במהותם הנבחרים בהשגחה העליונה להנהגת הדור, ובין אלה שיש רק לטעות בהם ולכנותם בשם גדולים או צדיקים, לפי התנאים המכניסים לטעות הזו. הטעות הזו לכנות בשם גאונים או צדיקים אל מי שאינו בגדר זה, הביא לתוצאות מזיקות ולסכנה גדולה לכל שארית ישראל. הדבר הזה מכאיב ומצער כי סכ"ס הכל, גם הטעות וגם התוצאות מן הטעות הזה, נובע מן יסודות אמיתיים ומשזור מן רצונות טובות וטהורות, מן קדושת התורה והחפץ בשמירתה. הנקראים בעת הזאת בשם של גאונים המה רבנים מפורסמים או מגידי שיעור גפ"ת בישיבה, הנקראים בשם של צדיקים המה הנכדים של צדיקים קדושי עליון זי"ע שמתחברים אליהם הנכדים מן החסידים שהתחברו אל זקניהם הצדיקים זי"ע אז. דבר זה כשהוא לעצמו טוב ונכון, הלא בהכרח שיהיו ישיבות בעולם ויהי' מי שישמיע להם לקח בתורה, כן בודאי טוב שיתקבצו כל אלה המתנהגים עם מנהגים של החסידות אל המורגל בדרך זה, בהתנהגות הפרטיות הקרובה אל לבם. בזמן הרגיל ובתקופה בלתי מיוחדת לא יהי' תועלת בהביקור המדוקדק, לבקר את כל אלה אשר בשם גאונים יקראו אם ראויים המה לשם ותואר זה של גאון, ואם כל אלה אשר בשם צדיקים יקראו יש להם חיבור וצירוף אל הבחינה הזאת של צדיק שכל העולם לא נברא אלא בשבילו. האמת הזה אם הכנויים הללו נכונים או לא, גלוי לשמים, ומעולם לא נמנה אדם בהתמנות הזאת בתור מבקר, לחקור אחרי כל מי שיקרא בשם גאון אם הוא באמת גאון או קרוב לבחינה זאת, ולחקור אחרי כל מי שיקרא בשם צדיק אם זאת שם מושאל או שם עצם. בזמן הזה השונה מן כל הזמנים הביקור הזה מוכרח בהחלט, אי אפשר בלאו הכי, ההתפטרות מן הבקורת הזאת הבלתי נעימה המעוררת רוגז וגם שנאה, מביא היוק מכריע שאין דמיון אליו.

התואר גאון או גדול כשהוא במובן השלם, זה ענין נפרד מבחינת שאר אדם מישראל ונעלה מהשגת יושבי חלד. רבינו סעדי' גאון או רבינו האי גאון לא נכתרו בכתר אחר אלא עם זה של גאון. הפייטנים גדולי עולם צופי המרכבה ומדברים ברוח הקודש, נכתרו בשם זה של גדול כמו ר' שמעון הגדול ר' יצחק הגדול וכו'. תואר צדיק זה ג"כ ענין נשגב, שאחרי ביטול הרע הטבעי, הנפש הכללית הזאת הנבחרת,

תתעלה ותרבה זהרה בגוף המלובשת בו, עד שכל בחינות הרע שנתבטלו יתעלו ויתהפכו לטוב. הקדושה העליונה שורה בנפש הזאת כאשר מתדבקת בקונה תמיד ומרוב הדביקות וההשראה, מדמין צורה ליצורה וצדיק גזור והקב"ה מקיים. הבחינות מתחלקות לפי מצב העולם ולפי ההכנה בנפש ועבודתה, והצדיקים הגבוהים פועלים בתפלתן בבחינות שרים ועבדים כר' חנינה בן דוסא וחוני המעגל, ממשיכים שפע רב להמקושרים אליהם הן בצרכי הגוף והן בצרכי הנפש, כמבואר בדברי חז"ל וכאשר ה' נראה זאת בהדורות בלתי רחוקים כ"כ מאתנו אצל תלמידי הבעש"ט זי"ע ותלמידי תלמידהו. משנתמעטו הדורות הלך והסור, נכתרו בתוארים הללו הנבחרים מעם קדוש שה' בהם מעין הגדולה הזאת באיזה בחינה שתהי', לפי ערך הזמן והנפשות שבדור ההוא כאשר כל בחינות הקדושה מתחלקים למדרגות רבות זו על גב זו אבל נכללות זו בזו, וכל מי שה' בו איזה חלק מן הכתרים הללו ה' נקדש בתוך בני ישראל לכבודו ולשמוע בקולו כיאות למנהיג ישראל, נתקשרו עמו באהבה שהרי כל נפשות ישראל משתוקקות ונמשכות אל מי שהשכינה שרוי' בקרבן.

לא כל הבחינות שוות אפילו בקדמאי דקדמאי שהעולם עומד עליהם, שהרי זה תלוי בהכנה והערך של גדולת הנפש המקבלת ההשראה לפי שורשה העליון, וסדר העולם בכללו של כל דור ודור. משיגי הנבואה היו רק בדור שהנבואה מתגלית בו עד סיום קדושת מקדש ראשון, ארון וכפרת אורים ותומים. בזמן של בית שני שנחסרו ה' דברים גם הנבואה נסתלקה. לא ה' באפשר בדור של אמוראים להשיג מדרגת תנאים ובדור של האחרונים מדרגת קדושת הראשונים. ההכרעה בהלכות התורה היתה ג"כ לפי ערכם של הדורות וגדולי עולם הנמצאים בדורות הללו. בתשובות הגאונים נמצא רק פסקים קצרים ומקורות אחדים לחוק פסקים הללו, דבריהם דברי קבלה ללא צורך לראיות רבות, ופסקים הללו מכריעים בנוגע לגופי התורה במקום כרת ולאין מפורשים. כל דבריהם היא תורה שלימה, הם בטלו את האנושיות בביטול גמור והתורה היתה נקנית להם במ"ח דברים של קנין התורה. גדולת שורש נשמתם היתה גבוהה כ"כ עד שהתורה נתעצמה בהם בקנין עצמי, ודעתם האנושי המלובשת באדם בעוה"ז נהיתה לתורה ממש, וכל ההכרעה באיזה ענין שיהי' היוצאת מדעתם לבד, היא תורה מן השמים כי דעתם אינו עוד אנושי כלל אלא דעת תורה הניתנה לנו מסיני. כן ישנה **הזכי הגדולה הזאת לכנסת ישראל**, שיש בכחם להתעלות במעלה זו כמו שהובטח לנו במתן תורה, ואשא אתכם על כנפי נשרים ואבוא אתכם אלי.

בדורות האחרונים, נמצאים בתשובות הכרעות בדיני התורה, אבל עם פלפול רב וראיות מרובות ואינן סומכים על שיקול דעתם בהכרעתם. משנתמעטו הדורות נתמעטה ההכרעה עוד יותר וסומכין על הפסקים מהדורות הקודמים ואינם אלא מפרשי דבריהם ותורתם. בדורות אחרונים מי שה' בו איזה הארה מן הבחינות הגדולות הללו הנהיג את ישראל המתקרבים אליו ומנהיגם במקל נועם לתורה ועבודה ופרישה מן

מחמדי עוה"ז. הענין הנעלה של התגלות ביאור ובירור בהלכות התורה חסר כבר לנו, וכן העבודה הגבוהה על פי דרכי הגלויים הפנימים של הבעש"ט ותלמידיו זי"ע, נחלשה, נתקטנה וגם כמעט נחסלה, והחסידות אינה אלא קיום מצות התורה במעשה בלבד, חוץ מן איזה ברק קטן לאחדים במספר דורשי ה' בלבבם. עם כל זה גדולי ומנהיגי ישראל, אם כי בסדר הדורות הם בלתי שווים בערכם לדורות הקודמים, אבל לא היו חוץ מן הבחינה הזאת של גדולי ישראל. היו קטנים במדרגתם מן הדורות שקדמו להם אבל היו נכללים במדרגה הזאת של גדולי ישראל, היו גבורים בתורה וקדושה, בטלו את האנושיות לפי ערכם ונתעצמו בקדושת התורה לפי ערך הדור. כל גדולי ישראל באיזה בחינה שיהיו הנם בתוך מסגרת הזאת של ראשי העדה, כי מי שדר אפילו על הגבול ממש הריהו נכלל בתושבי הארץ הזאת שבתוך הגבול, וכל מי שיש בו איזה גדולה ובחינה כללית בנפשו, מתקדש בתורתו ותפלתו, אנו אין לנו אלא להכניע מפניו לנשאו ולכבדו.

כל הענין היסודי הזה ניכר בהכרתם של ישראל. רואים ומרגישים במעשיו וקדושתו ובכח תורתו של האיש הנבחר והמורם מעם, מתקבצים אליו ונוזנים מגדולתו, נהנים ממנו עצה ותושי' והדרכה בצרכי הנפש. ה' הרבה גדולי עולם שלא היתה להם שום משרה או התמנות מיוחדת שזאת תפרסם אותם בעיני הציבור, אבל ישראל בני נביאים מכירים בהם כי המה רבם של ישראל והיו מתקשרים בהם בנימי הלב והנפש וההתקשרות הזאת היתה מעלה אותם מן רהבי עוה"ז, להיותם מתעוררים לתורה ועבודה. היו גדולי ישראל שהעמידו תלמידים רבים והיו מגלים קדושת ה' ותורתו לעם רב מישראל. היו גדולי ישראל שבחינתם היתה לברר הוראה בהלכות התורה, ופסקיהם נתקבלו להלכה למעשה, ומפני זה רבים מישראל היו תלמידיהם כי למדו מהם חלק התורה שביררו להלכה. כל חד וחד לפום שיעורי' דילי' ולפי מקומו בסדר העולם ה' מנהיג ישראל עם קדושתו ותורתו וכוחו הגדול, רק הזכותם הללו העמידו את גדולי ישראל לאורים גדולים, להאיר את דרכם ולכלכל צרכיהם של ישראל.

כו

הענין של גדולי ישראל הוא דבר חדש לגמרי בימינו אלה. ההשמדה הנוראה על רוב בנין של ישראל שומרי תורה, הביאה גם ירידה נוראה בנוגע לאיכות, בעת החורבן בית המקדש שנהרגו ונשחטו רבבות לאין מספר נסתם גם החזון ונסתלקו הרבה זכיות נשגבות. אין לנו עוד הקדושה והלימוד התורה במה שנוגע לכל איש ישראל בפרט ואין לנו גדולי עולם במה שנוגע לכנסת ישראל בדרך כלל. נשאר לנו איזה אחדים ממשיכי שלשלת התורה הקוראים ומעוררים לדרך האמת, אבל אין קולם נשמע ונתקבל באותה בחינה של מנהיגים וגדולי ישראל של דורות הקודמים. חזון משונה עומד לפנינו, כי רוב רובם של אלה הנקראים גאונים או צדיקים אין זאת מחמת זכותם

וגדלותם, ואין השמות הללו מצטרפים ומשתייכים להם בעצמם. התנאים השונים והמשונים השולטים בתקופה המשונה הזאת, ממשיכים השמות הללו של גאונים וצדיקים על איזה רבנים מפורסמים למרות שהמה רחוקים במהותם ואין להם חיבור עם הבחינות הגבוהות הללו. נוסף על זה הוא ההעלם והכיסוי של הטעות הגדול הזה, הנוקב והיורד ללא גבול, כי הריחוק שבין האנשים הנקראים בשמות הללו, ובין מהות האמיתי של גדולי ישראל, בלתי גודע לא להקוראים והמפרסמים אותם בשמות הללו, וגם לא להנקראים בעצמם. הנקראים הולכים וטועים, מחשבים חשבונות של הצדקה על עצמם על מה ובשביל מה אנשים קוראים להם להגאונים בשם גאונים ולצדיקים בשם צדיקים, ואחרי היסוסים קטנים בהמשך זמן קצר, הדבר נקבע כבר אצלם כי הצדק עם הקוראים. הרצון החזק להצדיק את עצמם בעיני עצמם, מוציא אותם מן היושר ומבלבל אותם בלבול גדול. הדמיונות הולכים ומתגברים עליהם לאין תקווה שיכירו בשום פעם את מקומם.

דבר זה כשהוא לעצמו לחשוב על איש פשוט שהוא מן הגדולים והקדושים בישראל אינו עיקר ההיזק בזמן הזה שהרבה הויקות כבר מצוים בו, אם ה' הטעות הזה נוגע רק לעצמם לאישיותם הפרטי בלבד והדמיונות היו נסגרים במסגרת הזאת של הקוראים והנקראים ובלתי נראה זאת החוצה, לא ה' לחץ להודק לשאלה הזאת כלל, ה' כבודם במקומם מונח וכל מי שרוצה להכתירם בהכתר הזה של גדולי ישראל יעשה מה שלבו חפץ. בהתנאים הבלתי שכיחים שאנו חיים בהם יש בהגזמה הזאת סכנה גדולה שא"א לעבור עליה, כי מפני הטעות הזה המה הנקראים גדולים, אומרים דברים מהופכים ומשמיעים אותם לרבים, השומעים הרבים מקשיבים לאותם דברים, כעל דברים הנאמרים מן גדולי ישראל, כפסק הלכה של גדולים ורוה"ק של צדיקים, ובוה גדלה הסכנה להקוראים וגם להנקראים בעצמם כי לחשוב על דברים הללו ביחוד, הנאמרים מאנשים פשוטים בתור דברים הנאמרים מן גדולי ישראל, גורם היזק וחורבן שאין דוגמתו. הניגוד העיקרי אינו להגזמות של המגזימים אלא לתוצאות של ההגזמות הללו והתקלות המאד גדולות שנשתלשלו מענין הנכאב הזה.

ההמשכה אחרי הדברים הנשמעים מן הנקראים גדולי ישראל מיוסדת על בחינת אמונה והתבטלות, ללא דרישת שום טעם והבנה גם בדברים המיוחדים הללו הנוגעים לשאלה הכוללת של ציונות ומדינה העומדת כ"כ על הפרק ללא הפסק. בחינת אמונה הזאת פועלת ביותר אצל הציבור החרדי הקרובים אל נכדי הצדיקים הקדושים זי"ע תלמידי הבעש"ט זי"ע. הצדיקים הקדושים היו כ"כ גבוהים ומעניקי חמה בקומתם עד שכל דבריהם היו רק גלויים מעולם העליון, שהרי כל ענין חסידות הבעש"ט ה' מן עולם התיקון שאין שכל אדם מגיע לזה רק לאלה דעיילי ונפקי מן לבושי הנפש וחומר הגשמי, ורק נשמות כלליות הגבוהות השיגו פנימיות העבודה הגדולה הזאת כמבואר בסה"ק. אל הנפשות של רבים הגיע רק חלק קטן מן העבודה הזאת אבל התדבקותם

והתקרבותם של הצדיקים הגבוהים זי"ע וקבלת דבריהם באמונה יתירה, העלה אותם להתקשר בשורשם להתקדש בקדושתם כל אחד לפום מדריגתו בעבודה המגיעה להם לפי זכותם. אמונת צדיקים היתה האזהרה המפורסמת וההכנה למי שנשאו לבו להתקרב אל האור הגדול הזה, להדבק בת"ח אמיתיים ולהתאבק בעפר רגליהם ולהיות שותה בצמא את דבריהם.

בזמן הזה נתפרש ונתבאר הענין של אמונת צדיקים באופן חדש עד שאין רק להאמין באמונה להדברים הנאמרים מן צדיקים קדושי עליון, אלא ענין אחר נוסף בזה כלומר, להאמין באמונה פשוטה ויתרה על הנכדים שהמה צדיקים, אפילו ללא ראיות איזה דבר בהם שישום אותם באיזה בחינה של מדריגה הזאת, אבל יש להאמין באמונה שהמה צדיקים כי ענין של אמונת צדיקים מפורסם כ"כ בעולם. הרגש הלבבי מושך ג"כ אל הדבר הזה, החסידים בימים הראשונים שהיו קרובים לקדושי עליון זי"ע בהתקשרות הנפש מופלאה, חבבו והוקירו את בניהם גם את בני בניהם דורות הרבה, שגם זה מן הנכון לכבד את בנן של קדושים שזכות אבותם עמם. כן מסרו ההנהגה לבניהם ולבני בניהם הגדולים והראויים לכך, כי זה מן משפט תוה"ק שבנו של מלך וכהן גדול ממלאים מקומו, ובגדי קודש אשר לאהרן יהיו לבניו אחריו וכו' וכן בכל התמנות וגדולה בנו קודם לכל אדם, בזמן שבא בגדולה אחריו כמבואר ביומא ע"ב: וכתובות ק"ג: וברמב"ם הל' כלי המקדש פ"ד שצריך שיהי' ממלא מקום אביו בחכמה או ביראה ע"ש.

כן ה' נמשך הדבר הזה באיזה דורות בנוגע להתמנות להנהגה בצרכי הנפש בן אחר בן, כי גם הקדושה וההכנה מתולדה לקדושה יתירה, נמסרו מהאבות לבנים שהרי האב מוריש לבנו הכה וההכנות בנפש כמבואר בדברי חז"ל. אולם לא ה' זאת דבר כללי, ובתנאים ואמוראים מצינו הרבה שבניהן לא מלאו מקום אבותיהן, כהנים גדולים רובם לא היו מבניהן של כהנים גדולים, ובתלמידי הבעש"ט בדורות הקודמים רובם היו תלמידים בלבד שאליהם נמשכו העדה לדרוש בדבר ה'. כן ה' בתלמידי הבעש"ט זי"ע, תלמידי המגיד הגדול ממעזריטש, תלמידי רבינו הקדוש מוויטעבסק, תלמידי רבינו הנועם אלימלך, תלמידי רבינו החוזה מלובלין והרבה צדיקים הקדושים מדורות שאחריהן זי"ע ועכ"פ.

כל הופעה ממעל היא רק לזמן, המשכן שעשה משה עמד רק לזמן ואח"כ נגנו, משכן שילה, מקדש ראשון, מקדש שני, הנבואה, התנאים, אמוראים, הגאונים, הראשונים, והפוסקים האחרונים. כל הבחינות של התגלות מן ימות בריאת העולם עד תיקון השלם ניתנו לזמן מה ואח"כ מתכסים מן העולם הזה, כי הזמן ג"כ נברא עם הבריאה הכללית עד עת התגלות הנצחיות שאז כל המשך הזמן יהי' בטל אליו. גילוי העבודה הגבוה בפנימית ע"י הבעש"ט זי"ע ה' מן הגלויים והופעות עליונים שנמשך ג"כ רק לזמן, צדיקים הק' אמרו שהי' זאת לזמן מאה וחמישים שנה, אח"כ נשאר רק

הרשימות בבחינות שונות. אין המכוון כאן לכתוב דברים הנמצאים בספרים הק', אבל בהכרח לבאר הענין במה שנוגע להתפשטות הציונות ר"ל על כל ישראל, ואין יהודים חרדים תמימי דרך נמשכו לזה ברצונם וגם מפאת טעותים רבים. טעות בהציונות עצמה וטעות באלה שמפרסמים טעות הוה, וסכ"ס משוור בזה יקרתן של ישראל וטובת לבם, נאמנותם היתירה, והמשכתן אחרי קדושי עליון זי"ע.

הדורות היו הלך וחסור והנהגה נמסרה לבניהן של צדיקים שה' בהם הקדושה או עכ"פ הרושם של קדושה שקבלו מאבותיהם הק', וכמעט לא ה' בנמצא עוד למסור ההנהגה לתלמידים הגדולים במעלה. כן ה' הענין בהדורות הקרובים אל דור הזה, ומן זה נשתררב ונשתלשל הדבר להושיב בראש העדה אלה שאין עמהם אלא זכות של הנכדית לבד, דהיינו שהם מן גזע זו או אחרת והם נכדים מן צדיקים זי"ע. העבודה הגבוהה ע"פ דרך הבעש"ט זי"ע נגנזה מן המון בית ישראל, חוץ מן היחידים שבדור זעיר שם זעיר שם, נתמעטו הלבבות ונחסרה ההכרה וההבחנה אפילו להכיר עם מי נשאר עכ"פ הרושם הזה ועם מי לא נמצא זאת לגמרי. חסרון ההכרה הביא גם לזאת, שעל הנכדים היורשים הציבור מדברים עליהם עם אותן הלשונות והכתרות שנאמרו על צדיקים הגדולים, ההוקרה המופרזת הזאת מסתמכת על ענין אמונה, להאמין בהנכדים שהן המה צדיקים, בל להסתפק בהם שום ספיקות. הנכדים היורשים. האדמו"רים, מחזקים הטעות הזו, מפני שכבר המה בעצמם יש להם האמונה אמונת צדיקים על עצמם, חושבים שכן זאת האמת ומפעם לפעם מדברים מן הענין הגדול הזה של אמונת צדיקים, ובאם מרגישים איזה חשש ספק בגדלותם מן מי שהוא, מדברים מן הענין הזה כמעט בתמידות ללא הפסק, בכדי להחזיק את מעמדם המתחיל להתרופף ולבטל כל מחשבות וזרות המתקבצים סביבם. הדברים פועלים ומשפיעים, כיון שסכ"ס הטעות הזו נמשך מן האמת של תוה"ק למנות לגדולה את בניהם של הגדולים והקדושים שכן זאת הלכה, והרי גם זה אמת שהם בניהם של הגדולים, ואם כי אין ממלאים מקום אבותיהם ואבות אבותיהם בחכמה או ביראה, הרי גם הממנים אותם חסרים ההכרה בענין זה. בדור הזה אין חכמה ואין תורה באותה המידה שתאפשר להכיר פנימית וקדושה, מכירים רק את דבר זה של תולדה וגזע שאין להכחיש במציאות, והרי האדמו"ר הזה נין ונכד ממשפחת של צדיק זה והאדמו"ר האחר נין ונכד למשפחה אחרת, אג"מ משתייך לשלשת צדיקים הזאת ואג"מ משתייך לשלשת צדיקים אחרת, חוץ מזה אין בכוחם של אנשי דורנו להבחין ואין ברצונם לעשות זאת. לפנינו מצב מאד מסובך ומסוכן. האדמו"רים היורשים משמיעים דברים שהם רוצים להשמיע, הדברים שהשומעים רוצים לשמוע, הדברים שהעיתונים כותבים ושואשים פשוטים ורגילים מחשבים, ועל הכל נמשך הענין של אמונה, אמונת צדיקים אמונת חכמים, אין להרהר אחריהם וכו', וכל שאר הלשונות המשמשים לסבב כחומה את הירידה והחילוף. מפרסמים ההילוך אל הציונות בנתיבות ושבילים שונים, שכולם

מוליכים אל מטרה אחת אל התכללות בענין הציונות והמדינה וכל המסתעף ממנה. אם כי אין הציבור של הנקראים הסידים מכריע כ"כ כמו שה' קודם ההשמדה הנוראה הי"ד, אבל גם ציבור החרדי בכלל נתקטן מאד במספר ובהציבור המצומצם הזה, האדמו"רים היחידים הנמשכים אחרי ההסתה של אגודת ישראל, האדמו"רים הללו מכריעים ומוסיפים לבלבל הדעות של הנשואים ביהדותם, ובעיקר מפני שהיורשים הללו מסובבים עם אמונה, הדבר הכי נחוץ להאגודאים בעת הפכם יום ללילה ובעת שמשמשי עבודה זרה הללו פועלים את פעולתם. אין להקשות עוד קושיות ואין לספק עוד בספיקות, כי האמונה בצדיקים שוללת את כל השגה והבנה, זה למעלה מן כל שכל ותפיסת יד אנוש.

הצעירים הנמשכים אחרי האדמו"רים היורשים, אצלם מתוסף לחץ לבבי עבור המשכה זו. החולשה הנפשית מביא גם בדידות והגדלת הצמאון לחברותא, ואין באפשר להקטין הדרישה והתביעה הגדולה הזאת, שהיא בכדי לברוח באיזה אופן מן המרירות והעצבות. רק לימוד תוה"ק בהתמדה והשקעה, משמחת נפש ופקודי ה' ישרים משמחי לב, אבל נחוץ לצרף ללימוד התורה גם עבודת הלב התמימה עם שפלות רוח אמיני. רק אז אין האדם מבקש הרבה מן חיי עוה"ז הגופניות וגם לא התפשטות הישות הלבבית, ואינו נפגע אם אינו משיגם במידה גדושה. אינו מתעצב ואינו מרגיש העדר וריקנות בהחיים אשר אתו שיה' נלחץ לבקש תחליף לזה בשעשועים חלושים ועוברים כמו רגע. הצדיקים הקדושים שטהרו לבם מכל רע, יש להם גם עונג רב בחיי חיותם בעוה"ז ומתענגים בתענוגים רוחניים מן תורתם ועבודתם שאין דוגמתם בתענוגי עוה"ז, אבל גם לכל איש ישראל ישנה האפשרות לקבל שמחה ואומץ הנפש מן לימוד תוה"ק בהתמדה בטוהרת הלב, בהתמעטות הרע הבולט. כמבואר כל זאת בדברי חז"ל, וה' עוז לעמו יתן התורה שנקראת עוז, ואז ישנה הברכה של שלום והשקט בנפש לאין מפריע. שפלות הדור הזה הביא גם מיעוט התמדה בלימוד התורה ועבודה שבלב זו תפלה. הדברים תלויים ומקושרים זה עם זה, בזמן שישנה התגברות הקדושה בעולם יש ג"כ לימוד התורה ועסק העבודה, זה מביא עוז והתעצמות בנפש להפרש מן מחמדי עוה"ז והתמעטות הדכאון מן העדר השגתם. בזמן התמעטות של הקדושה בעולם גם לימוד התורה נתמעט כי זה עיקר הקדושה בעולם. לעומת זה עצמו גברו כוחות הרע והטומאה, מלאו עולם ומלואו, התפשטו והקיפו כל נפש ונפש, הלב הבשרי רוצה במחמדי העולם במידה היותר אפשרית, ריקנות ומרירות יתירה נרגשים באופן חזק, משתוקקים לאיזה חברותא להכלל עמהם, או למצוא איזה איש שיקרב אותם וידבר על לבבם. שמחים בעת שמוצאים איזה איש הספון בעיניהם, הנותן להם התקרבות הזאת שזורה עם איזה כבוד והתנשאות, איזה חנופה עם התפארות נגד בני אדם, גדול הצורך הזה לכל אדם בכלל ועוד יותר נחוץ לצעירים בפרט.

לב הצעיר המלא רגשים חמים מתפרץ לפעמים על גדותיו, הנפש בטבעה מבקשת

עונג ובהכרח שהדרישה הזאת תתמלא. כן איתא בסה"ק אזהרה על לימוד התורה ועסק העבודה בשמחה כי באם לא יהי' להנפש העונג ממקור הקדושה, בהכרח שתבקש לה עונג ממקור אחר. הירידה הגדולה של דור הקטן הזה, החוסר של שמחה ועונג מן תורה ועבודה והתרוקנות הנפש מן עוז הנצח, הריקנות הזאת בלב הגדילה הנחיצות של מה שנקרא חסידות בזמן הזה. בו בהרבי מוצאים קורת רוח לפעמים, מתענגים מן הכבוד והתפארות הנקרא התקרבות המתבטא בנתינת שיריים או בשיחה מיוחדת עם צעיר זה או אחר. בודאי ישנו הענין של שיריים אצל צדיקים קדושי עליון, שאכילתם עבודתם לצורך גבוה וכל המאכל נתקדש על ידם, המאכל הזה מביא קדושה לכל הטועם ממנו דוגמת אכילת קדשים המקדשים ומטהרים את אוכליהם. כעת נתהווה ענין הגבוה הזה אמצעי להנחיצות של כבוד, לצרכי חנופה של הרבי הנותן ולצרכי התפארות של הנלחצים המקבלים. הרבי יודע את תכנית הזאת בדיוק למי ליתן היום ולמי למחר, לפעמים להפסיק הנתינות בכדי שאח"כ תהי' זאת יותר חשוב בעיני המקבל. יודעים המה עם מי לשוחח היום ומתי להפסיק השיחות הללו, למדו זאת במשך השנים בעת עוסקם בדברים הללו, בחשבון מדוקדק, ביוזעם שזה העיקר מה שיש בידם מן ענין החסידות, ואלה המה היסודות של כסאות ממלכתם.

ישנם עוד דברים הלוחצים בנפש הצעירים, ישנם שאלות בעיני שידוכים שאין יכולים לתת עצות בנוגע לענין הכללי הזה, הרבי נותן עצות הרבי יודע איך לדבר ולהשתמש שימוש מלא בלחצות הללו. כל הדברים יורדים למעמקי הלב בענינים המרים האלה שכן הענין הזה מכיל בתכליתית את המחשבה וההרגש. הרבי מדבר בענינים הללו והצעירים מתנחמים בראותם שישנו מי שמבין אותם ומצוקותיהם. הרבי מעורר יראת הכבוד שהרי הוא לבוש במלבושים המיוחדים לצדיקים, הפאות והזקן מוגדלים כל צרכן, לוקח פתקאות ומביט בהם, אומר תורה ונותן עצות וגם ברכות. מתנהג במנהגי אבותיו ואצלו משוררים הניגונים באופן המתקבלים, המעוררים רגשים לבביים של חיצונית לב הבשרי, והניגונים נותנים מקום להתעמק ברגשי המרירות והדכאון הדופקים והתובעים. החסידים אינם יודעים יותר ואינם צריכים יותר, ומדוע להרשות לחשוב מחשבה של איזה ספק שהרבי אינו צדיק וקדוש, כיון שצריכים כ"כ למי שהוא להפקיע הלחץ, ולמי שהוא לתלות בו ולהתחבר אליו בעת עניותם ודחקותם של הלב והנפש ביחד.

לא לבד הצעירים אלא גם הבאים בשנים נתבעים על זה. זכרון החיים שעברו, סיפורי מעשיות של זקניהם ואבותיהם על זקני הנכדים הללו, הפחד להשאר בודד ולעזוב המכירים וכו', הנחיצות להיות בין חברותא, החשק לשוחח שיחה יתירה, והלחץ של דכאון הלב, מובילים להסכים על הנכד היורש, שהוא אדמו"ר וצדיק אפילו במקרה שאיזה ספיקות מתעוררים בזה מפעם לפעם. הנחיצות להרבי הוא מטעם הומית לב בשר, ואין בנחיצות הזאת שום צירוף לענין של תורה ועבודה, כי התורות

ששומעים מהרבי יכולים להשמע מן איש אחר המורגל מעט בספרי חסידות ומבלה איזה שעות להעתיק הדברים ולחזור עליהם כמו שהרבי בעצמו עושה. אינם רוצים לידע ומכריחים את עצמם שלא לידע כי כל העצות של הרבי, איש אחר שאינו נכד ג"כ ביכולתו ליעץ או אפשר בעצה יותר הגונה ונכונה, איש אחר שאינו יורש יכול ג"כ לשורר את הניגונים ולחלק את הפשטידה בסדר הנחוץ, בודאי הגבאי השנון והמורגל יכול לעשות אומנות זו ללא היסוס כלל. החסידים אינם רוצים לחשוב מחשבות כאלה, כיון שהמחשבות הללו יבלבל אותם ויגרעו כל הנוחיות שמקבלים מן הרבי שלהם, המה רוצים דוקא בעינים סגורות ובמסוה שתכסה את כל הראש בבת אחת, ואם כי לבם בל עמם מפני שסכ"ס רואים המה נגד רצונם, אבל רוצים המה בחזקה שהכבוד, וההתקרבות יהי' דוקא דבר גדול הבא מן אדם גדול, מן האדמו"ר הממלא מקום אבותיו, מן הצדיק הממשיך השלשלת וכל אחד רוצה בשלו, גור, ווישוגיץ, ליבאוויטש, ועוד איזה מן השמות של עירות קטנות בפולני' וברוסלאנד, שבאיזה פעם ערים הקטנים הללו היו לשם ולתפארת בישראל, משם יצאה האורה, הקדושה וגילוי העבודה הטהורה, שמה ישבו קדושי עליון רועי ישראל זי"ע, המקומות הללו נשארו חקוקים בזכרון שאין באפשר לשום שכחה להשכיחם.

הי' זאת לנכון להושיב בראש חברת הציבור המתנהגים במנהגים המקובלים להם. הי' זאת ג"כ מן הנכון שראש החברא יהי' בנן של צדיקים וקדושים מפני כבוד אבותיו ז"ל, תהי' זאת ג"כ מצוה לפרנסם ולכבדם עם כל היקר. כל זמן שהנכדים הללו יהיו בהבחינה הראוי' להם, להזהיר על לימוד התורה, להזהיר על הנהגות המקובלות, להזכיר על העיון בסה"ק ולהתנהג בדרכי הקדוש, היו הנכדים מביאים ברכה להציבור הקרובים אליהם הן בלימוד התורה והן בהתעוררות לדרכי הקדושה המוזכרים בסה"ק. אבל לא רצו באופן זה הציבור חלושי הלב המתפחדים לפגוע באישיותם של הנכדים ובעיקר לא רצו בזה הנכדים עצמם. רצו דוקא ברבי מלא, עם כל הענינים של צדיקי קדושי עליון שאין להם להנכדים שום אחיזה בהם. אין כ"כ מזיק אם מביטים באיזה נייר או מחלקים איזה מיני מאכל, אבל הענין של פתקאות ולפעול ישועות, בלבב את כולם, התפשט הרצון של התכבדות באופן ניכר וגם התפשט הטעות אצל המכבדים באופן עוד יותר גדול כי בהמשך הזמן נמשכו להכיר בהם בהנכדים בהכרח, שהביאה להתכללות בציונות ובמדינתם, שכל זה השתלשל מן ההכרח הבלתי מוצדקת באין יסוד כלל.

החסידים מצאו להם איזה מעשיות שיצדיקו את הכתרת הנכד היורש לרבי עם פתקאות וחלוקת שיריים להעמיד אותו בשורה אחת עם צדיקים וקדושים, מצאו להם איזה פתגמים חסידיים שיעזרו ג"כ להצדקה הזאת. גם ובעיקר לא רצו החסידים לחשוב שאין להם רבי גדול כאשר נמצא אצל חסידות אחרת, תהי' זאת לפחיתות הכבוד עבורם ולזול בהשרשרת של החסידות שלהם וכבר א"א לזלזל בצדיקים הקדמונים וצ"ל

בשעה שהיורש שלהם אינו בגדולה הנכונה. האחדים בני דעת שלא הי' רוצים להסכים שאיש פשוט ורגיל יתכתר בתור רבי וצדיק, לא הי' באפשר להם להמשיך זמן ארך בהביטול להצדיק החדש הנתחדש, קשה עליהם להיות מבודד, להיות נפרד מהחברותא, לעמוד על דעת עצמם נגד החולשות השונות הסיבבים אותם. היורש המוכתר בראותו כי כולם מודים בו ומראים לו התכבדות, מתחיל להיות בטוח בעצמו, כל המעשיות והפתגמים שהחסידיים משתמשים בהם, היורש משתמש בהם עוד יותר, מתחיל להיות מרוגע, מסביר לעצמו שבזמן שציבור של יהודים אומרים עליו שהוא רבי מן הסתם כן הוא, מתחיל לנהוג נשיאותו ברמה, מאמין הוא כבר בעצמו, פוסק מלהיות רק יורש אלא יש לו זכותים גם משלו, רואה זאת בעליל ואין מי שיכחיש לו ויאמר לו אחרת.

כז

התחליף של יורשי הצדיקים שנקראים בשם צדיקים עצמם, אינו מוגבל לשומרי תורה הנקראים בשם חסידים, תחליף כעין זה הופיע בהמושג של גאונים אצל שאר שומרי ולומדי תורה, בעת אשר השם הזה של גאון וגדול נתפזר על הרבה רבנים שאין הכתר הזה הולמם כלל. בודאי מחויב כל אדם מישראל לכבד לומדי תורה ומגידי שיעור בגפ"ת, אפילו את הרבנים הבקאים בהלכה באופן הרגיל, ובפרט להרבנים שיש להם בקיאות בתורה במידה עודפת. בזמן הזה הכותרת של הרב הגאון אינה עושה רושם כלל כי כבר נעשית זאת לשיגרא ודבר יום יומי. בעת הזאת של הגדלת הנסיון האחרון, התואר של גאון, גדול, ר"מ וכדומה קמו לתחי', נתנפח בהתוארים הללו רוח חדש, ואותם הצריכים לכך ביארו את התוארים הללו בביאור מלא, בכדי שהללו הנקראים בשם של גאון ישפיעו ההשפעה השייכת לגאון, וכל אותם הנכללים בהתואר של גדול יהי' בדבריהם הכח של גדולי ישראל האמיתיים. כל המילוי החדש הזה בשמות הללו של גאון או גדול, שהשמות הללו היו כמעט מתרוקנים מן כל כוונה, הי' רק למטרה הכוללת והתוצאות העומדות נגד עינינו, המילוי הזה נתהווה ע"י תעמולה גדולה בכדי להיות לעזר ולסעד, להכניס ולהכלל הרבה מן לומדי תורה אל חיק הציונות והכרה במדינתם.

עצם הקדושה בנפש ישראל זה תורה, רק זאת התורה היתה הזכות של כל גדולי ומנהיגי ישראל מיום מתן תורה עד היום הזה. אמנם, אין זאת אומרת שכל מי שיש לו איזה ידיעות בתורה או מגיד שיעור בגפ"ת לצעירים, הוא בגדר זה שדבריו מהייבים ומכריעים, אפילו למדן, ורב חריף ובקי יהי' נכלל בהענין הגבוה של גדול בישראל, דבר זה תלוי בכמות ואיכות הידיעות, ההכנות בנפש, הקדושה יתירה שבה מתעצמת התורה בנפש עם המ"ח דברים שהתורה נקנית בהם. לומדים כהללו שכעת נקראים בהתאורים של גאון וגדול, היו רבים לפני איזה עשרות שנים, ולא עלה עליהם שום

חשש לכנותם בכנויים הללו. הי' להם להמזרחי הקודמת הרבה רבנים בפולני, שידיעתם ובקיאתם בתורה עלה פי כמה, מן אותן הרבנים המצטרפים כהיום להאירגון הנקרא בשם „מועצת גדולי התורה“, ולא עלה על הדעת לשמוע אליהם. נוסף על כל זה היא העובדה המעידה, כי רוב רובם של חברי מועצת גדולי התורה האגודאית, אין ידיעתם בתורה מקפת באופן שיש למנותם בין הלומדים הבקאים, שבא עליהם שם גדול בישראל אפילו בגדר מושאל בלבד.

הענין הזה של ציונות והודאה במדינה הציונית, אין למצוא בפוסקים מפורש לאיסור באופן שכל מי שהוא בגדר למדן או מעט בקי ומגיד שיעור, יש באפשר לראות דברים מפורשים או שיש באפשר לאחר להראות לו דברים מפורשים הללו ולברר לו טעותו. הדברים הללו אם כי המה עיקריים ביסודות האמונה ויסודות כל יהדות כולה, תלויים באבנתא דליבא והרגש עמוק בנפש ולראות הדברים כמו שהם. או עכ"פ בביטול אחרי דברי גדולי ישראל האמיתיים שהיו בעולם בעת הופעת הכפירה והטומאה הציונית, ואמרו המה ז"ל דברים מפורשים וברורים בענין הציונות הזאת. אדם מישראל שאינו משוחד ואין לו נגיעה להמשך אחרי זרם הזמן, באפשר לו לראות הדברים ולמשמש בידים, כל מי שהוא מן שומרי תורה וחרד לדבר הי' באפשר לו לפרוש מן ברק הצלחת הציונות המסמית העיניים. לא כן מי שהוא תחת השפעת הגדולים השונים, הם מוסרים לו שערי היתר על הציונות הטמאה הזאת וביחד עם הזרם החזק והסוער, שערי היתר הללו, מתקבלים ונפתחים לרחבה ושומרי תורה נכנסים בהם ויורדים בירידתם עד קצה האחרון.

הגדולים בעצמם כיון שכבר נסמכו בסמיכה זו של גדולים מן העתונים ומן המון שומרי תורה הנמשכים אחריהם, מבינים באבנתא דלבא את ההבנה הנחוצה לעמידתם להמשך אחרי זרם הזמן ואחרי ההתכבדות שהמשכה זו מביאה להם. הסתירות של דברי גדולי ישראל האמיתיים בהתנגדותם לציונות, באפשר להם לתרץ בתירוצים שונים וקורי עכביש נעשו לקורות בית הבד כיון שהמה כבר גדולים, ומשפטם ודעתם היא זו של גדולי ישראל. ההמון שומרי תורה סומכים עליהם וגם המה הגדולים סומכים על עצמם להחזיק התירוצים הריקים הללו ולעשות אותם כהכרעה ברורה, כיון שהמה הגדולים מתקבלים כגדולים על לב הקהל וא"כ הרי דעתם והבנת לבבם, דעת של גדולי ישראל. המה משפיעים על אחרים ועוד יותר נשפעים מהם, באמצעות תנאי הזמן המושכים והמבלבלים ויצרא דע"ז ההולך ומתפשט. א"א לומר על דין מפורש בתורה להיפך ח"ו, אבל אפשר ואפשר להלך במהלך זה של גטי' מן האמת אפילו בדברים הנוגעים בשרשי השרשים, בעיקרי האמונה, כיון שהם דברים שבלב והלב נמשך ונתפתח מן המון מים הזדונים שהפיצו עולם ומלואו. בהצטדקאות של אנשים פשוטים שאין בלבם אלא רצונות פשוטים, ונסמכים על רצונות ומחשבות הללו כיון שהם גדולי ישראל.

הנכדים היורשים, הנקראים כהיום בשם של צדיקים, אין להם רק המלבושים שלבשו בהם אבותיהם ו"ל והשמות של הערים בפולג' שהם נקראים עליהם. הרבנים והמגידי שיעור המכונים כהיום בשם גאונים אין ידיעתם בתורה מקפת וגם בודאי אינו מהפכת את עצמותם של אדם פשוט, ולמרות ידיעות התורה שיש להם באיזה מידה, נשארים המה אנשים רגילים וכמו כל העולם כולו, מחשבים גם המה באותן המחשבות, ומרגישים באותן ההרגשות ששאר אנשים פשוטים מחשבים ומרגישים בהם. נכון, כי אין לעורר על מי שמכבדם יותר מן הראוי להם ואין לחלוק על מי שרוצה לקרוא להם בהשמות הנשמעים כמו גאון, גאון הגדול וגאון העצום וכהנה, אין זאת מפריע כלל, ואין להתאמץ להסיר הכתרים הללו מעל ראשם. אמנם דבר אחד נתהווה בזמן אחרית ימי עולם הללו הדבר שעומד על הפרק כל שעה ושעה, בהצטרף הענין הזה אל ההגזמות וההפלגות על מגידי שיעור והרבנים המפורסמים, דבר חדש נתהווה מן ההגזמות וההפלגות הללו, הדבר הזה הוא למכשלה גדולה ואפשר המכשלה היותר גדולה והיותר עיקרית, במה שנוגע להתפשטות כפירה ציונית בתוך שארית ישראל שומרי תורה ומצוה.

האנשים הפשוטים והגסים המזכירים והלבירים השונים, שירשו את השם של אגודת ישראל הפצים כמו שאר אנשים ממין זה, בכבוד וממון. חילוק גדול יש אמנם באופן ההישג של כבוד וממון לשאר בני אדם חומריים, מן אופן ההישג של כבוד וממון להאנשים הללו שירשו את השם של אגודת ישראל. בזמן ששאר בני אדם משיגים מקצת מן תאוותיהם ע"י אמצעים חומריים, כמו מסחר וכדומה, הגסים הללו שירשו את השם של אגודת ישראל משיגים חלקם בכבוד וממון ע"י אלו העניגים שאגודת ישראל נוצרה עבורם. הללו אינם משתמשים להשגת מאויהם באמצעים חומריים אלא באמצעים נפשיים, המה מצילים את התורה, המה מייצרים בתי חינוך, המה מיישרים את הדעות, המה לוחמים עבור הדת, ורק מן מלחמה עבור הדת והמסתעף מזה, השיגו המזכירים והיו"ר את כבודם וממנם לפעמים במידה ממוצעת ולפעמים גם במידה גדולה, העולה פי כמה על הכבוד וממון שהשיגו שאר אנשים בעולם ע"י אמצעים והשתדלות אנושי. בכדי לרכוש הכבוד והממון שהרכישו החליטו המנהיגים של אגודת ישראל הללו, שזאת רק באפשר לרכוש מן התחברות והתבוללות בהציונות ומדינתם. לא טעו המנהיגים בהשערה הזאת כי זאת המציאות, נוסף על ההמשכה הכללית המושכת אחרי ברכ הצלחתם של הציונים שגם המנהיגים של אגודת ישראל נמשכו ונתרוצצו עמה, כמו כל המון כולו ככל הרחוב וככל העיתונאים. ההתבוללות עם הציונים והמדינה של המנהיגים לבדם, בלתי פועלת כלל, הציונים אין להם הערצה עבור אישיים הללו באשר הם לבדם, בהכרח ה' לפניהם למשוך הציבור עמם, בכדי להשיג הקולות בעת הבחירות, המה צריכים להראות כי המה באי כח של הציבור שומרי תורה.

נחוצים גם המה להצדקה להצדיק את עמידתם זו של התבוללות בציונות בעיני הציבור של שומרי תורה, שעד כה שמעו רק התנגדות לציונים וציונות, מן אותה אגודת ישראל שנתהוית כרגע הגשר המעביר את שומרי תורה שמה. צריכים להצדיק עמידתם של התבוללות גם בעיני עצמם בכדי שיהיו שרים בממשלה ונציגים בכנסת בשביעת רצון גמורה בכדי להסיר כל הספיקות, בכדי לתרץ כל הקושיות, בכדי להשתיק כל מעורר ומבקר על העמידה החדשה הזאת, חידשו באה"ק הענין של מועצת גדולי התורה, שהיתה קיימת בפולג' גם קודם פרוץ המלחמה העולמית האחרונה. המועצה המחודשת הזאת שימשה אל המנהיגים שירשו את השם של אגודת ישראל, בשימוש מלא ומספיק, הנכדים והמגידי שיעור והרבנים המהוים את המועצה, בידיעתם או אולי שלא בידיעתם הסירו כל הקושיות מעל המנהיגים של האגודה, אבל גם עזרו להשלים את התפשטות הציונות בתוך יהודים שומרי תורה שהיו מובדלים עד הנה מן הכפירה הכללית הזאת. המה המועצה לא עקבו בעד הזרם הכללי אלא עזרו לזרם הרחוב ביושר ובעקיפין, עם כוחם המצומצם גרמו שהציונות עם המדינה שלהם נהיתה לענין של עם ישראל כולו, דבר של ודאי וקביעות. המועצה הכשירו המעבר שעליו עברו שארית ישראל שומרי תורה אל טומאה הציונית עם כל הפגמים המסתעפים מן ההעברה הזאת במעשה וגם במחשבה.

מועצת גדולי התורה של האגודה, איננה שונה בענינה מן כל השאר המתרחש בזמנינו, חיים אנו בתקופה של שמות, שמות שונות שכל אחד קורא את כל דבר הנראה בעיניו בהשם שיחפוץ בו. מדינת הכפירה נקראת בשם של מדינת ישראל למרות ההיפוך המוחלט שבין הציונות ובין ישראל, קומץ קטן של בוגדים ומחריבים נקראים בשם אגודת ישראל למרות ההיפוך המוחלט שבין שאיפתם ובין רצונם של גדולי ישראל שהסכימו על התיסדותה של אגודת ישראל. השם של מועצת גדולי התורה הולך בתלם אחד עם שאר השמות כי אין במועצה הזאת אלא השם בלבד. אלה דמתקריין גדולי ישראל אינם מייצעים אל מנהיגי האגודה אלא לוקחים עצה מהם, אינם מנהיגים אותם אלא מתנהגים על ידיהם, אינם אומרים שום דבר בעצמם אלא רק מסכימים עם הדברים הנאמרים כבר מן אלה שכביכול שואלים מהם. הסכמותיהם של הגדולים אינם לטובת חיוזק הדת אלא לטובת חיוזק מנהיגי האגודה, אינם מתנגדים לציונות אלא מפיצים אותה, לא עזרו לשמור על שארית הנשארה אלא נתנו יד למתחסים ומחריבים, להטעות ולבלבל באותן הבלבולים ובאותן הטעותות שהם הגדולים בעצמם מבלבלים בהם.

רוב רובם של חברי מועצה האגודאית הזאת, המה הרבנים והנכדים היורשים, שבזמן הרגיל לא עלה על דעת מי שהוא שיחוש עליהם באיזה חשש שהם גדולי התורה, גאונים, צדיקים, או שאר שמות המצלצלים ומטילים אימה שהם נקראים בהם. האחדים שהיו בין חברי המועצה, שבקיתם בתורה ה' יותר מן הרגיל והשכיח גם

עמהם לא הי' ההתרוממות והגדולה בנפש, לצאת נגד הזרם השורר הלוקח הכל בסערות, נסתופף עליהם החולשה להתבטל אל רוב המכריע של נכדים והרבנים מגידי שיעור, שעל כולם השם של גדולים וצדיקים נקרא עליהם וזה הי' גם תירוץ מרגיע להספיקות שעלה על דעתם מפעם לפעם, השקיטו הספיקות הללו בהטענה כלפי עצמם, שכ"כ הרבה גדולים וצדיקים מסכימים על הצעות הללו המובאים לפניהם, מן הסתם הצדק אתם, למרות שבהבטה קטנה מעבר להשטחיות, הי' באפשר להאחדים הללו לראות התוכן האמיתי של ההצעות וגם התוכן של הגאונים והצדיקים המסכימים.

זרם הרחוב הסוער לקח אתו את המגידי שיעור ביחד עם היושרים לובשי המדים עם מסקנות של אנשים פשוטים וחשבונות בני אדם. המסקנות של מועצת גדולי התורה היו ידועים גם קודם הדיון וקודם ההחלטה לכל קורא בעתוני כנופי' האגודאית, מעולם לא הי' אף פעם שהגדולים יחליטו אחרת מן זאת הנדפס במאמרי "המודיע" ומן זה שהשמיע היו"ר מר לעווין בנאומיו בכנסת מינים הציונים. לא זו בלבד שההחלטות של מועצת גדולי התורה אינה שונה כל דהו מן החלטות כנופי' האגודאית, אלא גם הנמוקים על החלטות הללו הם בכיון מדויק עם ההסברים של הכנופי' וע"פ רוב בלשונם ממש. החילוק הי' רק בזמן, כלומר בעת שהעתונאים באו למסקנות הללו איזה חדשים מקודם, הגדולים מסכימים עליהם רק איזה זמן אח"כ, ישנה אמנם בין הגדולים והעתונאים אחדות מופלאה, בשום פעם לא יחלקו אלה על אלה, לא ינגדו ולא יתפרדו העתונאים מן דעת הרחוב, והגדולים מן דעת העתונאים. כדאי לציין כי המתי מספר של גדולי ישראל שנשארו גם בדור הזה כמו החזון אי"ש והגאון מבריסק ז"ל, ולהבחיל"ת כ"ק אדמו"ר שליט"א מסאטמאר יאריך ה' ימיו עד ביאת ינון, מעולם לא השתתפו במועצת גדולי תורה הללו, מעולם לא הסכימו עמהם אלא התנגדו להם, מעולם לא הי' בין חברי המועצה דומה להם בתורה וקדושה, ומעולם לא נעלמה הידיעה הזאת מן הציבור החרדי, שגדולי ישראל הללו אין להם חלק לא בהתיעצותם ולא בהחלטותיהם.

הסכמת מועצת גדולי התורה על סטית האגודה מגי דרך, ובעיקר ההתבוללות בענין הציונות והמדינה שהקימו, היתה מתקבלת ביותר. הי' רצון גדול מן שומרי תורה להסכמה כעין זאת, הציונות מצלחת בכל פעם והמדינה שלהם הולכת ומתגבשת. בשטחיות נראה ג"כ שהמדינה הציונית נותנת הצלה ומנוח ליהודים נודדים, התכבדות מן נצחונות נגד הערביים הולך וגדול, אומות העולם מתחילים להתחשב עמהם ולהביט על המדינה כעל כח מדיני במזרח התיכון. מפני כל זה אין עוד באפשר להביט בביטול על שר או גענעראל מן מדינה הציונית והאנשים הקטנים שבדור הזה מתפעלים מאד מן החידוש הפתאומי המבהיל הזה, שגם ליהודים מדינה וכח צבאי, וכולם נמשכים אחריהם עם רגש חזק ומוחלט. ליהודים החרדים שומרי תורה היתה זאת עמידה בין המצרים, מצד אחד ידעו עד הנה רק מן התנגדות חריפה מן גדולי ישראל נגד

הציונות ומטרתה, עודם זוכרים המלחמה הגדולה שמעולם לא הלב הבשרי נוהם ומתרגש מן הישגיהם של הציונים, והלב היהודי מן הרחמנות על הנשואים מן ההשמדה הי"ד שהתעמולה הציונית משמשת הללו במאמץ גדול עד כדי שטיפת המח.

מה מאד שמחו יהודים שומרי תורה בסילוק הספיקות הללו הפועמים בלבבם ומבלבלים אותם, מה מאד נעמו הדברים של מועצת גדולי התורה שהמה מסכימים עם דרכיו ונאומיו של מר לעווין היו"ר והכנופי' האגודאית דעימ'. מינות דמשכה והמון ים הציוני הסוער ומושך הלב, מביאים להתרצות מאד בדברים הנשמעים ע"י כנופי' האגודאית שנתהוו כעת למפיצי ציונות, אבל השביעות רצון נשלם בשעה שההכשר והסכמה על מפיצי ציונות הללו בא מן מקור זה הנקרא בשם גדולי ישראל, שהרי כבר אין זאת הסכמה על כנופי' האגודאית אלא הסכמה על הציונות עצמה. מתענגים ושמחים יהודים שומרי תורה עם גדולים הללו, אחריות של ההמשכה אחרי המדינה ניטל מן כתף אדם פשוט ומוטלת כבר על האחריות של גדולי ישראל. משוחררים האנשים הפשוטים מן כל היסוסים וספיקות ומעתה רשות להם לדבר ולחשוב מה שלבם חפץ, אין ברצונם לשמוע כלל איזה מין התנגדות אל הציונות והמדינה מפני שזה מפריע להם מן מנוחתם, גם באפשר להם לסלק דברי התנגדות הללו בנקל כיון שזאת נגד דברי גדולי ישראל. מיקרים ומכבדים את הגדולים הללו שעשו כ"כ הרבה עבורם, נתנו היתר לתאוותם, התירו להם יצרא דע"ז הכ"כ חזק ומושר, פנו הדרך וסלו המסילה, הציונות והמדינה נעשו למישור ולדבר שדעת תורה מסכמת וגם מחייבת עליהם.

בהתחלת תקומת מדינה הציונית, הענין של גדולי ישראל אינו יורד מן סדר היום אצל יהודים שומרי תורה, הציבור החרדי נלהבים אל הציונות מן העתונים שקוראים בכל יום, מפני זה ההכשר על התלהבות הזאת נצרך בכל יום ומדברים מן הגדולים המכשירים מדי יום ביום. למרות כל זה, הספיקות ג"כ מתחדשים בכל יום מן הציונים בעצמם המעוררים ספיקות הללו, טכ"ס א"א לשום יהודי שומר תורה להסכים עם עקירת התורה במעשה, ואם כי יהודים שומרי תורה שכחו כמעט עיקרון של דברים הנכללים בכפירה וטומאה הציונית אבל המעשים של חילול ש"ק ואכילת כל טמא, מטילים טעם לפגם בכל ענין המדינה בהכרתם או מחוץ להכרתם של אנשים פשוטים. בהכרח הי' לפני הכנופי' האגודאית ולבליהם להגביה את ההסכמה בגובה הנדרשה עד שההסכמה על הציונות תבוא מן מקור כזה שאין יד אדם יכולה להגיע שמה. חידשו את ענין של מועצת גדולי התורה, אבל לא זאת בלבד אלא חידשו את הענין של גאונים וצדיקים. בעצמם, אותם שנקראים גדולי ישראל כהיום נעמדו בתור אחד עם הגאונים והראשונים, ואותם שנקראו צדיקים נעמדו בתור של בעלי רוח"ק ברור. אלו ואלו אינם צריכים ליתן שום טעם לדבריהם ולהכשריהם, אסור להרהר אחרי דבריהם

ואסור לשאול איזה שאלה ולהסתפק עם איזה ספיקות, החלטותיהם הם חוקים קבועים דבריהם הם דברי קבלה ודעת תורה ממדריגה עליונה המחייבים כל ישראל. התעלות הזאת של חברי המועצה ג"כ מתקבלת על הציבור, כי רק באופן זה תהי' המרגוע בלב שלימה, רק ההופעה של דברי גאונים ורבנן סבראי ובעלי רוח"ק, מכילים את הכח להסיר הקושיות הכ"כ נראים ובולטים. הסתירות מן מה שנאמר לנו כל הזמן מיום התפרסמות טומאה הציונית בעולם ומן מה שנאמר לנו מן הגדולים דהיום, באפשר לסלקם דוקא באופן זה שדבריהם של חברי מועצת גדולי התורה המה חוק גבוה נעלה מתפיסת אנושיות, אין לחשוב אחרת! אין לשאול אין להסתפק! הגדולים הגדולים, המה יודעים, אסור להתרר אחריהם וכו'.

במה שנוגע להעולם שלנו, העולם של שומרי תורה ומצוה שהי' פעם כ"כ גדול וכעת נתכווץ ונתקטן למחוז כ"כ קטן, במה שנוגע לשארית ישראל האוחזים ומתאמצים להתאחז במקור הקדושה ונצחיות ישראל, עבורם הענין של גדולת הגדולים המאורגנים בהאירגון הנקרא מועצת גדולי תורה, הי' האחראי והגורם לסטיית מן דרך האמת. תהי' זאת טעות גדול להזדקק אל דבריהם של הגדולים הללו בלבד, להתווכח עם דבריהם הללו להראות הטעות שבהם אבל להשאיר את הגדולים בהמדריגה הגבוה שנתעלו בה בעזרת בלברי האגודה ומחמת הדחיפה של תנאי הזמן. זאת בלתי מספיק כלל, כי אם הגדולים הללו המה הגדולים של התעלות זו ורוה"ק שורה על הנכדים, או כל טענות והתווכחות לא תביא מאומה, כי מה להם לאנשים פשוטים להתווכח על דעת תורה ברור וקדושת צדיקים נשגבים, ההכרח הגמור לברר עצם מהותם של הגדולים המסכימים הללו ולמדוד אותם בשיעורם כמו שהם באמת, אחרת אין לגרוע או אפילו להיות מסופק בדברי גדולי ישראל שהרי גדולי ישראל אומרים דבריהם הגבה מעלה מעלה לשכל והבנה והחוב לשמוע אליהם בתורת חוק לקבל דבריהם כהחלטה האחרונה. ההכרח הגמור ההכרח הבלתי נעים להראות גלוי שהמה הגדולים הללו הם רק אנשים פשוטים ורגילים, המשופעים מן השפעת העתוננים והתכבדותם מן כנופי' האגודאית.

א"א בלאו הכי ואסור לברוח מן המשימה הזאת אם כי זה מעורר התנגדות יותר גדולה מן אנשים תמימי דרך שיש להם קורבה עם הגדולים הללו והמתענגים מן ההגזמות שהכנופי' האגודאית מגזמת עליהם. בפרט שומרי תורה הבאים מן חסידות זו או חסידות אחרת, המורגלים בענין של אמונת צדיקים שהאמונה למעלה מן תפיסת אנושיות כ"כ מפורסם אצלם, בודאי יתנגדו בכל תוקף על בירור ההכרחי הזה. המה מאמינים המה רוצים להאמין, ובעיקר מפני שהם חסידים המה יכולים להאמין. הלא הגאונים והגאונות של מגידי שיעור לצעירים באפשר למדוד את הגדולה הזאת, בן תורה העוסק בלימודו יכול לראות כי בינם ובין גאון הוא מרחק גדול מאד, אלא שהשעה דורשת שלא לראות זאת. אמנם בנוגע לענין החסידות הלא האמונה היא תמיד

למעלה מן הראיה, ובקרב קדושים תתהלל, בקרבך קדוש ובלתי נראית הוצה ואין לך דבר שלא יהי' באפשר להאמר על הנכדים, באמצעות האמונה והביטול אל צדיקים. הרי גם על זקניהם הק' זי"ע הדברים הללו היו נאמרים באמונת והתקשרות לצדיקים, היו נטבלים ונטהרים נשמות בתוך נשמות עליונות מהם, נתקדשו הנפשות מתוך התקשרות לנפשות הגבוהות בקשר הלב, ולא מן חשבון והשגה. החפץ להתקרב לעבודת ה' הטהורה הי' מעורר, כאן החפץ להתקרב אל זרם הזמן המושך, אבל הענין של האמונה ללא חשבון, מורגל ומפורסם מכבר. למרות כל ההתנגדות והשנאה שדבר זה תעורר, זאת חובת השעה ודאי, לגלות ולברר בכל אופן האפשרי שחברי מועצת גדולי התורה המה אנשים פשוטים ורגילים, דבריהם אינם דברי תורה אלא דברי העתונאים, אין לשמוע אליהם מן המצוה ככל אשר יורוך אלא לבטל דבריהם בביטול גמור, בכדי לקיים כל דברי תורה כמו שנמסרו לנו מסיני.

כח

האמונה בהגדולים והאמונה בדבריהם למרות כל חשבון והבנה, השפיע ג"כ על הגדולים שגם הם התחילו להאמין באמונה זאת בעצמם, הבלבול הגדול מן ההכשר של הגדולים על כפירה הציונית שבלבל שארית הפליטה, בלבד גם אותם עמם. הכתרים אשר נתנו בראשם מן בלברי הכנופי', מעט מעט התחילו לשקוע בתוך מחשבתם להצדיק את מדריגתם שהשיגו מן העתונאים. מגידי שיעור התחילו לחשוב על עצמם שהם גדולים ומן הגדולים הלכו בהילוך זה להיות נעשים גם גאונים. היורשים הלכו מן הניגונים ומן הפשטידה להיות צדיקים כי סכ"ס יורשים המה, זכות אבותם הק' מסיעתם ומן השמים הסכימו על הנשיאות שלהם, התחילו גם לראות כי ראויים הם להיות צדיקים ורוה"ק שורה עליהם אם הי' הדור ראוי לכך. כל מה שהגדולים הללו קטנים ביותר, בנקל לפניהם להתבלבל ביותר בהשוחד של ריקי המה וכבוד מדומה, שנותני כבוד הזה מוצאים לנחוח ליתן להם. כל מה שקטנים ביותר מתפעלים המה מן השטחיות ביותר ונחסר להם אפילו ההבנה של אנשים מן בחינתם להבין מעבר להתפעלות הזאת. הולכים ונשפעים מן המאורעות, מן זרם העולם, מן העתוננים, ומביאים להתפעלות הזאת גם אחרים עמם.

הולכים ונשפעים לא רק מן הקורות ותנאי הזמן, אלא בעיקר מן מה שנקראים גדולים ללא הפסק. הי' באפשר לאחדים מהם להבין כי הכתרים הללו נתונים להם במתנה ואין השמות הללו הולמתם כלל, אמנם רוצים המה מאד בהשמות הללו שכ"כ ערבים להם וטועמים בהם טעם גדול. הידיעה הזאת שגאונותם וצדקתם נתונים להם במתנה אם כי הולכת ומתקטנת ורוצים לשכוח בידיעה בלתי נעימה הזאת, אבל כן הידיעה הזאת עושה את שלה ומכריח אותם, לשלם תשלומין להמגדלים אותם ולנותנים להם מתנה זו. אין באפשר לפני הגדולים שיתנגדו ולא ימלאו את רצון המנשאים אותם

בכל הזדמנות שתהי', כי גם זאת ברור שבאם יפסיקו את הסכמתם תופסק גם גדלותם וצדקתם, המתפרסמת מן לבלרי כנופי' האגודאית ומן הציבור הרוצים בהסכמות הללו. באותה שעה שנודע להם המרוצה של רבים אחרי ברק הצלחת הציונים ומדינתם, בה בשעה רצים גם הגדולים במרוצה, להסכים על כל זה בהסכמה הנדרשת בכדי להשביע רצון למגדליהם ולמנשאייהם. יודעים המה כי ללא הסכמה על מעשי ודבורי הכנופי' האגודאית, שמותם לא יופיעו עוד על הרשימה של גדולים בעת הבחירות או בעת הדיון באסיפות של המועצה, הציבור הנחוצים להסכמות, מעט מעט יתחילו להתרחק מהם, ההתלהבות עבור גדלותם יתקרה ויתן מקום אל גילוי של חולשתם.

חוץ מן זה שאינם רוצים בסילוק שמותם מן הרשימה של גדולים, גם המה בעצמם נלקחים עם הזרם השוטף מן המאורעות ומן העתונות שקוראים בהם בשום לב בהיותם אנשים פשוטים, הגדולים מתרגשים באותן ההרגשות של ההמון כולו, מתחילים לראות בהמדינה הציונית, הצלה, ישועה, ודבר גדול בדברי הימים לבני ישראל. נבהלו בבהלה זו ונתמגמו מן הקורות וגם מן הלשונות היפים ומליצות לוקחי לב הגדושים בהעתונות של הדתיים למיניהם, בהיותם גדולים המשיכו על ההתפעלות האנושיות הזאת, גם ענין של גדולים, תרגמו המליצות של הבלברים בפסוקי התורה ומאמרי חז"ל, כפי צורך השעה וכפי התרגום של המליצה. אבל נוסף על ההמשכה אחרי המדינה הכללית הנוגע לכל ההמון כולו, יש בהם בהגדולים המשכה פרטית הנובעת מן מה שנוגע להם בעצמם, הרצון הזה להיות נשאים גדולים ולהשביע רצון לשומעיהם מושך אותם אל הזרם עם יותר תוקף. באפשר לראות זאת לכל מי ששומע להם, בעת שמדברים על המסקנות של העתונות בלית איזה פסוק ומאמר חז"ל, ההדגשה היתירה, ההתאמצות להסביר, וגם ההתלהבות בעת שממציאים ההכשרים.

גדולי ישראל האמיתיים הם בבחינת משפיעים ונותנים, כנסת ישראל היו מקבלים מהם תורה וקדושה בנפש וגם שפע ברכה בחיים הגשמיים. הללו דמתקריין בשם הזה בזמן הזה, המה רק מקבלים ולוקחים מן הציבור, ובהכרח שישלמו עבור מה שמשגיגים, גם מתפחדים המה ואינם בטוחים בעצמם ובגדלותם, חושבים אולי זאת לא יתמיד, אולי יתחיל הציבור לדון עליהם ועל כתריהם, לזאת מתאמצים עוד יותר לשלם שילום מלא. בכל זאת עודם מסופקים בספיקות על כל האמונה שהציבור מאמינים בהם, יש להם אמנם האמונה בעצמם ומכריזים את האמונה הזאת בכל שעה שאיזה ספק מתרחש באמונה של הציבור. לזאת מזהירים הגדולים הללו באזהרה גדולה על עצמם, שהציבור מחויב לשמוע אל דבריהם, כל אחד מחויב לשמוע אל דברי גדולי הדור, מצוה גדולה לשמוע אל חכמי ישראל וככה הולכים ומחשבים הכתרים אשר נתנו על ראשם, וגודל המצוה שכל אחד יקיים בעת אשר ישמע לקולם וכן ללא ספק יאמין באמונה שהמה החכמים, גדולי הדור, ומנהיגים.

הפעולה היותר ניכרת מן הגדולים היא בעת הבחירות למוסדי המדינה הציונית

להכנסת ולעיריות. כל מפלגה ומפלגה רוכשים להם הקולות מן האזרחים הציונים עבור ההצטרפות והשיטות המפלגתית בהנהגת המדינה, בשטח צבאי כלכלי או מדיני. נציגים האגודאים אין להם שום זכות של איזה פעולה בשטח הצבאי או הכלכלי או איזה שיתוף בהקמת המדינה הציונית. אין להם מעשים וגם לא מחשבות שידמו אותם לשאר מפלגות בכדי שישגו הקולות בזכות עצמם. ההישגים בעניני הדת שהאגודאים מפרסמים מעת לעת, כל אחד יודע ששקר המה ואין שום ממש בהישגים הללו, יודעים זאת הציבור כולו ויודעים זאת המפרסמים בעצמם. הזכות היחידי לרכישת הקולות היא התעמולה המאיימת של דברי גדולי ישראל. גדולי ישראל אומרים, גדולי ישראל מצווים, גדולי ישראל גוזרים בגזירה חמורה לעשות את החוב קדוש ולבחור באותן האגודאים הצייתים למר לעווין, ולא ח"ו בשאר אגודאים שאינם תחת חסותו. אך ורק הדבר הזה של כניעה לגדולי ישראל מביא את הציבור של שומרי תורה לקלפי הבחירות, ואך הגדולים מביאים את האגודאים לכנסת של המינים.

הפעם בעת הבחירות מתראה כוחם של הגדולים במלא המובן, הגדולים גוזרים, יהודים שומרי תורה מקבלים את גזירותיהם ונכנעים לפניהם, הגדולים נעמדים בראש, בעזרת הכנופי' המפרסמים בעתונות דבר יום ביומו את החוב הקדוש לשמוע להם באשר המה גדולי ישראל, הציבור נענים להם וזה סימן ברור שמכירים בהם כגדולי ישראל. האגודאים נהנים מן הכרזה זו וגם הגדולים נהנים עמהם, באפשר לצייר את ההתפעלות של הגדולים בשעה זו, הולכים לאסיפות ברצינות ובריכוז חי וער, כולם עומדים הכן, אם כי ישנם חלק מן הגדולים המבקרים את הרשימה של כבוד לראות מי חתם בראש ומי באמצע ומי באחרונה, אבל כולם מפרסמים את החוב קדוש, החוב גדול או החוב גמור לבחור בנציגי מר לעווין שהן המה נציגי אגודת ישראל ויהדות החרדית כולה. הרשימה של שמות המסכימים מתפרסמת פעמים אין מספר בעת הבחירות כי זאת הכלי זיין היחידי של הכנופי' לטשטש את שומעיהן ולהביא אותם אל קלפי הבחירות. הפירסום הגדול הזה של שמות הרשימה, משמש ג"כ כתעודת זהות על היותם גדולים, יום הבחירות הוא יום גדול, ביום הבחירות מתגלה כוחן של הגדולים כי אז להם השליטה על דעותיהן של החרדים, ביום הבחירות נותנים שומרי התורה אישור גמור על גדלותם והשפעתם. גדול הוא יום הבחירות בכפליים להאגודאים וגם להגדולים, ביום הזה האגודאים נבחרים להכנסת לנציגים, והגדולים נבחרים באותו מעמד לגדולים, הגאונים נבחרים לגאונים והצדיקים לצדיקים.

בכל זאת הגדולים אינם בטוחים עוד בהסכמת הציבור על גדלותם, אם כי תעמולת הכנופי' האגודאית שוטפתם וכבר בטוחים המה בעצמם. רוצים הגדולים לשמש עם השעה הזאת בכדי להשאיר רושם גם על להבא, אחרי עבור ימים המעלזים הללו, וגם אולי להנות מן הימים הללו בהנאה יתירה. בעיקר רוצים לשמור על גדלותם וביחד עם עתונאי הכנופי' משמיעים גם הגדולים בעצמם הדבר הנורא הזה לשמוע אל דברי

גדולי ישראל. לא ח"ו אל דברי מרן אדמו"ר שליט"א מסאטמאר, הגאון מבריסק ז"ל ושאר אחדים שבדור הזה, זה אינו בכלל בהחוב לשמוע, העיקר הוא לשמוע אל הגדולים שבהרשימה, אל המסכימים, אל הגדולים שתנאי הזמן מגדלתם, וזאת המצוה שבכל המצות כי השמיעה הזאת הוא הדבר שכל הענין תלוי בו ואין לוותר כלל על זה, מפני שכל ענינם של הגדולים היא המדינה, לכנס אל הממשלה בעת שמר לעווין מוצא שעת הכושר ליכנס, או לצאת מן הממשלה בשעה שמוכרח לעשות גם זאת. ענינם המה הבחירות לציונות, שכל מעמדם של האגודאים תלוי בזה. ה"י זאת פעם שאנשי פא"י, נכנסו לממשלה בלא מר לעווין, ובזה השמיטו הקרקע מתחת לעווין, הגדולים נתכנסו וערכו דרשות בבני ברק, בהתעוררות לתשובה על חטא זה, אמרו תהלים והתפללו על הצרה הזאת, זעקו מרה על פריקת עול הזה, כי היתה זאת בגידה במר לעווין וזה ג"כ בגידה בהגדולים, לעווין תלוי בהם והם תלויים בו, ואין לך ר"ל חילול התורה גדול מזה.

הגדולים עומדים על משמרתם ובזהירות יתירה מזהירים שיעקר הדת תלוי לשמוע להם ולהכיר בהם. בעת הבחירות האחרונות השוון תש"ל, עשו הכנופי מפגן גדול עבורם ועבור הגדולים, באולם של "בניני האומה" השם והמקום היותר מתאים למהלך המחשבה שבאסיפה הזאת. ה"י שמה במה ארוכה עם גדולים לעשרות, ונכון להציג חלק מן ההכרזה שהגדולים בעצמם מכריזים והתועלת מן מה שמגיע להגדולים מן השתתפות בהבחירות. והאדמו"ר מסלאנים אומר:

"הכרזת גדולי התורה היא, כי מצוה להצביע בעד רשימת אגודת ישראל, ובה מתהפך דבר הרשות לדבר מצוה, לקיים מה שכתוב ככל אשר יורוך".

האדמו"ר מאושרוב אומר:

"עיקר ההתנגדות של היצח"ר היא בענין אמונת חכמים, והעיקר שהאמונה הזאת צריכה להיות תמימה, ללא פניות כלל. ישנם רבים שהם מאמינים באמונת חכמים אבל אינם עושים מאומה להקניית אמונה זו לאחרים, והחוב לעשות הכל לפעול אצל אחרים להיות מושמעים לדעת תורה".

הגאון שמולביץ אומר:

"העיקר לשמוע אל הגדולים, ובשם מועצת גדולי התורה אני נותן לכם ברכה של ויעשו כולם אגודה אחת וכו'".

הרב פנחס אלתר כנציג של אדמו"ר מגור:

"וקמת ועלית וכו' כאשר אדם מבטל דעתו מפני דעת תורה, וסר למשמעת גדולי התורה, מקיים בעצמו וקמת ועלית אל השופט אשר יה' בימים ההם, הרי זאת קימה ועלי ומתעלה ומתרומם. גם בימנו החוב לקיים וקמת ועלית וכו' לשמוע ולהאזין לחקול אשר יורו גדולי הדור, הרבנים הצדיקים גדולי התורה, ולקיים כל שמצווה עלינו מן דעת תורה".

הגאון אלי' רפואל אומר:

"עצם כינוס זה הוא מפגן כביר של ציות לגדולי הדור, גדולי ומאורי הדור המה קובעים בכל דרכנו. מורי ורבי מפאניוועזש ז"ל נהג לקום ביום הבחירות בהשכמה ולהיות מעשרה ראשונים (!) גם נהג מורי ורבי לאמר בשעת מעשה הרינו מוכן ומזומן לשמוע בדברי חכמים ולקיים בזה מצות ככל אשר יורוך".

הגאון סעראצקין בשם הגאון קאמניצקי מארה"ב אומר:

"לכך באה הגזירה של נתוח מתים, כי אם הראשונים כמלאכים אנו כחמורים ומפני שהזנח הדרך של ראשונים ואין העם שומע לדברי גדולים ומנהיגים שבדור, יפתח בדורו כשמואל בדורו, לכך באה הצרה של נתוח מתים שאנחנו ר"ל כחמורים וקבורת חמור יקבר.

כדאי גם להציג דברים האחדים של הכרוז שעליו חתמו הגדולים בעת הבחירות, הנוסח התמידי להגדיל את האגודה בפעם אחת עם הגדולים, ומחמת הגדלת שניהם דורשים מן יהודים חרדים לשמוע אליהם ולהצביע בעת הבחירות עבור האגודאים שתחת ממשלת לעווין וז"ל הכרוז:

"במשך השנים שעברו הוכיחו נציגי ונבחרי אגודת ישראל, כי מאבקם הצרוף למען עיקרי הדת חזר נאמנות לתורה, תוך כדי קבלת מרות של גדולי הדור ראשי אלפי ישראל.

הננו רואים עצמנו שלוחי דרבנן קדמאי גדולי ומאורי הדור, שהורו לנו הדרך אשר נלך בה בהתאם לצו תוה"ק, לא תסור מן הדבר אשר יגידו לך ימין ושמאל.

בנקל להרגיש הרגשות של הגדולים בעת ההוא, החותמים למען תוה"ק וכו', חוב לשמוע אל גדולי ישראל! צועקים הבלברים, ככל אשר יורוך! עונים אחריהם מקהלת הגדולים. המה הגדולים מפוארים בעיני כל, אולי לא כ"כ בעיני הבלברים וחברי הכנסת האגודאים שהמה מתלוצצים מהם. האגודאים שבעים רצון, הגדולים שואבים רוח חיים, כל אחד מוצא את מקומו הגאונים במקומם והצדיקים במקומם. את מה שנדרש מהם היא רק החתימה, לחתום ולהסכים על גדלותם וזאת נותנים בחפץ רב.

כט

יש לראות הטעות הערמומי שמנתק הכל אל הצד בכדי שלא לראות את הענין כמו שהוא. הגדולים מפני רצונם המובן, מדברים רק בענין של אמונה בהם, שלזה קוראים אמונת חכמים, הציבור שומעים דברים הללו ומבינים שרק הענין של אמונה בגדולי ישראל עומד על הפרק, בטעות שרק אמונה בגדולי ישראל הוא המדובר, הויכוח הוא מצומצם אל דבר הזה להאמין בדברי גדולי ישראל או כל לשמוע אליהם. הציבור מרגישים בהרצון להמשך אחרי הציונות והמדינה, מרגישים המה בהרצון הזה בחזקה, אבל בהתגלות מחשבתם יש להם ההצדקה הגמורה שהולכים המה אל הקלפי הבחירות

לעווין ידע את אשר לפניו, ידע את הגדולים שלו, ידע מהלך רוחם, ידע את ההסברים ובעיקר כי ידע את המענה בבירור גמור.

נשאלה השאלה לפני מועצת גדולי התורה, אם ליסד את חינוך העצמאי שבימים הללו הי' נקרא בשם „זרם הרביעי“. החינוך הזה הקיים על כספי המדינה הציונית, וגם על דרך החינוך של מדינה הציונית. גם הפעם ההסברים היו רבים, כי רק באופן זה של השגת תמיכה מן כיס הציוני יהי' באפשר ליתן חינוך חרדי לכמה אלפים מן דור הצעיר, בעת שא"א לפי ההסברים הללו למצוא הממון הזה באופן אחר. מועצת גדולי התורה של האגודה הסכימו גם על זה והחינוך הזה נתיסד בתוצאות מבהילות על כל דור העתיד המתחנכים בחינוך הזה מן כספי המדינה הציונית ומן הרוח הציוני השורר שמה. הגדולים הסכימו גם על החוב לקחת חבל בהבחירות וכל איש חרדי מחויב לבחור בהנציגים האגודאים, הגדולים הסכימו גם על השתתפות בחזית דתית מאוחדת עם המזרחי והפועל המזרחי. הסכמות הללו של הגדולים לא היו על הציונות אלא על ההצלה, הצלת הדת, הצלת הדור הצעיר, הצלת המצב בכלל. ההסכמות היו רק על האגודאית ולא על הציונות, כן הי' ההסבר ועל ההסבר הזה לבד באה ההסכמה. השאלות הנעמדות על סדר היום הם רק שאלות של הכשר על פרט זה ופרט אחר ובהסכמה על הפרטים הללו בלתי ניכר כלל ההיפך אל התורה והאמונה בעצמה, אדרבה כל זה, כלומר השאלות וההסכמות ביחד, גובעים מן הדאגה להצלת התורה והצלת הדת וישנם שורה ארוכה של הצטדקאות שאפשר לשומעם מבלי שיעוררו אל השומעים עצמם ענין המהפכה הגדולה, שצעדים הללו הביאו לתוך שארית ישראל.

„אין עצה“, „נחיצות השעה“, „מעולם לא נאסרו הדברים הללו“, אדרבה בזה לוחמים נגד החפשיים ורק בדרכים הללו יש לקוות לנצחון, להכריח עליהם שיתנו כסף עבור החינוך החרדי, ללחום עמהם בכנסת בנאומים חזקים ובזקיפת קומה, ללחום נגד פרצות בדת לתקן תיקונים האפשריים. ההסכמה מן הגדולים הבאה רק על הפרטים הללו ולא על עצם ענין הציונות בכללה. בשטחיות נראה בזה רק המשך מן העבר, המשך מן גדולי ישראל דאז שהסכימו על בנינה ומעשי' של אגודת ישראל וגם המה גדולים דהיום אומרים ג"כ כזאת ללא שינוי ניכר. גם מה שנוגע להגדולים בעצמם ההמשך הזה מועיל להם ומחזקם, שהרי המה ההמשך מן הגדולים הקודמים להם שהיו ג"כ בתוך המסגרת של השם של מועצת גדולי התורה והשם הזה של מועצת גדולי התורה חופף גם עליהם ומאשר את גדלותם. אינו נרגש בהסכמות של המועצה שום דבר חדש כ"כ כי המה מסכימים עם האגודה לבד והאגודה היא המשך מן האגודה הקודמת, עם היו"ר מר יצחק מאיר לעווין כמו שהי' בימים הקודמים, הוא עושה הכל ע"פ דעת תורה של גדולי ישראל לוחם עבור התורה ע"פ הוראותיהם. הכל כ"כ מאושר הכל כ"כ נעים והכל כ"כ מתוקן, כולם שבעים רצון, הגדולים בהסכמתם והאגודאים בשמיעתם.

לא מפני שבזה בוחרים המה בציונות, אלא שמפני זה בוחרים המה לשמוע אל דברי גדולי ישראל ומקיימים את המצוה ככל אשר יורוך. אינם רוצים להתעמק ולראות הרצון שבתוך תוכיות לבבם וגם אינם רוצים להביט מעבר להשטחיות ולראות שאין בהגדולים הללו איזה ממש, לא בדבריהם ולא בהגדולים עצמם. אינם רוצים בזה, רוצים המה בהפתאית וחסרון הדעת כיון שרק זה מביא להם ההצדקה הדרושה.

הסתת הגדולים לציונות מעולם לא בא באופן ברור ובולט אלא בעוורון של ערמימיות יתירה ובהצלחה שטנית, שמפני הצלחה זאת נעשו כל מעקשים למישור. המה הגדולים לא אמרו בפירוש שמסכימים עם הציונות והמדינה, אם כי נזרקו גם דברים הללו בתוך הכרוזים שהגדולים התמו עליהם ושהנוסח של הכרוזים הללו נכתבים, או מן מר לעווין היו"ר, או מן לבלר אגודאי אחר. הסכמה ישרה מן הגדולים על המדינה והציונות לא נישמע מהם, כל הזמן נתעקם הענין לצדדים, ההסכמה בא על ענין אחר, על פרט זה ועל פרט אחר הדומה לו, ההסכמה והסתה להציונות באה מהם בודאי, אבל במחתרת, בחשאי, ללא הודע בפירוש ובגלוי, רק מכללה איתמר, הסכמה זו על הציונות השקטה והבלתי נראית כהסכמה, פעלה והשפיעה ביותר. היתה זאת ערמומיות מן לעווין עם הכנופי' דילי' הלוקחים ההסכמה והצריכים לזה, לא לצאת אל שומרי תורה במהפכה שהפכו יום ללילה בפעם אחת ובאופן ישיר, אולי זאת לא תביא את התוצאה הנדרשה אצל הקהל וגם אולי גם הגדולים לא יתרצו באופן זה באותו הרצון שהמה מתרצים לחתום על הכל, בעת שהסכמתם על המדינה היא באופן בלתי נראה כ"כ ושבדוחק גדול משתמע גם לתרי אנפי. הזמן של התחלת ימי המדינה הי' נחוץ לזה והכנופי' הבינה זאת.

הסכמת הגדולים על הציונות היתה מסולסלת ומקופיה, לא הי' באפשר להם לומר בפירוש שמסכימים עם הציונות ומדינתם, כיון שגדולי ישראל המה בדמיונם ורוצים להשאר עם השם הזה, והרי גדולי ישראל מעולם התנגדו לציונות בניגוד כ"כ חריף ועצום. השאלות המוצגות לפנייהם הם אגודיות לבד, כלומר מה שנוגע רק לאגודת ישראל ופעולותי'. בתחילה היתה השאלה רק אם להשתתף במוסדי המדינה בכדי שיהיו שמה נציגים אגודאים וילחמו מלחמת הדת, יראו לתקן תיקונים יראו להשיג הזכויות עבור ציבור החרדי ורק בנציגות בעלת כח של יהדות החרדית באפשר לקוות על תוצאות הנדרשות כמו שהסביר מר לעווין שכבר הי' שם בתוך הממשלה הארעית בתואר שר הסעד. ההסברים היו רבים אבל בלי ההסברים ובלי ההסכמות של הגדולים, לא הי' ביד מי שהוא להוציאו משם. לפני מר לעווין הי' זאת ההישג הגדול שבשום פעם לא חלם אפילו להיות שר במדינה עם כל הכבוד וההשפעה הנקשר עם משרה של שר שלאדם כמותו זהו הפסגה של חיים. הגדולים נשאלו, אבל הסכמתם לא היתה בספק כלל, אם הי' איזה ספק על מענתם השאלה לא היתה נשאלה לפנייהם לעולם. מר

הסכמות הללו מן אלה דמתקריין מועצת גדולי התורה, ה' מאד נחוץ עבור הכנופי' האגודאית בעת התחלת המדינה, ורק באופן זה של הסכמה על הפרטים לבד ולא על הציונות בכללה, בכדי שבאופן זה אפשר לבלבל ולטשטש הכל. בשעה הזאת בעת ההתחלה ה' עוד ניגוד עצום באה"ק להציונים ולכל הנגריים אחריהם, ה' עוד ציבור גדול שלא נתרצו בזה וגם ה' עוד הגאון מבריסק זצ"ל חי בתוככי עיר הקודש שהציבור החרדי שמעו את דבריו בהערצה גדולה. ה' עוד ויכוח ער בתוקף גדול על כל הנעשה מן האגודאים, ה' זאת רק זמן קרוב מן התקופה של מלחמה בציונות שעוד לא השתלטה בשליטה גמורה וכללית, כמו בזמן הזה הירוד והחשוך מן כל הזמנים שהיו מימות עולם. ה' נחוץ לפני ה' תדירי מר לעווין והכנופי' דליה, תירוצים ואמתלאות על כל דבר והדרך המאד מוצלח ה' הדרך הזה, למנוע הויכוח הכללי על התבוללות הגמורה בתוך מיונות וכפירה הציונות ולדבר רק על פרט זה ופרט אחר, ועל הפרטים הללו יש להם מה לדבר ומה לענות, ובעיקר שהצעדים הללו המה מלחמה נגד החפשיים ותיקונים נחוצים של חובת השעה.

בעת הזאת בהתחלת ההתבוללות, גם הכנופי' האגודאית לא רצתה כ"כ בהסכמה מפורשת על הציונות בכללה אלא בבלבול המבולבל המבלבל הזה. הכנופי' הזאת עם ה' המה אנשים קטנים מאד ואין בכח גפשמ לצאת בפעם אחת בגילוי ובבירור להתבולל בציונות לגמרי, בשעה שיעקר מגמתם לא היתה ציונות או ניגוד לציונות אלא בכסף וכבוד מן הציונות. המה אינם חושבים במחשבה כי זאת אין בכוחם לעשות, המה רק רוצים ברצון, ונדחפים מרצונם הזה כל הזמן. התבוללות גמורה בציונות אינם רק תוצאה מן הדחיפה הזאת המתפתחת אצלם בשלבים קטנים וגדולים עד ששקעו בהמדרון להיות נטפלים במחשבותיהם ובדבוריהם אל המזרחי הקודמת ללא הבדל כל דהו, אבל בהתחלה לא היו בטוחים בעצמם, מהססים, אמרו ולא אמרו, צעדו הלאה וגם נסוגו מעט, עד שהרגילו את עצמם ואת שומעיהם בהכשר של ציונות והמדינה ונעשו משמשי עבודה זרה להסית ולהדיח שארית ישראל שומרי תורה כמו שאנו רואים היום הזה.

לא יפלא ג"כ כי ההכשרים של המועצה היו מרגיעים גם להם להאגודאים בעצמם. בודאי ה' יודע מקודם בבטוחות כי הגדולים יסכימו על כל מה שהוא ישאל אותם, בתנאי שהכל יהי' בדרך שאלה והשאלות הללו יבואו לפנייהם, לפני הגדולים, לפני הגאונים והצדיקים, לפני מועצת גדולי התורה, עבור הכרעה בדעת תורה אשר להם. בודאי גיחך ה' על כל המשחק הזה, בודאי מתלוצץ הוא עליהם ועל דבריהם כי הוא מכיר אותם ביותר, הוא דן לפנייהם הוא שואל אותם והוא משיג מענותיהם. אבל בכל זה חלושים המה גם ה' וגם הכנופי' הקטנה דעימיה, חלושים ומצומצמים המה מאד עד כדי כך שאפילו הסכמה זו מן הגדולים הללו ג"כ מרגיע אותם באיזה מידה. זקוק הוא ה' מר לעווין לאיזה תמיכה תהי' אפילו תמיכה זו שהוא בעצמו מייצר

אותה ויודע מקודם שתבוא. זקוק הוא לאישור זה של גדולים בכדי שתיאפשר לו לחשוב שהגדולים מסכימים, תהי' זאת שקר שטחי אבל הוא אינו מבחין בין שקר לאמת בכל פעם, ותהי' זאת כאחד מן מחשבותיו הרבים. זקוק הוא ג"כ להסכמת מועצת גדולי התורה כיון שגיסו הרבי מגור הראש והראשון במועצה הזאת וכל שאר המועצים הם תחת הנהלתו ונוקקים לדבריו. האגודה נהיתה בשנים האחרונות קודם פרוץ המלחמה לקנין של חסידות גור ויצחק מאיר לעווין ה' תדירי ובעל הבית היחידי להשם הזה של אגודה, גיסו הרבי מגור ברצונו ג"כ להכריע בהדברים הנוגעים להקנין הזה של האגודה וגם עוזר בכל האמצעים שהקנין הזה יהי' קיים, והי' זאת מן הנכון שהאגודה תהי' תחת ה' והמועצה תחת גיסו הרבי מגור, למרות כל זאת ה' יש לו הספקה באיזה מידה שהשם הזה של מועצת גדולי התורה הולכת בתלם אחד עמו.

הסכמת המועצה של אירגון הגדולים, היתה על הפרטים של חינוך נתמך מכסף של המדינה וההשתתפות בהמשלה ובמוסד' בכדי שעל ידי זה תתנהל המלחמה עם החפשיים וע"י זה ישיגו האגודאים הלוחמים את ההשיגים הרבים הנחוצים לשמירת הדת, אבל עם ההסכמה זו על הדברים הנעמדים לפני הגדולים, נסכם ג"כ שהחינוך הזה יתנהל ע"י חברי האגודה והמלחמה עם חפשיים בכנסת תתנהל ג"כ ע"י חברי האגודה הללו, ובעת הוצאה לפועל את הסכמות הגדולים יצאתה לפועל ג"כ את ההתבוללות הגמורה בציונות ובכפירה, והתפרסמות של כפירה מוחלטת זו בתוך לבות ישראל שמבלעדי מפרסמים הללו ביחוד, ה' באפשר שדעות הללו היו מובדלים מהם בהבדל רחוק. הגדולים לא הסכימו בהסכמתם על פירסומם של דעות הללו כי שאלה זאת לא הובא לפנייהם, המה הסכימו רק על מעשים של השתתפות עם הציונים, היו שמחים ליתן הסכמתם על מעשים הללו כיון שהיו נשאלים עליהם, ה' להם התירוצים השטחיים שבזה לוחמים עבור הדת, אבל המלחמה הזאת ע"י האגודאים עלתה לשאריה ישראל שומרי תורה במחיר היותר גבוה, האגודאים הלוחמים הללו בהסכמת הגדולים, העבירו את ישראל מדעתם, טמאו והשחיתו את כרם בית ישראל.

לא ה' באפשר להתווכח עמהם הרבה גם לא ללחום עם המשחיתים הללו, כי על הכל מרחף ההכשר של גדולי ישראל, השקר הכי חזק ביד האגודאים להשתיק ולבטל את כל מי שיתנגד להם ולמעשיהם. על כל השאלות על כל הקושיות על כל הטענות הפשוטות וכ"כ בולטות ה' להם התירוצ המספיק ביותר, אנחנו עושים הכל ע"פ הוראות של גדולי ישראל ואנחנו סרים למשמעתם, דברי גדולי ישראל הם דברי תורה וכל מי שמסופק בדבריהם הרי הוא עובר על פסק של הגאונים ופוגם באמונת צדיקים. הגאונים והצדיקים אמרו שיש לנו ללחום בכנסת ואנחנו נלחמים, אנחנו באמצע המלחמה ואנחנו משיגים השיגים. המה אמרו לנו לייסד בתי חינוך והרי יש לנו ילדים רבים לאלפים בלע"ה. וכי אין זה אמת שהגדולים תומכים בהאגודה? וכי אין זה אמת

המינות הנלוו לזה. בפרט אשר כבר נמצא על האגודה ההכשר המצלצל בשם גדולי ישראל, המורים אוכלים את האפיקורסות אשר בהעתונים ומאכילים זאת גם לתלמידיהם, והכל במרגוע בשביעת רצון, ובמנוחה שקטה.

מה הי' עם ההסכמה וההכשר השני של הגדולים? דהיינו ללחום עבור הדת בהשתתפות בהמשלה, בהשתתפות במוסדי המדינה, ללחום עבור התורה בכנסת המינים, וכל זאת ע"י נציגים האגודאים העומדים תחת רשותו של מר לעווין, ולא אגודאים ודתיים אחרים כמו פא"י וכדומה, המה אינם עושים זאת בהצלחה, אינם הנציגים שדעת תורה מסכמת עמם, אינם בתוך המסגרת של פסק הגאונים והוראה של הצדיקים, רק אלה שהמה חוסים בצל לעווין המה יעמדו הדת על תלו כי המה הנציגים הידועים ליראי ה', כמו שנתפרסם בכרוזים שונים הנכתבים ע"י לעווין ונחתמים בחותם מלכי רבנן הגאונים והצדיקים. מה הי' עם המלחמה הזאת? עם מה נסתיימה? קשה להשיב על השאלות הללו אבל מה שנודע לנו, כי כל מה שעשו הנציגים של הגדולים בכנסת המינים, הי' רק לפרסם נאמנותם להמדינה הציונית, לפרסם את הציונות עצמה, לחנוף לאדוניהם הציונים נותני פשתם וצמרם, ובהילוך הזה בהמלחמה הזאת קבעו את הכפירה והמינות שהשמיעו בכנסת גם בתוך לבם של שארית הפליטה שומרי תורה ומצות.

ההשיגים עבור הדת מן הנציגים הלוחמים שמה בכנסת המינים עם הסכמת הגאונים והצדיקים, רבים המה לפי מה שנשמע מן תעמולת האגודאים, המודיעים זאת לנו בעתונותם ובנאומיהם. בכל המשך זמן של קיום מדינה הציונית חוקים חדשים מתחדשים ע"י מינים החפשיים שהמינים הדתיים לוחמים נגדם בנאומיהם בכנסת, שאין אחד מן חברי הכנסת שומע להם או גשפע מהם. חוזרים על דבריהם מן סוג אחד פעמים רבות ואין מן השומעים זוכר מה שאמרו בפעם הראשונה ואינם מקפידים על החזרות בפעם שני' או בפעם העשירית. הדתיים האגודאים מדברים בלשונות של שמירת התורה, תיקונים עבור הדת, אבל אין זאת גשמע ונרגש מדבריהם כלל, מה שנשמע מדבריהם הוא החנופה וההתבוללות הגמורה בתוך הציונות שמשמיעים בכל פעם בתוך נאומי מלחמה עבור הדת. האגודאים אינם מרגיזים אלא משביעים רצון חבריהם הציונים, בהראותם איך נחסל כל הענין של אגודת ישראל בעצם ענינה, ואיך המדינה והציונות כוללת כהיום את כל ישראל לרבות יהדות החרדית. במה שנוגע לשמירת מצות במעשה, החילול שבת בפרהסיא לא נתמעט מהנאומים הללו אלא הולך ומתגדל בכל שנה ושנה, כן במה שנוגע לכל שאר קיום התורה במעשה כל עבירות שבעולם הולכים ומתרבים, הולכים ונקבעים בקביעות ובשויון נפש ר"ל כאילו אין תורה בישראל ואין עוד בית מיוחד כלל. המסוה השטחית שהאגודאים יש להם איזה השיגים של קיום מצות מעשיות מה שנקרא בלשונם „מדינה על פי תורה“,

שהמה כבאי כח מן הגדולים הללו? לזאת אין באפשר להתנגד למעשיהם וגם לא לדבריהם הנאמרים בכל יום, הגדולים יודעים מה שאמרו, הגדולים יודעים מן המעשים של האגודה, הגדולים אמרו, ואין אחרי דברי הגדולים כלום, המה מכריעים את כל הדברים בדעת תורה ברורה הגאונים בגאונותם והצדיקים בקדושתם וכל מי שמהרהר אחריהם הריהו פוקר ר"ל ואסור לשמוע לדבריו.

ל

מה זה החינוך שבבתי ספר הללו של „זרם הרביעי“ או הנקרא כעת „חינוך עצמאי“, חינוך שלומדים שמה לימודי קודש באיזה שעות ביום, והשאר הוא חינוך ציוני כפי הנהוג בשאר בתי ספר שבמדינה הציונית. לימודים של מינות ציוני, הערצה לציונות, הערצה למדינה הציונית ולמנהיגים הציונים, עם כל הדעות הכוזבות והעקירה הכללית הנכללת בטומאה ציונית זו. לא זו בלבד אלא גם לימודים של שאר אפיקורסות העולמית הנלמדים בשאר בתי ספר של מדינה נלמדים ג"כ בבתי חינוך הללו של חינוך עצמאי הנוסד בהסכמת הגדולים של מעשי הצלה של אגודת ישראל. בכדי להוכיח על גדולת מעשיהם מראים בכל פעם את מספר הילדים בלע"ה ורוב הבנינים שמחזיקים בתי ספר הללו אם כי כל הבנינים נבנים מן כסף המדינה או העיריה, והספקת החינוך בעצמו הוא בתשעים אחוזים מן כספי המדינה חוץ מן העשרה האחוזים הנשארים המשמשים האפשרות של קיבוץ ממון הרבה בכל עולם כולו, וגם משמש להראות את ההשיגים של האגודה כי הלא ממציאים חינוך וגם ממון עבור יהדות החרדית. החינוך האגודאי הזה הקים דור ציוני דתי ללא השאיר רושם מן איזה ניגוד לטומאה זו, כל דעות כוזבות וההגשמה נזרקים אל דעתם של הצעירים ללא עיכוב כלל, והדעות כוזבות הללו העוקרים את הנפש, מתראים גם במעשה בהמשך הזמן הן מן התלמידים והן מן המורים. עם חינוך זה הביאו האגודאים את רעל המינות במידה שקשה למודדה הן בהבנים והן בהחורים, מן כל הרעות הרעו לנו הכנופי האגודאית בחינוך שלהם ביותר, אם כי זאת הי' לפי דבריהם ההצלה הגדולה ביותר.

ההכשר של מועצת גדולי התורה על חינוך הנתמך מן כספי המדינה הציונית, לא הי' בדקדוק ובכיון שילמדו בחינוך זה מינות ואפיקורסות בולטת ומפורשת, ההכשר הי' רק סתם על חינוך אגודאי אבל החינוך האגודאי בעצמו התחיל להתחנך מן התמיכה הציונית שהמה מקבלים, המורים והמורות נתחנכו בהחינוך האגודאי הנשמע בכל יום בהעתונים שלהם ובנאומים של נציגי האגודאים בכנסת המינים. נפתח לפנייהם הפתח להתבולל עם כל עולם הציוני אשר סביבם ולהיות בין אנשים, להיותם מורים אגודאים אבל ללא הבדל עקרוני מן שאר המורים אשר במדינה. אין באפשר לדרוש מן המורים והמורות יותר מן אשר שומעים מן הנציגים האגודאים בכנסת, ואין לדרוש מהם דעות אחרות מן אשר נמצא בעתונים אשר להאגודה, המלאים רעל ציוני עם כל

כלומר קיום מצות מעשיות ע"פ כפירה, אינה בעולם, מעולם לא היתה קיימת, ובלתי אפשר שיהי' דבר כזה.

בתוך מהלך המלחמה עבור הדת שהאגודאים לוחמים בכנסת, נתפתח כל ההתבוללות בציונות וכל ההמשכה אחרי המדינה והכפירה בעיקרי האמונה שהציונות והמדינה מציגים. כל נאום בכנסת הי' מוכרח להיות שזור בחיפוש טובת המדינה, בכדי להסיר הפגם מן העבר הקרוב, בזמן שאגודת ישראל היתה לוחמת נגד הציונים בעיקר ענינה. הנואמים האגודאים הרגישו החולשה הזאת ובכל פעם הי' נראה להם כי צריכים להדגיש עוד הפעם ועוד הפעם בהסרה מן העבר הזה ומן ההכרח החדשה הנוכחית, שהם האגודאים נאמנים המה להמדינה אולי עוד יותר מן הדתיים האחרים הבלתי צריכים להודעה הזאת, כי לא הי' להם איזה התנגדות בעבר אלא תמיד היו ציונים נלהבים מן התחלת ההופעה של הטומאה הזאת. נחוצים היו הנציגים האגודאים להראות התחברות עם הציונים בכל דבריהם ולא הששו כלל לחזור על דברים הללו פעמים אין מספר לומר, כי התיקונים עבור הדת שדורשים הם בעיקר לטובת המדינה וקיומה כי שמירת התורה תהי' זכות היותר גדול לעמידתה ושגשוגה של המדינה הציונית.

בהתחלה בעת שדברים הללו היו עוד מוזרים לחלק ניכר מן שומרי תורה, נשאלה הקושי' החזקה של הסתירה הגמורה בין דבריהם בכנסת ובין עמידתה של אגודת ישראל כל הזמן של קיומה, המהפכה הכ"כ גדולה לא הי' באפשר להכילה בפעם אחת. על כל הקושיות ועל כל הסתירות הבולטות התירוץ היותר מפורסם הי', מדינה שאני! אגודת ישראל התנגדה לציונות אבל כעת ישנה מדינה והשינוי הזה של שם מדינה תחת שם ציונות, מכריע לשנות גם העמידה מן התנגדות אל התבוללות, ובעיקר הי' התירוץ המוכן והמפורסם של גדולי ישראל! הגדולים תומכים באגודה הגדולים המה מועצים להאגודה, וא"כ הכל מה שעושים ובעיקר מה שמדברים הוא תחת חסותם של הגדולים. בהכרח להאמין בהגדולים באמונה של למעלה מן השכל המושג, החסידיים מאמינים בהאדמו"רים שלהם גם מכבר, והאמונה הזאת היתה כוללת גם את הגאונים מגידי שיעור כי כן נתפרסם הפתגם „הגדולים פסקו" די גדולים האבען „געפאסקנט"! אין זאת עוד אמירה והכרעה הנצרכת לראיות אלא פסק! פסק הלכה, לזאת גם הגאונים נכללים באמונה כמו הצדיקים כי אמונת צדיקים נתפשטה גם על הגאונים, הגאונים פסקו הלכה ואין אחרי פסק הלכה כלום.

חזרו האגודאים בנאומיהם בכנסת המינים על התלהבותם למדינה פעם אחרי פעם חזרו והוסיפו דברי כפירה ללא הפסק, חזרו ג"כ על האמונה בהצדיקים והגאונים הממציאים הכשר לכל תועבותם וזדון לבם. הדברים של הודאה בכפירה הציונית אם כי נאמרים בכנסת המינים, אבל אינם נשמעים שמה ואין מי שיקשיב אליהם בבית הזה, הדברים נשמעים רק מחוץ לכנסת בין יהודים שומרי תורה, הדברים הללו בלבד

לאט לאט את כל שומרי תורה ומצוה להמשיכם אל כפירה וחלאת. המינים הבלתי דתיים אשר בכנסת אין להם שום קשר מחשבתי עם המינים הדתיים אשר שמה, העסק עם הדת אשר להדתיים אינו מעניין להציונים הבלתי דתיים כי להם אין שום יתרון מן המסוה הדתית הזאת ואין אחד מהם רוצה לידע מזה. יהודים שומרי תורה המה לבד מקשיבים אל דבריהם של נציגיהם, המה העסוקים בהם המה בחרו בהם וכל דיעותיהם נספגים מן שומרי תורה הללו.

המאמץ של המינים הדתיים להביא בכנסת איזה חוק של שמירת הדת, מכוון בעיקרו עבור יהודים שומרי תורה להראות להם שהם פועלים עבור שמירת התורה ולזאת יבחרו בהם שנית בבחירות הבאות, ויתנו להם כבוד והערצה בין בחירות לבחירות. הלא זאת ידוע וגם יודעים זאת האגודאים בעצמם, שהציונים לא יוותרו מאומה על חפשותם אפילו ויתור כל דהו ולעולם לא יצא איזה חוק לפועל כל זמן שאיזה לבוש דתי נמשך עליו. יודעים המה ג"כ שאפילו אם יצא איזה חוק כגון זה מן הכנסת שלהם, שהעם הציוני לא ישימו לב אל החוק הזה, המשטרה ישכחו להביא העובר על החוק הזה אל בית המשפט הציוני ע"מ לקונסו בהקנס של חמשים או מאה לירות. כן אין לחשוש באיזה חשש כל דהו שהנציגים האגודאים דואגים עבור קיום הדת, להביא את אורחי מדינה ציונית אל שמירת התורה, חוץ מן מה שנוגע להם להנציגים בעצמם. מה שהם מודאגים ומה שהם מחשבים הוא רק מן התכבדות בעיני שומרי תורה המצביעים עבורם בעת הבחירות. עבורם המה מציעים הצעות הללו בכנסת בכדי להראות להם את דתיותם וחרידותם, עבורם המה משמיעים דבריהם מעל במת הכנסת ורק היהודים החרדים שומעים באיזה מידה את דבריהם. מפני השמיעה והקשבה הזאת יהודים שומרי תורה מקשיבים ג"כ אל האפיקורסות וההגשמה של הנימוקים שלהם, שבהם מחזקים המינים האגודאים את הצעות שלהם שמה, המינים הדתיים פועלים רק על השטח של שומרי תורה לבד ופוגמים אותם בכל הפגמים ומבלבלים אותם בכל הבלבולים. הכנופי' הקטנה הזאת של היו"ר ומשמשי משתלחים בשליחותו של השטן עצמו ר"ל לעקר ולשרש הכל, להביא כל בית ישראל תחת כנפי הציונות ולהכניס בתוכם כל הכפירה שהמה כבר משוקעים בה. האגודאים לא פעלו כלום כלפי חוץ אלא כלפי פנים, הצליחו בשטח זה יותר מאשר חשבו בעצמם.

בתוך מהלך הכפירה והזוהמה שהציונות מצגת אולי טוב יותר שלא הצליחו המינים הדתיים להוציא לפועל איזה תחוקה דתית ואיזה חוק שיתאים למטרתם הנקרא אצלם „מדינה על פי תורה" הכינוי לשמירת איזה מצות מעשיות על פי כפירה. אם למשל יחקק מן כנסת המינים שיש לשמור שבת במדינה תהי' זאת ר"ל שמירת שבת על פי כפירה, כי חוק הזה של שמירת שבת ינתק את שומרו מן כל שמירת ש"ק ככתוב בתוה"ק מפי הגבורה. בכל המדובר מן חוק השבת, המינים הדתיים מביאים נימוקים

המגתקים הנפש מן זיק של אמונה, נימוקים הנובעים מן מחשבות של כפירה ומינות. בהתאם להציונות עצמה כלומר ההשוואה של עם ישראל להמהות של כל גויי הארץ, עם טבעי אנושי וארצי, התכחשות לכל ענין אלקי אשר לעם סגולה. גם הדתיים הגלולים אל הציונים בהכרח שיחשבו מחשבות הללו אפילו בשעה שעוסקים כביכול בדתיותם, מפני זה לא יזכירו בשום פעם איזה דבר שיצא מן גבול אנושי הגויי. הנימוקים על חוק השבת שלהם הולכים בתלם אחד עם שאר מחשבות ציוניות השולטים על נפשם, מזכירים את נעמת השביתה, את הטראדיציע, את הירושה ההיסטורית, גאון הלאומי, היופי של שולחן המשפחתי וכן שאר הדברים הבלתי מוזרים אל המינים הפוקרים וכן לא אל המינים הדתיים. אם יחקק חוק השבת בכנסת המינים תהי' זאת חוק כזה המחייב את האזרחים לשמור חוק הציוני האנושי ארצי וגויי, בהתאם להציונות עצמה, אפילו יהודים החרדים השומרים ש"ק לא יהי' באפשרותם להנקות מן מחשבה הטמאה הזאת לגמרי, מעט מעט ימשכו הציונים את מחשבתם לשמירת התורה על יסודות הפומביים והחוקיים ובנכליהם יטמאו את הכל ר"ל.

לא לבד באיכות ובמחשבה אלא גם במעשה, כי החוק השבת זה חוק של חילול שבת בפרהסיא ובתורת חוק ולא בדרך ארעי ושגגי. הכי אפשר לחשוב שכנסת המינים יחקקו חוק שיאסור מלאכת הוצאה? מן בור עמוק? טפחים אל שפתו מן עמוד ברה"ר הגבוה? למטה לארץ? הכי יאסרו מלאכת בורר? הכי יאסרו שאר אבות מלאכות? או הכי באמת יאסרו מאכלות אסורות, בשר בחלב, בשר הבלתי מנוקה מן חלב ודם, טהרת המשפחה, או שאר הלכות התורה כהררים התלויים בשערה? אם נחשוב כרגע שהדתיים עם השפעה שלהם יהי' באפשרותם ללחוץ את הכנסת שיחקקו חוקים דתיים, תהי' זאת רק מה שהאנושיות גויית ציונית תראה זאת לבכון והגוף יתרצה ויסכים עם החוקים הללו אבל ללא רושם של תוה"ק חז"ל ופוסקים, בודאי יש לשמוח שלא עלה ביד המינים הדתיים לחקוק איזה חוק הנראה כדת משה וישראל בשטחיותו, ביטול התורה בתחליף דת אנושי ציוני באופן של חוק ויד רמה ר"ל, בנתיבות נוספות אל נקודת הלב של שומרי תורה במעשה, להנתיקם ולפוגמם ולהטיל בהם ארס הכפירה בעומק עוד יותר.

היתה זאת התפתחות, המינות נתפתחה יותר ויותר, הדתיים האגודאים משמיעים את דעות כוזבות שלהם בכל פעם באופן יותר מורגל ויותר בטוח, התפתחו המה בעצמם בהמשך הזמן התפתחו עתוניהם ולבליבריהם, התפתחו המורים והמורות בחינוך הציוני שלהם הנקרא חינוך עצמאי, התפתחו גם הגדולים עמיהם עד שהדברים אם היו נשמעים רק עשרים שנים מקודם היו מרעישים אזני שומעיהם, כרגע הכל שותקים, הכל מבינים הכל מסכימים. התפשטה כפירה הציונית וגם התעמקה ונתחצפה ובוולעת את הכל ר"ל, התפתחו ההכשרים ונתרבו ללא מספר, אפשר למצוא את ההכשרים ללא טורח כלל עד שבהמשך הזמן אין עוד מי שיהי' זקוק להם ולדבר מהם. גם המעשה

עם הגדולים אינה עומדת עוד על הפרק אלא זעיר שם בעת הבחירות בעת חוק ההסתה שאז הגדולים קמים מעט לתחי' אבל בכלל כבר נשכחו כיון שההעברה מן יהדות הצרופה אל ציונות הטמאה אינה עומדת עוד על הפרק, המהלך הזה כמעט נגמר ונשלם.

המעשה עם הגדולים הי' רק צורך השעה להעביר לציונות את היהודים הללו שרק באופן הסתה זו נעברו שמה, ובשעה שהענין הזה כמעט נגמר כי אין עוד יהודים שיעברו אל ענין הציונות והמדינה באמצעות השקר הזה של גדולים, הללו שנשארו מעבר הזה ולא נעברו אינם חוששים לגדולים הללו ואינם חוששים לדבריהם, בשעה הזאת נגמר גם סיפור המעשה של גדולים, נגמרה המעשה עם דעת תורה, המעשה עם ככל אשר יורוך, הגדולים הכריעו, דעת תורה, אמונת צדיקים וכל שאר הפרטים של המעשה הזאת. אין צורך עוד אל המעשה ואין צורך עוד להסתות, המוחות כבר מבולבלים כל צרכם והלבבות נמשכים להציונות שלא ע"י אמצעי רק ישר מן ברק הצלחתם של הציונים עצמם, מן הנצחונות בשטח הצבאי, מן התגבשותם בשטח הכלכלי ומן ההערצה על המדינה הציונית מן עמי העולם כולו. המדינה נתגדלה ונתרחבה ובלעה בתוכה שטחים גדולים ביחד עם כל ישראל כמעט, הענין של גדולים והכשריהם ג"כ נבלע ונטמן ואין מי שיוזכיר אותם, נשכחו מלב ואין אחד שידבר מהם, אין עוד צורך בהם, שייכים המה הגדולים לאיזה עבר רחוק כחלום מועף.

מעולם לא הי' שום צורך לישראל שומרי תורה בהאירגון הזה של מועצת גדולי התורה, כי מעולם לא השמיע האירגון הזה איזה דבר ששייך לישראל בשמירת התורה. מעולם לא זכינו לשמוע מן האירגון הזה שום דבר הנוגע לאיזה מצוה מן התורה, תיקון בענין ערובין, בענין תפילין, איזה בירור הלכה בעניני עגונות המסבכות בזמן הזה, איזה תיקון בעניני טהרה ומקוואות שרבה המכשלה בזמן הזה, לא שמענו מן הגדולים הללו בעת שנתאספו באירגון הזה שום דבר של תורה אלא מה ששייך להכשיר הדעות ולבבות להסכים עם היו"ר התדירי מר לעווין ואיזה אנשים דעימה שזה נקרא בשם אגודת ישראל. בשעה שאין עוד מתנגדים ללעווין אין עוד צורך בהם אלא פעם אחת בארבעה שנים, שאז מוציאים האגודאים את הגדולים מחדריהם ומזכירים להקהל את המעשה הנשכחת הזאת, מעבירין מהם החלודה, מיפים אותם ומכבסים אותם מעט, מציבים אותם על הבימה ומלמדים עם הקהל איזה סעיפים מן המעשה של „ככל אשר יורוך“, „דעת תורה“, „גדולי ישראל“. זאת חולף ועובר עם איזה רגעים, הגדולים שבים למנוחתם ולהשכחה השקטה, הדעת תורה שובת בשביתה ארוכה ואינו פועל עוד עד שתגיע השעה להושיב עוד הפעם את הארבעה הידועים בכנסת המינים.

בשעת הבחירות נראה עוד איזה צורך בהאירגון של הגדולים כי בשעת הבחירות

הציונות מתגברת ומתאמצת בהשתלטותה על יהודים שומרי תורה. כעת הציונות במחשבה מתבלטת גם במעשה של הטלת הקלפי לבחור בנציגים לכנסת המינים. בשעה הזאת עושים פעולה לעבוד העבודה זרה הציונית גם בעשי, זאת הניסוך והקיטור וההשתחוויה לע"ז הזאת שעבודתה בכך להסכים עם המינות והאפיקורסות והחנופה שהנציגים מטיפים שמה בכנסת המינים. בהודאה הכללית הזאת בולמוס אוחזתם ומשעסכתם. אפשר לראות זאת בשעה שהולכים לקלפי הבחירות, אינם הולכים אלא רצים, לא ברצון אלא בהתלהבות, הלולא וחינגא ממלאים את האויר, הניסוך והקיטור וגם הע"ז בעצמה עריבה להם, מבןשמת להם, גם שאר עבירות בפועל מתלווים עמם להגדיל נחת רוח להשטן המושכם והמוליכם המבלבלם בשכרון של תאוה ונצחון, יצרא דע"ז שנתחדש ע"י ציונות זו.

גם המינים הדתיים מתחדשים ומתעצמים במינות אחרי כל בחירות ובחירות. שהרי הישיבה הראשונה של הכנסת המחודשה מחייבת לשבועה, הנציגים נשבעים שבועת אימון להמדינה ולהחוקים הגויים המתחוקקים שמה. יוצאים המה מרשות התורה ונכנסים לרשות הגויית הארציית וכל זאת בשבועה ובקבלה מפורסמת, מקבלים עליהם בשבועה עול ציוני וחוקותיהם שאין בהם שום חיבור לתוה"ק ולפעמים התנגדות גמורה גם במעשה. כל זאת נמשך מן האפשרות שיהודים חרדים שומרי תורה נותנים להם בהסכמת הגדולים, שקוראים לעצמן גדולי התורה. האשמה אין כ"כ גדולה במה שהגדולים הללו נמשכים אחרי הציונות וטועים בה, שהרי המה ככל שאר אנשים פשוטים קוראים את העתונים ומן מקור העתונאי נובע החלטותיהם ובלבוליהם. האשמה הכי גדולה היא מה שיש להם העוז להתקרא בשם גדולי התורה, האשמה אינה כ"כ במה שטועים המה אלא במה שמטעים לאחרים, לא במה שהם קטנים אלא במה שמופיעים בשם גדולים, לא במה שיש להם דעת עתונאי אלא במה שקוראים להדעת הוה בשם דעת תורה.

בכל זמן של התפשטות הטומאה בעולם, ראשית הנטי' היא מחמת טעות שהנגררים אחרי הטומאה טועים בה, שהרי גם בחטא הקדום ה' טעות. הנחש השיאני ואוכל. מפני קדושתן ויקרתן של ישראל א"א להם להתפרד מקדושתם אם לא שיבוא השטן ויבלבל אותם ויראה להם על השקר שהוא אמת, או שיעורר איזה התעוררות המיוסד על הטוב הגמור שבלבם שמפני זה יש באפשר להבלבול להאחז בהם ולהוסיף טעות על טעות עד שמגיע אל מקום שמגיע עד ר"ל כדי עזיבת התורה לגמרי. הציונות הטומאה הגדולה והעמוקה שבטומאות, התאחזה והשתמשה בכל הטעותים ובכל הבלבולים בכדי להשראות כפירה עמוקה זו בתוך לבות ישראל. התאחזה בארץ ישראל, ברחמנות על ישראל, באמונת צדיקים, ובאמונה הכללית של גאולה העתידה. הציונות בלבלה את כל הענינים והטעו את ישראל בכל הטעותים כי רק אחרי כל

הטעותים ביהוד, אפשר לטעות בציונות שאינה שמד וכפירה, אלא דבר המשתייך לישראל. הטומאה העזה הזאת ירדה לעולם באחרית הימים בדור האחרון בזמן של מיעוט הדעת וקטנות הנפשות, נוסף על רבות התלאות והצרות המושכים כנהר, התפשטה הוזהמה בריבוי עצום שלא היתה כזאת מימות בריאת העולם עד היום הזה. מחמת הטעותים וההסתות, מחמת הקטנות והצרות, השתלטה טומאה הציונית והתפשטה כמעט על כל ישראל ללא יוצא מן הכלל, החושך הגדול והמקיף קודם זריחת אור הגדול והנצחי שיתגלה עלינו במהרה.

לא

המהות לעולם לא יתחלף, מתחלפים רק הלבושים באופנים שונים לפי שעה. הציונות השפיעה באמצעות לבושים הללו, בלבלה ולקחה לחלקה כמעט כל היהודים בעולם הרחב, זאת היא רק השפעה הציונית, אבל עצם מהות של הציונות נשארה במקומה. נשארה גם היהדות במקומה ומהות העצמי של יהדות מתנגד בתוקף גדול מול הכפירה החלוטה, המהות של ציונות הזאת, ההרגשות הללו בנפש עמוק עמוק א"א להחליפם או לעקרם למרות ההשפעה הציונית הכי חזקה, השולטת במלוא ממשלתה. ההכשרים הרבים ללא מספר, הראיות הגדולות המצדיקים את ההכשרים הללו, הקביעות של העובדה שמדינה הציונית קיימת ופורחת, כל זאת לא הביא סילוק הספיקות על כל הענין של מדינה הזאת.

הספיקות הללו טמונים המה כרגע ואין בכוחם להכריע בגלוי, כי מעולם לא הרשו המבלבלים שהספיקות ישארו בלב איזה זמן ארוך, ההכשרים וההצדקות אשר עליהם, ממעטים ומכניעים את הספיקות כמו רגע. אמנם נמצאים הספיקות הללו, ובזמן שהם מתבטלים ספיקות אחרות מתנוצצים וגם הם מתבטלים, אבל מעולם לא היתה עוד מרגוע שלימה להקביעות של ענין הציוני בלב שלם ובטוח. א"א באחרת, מהות נפש ישראל גועלת ופולטת את מהות הכפירה והטומאה, תהי' זאת באופן ברור, באופן דק ובלתי בולט, או אפילו באופן בלתי מוחש כלל. גם כהיום עודם מחפשים אחרי הכשרים על ענין המדינה הציונית, אם כי אין זאת עוד בצורה תמידית כמו שהי' מתחילה, אבל ענין של החיפוש אחרי ההכשרים עומד גם כהיום על הפרק אצל יהודים שומרי תורה. אין לראות זאת אצל שאר מדינות תבל, מעולם לא התווכח אדם על נחיצות מדינה האנגלית עבור האנגליים, או הצרפתית עבור הצרפתים, אפילו במדינות החדשות באסיה ואפריקה אין שום אדם חושב על הצדקת קיום מדינות הללו, אבל עודם מדברים כל הזמן בענין קיום מדינה הציונית, ספיקות רבות ישנן עוד על ענין הזה. ענין מדינה הציונית זה דבר מסובך, משהו שלא בסדר, דבר זר וחדש, הספיקות הללו הנובעות מעצם קדושת נפש ישראל, לעולם לא יתבטלו וא"א בשום אופן להכחישם.

תוקף השפעה של טומאה הציונית היא מפני שנתאחזה הטומאה הזאת במעשה. המעשים הנראים והמוחשים, מדינה קיימת עם כל הפאר והחזק אשר לה, הגבורה והאמיצות הצבאית יותר מן הרגיל והחשבון האוכלוסי' של מדינה אחרת במידה זו,

תעמולה הרחבה בכל קצוי תבל על הדברים העומדים על הפרק בנוגע למדינה הציונית, כל זה לוחץ על רעיון האנושי מדי יום ביומו ללא הרף. המאורעות סביב למדינה הציונית בלתי עוזבים את סדר היום אך הולכים ומתרבים, אצל כל היהודים מתעורר בכל פעם הדרישה לידע מן המתרחש סביבה, כיון שהעתונגים מעמידים החדשות האלה בעתונגיהם בכותרות גדולות ובולטות. חוץ מן השפעת העובדות הללו בחשבון אנושי, ישנו בזה עוד ענין פנימי שאינו נראה ומורגש כ"כ לבני אדם. כיון שהטומאה הזאת העמוקה נתאחזה בפועל ובמעשה נתגדל בזה כח תוקפה וחוזקה. כן מבאר הרמב"ן ז"ל על מעשי הנביאים שנצטוו לעשות כמו בלקחת אזור ושטר כתוב אצל יחזקאל וירמ', בכדי שתצא לפועל הנבואה שניבאו עלי', שכל דבר המתאחז בעולם הזה עולם העשי' במעשה קשה השינוי בו. זה לעומת זה, כן צווחה תוה"ק באיבוד המקומות של עבודה זרה אבד תאבדון וכו', שהעבודה זרה הקימת בעולם מתפשטת ומגברת הנטי' אחריה כיון שיש לה אחיזה בפועל בעולם, ותמן תנינן בפרק קמא דחגיגה שהחטא הבא ונתגשם בעוה"ז בגוף קשה הסרה בו. הכפירה הציונית נתאחזה בפועל ובמעשה, נתאחז תוקפה בעולם על מחשבות בני אדם, ללא דוגמא לבחינת התאחזותה בזמן שהציונות היתה מחשבתית לבד.

אין ליהודים מאמינים חשבונות פוליטיים או שום קשר אל דבר המלחמות שבין הציונים והערביים, חוץ מן הידיעה שזה אסור ע"פ תורה וחז"ל, וכאב הלב על שפורך דמם של ישראל על מזבח זה של עבודה זרה הציונית. אבל מפני שהטומאה הציונית נתאחזה במעשה בהקמת מדינתם, נכון לציין כי גם בענין המעשי הזה של עובדא קימת, נראית ג"כ החולשה המרחפת מדי פעם בפעם ג"כ בבחינה מעשית באופנים שונים וחדשים. העירעור על עצם קיומה של מדינה הציונית מתקומם ג"כ בתוקף ומטיל ספק חזק בקיומה ולא נסתלק עוד כלום מהספק הזה אחרי כל הנצחונות הצבאיים, עוד לא נשמע כי העירעור על קיום המדינה נפסק או נחלש וכי מהיום והלאה המדינה הציונית אין לה עוד לחשוש חששות על קיומה כמו שאר מדינות שבעולם.

הציונים רוצים מאד שהערביים ידברו עמם פא"פ בהשיחות של „שלום" והערבים אינם רוצים בזה בעד כל מחיר. אין זאת סתם עקשנות או שאלה של כבוד מן שני הצדדים, אבל יודעים הציונים את מה שרוצים וכן יודעים בבירור את מה שהערבים אינם רוצים. יודעים שבוזה כלומר בהויכוח הישר על הפרטים, בעת הויכוח על שטר זה או אחר, להחזיר להערבים את כל המדבר או רק חלק מן המדבר או רק סביב לתעלת סועץ, הויכוח ביניהם על נסיגה גדולה מן הציונים או נסיגה קטנה, על פרט קטן או פרט גדול, כל זה יאשר את הודאת והסכמת הערביים על עצם קיומה של מדינה הציונית בדרך כלל, והויכוח ישאר רק על פרט פלוני ואלמוני. הציונים מדגישים זאת בכל פעם לדבר עם הערביים באופן ישיר, מוכנים המה אפילו לזיתורים

בעניני השטחים, בעניני הפליטים וגם בכל הענינים, בתנאי שהשיחות יהיו באופן ישיר כמו בין שתי מדינות אחרות שהי' פעם מלחמה ביניהם ועכשיו רוצים שתי המדינות הללו להתפשר ולעשות שלום. הערבים אינם מסכימים לתנאי הזה בשום אופן ואין מסכימים להתודאה גלו' ומפורסמת מצידם על הכרה בקיומה של מדינה הציונית, הדבר העיקרי מה שהציונים רוצים להשיג.

העירעור מבחינת מעשה על קיום מדינה הציונית, הולך ומתחדש בכל שנה וכמעט בכל יום באפשר לראות איזה פרטים קטנים מן העירעור הכללי הזה. עם כל כח הצבאי העודף אשר להציונים, ביבשה, בים, ובפרט באויר, כח צבאי מכריע מאד בהתמודדות צבא הציוני נגד צבא הערבי, עם כל זה האבעי' על קיומה של מדינה הציונית לא נפשטה עוד. יודעים הציונים את חוזק וכשרון הצבאי שלהם, יודעים ג"כ את חולשת הערבים הבלתי מפותחים ובלתי מאורגנים, אבל אינם בטוחים אם החולשה זו של הערבים תהי' כמו היום, אחרי עבור עשר או עשרים שנה, ואם יהיו תמיד תוצאות בשדה הקרב כמו שהי' עד הנה. יהודים מאמינים מצפים לישועת ה' והגאולה הנצחית ע"י משיח צדקנו, שכל ענין הציונות והמדינה היא היפך גמור לאמונה העיקרית והטהורה. הציונים אין להם רק חשבונות גויית ארציות, ומפני זה מודאגים מן התנאים הללו ויודעים כי העירעור מבחינה מעשית על קיום מדינתם זה עובדא שאי אפשר להתעלם ממנה. העירעור הזה אינו מצומצם למדינה ציונית גדולה או קטנה אלא שכל הענין של מדינה ציונית אינו קיים בבטחות ומלחמות בין הציונים והערבים עודם לא פסקו, אחרי התנקשות אחת מתחילים תיכף ומיד ההכנות להתנקשות הבאה, והתוצאות בעתיד בלתי ידועים.

הכפירה הציונית שכבר נתכשרה עם כ"כ הכשרים רבים ובלבולים שונים, העירעור המעשיי מכריח להמכשירים להביא ראיות והצדקות גוספות על יצירת הציונות הנקראת מדינת ישראל. כל נצחון ציוני מתפרש ע"י המכשירים לנצחון של שיטותיהם הדתית-לאומית או תורנית-ציונית. בשעה שהציונים מגייסים כוחותיהם לשדה הקרב, הדתים וביחוד האגודאים מגייסים כוחותיהם לשדה ההכשרים, להמציא עוד הכשרים גדולים מחודשים על ענין הציוני לגמור המשימה העיקרית שלהם להפיץ את הציונות בעומק לבם של שומרי תורה. זאת הדבר הגדול ביותר, על זה דוקא לוטש השטן את עיניו להביא חלק הזה דוקא תחת כנפיו ותחת השפעתו בשלימות. על יהודים שומרי תורה כל המדובר, על התפשטות הציונות בחלק זה עובדים האגודאים שלוחי השטן בתעמולה גדולה מן עת הקמת המדינה, וכן ממשיכים עד היום הזה. מאמץ מיוחד יוצא לפועל בעת שהציונים מצליחים ע"י האמצעים העומדים לרשותם כי נצחונם הזה מביא ג"כ נצחון מחשבתיי לסלק הספיקות בהציונות. כח הבלבול החדש הזה נמדד לפי כח הנצחון של הציונים, לפי גודל הנצחון של הציונים כן הוא כח הנצחון של הציונות ומעולם לא נמנעו שלוחי השטן המבלבלים, מלהשתמש עם הצלחתם ונצחונם של

הציונים. יוצרים המשכה חדשה אל הציונות, מוסיפים לפשט דעות כוזבות בעולם, מחזקים את הכפירות הישנות וגם מוסיפים עליהם חדשים, למעון תפוש בני ישראל בלבותם, למען לשקע זאת עוד יותר עמוק בלב, למען עשות זאת כדבר פשוט, למען לא השאיר שריד.

לעומת זה, ההתאמצות על ההכשרים זה בעצמו מעיד כי ישנן עוד ספיקות הנחוצים לפתור אותם, ולזאת המאמץ הוא עוד יותר גדול. אם אחרי עשרים ושתיים שנה של נצחונות, של עובדות ושל הכשרים נמצאים עוד ספיקות או אפילו ספק ספיקות בענין המדינה, הרי זה אומר שהספיקות המה דברים גדולים הנוגעים בעצם הענין הזה. המאמץ הוא מאמץ ענקי בכדי להתפטר הפעם מן כל הספיקות המתראות כעת כ"כ חלושות וקטנות ושהן לאמתן גדולות ועמוקות. המאמץ האחרון על הכשר סופי על המדינה ועל הכפירה, על הציונים ועל הציונות הי' זה של ניסים, ניסים גדולים, ניסים גלויים, ניסים נוראים, ניסים נפלאים, ניסים מושיעים, ניסים המחזירים בתשובה, ניסים על כל הניסים, ניסים שלעולם לא ישכחו ויספרו בהם לדורות.

הי' זה בקיץ תשכ"ו. הציונים התקיפו את הערבים ונצחו אותם בימים קצרים, הנצחון של הציונים הי' גדול, ולהאנשים הבלתי יודעים את משטר כח צבא המודרני היתה זאת נצחון מפתיע וגם מדהים. בתחילה בעת הנצחון היתה ההתפעלות גדולה מאד, ביחוד אצל הציבור החרדי הבלתי יודעים סדר ותוכן כשרון הצבאי, הציבור הזה בהתלהבותם וערות דמיונם דברו על ניסים שמימיים. זאת אפשר לתרץ וגם להבין מן ההבחנה של בלתי ידיעה וגם התפעלות הפתאומית, או סתם שיגרא דלישנא של ניסים על כל דבר שהאדם אינו חושב עליו מקודם. אמנם הדתיים וביחוד הדתיים האגודאים עשו מזה דבר עומד וקיים, הוסיפו הסברה על גבי הסברה, תעמולה בתוך תעמולה, שדוקא ניסים אירעו כאן, ניסים של פורים, ניסים של יציאת מצרים, ניסים עם לוית פסוקים ומאמרי חז"ל עם דברים מוגזמים ונפלאים מעלה מעלה מן כל דרך הטבע. בהמשך הזמן הרבו לספר מאורעות ומעשיות, שקרים על גבי שקרים וכזבים הפיחו לאין קץ, לא מפני שרוצים לספר שקרים הללו בדוקא אלא מפני שרוצים לחזק עם שקרים הרבים הללו את השקר היחידי הכללי והעיקרי, דוקא ניסים היו בכאן דוקא נפלאות שא"א להשיגם ולהבינם בשום מבוא טבעי, ניסים מן השמים אמרו לנו אז וכן מוסיפים לפרסמם עד הנה, קול גדול ולא יסף.

מפני מה כל ההתאמצות הגדולה הזאת? מפני מה רוצים הדתיים דוקא בניסים, מפני מה אוהזים בשקר הזה דוקא? לאמתו של דבר אין זאת שאלה גדולה כ"כ כי זאת רק המשך מן הכשרת הציונות לעצמם ובעיקר בעיני ציבור שומרי תורה ומצות. הציבור הזה המה המטרה היחידה אל חיציהם, מן הציבור הזה שואבים האגודאים כל הכח הקטן שיש להם, ואצל הציבור הזה צריכים המה להצדיק את הציונות ומדינתם בכל ההודמנות ובוזה מצדיקים המה גם את עצמם ועמדתם. אצל הציבור של שומרי

תורה שעודם מאמינים בענייני שמימיים רוצים המה להכשיר את הציונות הגויית הטבעית המכחשת בכל ענייני שמימיים ואלקיים, רוצים המה להכשיר את הכפירה העמוקה של עם לאומי וענין מדינה, דוקא בענייני שמימיים שהמדינה מכחישתם ועוקרתם. רוצים המה האגודאים ושאר הדתיים לאמת את השקר הציוני עם השקר הגדול שבשקרים בריש גלי לעיני העולם כולו, זאת היא ההסתה הזדונית שלהם עם סדר ותוכנית לטשטש הכל יותר ויותר להשתמש עם האמונה שעודה נשארה בלב בכדי ליסד ולשכלל הכפירה הציונית ולטשטף את המה עם מים הזדונים מים שאין להם סוף. כל זאת עושים הדתיים המה ולבלבריהם רבניהם ומנהיגיהם בודון ובערמה, אין כאן עוד התפעלות של טעות המשמשת לפי שעה, סתם פתאית והגזמה והזעזעורות הדמיון, אבל יש כאן הסתה והדחה ודונית להכשיר את הציונות וגם את המכשירים עצמם בהכשר סופי, הניסים שמפרסמים יולידו הכשר ניסי, הכשר למעלה מן כל שכל מושכל, הכשר שמן השמים מעידים עליו, שהרי ניסים נעשו להמדינה והציונות, וזאת הסכמה שמימית המבטלת בביטול גמור את כל ספק וספק ספיקה שיש לו למי שהוא על הציונות והמדינה, או על האגודאים המתלולים אליהם.

הגדולים, והניסים, ענין אחד להם. כל הענין של גדולי ישראל, דעת תורה, גאונים וצדיקים, ככל אשר יורוך, הנאמר וגשנה פעמים כה רבות ע"י האגודאים בכל פעם ופעם, כל זאת ה' לכוונה אחת, כלומר לבטל כל הטענות אשר לרבים על התבוללותם של האגודאים בציונות והמדינה. בשעה שהשיגו הסכמה מן אלה דמתקריין גדולים, או גאונים וצדיקים, הלא השיגו הסכמה כזו שאין באפשר עוד להרהר אחרי, הסכמה הסוגרת כל פתחון פה, המשתקת כל קטרוג עליהם, המסלקת כל שמץ מהם ומכבסת כל רבב מבגדיהם. ההסכמה הזאת מחסלת כל ויכוח כי אין זאת הסכמה אנושית שיהא באפשר לשאר אנשים לדון על זה, הסכמה זו ניתנה מאת גדולי ישראל! מאת הגאונים והצדיקים שדבריהם הם מעלה מעלה מבחינת הגיון אנושי ואין לשום אדם רשות לבוא אחרי חדרי מצפוניהם. התפרסמות של הניסים היא בכוונה ורצון זה עצמו, דהיינו להכשיר את הציונות בהכשר נשגב מכל רעיון אנושי, הכשר ניסי למעלה מן עולם הטבעי הזה מרחף על מעשי אגודאים הללו, מן השמים בונים את המדינה ומשכללים אותה, ורק זאת נמסר לפני אדם כלומר להאגודאים לגמור את הענין ע"פ תורה. המה עושים גם את זאת המוטל עליהם ומעוררים בכל פעם ללמוד מן הניסים הללו ולהתעורר בתשובה, הן הנציגים האגודאים בכנסת, והן הגדולים והעתונים הוצה לה.

הציבור הרחב של שומרי תורה שכבר נשקעו בענין הציונות והמדינה, רוצים בהכשר הזה מאד ומקבלים אותו בחפץ לב. אין באפשר להתווכח עם אלה הרוצים להכשיר ולא עם אלה הרוצים בהכשר ואין בכוחם של הסברים לעקור או לשנות החפץ העז הזה אפילו בדברים היותר נגלים ובולטים. אמנם אי אפשר לעבור על כל זה בשוין נפש ולהרשות שהשקר הגדול הזה של הניסים יתמיד ויתבסס אצל הציבור

הקטן הזה של שומרי תורה, ללא שום מחאה כלל. א"א לבל לברר מעט את הברור הזה הכ"כ ברור ושלא להחליש מעט את הטישטוש הכ"כ מטושטש. אסור להשאיר את השקר הגמור הזה לדורות ללא תגובה קטנה נגדו, אולי גם כעת נמצאים עוד אחדים שרק נגררים אחרי המסיתים מפני שאין יודעים אחרת, נחוץ לברר הדברים ולהציגם כמו שהם, העובדות כמו שהיו וכמו שידועים בכל מרחבי תבל מקום שהטשטוש של הדתיים אינו מגיע שמה. ברור זה נחוץ למאד אפילו בעת שהתוצאות מן הברור הזה יהיו מצומצמים מאד, שכן הוא המצב בדור הזה שאנו חיים בו.

כמו כן יש להם להאגודאים לפרסם את ענין הניסים גם עבור הרחוב הבלתי דתי או אנטי דתי עבור העם כולו וכן עבור חברי הכנסת והממשלה השוחקים מן כל פתאית הזאת והיודעים היטב את ענין הניסים הללו של נצחונם ומיטב כשרונם. האגודאים הללו אנשים קטנים המה, וחושבים שבהכפילם דברי הניסים הרבה פעמים ועוד הרבה פעמים אחרות, תהי' זאת כעין שטיפת המה ויתחילו להאמין להם לדבריהם ולשקריהם. בכל אופן דומה להם בדמיונם שיש להם עכ"פ פתחון לפי שעה להראות גודל כוחה של אגודת ישראל והדתיים בכלל. החשבון מתפתח באופן זה, כיון שניסים היו כאן ובדרך הטבע לא ה' שום אפשרות לנצחון נגד חיל הערביים, א"כ בודאי הדתיים אחראים עבור כל הנצחון כולו. אם למשל ה' הנצחון מפני מיטב כשרונם של צבא הציוני הלא כל הכבוד ה' מגיע לצה"ל, להמפקדים, להרטמכ"ל, ולכל הממשלה שעמדו בראש התפתחות הצבאית הזאת, אבל לפי דברי האגודאים לא ה' כלל נצחון צבאי טבעי שהאחרים עבור נצחון הזה המה ראשי הצה"ל והממשלה, הנצחון ה' נסי, למעלה מן כל טבעיות, וא"כ הכבוד מגיע להדתיים כי המה בדתיותם הביאו הנצחון השמימי הזה, החינוך העצמאי, הישיבות, הגדולים, והאגודאים בכלל הן המה הביאו הניסים והנצחון, אגודת ישראל רוח האגודאי המה נצחו! המה הביאו התבוסה להערביים, הדתיות של הדתיים המה השליטו את חיל האויר באויר וחיל היבשה ביבשה, המה היו הכח ממעל, המה נצחו וחסל!

הקהל הקוראים את דברי לבלברי האגודאים רוצים להאמין גם בזה והלבלברים הללו מושלים על מחשבתם שנתאחדה עם מחשבת הלבלברים אחרי זמן ארוך. גם הרצון בנצחון כלומר נצחון של הדתיים ג"כ תובע להאמין אפילו בפתאית מוגזמת ודמיון אפילו מאד רחוק. סכ"ס בהרצון הזה נכלל גם ההמשכה הכללית אחרי הניסים שהיא היא המשכה אחרי המדינה והכפירה הכללית הנכללת בה, וכאן כוחו של השטן עוזר הרבה ללכת אחרי ההבל של עבודה זרה הציונית ולהתקשר בה. אין קץ לדברים הללו הנאמרים וגם נכפלים פעמים אין מספר משלוחי השטן הלבלברים האגודאים והנציגים אשר עמהם, יש להביא רק קטעים אחדים להציג מהלך הזה ולבררו מעט באופן האפשר, ובדבר הנצחון שה' זה של הדתיים. כותבים:

„הובטח לנו להיות עם נצחי עם קדוש, לעמוד בסבל יותר מכל עם אחר עלי

אדמות שלא יקום עוד עם אחר כעמנו, לא יקום ולא יהי'. גם עכשיו מבקשים מאתנו משהו ואף אחד אינו מבין, כי מאתנו אי אפשר לקחת מאומה אם אין אנו רוצים ליתן. רבותנו (מועגה"ת) ראו את הניסים עוד בטרם יבואו, קטני אמנה ראו את הניסים זמן רב אחרי שיתרחשו".

„והנה התנגש הרוח והרצון להיות שונה מכל העמים הכה שאין מבינים אותו, כח עליון, כי לא היתה זאת מלחמה בין מצרים לבין ישראל, זו היתה מלחמה של עמלק נגד יהדות התורה (!) של יהודי הנצח, ומי שתולה הנצחון בטבעיות, מי שגורס כי הבחורים שלנו הם יותר גבורים, יותר מסורים, חיילים יותר טובים, משום שהכירו בכלי המלחמה יותר מאשר חיילי האויב, מי שמעלה על דעתו אף לרגע כי הודות לאימון הצבאי המעולה התגברו חיילנו על האויבים, הרי הוא פוגע בציפור נפשו של האמונה (!) כי מי פתי לא יאמין לכל המאורעות הגדולים, מי לא יראה היד הגדולה שעשתה כל הניסים הללו.

(המודיע ז' סיון תשכ"ז)

כה מדברים הדתיים האגודאים הללו וכה מסבירים, שלא היתה זאת מלחמה בין מצרים ומדינת ישראל, אלא מלחמה בין עמלק ובין יהדות התורה, כלומר: מלחמה בין מצרים ואגודת ישראל, ואם כזאת מי שמעלה על דעתו כי הנצחון הי' הודות לאימון הצבאי המעולה הרי הוא פוגע בציפור נפשו של כל האמונה האגודאית, כי מהיכן הי' להם להאגודאים אימון צבאי מעולה, ומי פתי לא יאמין לכל המאורעות הגדולים והיד הגדולה שעשתה כל הניסים האלה. הנציג של האגודה והגדולים, הרב מנחם פרוש, מדבר בכנסת המינים ומעוררם בתשובה וגם הוא חוזר על הדברים הללו כי הנצחון נגד הערביים הי' הנצחון של האגודה, וכידוע עשו הגדולים חוב קדוש לבחור בנציג הזה ואת אשר עמו, וכן החוב הקדוש הזה כולל ג"כ לשמוע לדבריו, ואחרי הניסים הוא הי' אומר:

„נחמי' הוא זרובבל מכריו לדורו ולדורות, בכיבושים ובכיבוש ירושלים, לא כוחי ועוצם ידי אלא יתגדל ויתקדש שמייה רבה. כן בכיבושים האלה במלחמת ששת הימים חוינו גבורות נועזות, אשר דורות אחרי דורות יהללו וישבחו עוז גבורתם של צבא ישראל. הצעירים המהוללים המבורכים במידה שאין למעלה ממנה, במסירת נפש למסור נפשם למען אחיהם ולמען ערי אלו קיבו".

„אולם כולם מודים מסוף העולם עד סופו יתגדל ויתקדש שמייה רבה. בסיורי עם חברי הכנסת בשטחים שנכבשו במלחמת ששת הימים, בלכתנו משתוממים למראה הפלאות מן המלחמה, השיגנו ונצחנונינו שהם למעלה מהשגת מה אגוש כי השגנו זאת. שאלתי איש מפ"ם שיגדיר זאת והוא ענה ואמר: אחרי ההשמדה של שליש עמנו ע"י היטלער לא הי' להדתיים מה לענות, כעת אחר השיגנו

במלחמת ששת הימים, אין להלא-דתיים מה לענות... הרי הדברים מוכיחים עד היכן הגיעה ההכרה של יתגדל ויתקדש שמייה רבה.

„אנו רואים בהתגשמות הרעיון של אגודת ישראל (!) שעמנו הוא עם ייחוד של עבר עם נצח, מי מאתנו לא ישתומם למראה ההתעוררות ליד כותל המערבי, הכותל המערבי זה אחד מארבע כותלים ואנו מצפים לשאר שלושת הכותלים. גם אחרי הנצחונות שנצחנו והשיגים הגדולים שהשגנו אנו מצפים לגאולה השלימה בהשלמת שאר שלושת הכותלים בבנין בית מקדשנו".

הרי לך המשך בין זרובבל ובין המדינה, יתגדל ויתקדש שמייה רבה והגדלת שמם של הדתיים שיש להם מה לדבר, לפי העתקת דבריו של איש מפ"ם ע"י פרוש הרב, דורות אחרי דורות יהללו שמם של הבחורים מן הצה"ל, יתגדל ויתקדש... התקווה לגאולה שלימה עם שאר שלושת הכותלים המתחלת עם „הכותל המשוחרר" ע"י צה"ל והמדינה, וכן מוסיף הנציג הזה שאנו רואים בחוש „בהתגשמות הרעיון של אגודת ישראל", והניסים והנצחון של הציונים, שהם „למעלה מהשגת מה אנוש". בכדי להסביר הדבר בהסבר הנדרש איך נצחו הדתיים במלחמה ואיך מתיחס הנצחון הזה במלחמת ששת הימים אל האגודה, ולא אל חיל הציוני המאורגן בכשרון הנכון, מוסיפים האגודאים לפטפט דברים ולעשות חשבון הזה ע"י עתוניהם ונציגיהם. מסבירים כי אפילו לחמו החיילים בשדה הקרב אבל זאת הי' רק ענין צדדי או ענין נוסף על העיקר, כי רק הדתיים ודתיותם הם הכריעו ההכרעה הנחוזה ולימוד בשיבות ואיזה תפלות הביאו את הישועה והניסים הנדרשים.

מעולם לא למדו בני ישראל תורה בעולם חוץ מן מה שלומדים בארץ ישראל מן זמן הקמת המדינה הציונית. לא למדו ישראל תורה ולא התפללו תפלות בפולני' ברומעניע, ובכל ארצות איראפה מקום החורבן וההשמדה הנוראה העומדת לנגד עינינו, לא למדו ישראל תורה ולא העריכו תפלה בכל מקומות פזורים בימי צרה וצוקה, לא למדו ישראל תורה באלף החמישי בכל הצרות שעברו עליהם אז, וגם לא בזמן בעלי תוס' בארצות צרפת ואשכנז, לא בשנות ת"ה ות"ט בימי גאוני וקדושי עליון מצוקי ארץ הי"ד. כל זאת היתה שלא במדינה הציונית ולא בימי קיבוץ גלויות הציוני וקיום הפסוקים של ברית בין הבתרים, אבל כעת בזכות המדינה הציונית הרי כל זה פועל באופן מסודר ובטוח. בעת שהשונאים למדינה רוצים לפעול מה נגד האתחלת דגאולה, מתקבצים לומר איזה קאפיטל תהלים, מניחים תפילין נגד המצלמה ועושים מזה פאטאגרפיעס נאותים, וזאת פועל תיכף מיד והניסים מתרחשים! חוץ מן זה להראות את כוחם של הדתיים האגודאים וכי המה שפעלו את הנצחון עם ניסים גלויים, יש להם להאגודאים לברר כי אין להציונים להתאונן על מה שבחורי הישיבות אינם מתגייסים לצבא המדינה שהאגודה מודה ומכשרת את המדינה הזאת

ללא הפסק. האגודאים מרגישים באיזה חולשה נגד מפרנסיהם ומכבדיהם בענין הזה שהצעירים בישיבות אינם מתגייסים לצבא הציוני כי ישנה באי התגייסות הזאת איזה רושם מן ההתנגדות לציונות ולמדינתם. הן אמת שהמגיד שיעור אינם רוצים בגיוס כי אינם רוצים שכותלי הישיבה יתרוקנו מן תלמידים, אבל כן מפני שרוצים להתקראות בשם גדולי ישראל, אינם יכולים להתנער כליל ובפרהסי' מן איזה בחינה של התנגדות לציונים, אשר התנגדות הזאת היתה מפורסמת לכל גדולי ישראל בדור הקודם בפרסום כ"כ חזק וידוע. אינם חושבים על זה בהתגלות מחשבתם מתרצים את המניעות מעבודת הצבא בכל התירוצים בכדי שזאת תתאים עם ההכרה במדינה ותהי השיחרור של בני הישיבה כדוגמת השיחרור של הסטודנטים או אחרים הפטורים, אבל א"א להכחיש זאת לגמרי כי דוקא הבלתי התגייסות של בני הישיבה מקושר באיזה אופן עם הבלתי הכרה במדינה, כמו שנראה זאת בחוש כי בשעה שההכשר על הציונות הולך ומתגדל, הרבה מן בני הישיבה מתגייסים לצבא הציוני בעצמם וברצונם. האגודאים מתיגעים להסביר זאת בתוך ההסבר הכללי על תוקפם וכוחם של הדתיים והדתיות במה שנוגע לקיום ושכלול המדינה הציונית. מבארים המה כי לימוד התורה בישיבות אשר במדינה הציונית מביא את הישועה והניסים הנחוצים, ובצירוף התפילות והדתיות של הדתיים הניסים המה חזקים וענקיים ביותר, וא"כ הישיבות אשר במדינה הציונית יצרכים המה עבור קיום המדינה לא פחות מן החיילים בהחיות והטייסים הטסים במיראשוין ובהפאנטנים. החיילים והטייסים אינם נוצחים בלא ניסים והתלמידים והדתים המה מביאים את הניסים פרי התפילות והלימוד של בני הישיבות, החיילים והתלמידים המה חטיבה אחת המביאה ישועה והגנה למדינה, התלמידים וגם המתפללים חיילים המה! כי עיקר התפלה והתורה מכוונים להמדינה ולהניסים הנעשים עבורם, הדתיים המה העיקר במלחמה ובנצחון וגם קודם פרוץ המלחמה הי' כל זה ידוע וברור להאגודאים, ניסים יהיו כאן, נצחון יהי' כאן, גדול כוחם של הדתיים האחרים עבור כל הנ"ל. בימים המתוחים קודם הניסים אשר ידעו האגודאים כי בטח יבואו, כותבים המה:

„הימים מלויים בהרהורים מעורבים של הרגשת פחד ותקות, אימה ובטחון. וז"ל המדרש על הפסוק אלף למטה אלף למטה י"ב אלף חלוצי צבא, י"ב אלף לשמור את הכלים, וי"ב אלף לתפלה ע"ש. וא"כ נראה שצבא הוא מורכב משלושה סוגים, אחד להנלחמים בחזית, השני יושבים על הכלים, והשלישי העומדים ומתפללים. גם במלחמת בני יעקב על הפסוק בחרבי ובקשת, רש"י הפרשן הגדול מניח פרושן המקורי של המילים בחרבי ובקשתי המבטאים לנכון את הכלי זיין של הימים ההם, ונוקק לפירושו של אונקלוס „צלתי ובעותי".

„ימים של הרהורים ומחשבות להתכוננות ולהתעוררות, מי מבחינה מעשית ומי מבחינה רוחנית, התארגנות הספונטנית של שלומי אמוני ישראל כולם.

האלף השלישי של תפלה הקדים לצאת למערכה הוא בדרכי מלחמה שלו באמצעים ודרכים שבידו. חיילים אלו אי אפשר להגדיר אותם. הוא בקולו יורה למרחוק, בוקע שערים ומגיע עד שמי שמים מזמר עריצים בחרב פיפיות שבידו, כן חיילים כאלה שאינם מודרכים לפי פקודות אינם כפופים למפקדים, נקראים אל הדגל בקריאה חרישית פנימית היוצאת מן הלב. בכח האמונה המקובלת באומה כי כוחם של התפלות לפעול ישועות הם שאימנו חיילים אלה, להתיצב במערכה נגד המקטרגים וללחום נגד האויב".

„כמו תמיד נעה דמותו של בן הישיבה מעל דפי הגמרא, אך הפעם היתה בה תנועה מסוימת היא נעשית בזריזות יותר, והגמרא, נראה כי הבינה מה לה ולתנועה זו דומה כי אף היא, אותיותיה ומלותיה הסוגיות שבה, חשו היטב את משמעותה של תנועה זו ואף סייעו לה בכך, כי היום טעם מיוחד להם ריח שונה נודף מהם, ריח אבק שריפה חולף מעליהן עשן מלחמה ממלא את אורן".

„כמו החייל אשר שיר לכת בצעדו אל שדה הקרב, והשיר יהי' לו למשען והמילים תלהטנה בתוכו ותדרכנה אותו אל מול האויב, כך ישב לו בן הישיבה נתפס בכלי נשקו ומנגינה מתמלטת מפיו, מתחלפת הפעם לפי התמורות שבימים הללו. שנתה עתה את צבעה וכח רב עמה עולה ומבקיעה שערים שערי תפלה שערי אויב. ישב לו הלומד בישיבה וכולו שלהבת, מארש מלחמה ותחושת המאבק רחפה סביבו כי עתה הרגיש במוחש כי חייל הוא (!), חייל הנלחם בכל רגע ורגע את מלחמת הקיום, הפעם ביתר עז וביתר מרץ אכן חייל הוא! כלי נשקו המה בכוחם מסוגלים להבקיע כל מצור".

„נזכר באחיו שלוחי מצוה (!) שיצאו אל שדה הקרב לאחוז באמצעים גשמיים וידיעה זו הוסיפה לו כח למענם, למען נלכד כוחות הגוף עם כוחות הנפש למען ילחם העם עם אוצרות הרוח והנשק יחדיו, שוב נעה דמותו מעל דפי הגמרא וכו'".

כך מסבירים האגודאים את הדרך להנצחון, את לימוד התורה, את בן הישיבה של הישיבות אשר במדינה הציונית, „עתה הרגיש במוחש כי חייל הוא", גם תוה"ק הגמרא בעצמה אותיותיה והסוגיות שבה „היום טעם מיוחד להם ריח שונה נודף מהם ריח אבק שריפה חולף מעליהן". הכל נמשך אל המדינה הציונית, „מי מבחינה מעשית ומי מבחינה רוחנית". הכל מסייעים לה להמדינה והכל מאמצים את כוחה. מביאים גם מדרש חז"ל והקורא יבין שזה שייך להמדינה, ולזאת אין פלא שניסים היו כאן, והדתיים נצחו. בני ישיבה המה חיילים נאמנים „הנקראים אל הדגל בקריאה חרישית היוצאת מן הלב ובכח האמונה", והוא „חייל הנלחם בכל רגע ורגע וכלי נשקו בכוחם להבקיע כל מצור" וכן עשו וכן הי'.

אין לחשוב שהדברים הללו הם רק מיופי המליצה וכולם רואים את ההגזמה ואת

„באחד העתונים בשוייץ כתב, כמה משונה אומה זו חיילים מנצחים בכל אומה ולשון (1) עורכים הוללות וחנגות בוזזים ומשתכרים, ואילו חיילים יהודים לאחר נצחונם רצים אל הכותל ובוכים...”

אין אנו יודעים בדיוק אם כולם רצו אל הכותל, „הכותל המשוחרר” ואם כולם היו בוכים, אולי רובם היו חונגים וגם משתכרים, אין אנו יודעים כמה מהן היו בוזזים, אבל במה שכותב כי גם חיילי הגוים מצטיינים בגבורה וכשרון קרבי בזה צודק למאד. גם בהכרח להודות לדברי המגיד שיעור, כי דור הזה חלש באמונה מאד ומגידי שיעור הללו בדברים כהללו אינם מחזקים את האמונה אלא מחלישים וגם מסלקים את האמונה בלב. האמונה בניסים הציוניים ובמדינה הציונית היא להיפך מן ה”ג עיקרים שישראל עם קדוש מאמינים בהם, יהי נא בטוח כי אם לא נעשו ניסים לדורות הקודמים שבהם היו גאונים וצדיקים גם בדור הזה שמגידי שיעור כמותו ועתונים כמו עתונים אגודאים נמצאים בו, ניסים לא יתראו וכל המדובר על ניסים זה שקר וכזב שוא וטפל. אז ימלא שחוק פיננו, כי בעת התגלות הקדושה והאמת בעולם תהיו אתם הנוטים והנמשכים אחרי המדינה באיזה צורה שתהי, לשחוק ללעג ולקלס. תבוסו מהשקרים אשר בחרתם לילך אחרי ההבל והתוהו ודי לחכימא.

לב

לכל דבר יש מרכז ונקודה אמצעית שמה שאר מסובב ומתפשט. המרכז של התפשטות הכפירה הציונית על שארית ישראל שומרי תורה היא האירגון הנקרא בשם אגודת ישראל. עד היכן צודק שם הזה של אגודת ישראל על סוכני הכפירה והמינות אין אחד יודע, כי סכ”ס הענין של אגודת ישראל נתיסד ע”י הרבה מן גדולי ישראל זי”ע, לכוון ההיפוך ללחום עם האפיקורסות והמינות ועם האפיקורסות הציונות בעיקר ובפרט. אבל למרכז הזה שנקרא אגודת ישראל ישנו עוד מרכז וגם עוד מרכז בתוך מרכז, הכלים שעל ידם מבוצע התפרסמות והתפשטות הכפירה הציונית, המה העתונים והעתונאים הדתיים האגודאים. חיים אנו בתוך תקופה של התפתחות כוחות הטבע והתחבורה, הערמומיות הלשונית, הכזב והשקר והגניבת דעת, הטפשות והרשעות, מסייעים זה לזה, להמשיך חוט של חן וחסד על כל גאלח וטמא. שטחיות המחשבה וקטנות הנפשות עלולים המה לקבל את כל הנכתב בהעתונים ע”י עתונאים מזוהמים ומוגשמים, בשעה שאפילו הציבור החרדי שומרי תורה במעשה, נתרחק מלימוד תורה”ק ומעיון בספרי הנפש הנאמרים והנכתבים מן בעלי רוח”ק שיסודם דברי חז”ל הניתנו לנו מסיני, המיישרים הלבבות ולוהטים הנפשות עם רוח טהרה ואמונה אלקית שהנפש עם הגוף נקשרים ע”י זה במקור הקדושה הנצחית.

במקום ספרים הקדושים ודברי חז”ל המתפרשים מתוכם, במקום דברי צדיקים ועמודי עולם שנפשם הגבוה מתלבשת בתוך דבריהם שהם מקוה טהרה לישראל,

הטפשות, השקר והמינות אשר משזור בכל שורה ושורה. לדאבונינו הגדול הדבר אינו כך, הענין של הכשר הציונות ע”י הניסים הוכה שרשים בלב שומרי תורה, הנוונים במחשבתן מן המזון הארסי הזה שלבלברי האגודאים משימים לפניהם. הצעירים אשר הם בשיבה ביחד עם המגידי שיעור שואבים עידוד מן הדברים הללו הנכתבים אודותם ומבינים כי הדברים הללו צודקים ומכוונים. המשך של הסתה הולך ונמשך וגם מגיד שיעור אחד כותב ב”דגלנו” תמוז תשכ”ז מענין הזה, ובהיותו מגיד שיעור הרי כל דבריו מתובלים עם פסוקים ודברי תורה כיאות למשמרתו וכיאות לעתון אגודאי העומד הכן לפרסם דברים כהללו ואלה הם דבריו:

„דורנו זכה לראות ניסים גלויים במדה שלא היו לה בדורות הקודמים. הדורות שהיו בתוכם גאונים וצדיקים לא זכו לראות בעיניהם מה שדורנו זכה לראות. אומרים בשם אדמו”ר אחד אז ימלא שחוק פיננו וכו’ כי הגה דורות הקודמים מלאים גאונים וצדיקים ומשיח לא בא ולדור הזה כן בא! ועל זה יהי השחוק, כן אני אומר על הניסים והנפלאות שאנחנו ראינו, ודי לחכימא”.

„אבל באמת אפשר להבין מדוע נעשו הניסים הללו דוקא לדורנו ולא לדורות הקודמים וכו’, דורנו החלש באמונה שאילו ח”ו לא היו רואים ניסים ונפלאות הלא אז מתחולל חורבן עולם היהודי, ולכן נראו לנו ניסים ונפלאות וכמו שהראה הקב”ה ניסים ונפלאות ביציאת מצרים מפני שעם ישראל היו אז עובדי עבודה זרה ורצה הקב”ה להשריש האמונה בלבבם, גם אצלנו בששת הימים הבינו כולם כי ה’ איש מלחמה ומי שהוא מאמין באמת בשאר אצלו הרושם לתמיד, הוא מתעלה מזה ומקוה כי כדרך שנעשו לנו ניסים בששת הימים כן יעשה לנו הלאה”.

„בשבת שלפני מלחמת ששת הימים אמר לי אחד, איך יכולים לחשוב שאנחנו ננצח מאה מיליון ערבים?, אמרתי לו את דברי הפסוק הלא כל הגוים כמו מר מדלי נחשבים, אם אחד נושא דלי מים ונוטפים מהדלי כמה טפות, וכי יש לזה חשיבות כלשהו בעיניו, כן כל הגוים נגד עם ישראל”.

עד כאן דעת תורה של מגיד שיעור בדגלנו. ובאותו הגליון הענין של הסתה לציונות ולמדינה שלהם נמשך הלאה וכותבים:

„לעיני העולם הופיע שומר ישראל לגונן ביד חזקה על שארית ישראל, אצבע אלקים היא. המוני בית ישראל בארץ ובתפוצות על אחת כמה וכמה שראו את היד הגדולה אשר עשה ויאמינו בה, היתה זאת חוית התגלות וכו’. זאת ועוד אחרת, החיילים, נודה על האמת, לא הדהימו אותנו בעיקר גבורתם ואומץ לבבם גם חיילי הגוים מצטיינים בגבורה וכשרון קרבי, היהדות החרדית נפעמה מגלויי מסירת נפש של הלוחמים, מנכונותם של רבים להפקיר חייהם למען הוולת, זאת נחלת הבלעדית של בני אברהם יצחק ויעקב”.

במקום קודש הקדשים בעזה"ר נתיסד חורבן ואבדון, העתונים והעתונאים המוזהמים הן המה המפרנסים את ישראל בשקריהם ובלהטיהם, בוזהמתן וטומאתן כותבים את מה שרוצים לכתוב את מה שלקחו וגנבו מן הרהוב. את מה שמכבד אותם בעיני לבלרים אחרים בהיות כותבים כמותם ומחשבים אותן המחשבות כמותם, שזאת מתהפך לדעת תורה ורוח ישראל סבא בעת שממשיכים על המחשבות הללו אותה הערמומיות הלשונית עם בטיים מדברי תורה פסוקים ומאמרי חז"ל. התפתחות הדפוס ותחבורה של מקומות ע"י המכונות ונסיעה באויר וביבשה באופן כ"כ מהיר ללא עיכוב, הביא את האפשרות שמי שיש לו האמצעים הכספיים להשתמש בהתפתחות הזאת, באפשר לו ג"כ להשפיע מזון מחשבותי בכל קצווי תבל. העתונים והפירסומים האגודאיים מפצים מחשבות של מינות הן באה"ק והן לרוב היהודים שומרי תורה החיים במקומות רחוקים, שהמקומות הללו נתקברו וכמעט נתאחדו בתקופה זאת ע"י תחבולות אנושיות ופיתוח הטבע שעוד לא היתה כזאת בעולם. העתונים האגודאיים הקיימים בהכסף שמקבלים מן הציונים באופן ישר, משמשים באמצעים הללו שימוש מלא ונתהוו למורי דרך לשארית ישראל.

הלבלברים הללו המינים האגודאיים הללו עם הנציגים תחת חסות גדוליהם, הרעו לשארית ישראל יותר מן כל מינים אחרים. המה בלבלו טרפו והרסו את המחשבות והדעות המה פתחו את השער מול שאול תחתית, המה הביאו את הטומאה והמה מיפים אותה, המה מהפכים יום ללילה בכל מיני ערמה מקפת ומסודרת. המה הקוצים והתוחים שועלים קטנים המשימים כלה ושית בכרמנו, דוקרים כמדקרות, לשונם חרב חדה ההורגת והטורפת ללא הרף. המה הסבירו את הציונות בהסברים שונים בכל ההודמנות והמה הולכים ומוסיפים הסברים חדשים בשעה שהישנים פגו, המה שפרסמו את השקר הגדול של הניסים ומוסיפים לפרסם את הניסים הללו עד שכולם עונים אחריהם, אינם מתייגעים בעבודתם אלא שוקדים על תועבתם ומציגים את הכל כדבר של תורה, הצלה וישועה, תפילה ובקשת רחמים, ובעיקר הסכמה מן השמים על הציונות והמדינה שלהם שנהיתה למעשי ניסים והשגחה מיוחדת.

עם כל קטנות הנפשות בדור הזה, עם כל תנאי הזמן המשוניים ועם כל התפתחות הטבע והתפתחות הרע והזוהמה באופן מבהיל, לא ה' באפשר להלבלרים המגושמים לשלוט שליטה כמעט גמורה כמו ששולטים כעת על מחשבות יהודים שומרי תורה, אם לא ה' כח אחר הבא מן מרכז אחר מעורב ומחזק את דברי הלבלברים הללו. ההסכמה מן אלה המכונים גדולי ישראל, נותנת להם אותו דבר פעוט ואותו כח הקטן שה' חסר להם להיותם דוברי דבר ומנהיגי המחשבות של יהודים שומרי תורה ומצוות. המרכז הזה של הגדולים פועל בכל פעם שהלבלברים יוצאים לפעול פעולותיהם ולבלבל מחדש בבלבוליהם ולהכשיר עוד הפעם את טומאה הציונית. בה בשעה שהמה מתכוננים להכשיר את הכפירה הציונית, בה בשעה תמיד מתפרסם איזה כרוז מן המרכז הזה

של הגדולים, בכדי להכשיר את הלבלברים ואת דבריהם, ליתן צבע של תורה לפני כל מי שעודו נחוץ לצבע הזאת המסמט את העינים.

ישנו עוד מרכז המנענע את המרכז הזה של הגדולים, המנענע את המרכז של הלבלברים. איטשה מאיר לעווין היו"ר התדירי של אגודת ישראל, מי שאגודת ישראל נוצרה ונתיסדה עבורו, מי שמשותף חסידות גור עם האגודה, מי שמטיל איזה אימה באמצעות גור על כל הגלולים אל האגודה, מי שיודע כל חלקלקות ועקלקלות איך לכוזב ולרמות, לדבר בתמימות יתירה ובלשון רכה בעת שנחוץ, ולנקום בנקמה יתירה ולסלק את כל מי שירט הדרך לנגדו, איטשה מאיר לעווין הוא המרכז המנענע את המרכז של הגדולים המנענע והנותן צבע להמרכז של הלבלברים, המפצים כפירה הגשמה וזוהמה על פני תבל כולה. נחלש מאד המרכז של הגדולים וגם נחלש המרכז של היו"ר, פועל רק המרכז של הלבלברים באמצעות התנאים והנצחונות של הציונים הלוקחים לב בשר, אבל עם כל זה המרכזים של היו"ר ושל הגדולים משתתפים עמהם ומחזקים את ידיהם ואנדרמולסי הראשונה לא זזה ממקומה.

היו"ר התדירי כותב כמה כרוזים וחותר אותם בכמה מיני חותמות. שהרי שמות שונות יש לו להיו"ר, פעם נקרא בשם מרכז אגודת ישראל הארצית, פעם בשם „הסתדרות אגודת ישראל העולמית“, וגם פעם בשם „מועצת גדולי התורה“. השמות הם שונות אבל הכותב בעצמו אינו שונה בשום פעם ולעולם לא ירשה היו"ר למי שהוא לכתוב הנוסח של הדברים אלא הוא בכבודו ובעצמו כותבם, הוא היו"ר הוא המרכז אגודת ישראל הארצית, הוא ההסתדרות אגודת ישראל העולמית, גם הוא המועצת גדולי התורה. אין זאת אומרת שמועצת גדולי התורה מתנגדים להכרוזים הללו המתפרסמים תחת שם הזה, אפשר שאין מראה להם הכרוזים הללו כלל כי זאת ללא צורך, היו"ר והגדולים מסכימים כי ידו כידם, יודעים כי כוחו ככוחם ודעתו כדעתם, הוא יצר אותם הוא גידל אותם ואין בין רצונו לרצונם כלום. ידוע כי הוא גדול כמותם והם גדולים כמותו, הוא קורא בעתונים ומשם מסיק מסקנותיו והוא יודע כי גם הגדולים קוראים באותן עתונים עצמם וזה המקור למסקנותיהם.

קודם פרוץ המלחמה בין הציונים והערביים בשנת תשכ"ז, ידע היו"ר כי בכוחם של הציונים והכשרון הצבאי אשר להם לתת תבוסה לערבים כאשר דברו על זאת הציונים מנהיגיהם ועתונניהם. הוא אינו רוצה בנצחון צבאי של הציונים הוא רוצה דוקא בנס. בנצחון שלו נצחון של גיסים להכשיר את כל ההתבוללות שהביא הוא בתוך מחנה ישראל הנשארת, ומפני כך גם קודם המלחמה והנצחון הכין את הדרך הזה של גיסים ומפרסם בשם מועצת גדולי התורה שניסים יהיו כאן ולא נצחון. בשבוע קודם המלחמה הוציא כרוז הזה:

”אויבי ישראל ומשנאיו מאיימים בהשמדה (!) על שרידי חרב פליטי השואה שהתקבצו ובאו למצוא מנוחה ונחלה לנפשם העייפה בארץ אבות הארץ

שניתנה לאברהם אבינו בברית בין הבתרים. בשעה זו מתהפכת הרב בשערי ארצנו, בה אנו מלאים דאגות וחרדות מפני מה יולד יום. אנו קוראים בקול גדול אל בית ישראל בלשון הכתוב, עם ה' חזקו ונתחזקה קחו עמכם דברים ושובו אל ה'.

בשעה גדולה כזו נכשיר עצמנו להיות ראויים להתגלות עליונה של ניסים ונפלאות, שהקב"ה יעשה עמנו חסד חנם כבימי צאתנו מארץ מצרים, לגאלנו גאולת הרוח וגאולת הגוף.

מודיע ה'יו"ר בשם הגדולים ואולי מודיעים הגדולים ג"כ, כי הניסים והנפלאות הולכים ובאים וגם כי המדינה הציונית זו היא המנוחה והנחלה וההמשך של ברית בין הבתרים ורק נחוץ ההכשר להכשיר עצמנו אל גאולת הרוח, כמו שדורש זאת הרבה פעמים מעל במת הכנסת, להיות מוכנים אל, "כבימי צאתנו מאמ"צ יראנו נפלאות" כמו שאיטשה וחביריו משתמשים עם הפסוק הזה על נצחון הציוני בימים הללו. ה'יו"ר אינו מחשה ומפרסם כרוז אחר עם שם אחר שיש לו, הפעם הוא נקרא בשם, "אגודת ישראל העולמית". בזה הוא מבאר את ענינו הלאה כי עיקר הנצחון יהי' מכוחם של הדתיים שהן המה העיקר המייצרים את הניסים שהודיע שיבואו תחת השם של מועצת גדולי התורה, ובשבוע זו של קודם המלחמה ה'יו"ר מפרסם: "ארצנו הקדושה שוב נתונה במצור ובמצוק, אויבנו בנפש מסביב נשאו ראש וקמו עלינו. פני, "ישראל" מאז ומתמיד לשלום בשקט לגבולים ולשכנות טובה, אולם אויבנו מסביב מתגרים בנו ומתנכלים לנו. בימים האחרונים חלו תמורות מפתיעות בגבולות ישראל, סכנת מלחמה ירדה עלינו וכו', בשעה חמורה זו עינינו נשואות בתפלה שיחון פליטתנו שרידי החורבן הנורא, שלא תוצת ח"ו אש המלחמה בציון".

"אחים יקרים אל בהלה אל פחד ואל יאוש! כל יהודי ויהודי בארץ ובתפוצות באשר הם על משמרתו יעמוד, מי בחזית, מי בתורה בתפלה ובתשובה, מי בצדקה ובכל עזרה שתהי'. בזכות מבצרי התורה ה' עוז לעמו יתן, הם כרעו ונפלו ואנחנו קמנו ונתעודד".

ה'יו"ר מקדם את פני המצב, יודע הוא כח צבאי של הציונים ויודע הוא ג"כ כמו שאר חביריו שבכנסת כי הנצחון הוא מובטח, אבל רוצה הוא ללבש את כל זה בהלבוש הנאות לפניו, וכן רוצה הוא להכפיל ולהודיע כי אין חילוק בין הדתיים היושבים בביתם ובין אלה היוצאים לחזית למלחמה, הניסים שיבואו הם חלקם של הדתיים והמלחמה בחזית זה חלקם של החיילים אבל כולם נחוצים המה, מדגיש ה'יו"ר "מי בחזית, מי בתורה ותפלה ובזכות מבצרי התורה". לכולם יהי' חלק בנצחון וכולם יהיו נחוצים לה'יו"ר גם אחר הנצחון כמו שיודיע הלאה. הרבה פסוקים יש לו לה'יו"ר, הנחוצים להחיפוך והטשטוש שלו, חלק מהם נותן להמועצת גדולי התורה שגם

להם נחוצים איזה פסוקים, חלק להסתדרות העולמית של אגודת ישראל, וחלק מצניע לעצמו בשעה שישא משלו מעל במת כנסת המינים להסית ולהדיח את כל ישראל, ואחר הנצחון ב' בתמוז תשכ"ז בכנסת המינים איטשה מדבר:

"אין אנו מסוגלים כלל לבטא את אשר קרה, כולנו נדהמים היינו כחולמים וכו' המפנה המהפכני בא מלמעלה מן השמים והמפנה כבר בא. נאמר לנו כימי צאתנו מאמ"צ אראנו נפלאות אנו ראינו זאת במו עינינו, בכל ערב ובוקר אחרי קריאת שמע של ערבית אומר כל יהודי את הברכה הזאת, הפורנו מיד מלכים... הנפרע לנו מצרנו והמשלם גמול לכל אויבי נפשנו, העושה גדולות עד אין חקר ניסים ונפלאות עד אין מספר המדריכנו על כמות אויבנו וירם קרנינו על כל שונאנו. ברכה זו נאמרת על ידי כל יהודי בכל ערב על גאולת מצרים, האם לא ראינו עכשיו רמזים מזה? כימי צאתנו מאמ"צ אראנו נפלאות האם לא ראינו נפלאות בימים ההם?

"זה שנים אשר מדינות ערב סביבותנו מתכוננות למערכה זו, מעצמה גדולה כמו רוסיה ציידה אותם בנשק ללא גבול חוץ מהנשק שקבלו ממדינות אחרות. כל מדינות הערביות התאחדו נגדנו, הם מונות מיליונים ואנו מתי מעט והנשק שבידם ה' רב לאין ערוך מהנשק שהיה בידנו, היינו כמעט מבודדים בין העמים, עמים כמו הודו וסין ורבים אחרים שאינם יודעים אפילו מה זאת יהודי התאחדו עמם. ע"פ דרך הטבע היינו בסכנה גדולה יותר מאשר אי פעם, ומה שקרה במלחמת ששת הימים יכול אפילו עוור לראות בזה את יד ה', הוא כביכול ניהל את המלחמה לא כוחי ועוצם ידי עשו את זאת רק הכל בפרטי פריטים היו במכוון בניסים. אותו יום שני בערב שמענו כי בתוך שעות מספר נהרסו ארבע מאות מטוסי אויב, ומאז החלה בריחתם ומנוסתם של אויבנו וידינו כבר היתה על העליונה".

"ראינו כולנו נפלאות, שאלו נא לכל אלה שעמדו בחזית והמה יאשרו במפורש שרק ניסים היו לנו. מי שירצה לסלף ולעוות את העובדות (י) ויסביר שהכל קרה על פי דרך הטבע, ואפילו אם יסביר זאת אחד מראשי הצבא שהדבר קרה הודות לגאונותו של איסטראטג זה או הודות לתוכניות המוצלחות, הרי אז שמשקר או שהוא כ"כ מושקע בהוזה עד שאינו מסוגל להתבונן בהנעשה סביביו או שהוא מסונוור ואינו יכול לראות את האמת (י)". "יהושע בן נון ה' הראשון שכבש את ארץ ישראל, ונאמר לו חזק ואמץ כי אתה תנחיל את העם הזה את הארץ אשר נשבעתי לאבותם לתת להם, רק חזק ואמץ מאד לשמור לעשות ככל התורה וכו' כי אז תצליח דרכך ואז תשכיל. זה אומר לכבוש את ארץ ישראל ה' הציוני של חזק ואמץ, ואילו כדי להחזיק את

הארץ אפשר רק כשהולכים בדרך התורה והמצוה, ומפני שאין זה כ"כ קל נאמר הציווי רק חזק ואמץ".

הרי פירוש לענין הניסים, והכיבוש ע"י יהושע בן נון, ואם יעשו את המדינה ע"פ תורה כמו שאיטשה ומנהם פרוש רוצים, הרי יהי' הכל על נכון וזה הפירוש של רק חזק ואמץ, וחלילה לשנות את העובדות שרק ניסים ונפלאות אירעו במלחמה זאת, וכימי צאתנו מאמ"צ אראנו נפלאות והם האגודאים ראו זאת בעינים ממש. אמנם מרגיש איטשה שכל ענין של ניסים זה קורי עכביש בעיני חברי הכנסת ובעיני עם הציוני כולו, כואב לו זאת מאד על שלא עלתה זאת בידו לקבוע הניסים בקרב מוחם של הציונים היודעים אחרת. קורא עוד הפעם מעל במת הכנסת וחוזר על השקרים שלו אבל כן מתאונן ואומר:

"תוכן הדברים שאמרתי ומה שאומר בלבבו כל מי שרוצה לפקוח את עיניו ולראות הדברים כמו שהן, שבמלחמה זו ראינו את ניסים יותר מאשר כל הזמנים שבתקופתנו הן במישור הצבאי והן במישור הפוליטי. רק עיוור או מי שאין לו הרגשה פנימית יראה בכל התופעות רק טבעיות, אנחנו ראינו בחוש ניסים ונפלאות לכן עלינו להוציא כל המסקנות מזה".

אמנם במבצע ששת הימים נחרתו גבורות ונפלאות בנפשו של כל יהודי, אבל לדאבונינו כבר מתחילים לשכוח הכל! שוב מתאמצים לראות בהם תהליכים טבעיים ולא חושבים כלל על הסקת המסקנות או על הלקח שאנו צריכים ללמוד מהם. לא נפסיק מלתבוע ולהתריע שהניסים הללו אשר קרו לציבור בין שני מיליונים וחצי, שניצולו ממות אכזרי (!) לחיים, באו בעזר... חיילנו מסרו נפשם להצלת העם אבל הם וכולנו נשארו בחיים הודות לניסים".

היו"ר רוצה דוקא בניסים, הכין סחורה הזאת עוד קודם הנצחון ורוצה למכור זאת בתשלום מלא. רוצה שיקבע זאת בלב ולהכשיר ההתבוללות בציונות ומדינה, להביא שארית ישראל אתו עמו אל טומאה זו בעזרת הניסים, שהרי מן השמים מסכימים עם הגדולים ועם האגודאים כי נעשו להמדינה ניסים ונפלאות שמימיים. מקווה ג"כ היו"ר כי אולי יעלה בידו שאיזה פוקר יניח הכיפה על ראשו על איזה דקות, לעשות פאטאגראפיע הנחוצה ולפרסם ההישג הזה של "תשובה" בעולם כולו, זה יהי' הכל מה שנחוץ לו לאמת השקפה שלו הצודקת. בכל אופן לא יותר בשום אופן על ההכשר של הניסים, "לא נפסיק מלתבוע ולהתריע" אומר היו"ר, כלומר לא נפסיק מלהסית ולהדיח את בית ישראל בהסתה זו הנאותה לו ביותר המביאה כ"כ יתרון לו ולהגלויים אליו. גם שאר המסיתים הדתיים עונים אחרי היו"ר במקהלה, והנציג השני של הגדולים כבוד ר' מנחם פרוש זועק בכנסת המינים:

"רוח ממרום חברי הכנסת! היינו עדים לימי התעלות והתרוממות, כל אחד חש בימים הגדולים אלה ימי הנצחון לצבא ישראל. הניסים והנפלאות הנעשו לעמנו

נוצרה מעין אוירה של התפשטות הגשמיות, כאשר נעלמו מעט מהציבור כל אותן התופעות של קנאה ושנאה, נשמנו רוח ממרום! ראינו עם כשהוא עולה ועולה עד לרקיע".

"ששת ימי מלחמת נצחון שהיו מלווים ניסים ונפלאות הביאו עמם שינוי ערכים שהפיתו בכולנו רוח עידוד, כי הנה באים באמת ימים גדולים מאתערוותא דלתתא ואתערוותא דלעילא, אולם מה מאד הופתענו ומה מאד כאב לנו כאשר ראינו כי ששת ימי הניסים לא הערו על רבים מאחינו לשמור ביום השביעי ביום השבת. ובבוא יום השבת כבר בשבת הראשון לשחרורנו (!) ראינו המסע הגדול של 20 אלף כלי רכב שעלו בשבת קודש לירושלים כדי לטייל בגדה המערבית".

הנציג פרוש מתאונן על שלא עלתה להם להאגודאים לגנוב דעת כל העולם כולו עם הניסים ועם התשובה שאחרי הניסים, משהו קרה להתעוררות התשובה, "אתערוותא דלתתא" והאגודה לא נצחה כ"כ. התשובה היתה בדוגמת הניסים באותה מידה שהיו כאן ניסים באותה מידה עצמה היתה כאן תשובה. למעשה יש לציין כי נתרבה החילול ש"ק אחרי הניסים הן בירושלים והן בכל הארץ, כן נתרבו עבירות אחרות במעשה, כי בעת שגבר כח הציוני עם כל הכפירה והטומאה שבה זה מייצג, ביחד עם זה נתרבה חילול תורה במעשה שזה תוצאות המינות והכפירה של ציונות זו. אבל יש לשמוע עוד מענין הניסים הללו בדברי האגודאים. באותו פרק פרוש מוסיף מעל במת הכנסת להכריז על הניסים ואומר:

"בראשית דברי אמלא חובה נעימה המוטלת על כולנו, אני בטוח בכך כי כולכם בדעה עמי להודות ולהלל שהראה לנו ניסים גלויים להדביר שונאנו להצילנו מן השמדה נוראה (!) ולהוציאנו מאפלה לאור גדול. מי ימלא גבורות... שראינו בימים ההם, איה הסופר לתת ביטוי לרחשי הלבבות בני ישראל, כאן במדינה ובכל התפוצות למראה הניסים והנפלאות ולמראה הגלויים הגדולים שנתגלו בעם ישראל על כל שכבותיו".

צחקו עליהם המינים בלתי דתיים אשר בכנסת על דברי הדתיים הללו, יש לציין כי מן הסתם משה דיין הוא בעל נימוס גדול לשמוע דברי הניסים הללו מן האגודאים ולא להשתיקם. כן לורנץ הנציג של הגדולים השלישי לוקח גם הוא את חלקו וחוזר גם הוא על הניסים הללו שנעשו כבר עובר לסוחר, ולורנץ מוסיף מעל במת המינים בכנסת ואומר:

"התרגשות בלתי רגילה ורטט של שמחה וקדושה נתחוללו בלבנו של כל יהודי, כאשר שמע הבשורה הטובה ההיסטורית על שחרורם של מקומות הקדושים מידי צר ואויב על ידי ניסים ונפלאות על ידי גבורי ישראל. יהודים בעולם כולו ברכו שהחינו על שאנו יכולים ללכת שוב לכותל המערבי ולשאר מקומות

הקדושים. נאלץ הי' הצה"ל מתוך מלאכת מחשבת להגדיל את הסיכון וממילא גם את מספר הקרבנות ובלבד שלא לפגוע במקומות הקדושים בעיר העתיקה. זאת בניגוד לאויבנו אשר ניצלו את מקומות הקדושים למזימותיהם המלחמתיות בהופכם אותם ללא רגש בושה לנקודות התקפה ולמבצרים.

אגב אורחא שכח לורנץ והודה מעט על עצם ענין הניסים שלא היו ניסים כ"כ כי כן מזכיר שצה"ל היו להם קרבנות ומספר הקרבנות הגדיל בעיר העתיקה. אמנם כדאי לציין איך המין האגודאי הזה, מבליע בנעימה ובלחישת את דברי נאצה שלו בנוגע למקומות הקדושים, כי מובן אחד בדבריו במה שנוגע לכותל המערבי ובאלף אלפי הבדלות במה שנוגע למצודות הנוצרים השונים. את הכל קורא לורנץ, "מקומות הקדושים", נאלץ הי' צה"ל להגדיל את הסיכון וממילא גם מספר הקרבנות ובלבד שלא לפגוע במקומות הקדושים בעיר העתיקה". זאת בניגוד לאויבנו אשר ניצלו את מקומות הקדושים לנקודות התקפה ולמבצרים" זאת במובן אחד עם חבריו המינים הבלתי דתיים, אשר אצלם דתות השונות שוים המה ומקומות "הקדושים" שוים המה, הי' ישמרנו מהם ומדתיותם, מדבריהם וממחשבותיהם.

היו"ר התדירי, אינו עוזב את הניסים ביד חבריו הדתיים בכנסת המינים, כי הניסים המה מפנה הכי גדול בקיומה של הסוטה הנקראת אגודת ישראל מן אז סטתה מגי דרך ונעשית לכנופי' של שכירים נרצעים משמשי עבודה זרה הציונית, היונקים מן עבודה זרה זו, פרנסתם כבודם וקיומם, אינו מרשה שהכנופי' הקטנה שלו יטפלו בהכשר הכללי הזה בלעדו שהרי כל האגודה שייכת לו לאיטשה לבד וממילא הניסים שנעשו להאגודה נעשו ג"כ עבורו בעיקר, וא"א לו לעזוב את הרכוש הזה ביד אחרים. איטשה מביא הצהרה לכנסת המינים בקיץ הזה תמוז תשכ"ז אחרי הניסים, בכדי לשמור על הדתיות של מקומות הקדושים ואם ישנם ניסים הרי נכון להיות דתיים, ואם כי כבר נתעוררו בתשובה, "באתערותא דלתתא" אבל נחוץ עוד עינא פקיא של איטשה מאיר מעל במת הכנסת, המקום שמשם תצא דתיות לעולם ואיטשה מצהיר:

"חרדה ורעדה תאחו אותנו כשראינו לעינינו הניסים והנפלאות, החסד לצבאות ישראל שהגענו לנצחון הזה במלחמה שעברה עלינו ללא תקדים. בשום הי' את שיבת ציון היינו כחולמים, מי מאתנו עלה על דעתו רק לפני חודש ימים כי נגיע לרבנות ישראל על כל מרחבי שטחי ארץ הקודש בגבולות המורחבים, רבנות "ישראל" על ירושלים עיר הקודש והמקדש, רבנות ישראל הגיע הפעם אחרי אלפיים שנה! גלותנו גם על הר הבית, ההר הגדול והקודש שנקרא שמך עליו".

איטשה אינו שובת, הוא מפרסם כרוז נידון הניסים והפעם נקרא בשם "מרכז הארצי של אגודת ישראל" כי גם השם הזה מסתופף בצל הניסים ואיטשה מכריז:

"זכינו בדור הזה שנגלה. נתרום קרן ישראל בעולם היינו כחולמים עומדים אנו ומשתאים כחולמים מול הניסים והנפלאות שראינו עין בעין שבאו כהרף עין. צבא ישראל (!) נלחמו בגבורה עילאית, מעטים נגד רבים, הם ראו כי הי' נלחם להם במצרים, הי' איש מלחמה יצא לפני חיילי ישראל להגן עליהם ולהצליחם בדרכם, כולם ראו והודו שיד הי' היתה זאת ששלח עזרתו מקודש למען הצלת העם היושב בציון".

"בלב נשבר אנו מזכירים את גבורי ישראל הקדושים שחרפו נפשם למות על קידוש השם (ע"ל) להגן על חיי העם ושלומם, העם כולו הפך לחטיבה אחת הוסרו הגבולות בין החייל העומד במלחמה ובין חובש בית המדרש. כולם נרתמו למלחמת מצוה וכל אחד תרם חלקו לנצחון הגדול. זרם גדול של רוח חדשה מרחף על בית ישראל, שם הי' נישא על שפתים. בשבח והודאה על הנס והפלא שעשה עמנו, גלי אמונה היהודית פרצו את המסך וכו'".

ועוד הפעם בכנסת המינים היו"ר מוסיף על דבריו במבצע הניסים ואומר:

"כל מי שרוצה לפקוח את עיניו ולראות הדברים כמו שהם (!) יודה שבמלחמה זו ראינו את הניסים יותר מכל אשר בתקופתנו, הן במישור הצבאי והן במישור הפוליטי ראינו ממש את נפלאות הי' על כל צעד ושעל, רק עיוור יראה בכל המאורעות הללו רק תופעות טבעיות, אנחנו ראינו בחוש את הנפלאות, נס הנצחון מחייב שיבה אל המקור וכו'".

היו"ר מוסיף לפרסם כרוז אלול שנה זו שנת תשכ"ז, הפעם חותם את עצמו בשם מועצת גדולי התורה. הכרוז הוא התעוררות, "לתשובה" אבל בעיקר התעוררות לציונות באמצעות הניסים, ואם אין מדינה עם ניסים אין תשובה ואין עשרת ימי תשובה וגם הגאולה שלימה מקושרת עם הניסים הללו והכרוז החתום בשם מועצת גדולי התורה מכריז ואומר:

"ימים אלו הם ימי תשובה ועשיית חשבון בכלל ובפרט, בהם אנו מצווים לחפש דרכנו ולחקור במעשנו כמו שהורו לנו הו"ל דרשו את הי' בהמצאו אלו עשרת ימים שבין ר"ה ליוה"כ".

"הבו גודל לאלוקנו שברחמים גדולים הראנו ניסים ונפלאות, הצילנו מכף כל אויב אשר אמרו לנו ונכחידם מגוי ולא יזכר שם ישראל עוד. הישוב היהודי בארץ הקודש שארית הפליטה שזכתה לחון את אבני קודש ניצול מסכנה איומה יצאנו מאפילה לאורה (!) אך עדיין לא באנו אל המנוחה והנחלה (כניעת הערביים) נתרפק אל אבני כותל המערבי נעלה על קברי ישיגי חברון, מקום שם נשפוך שיח לפני שומע תפלה (על פאנטומים חדשים) שיצילנו מכף אויבנו אשר עדיין חורצים עלינו לשון ושופכים דמים מתוך שנאה עמוקה. נתפלל אל הי' על מליונים של אחים יקרים השרוים בסכנות הגוף והנפש, כגודל

הניסים והנפלאות כך גדלה הופתנו להתעורר אתערותא דלתתא שובו אלי ואשובה אליכם".

„בימי הרחמים והסליחות כאשר בית ישראל עומד בתחינה ותפלה, הבה נקרא אל העם היושב בציון (מדינה) לחשבון הנפש ולפשפוש המעשים לעקור התופעות השליליות ולהחזיר עטרה ליושנה, זכות זה תעמוד לנו להיות נגאלים בגאולה שלימה".

בברכת גמר חתימה טובה (מועצת גדולי התורה)

היו"ר יש לו עוד מוסדות ושמות שמשמש בהם, יש לו מוסד הנקרא וועד הרבנים של אגודת ישראל שאין ידוע כ"כ מה המה עושים ומה המה רוצים הרבנים הללו, מה תפקידם הו"ן מן לנגוח החרדים בירושלים שלא סטו מן הדרך ביחד עם היו"ר והכנופי הקטנה אשר עמו. בנוגע להכשר המדינה והגדלתה בעיני יהודים שומרי תורה כלומר בנוגע להשקף של הניסים השקר היותר בולט והיותר גדול בן השקרים שפרסמו סוכני הציונות והכפירה הנקראים בשם אגודת ישראל, השם הזה של „וועד הרבנים של אגודת ישראל" ג"כ נותן את שלו למען לפרסם את ענין המדינה בעולם, כיון שהשם של אגודת ישראל מתלווה עמו הרי זה כבר חלק מן ההסתה והדחה לציונות, שאך זאת התפקיד והמטרה של הכנופי הזאת הנקראת בשם זה. ועוד הפעם ניסים ועוד הפעם נפלאות, עוד הפעם אתחלתא דגאולה בלתי מפורשת ועוד הפעם פסוקים ולשונות של חז"ל ותיכף אחרי הנצחון בקיץ תשכ"ז וועד הרבנים מכריז:

וראו בניו גבורתו שבחו והודו לשמו

„הימים האלה ימי זוהר ותפארת הם, ימי הוד והדר, בימים הגדולים הללו זמינו לראות עין בעין נסים ונפלאות, נסים נגלים אל טבעיים, זמינו לישועה הגדולה והנפלאה ברוב רחמיו וחסדיו להדביר עמים תחתנו ולהרחיב נחלתנו וביחוד במקומות הקדושים הכותל המערבי מערת המכפלה קבר רחל הר הזיתים ועוד. בימי זוהר ותפארת אלו נגילה ונשמחה בישועת ה' הגדולה וענו כל העם יחדיו הודו לה' כי טוב כי לעולם חסדו".

„בימים גדולים שזכינו לראות כי ה' אלוקנו מתהלך בקרבנו להצילנו ולתת אויבנו בידנו, בימים גדולים אלו נקבל עליו עול מלכות שמים, ישמש נא חודש סיון זה חודש קבלת התורה מהר סיני, וכימי מרדכי ואסתר שמגודל הנס קיימו וקבלו כן גם עכשיו נוכח הנס הגדול נתעורר ונקום כאיש אחד בלב אחד לקבל תורתנו הקדושה באהבה ורצון, גם הרחוקים ישמעו ויבואו להתקרב ושלום שלום לקרוב ולרחוק".

„נוכה לשבת בארצנו הק' בשלום ושלום השקט ובטח לחזות בנועם ה' בשובו לציון לגאולנו בגאולה שלמה ובבנין בית מקדשנו בב"א.

העתונאים אינם שקטים, עובדים על ענין הניסים מדי יום ביומו, ואינם עוזבים את

הרכוש הזה של ניסים בידי היו"ר לבדו ובידי הרבנים והגדולים הנקראים עליו. המודיע היומי, הדגלנו וירחון בית יעקב החדשים עובדים עבודת פרך הכל בנוסח הכבר ידוע מכפילים הדברים באופנים שונים, מחזיקים את הניסים בראיות מחודשות או נראים כחדשות בלשונות מצלצלים ופנים מסבירים, התפרצו התרחבו יצאו לחירות בעבודת הסתה שלהם. יום אחר יום זורקים את חיציהם לתוך מהשבתם של קוראיהם ומבלבלים בלבול נוסף על הבלבול שבו מבולבלים הקוראים בלאו הכי. מציגים התמונות של חיילי צה"ל ומפרשים את התמונות הללו עם פסוקים:

„בה אמר ה' מנעי קולך מכפי ועיניך מודמעה כי יש שכר לפעולתך ושוב מאריך אויבך", „ויש תקוה לאחריתך נאום ה' ושוב בנים לגבולם", „מה נאוו על ההרים רגלי המבשר משמיע שלום מבשר טוב משמיע ישועה אומר לציון מלך אלקיך. קול צפיר נשאו קול יחדיו ירננו כי עין בעין יראו בשוב ה' ציון", „פצחו רננו יחדיו חרבות ירושלים כי נחם ה' עמו גאל ירושלים, חשף ה' את זרוע קדשו לעיני הגוים וראו כל אפסי ארץ את ישועת אלקנו".

(ירחון בית יעקב תמוז תשכ"ז)

הפסוקים על המדינה וצה"ל אין די להם, מציגים המה גם דברי חז"ל וגם איזה דברים מסה"ק שפת אמת. גור ואגודה זה ענין משפחתי וא"כ גם ירה"ק בעל שפת אמת זי"ע משתף פעולה ר"ל עם המסיתים הללו ומסכים על דבריהם. תחת הכותרת „עיר האבות וקבר רחל שנגאלו מבדידותם" כותבים:

„וישא משלו ויאמר או מי יחי' משומו א', אמר ר' יוחנן אוי לה לאומה שתמצא בשעה שהקב"ה עושה פדיון לבניו, אוי לה לאומה שתהי' באותן הימים שיעלה על דעתם לעכב את ישראל (פירש"י). ובשפת אמת לפורים כותב, נראה כי גם הנס דפורים ה' הכנה לבית שני כי ה' צריך ליתן כח ועוז לבני ישראל, וע"י הנס גבה לבם ויוכלו לחזור לבית המקדש וכן אפשר שיהי' כן לעתיד נס קודם הגאולה, כמ"ש חז"ל מעמיד עליהם מלך כהמן וכו' שגם זה הכנה לגאולה".

הרי לך הכל, הגאולה האתחלתא דגאולה והניסים, מאמרי חז"ל וגם הסה"ק שפת אמת כולם מכוונים אל המדינה הציונית והצה"ל. מסבירים כל זה בהסבר שלהם בעת שמציגים עוד תמונות מן נצחון חיל הציוני ועוד הפעם מחללים ומבזים הסה"ק שפת אמת וכותבים:

„והי' בית יעקב אש ובית יוסף להבה ובית עשו לקש. ובעל שפת אמת אומר בה בשעה שאצל עם בני ישראל מתעורר רוח הפנימית שהוא בבחינת אש ולהבה כי אז מתגלה שכוחו של עשיו דומה לקש (חיל המצרי הבלתי מאורגן). ועזוע איתנים זה ורעידת נפשית זו שפקדו באלה הימים את העם היושב בציון וירושלים, המראה זו אל-על על פני שלבי הסולם אשר כסולמו של יעקב מוצב

ארצה וראשו מגיע השמימה. להט ההתרוממות אשר הוא מלט הליכוד הכלל ישראל, כאיש אחד בלב אחד מצרף אומה זו דוקא בעת נסיון. כולנו תמוהים כולנו המומים וכולנו כולנו ממללים, ניסים ניסים!"

"ודוד הקטן הבודד ומבודד, אשר כל אויביו מסביב עטו עליו, ואלה אשר נראו כאוהבים התמהמהו להושיט יד אפילו אצבע קטנה לעזרתו — והוא לבש עוז להכריע את כל צורריו כאחד, לאורו של נס הנצחון."

האגודאים אינם עצלים ופועלים פעולות, עבדו הרבה בדבר הנצחון הציוני במלחמת ששת הימים בדתינותם והביאו את הניסים הגדולים והנפלאים, כן אחרי הניסים עובדים עבודה קשה בכדי לפרסם את הניסים הללו, וכן ערכו מחאה נגד הריסת בתי יהודים שבעיר העתיקה בירושלים, אם כי בלתי ידוע כמה בתים נהרסו ע"י הערבים ובלתי ידוע מידת ההריסה הזאת אם כדאי לדבר מזה. אבל כן פרסמו הציונים השולטים החדשים על שטח זה וכן נהמו אחריהם משמיהם האגודאים, שהרי במה ששייך לעיר העתיקה זה ענין של ירושלים זה ענין של הדתיים ושל האגודאים בפרט. נוסף על זה העיקר הגדול בכדי להראות פאטריטיזם להמדינה הציונית ולעורר שנאה נגד הערבים ועל הכל לדבר עוד הפעם ועוד הפעם מן הניסים ושל להזניח את השעה לקבוע זאת בלב. ערכו עצרת מחאה וזאת היתה הקריאה של העצרת הזאת:

"בראשות מרנן ורבנן הרבנים הראשיים, האדמו"רים, ראשי הישיבות, גדולי התורה, המוני בית ישראל שהתכנסו בין חומת ירושלים העתיקה לעצרת התיחדות רבת, נתונים שבח והודיה לאלקי ישראל הבורח בציון וירושלים על הניסים והנפלאות שעשה עמנו ועם כל בית ישראל, ברוך שהחנינו והגיענו לזמן הזה. אנו מביעים נחומים לכל אבלי המשפחות השכולות שיקריהם מסרו את נפשם על קידוש השם (!) המקום ינחם אותם."

המודיע העתון של גדולי ישראל מוסיף:

"ענני במרחב וכו' בוהר הפלאות נצחונות ישראל כי לפנינו שרשרת של ניסים תשלוכת נס בנס, וראה את הפלא מעל כל פלא כי נתאמתה לעת זו ההבטחה הנעלה מכל ויהפך וכו' את הקללה לברכה, אנא ננסה לגולל במקצת את יריעת הניסים של ימים אלה ונראה עין בעין וכו'". (המודיע י"ב תמוז תשכ"ז)

לאחרי זמן מה האגודאים עושים עצרת חג ואין להם בענין החג אלא לפרסם את ענין המדינה הציונית והניסים שלהם, המה אוסרים באיסור גמור לשכוח את השקר הזה כי בכל פעם מפיהם רוח חיים בהניסים ומציגים אותם בפני הקהל בלבוש מחודש ודורשים מן הציבור השומעים להאמין בהם אמונה תמידית, ומה זאת חג הסוכות אם לא לשמוע דברים הללו ולחשוב בהם ולקבוע אותם בלב:

"השנה שעברה עמדה ועומדת בסימן הנס שקרה לנו הרהבת גבולנו. הכתוב אומר אז ישיר משה ובני ישראל את השירה הזאת, סליק לריש פרשה וירא

ישראל את הים הגדולה אשר עשה ה' במצרים כלומר כשמשנה רבנו ראה שעם ישראל לא הלכו אחרי סילופים ועקמימיות ולא פירשו את הניסים ונפלאות על דרך הטבע (כמו שעושים האגודאים) ואדרבה ע"י שראו את הניסים הגיעו לדרגה של יראת שמים אז ישיר משה ובני ישראל את השירה הזאת."

המסיתים אינם רוצים לסיים את הסעודה השמינה הזאת, ההכשר הגדול על כל הציונות שהשטן הזמין לידם, ובירחון בית יעקב מדי חודש בחודש אוחזים בלהטיהם לבלבל את כל העולם כולו וחוזרים על הדברים עוד הפעם:

"ידועה היא ההדגשה על הפסוק מי יקום במקום קדשו, זאת אומרת שדוקא לאחר של השאיפה הכי נעלה לזכות לעלות בהר ה', אז צפון המבחן הקשה והמכריע שלא לסגת ולפול מן מדרגות הנעלות אלא להתמיד בה ולהתבצר בתוכה. הכוונה ברורה כולנו זכינו לשעה גדולה ועצומה של התעלות נסיית שאין לתארה כלל, במלוא ישותנו חיינו את השעה המופלאה בנשימה עצורה עקבנו מקרוב על הניסים ועל הפורקן, בכל רמ"ח אברנו חשנו את התשועות ואת הנפלאות, ומיום ליום מתעמק בנו ההכרה המעודדת של הנחמות מתוך המלחמות שהתחוללו באה"ק."

"כיסופי אמונה והרהורי תשובה לנוכח מאורעות הפלאים, ליד כותל המערבי נתגלתה ראשית הדרך של שיבת ישראל, החוויה הקדושה והמרעישת, המפגש ליד כותל המשוחרר בשיא המערכה בכח אמונתם של חיילי ישראל."

(ירחון בית יעקב תמוז)

בודאי היתה איזה התעוררות לאחר הנצחון הציוני, הנצחון ה' טבעי גשמי צבאי וכן היתה ההתעוררות, כמו השמחה והתעוררות לשאר חילות של אומות אחרות המנצחים במלחמה. ה' באפשר לראות זאת באנגלי' לאחר נצחונם במלחמת העולם, מאות ואלפים רקדו ושמחו בחוצות חבקו ונשקו זה לזה, שתו ונתנו לשותות בחנם לכל מי שירצה ומתוך גיגנות של נצחון הלכו אל כל מקומות ההיסטוריים בהמוניהם. אצל ארמון המלך רקדו כמעט כל הלילה בתרועת שמחה והלול. כן עשו צבא המנצחים במדינות אחרות והמוני עם ועם לקול תרועת הנצחון, אפשר להבין את זאת ואפשר לתאר את רגשי אנוש התנשאות והתכבדות עמו וארצו. ה' באפשר לראות זאת במאסקווא ופאריז, בניו יארק ובעלגראד, וכן אפשר לראות זאת בכל פעם בעת משוש לאומי בכל מדינה ומדינה, ההתלכדות אל כל מקום ומקום ואל כל דבר המתאר והמציין הכבוד והפאר של מדינה והלאום. כן באפשר להבין את ההתרגשות של צבא הציוני בעת נצחונם הגדול וההמשכה הלבבית אל כל דבר המציין את העבר ההיסטורי הנמצאים בשטחים שכבשו מחדש.

בודאי הלכו אל כותל המערבי, אל קבר רחל, אל מערת המכפלה, בודאי רקדו ושמחו שמה מדוע לא? בודאי היו מוכנים להניח כיפה קטנה על ראשם ולשום אפילו

זה מחסדי ה' שנותנים לנו להרגיש ולטעום מטעמן של הניסים הגדולים והתשועות הגדולות הצופיות והמוזמנות לנו, מפני שאנו בני דור מסכן מעודדים אותנו לקראת שעת הגאולה, וא"כ אחים יקרים הבה נתכונן לקראת גאולה השלימה. לכן אל תתמהו אחים כי לנוכח שפעת הניסים והפלאות שאירעו לעיני כל ישראל נפתחה בכל לב יהודי הכמיהה הגדולה לאמונה (!) ינתחזקה ונתאדרה הבטחון בנצח ישראל".

„המותר לנו להיות קטנוניים בשעה גדולה ונשגבה זאת? הלא נבוש ונכלם להישאר בדלת ההשגות ובקטנות המוחין בתקופה הרת פלאות, כשאנו מוקפים ממש בניסים ואף עוור יכול למשש הניסים בידים".

(ירחון בית יעקב אלול תשכ"ז)

לג

הפעם בהכרח גם להודק גם להיות דתיים בין הציונים האגודאים, אבל הכל הולך בתלם אחד לגשם ולזהם ולהתאים את דברי תורה אל הציונות ולפטם בטומאה זו את לבות ישראל. חוץ מן הניסים מראים ג"כ כי עצם ענין המדינה זו היא ההבטחה של בתינת הארץ שהובטחה בתורה"ק. מפני זה החוב להתחזק בכל השטחים שכיבש צה"ל עם הניסים והנפלאות בכדי לקיים את פסוקי התורה. עמדתם של אנשי „החרות" זאת היא הנכונה לפי פסוקי תורה"ק, והתורה והציונות בעצם ענינה מתאחדים לפי רוח האגודאי. אם כי יש לתקן תיקונים במדינה הציונית אבל זאת נוגע רק לענין דתית או בלתי דתית אבל דבר הציונות בעצמה זה דבר פשוט ומוסכם, ואדרבה זאת היא לפי דעת תורה ופסוקים מפורשים, וכל המכחיש בציונות זו דהיינו בציונות עצמה, הריהו מכחיש את תורה"ק ר"ל.

אחרי הפיכת פסוקים במלכים ושאר דברי הנביאים, אחרי החזרה עוד הפעם על ענין הניסים ואצבע אלקים, ניסים ונפלאות, בלתי טבעי, וכל שאר הלשונות שכבר נעשו לדבר רגיל ופשוט, מבארים את עצם ענין המדינה שזאת הבטחה לישראל וכותבים:

„אילו היתה הנהגת המדינה יונקת קצת מהמקורות האמיתיים שלנו, מהתנ"ך, לא היו מחפשים אחרי פתרונות איך לפייס הערביים ולא היו מפגינים נכונות כלשהו לויתורים על חלקים מארצנו הקדושה. כל העולם מכיר בזכותנו על ארץ ישראל בתור ארץ התנ"ך שהרי אנהנו עם התנ"ך".

„זכותנו על ארץ ישראל הוכרה ע"י כל האומות העולם, אם ניתנה הצהרת בלפור לבנות בית לאומי לעם ישראל הרי זה הודות לתנ"ך, ולא בגלל שירותים שעשה ד"ר וייצמאן לאנגלי כי אמנם הגיעה השעה שעם ישראל יחזור לארצו. אילו לא היו אומות העולם מושפעים מהתנ"ך לא היו מועילים

תפילין על ראשם לרגע, בחושבם שגם זה מן הכבוד והפאר אל מקום היסטורי הזה. כן עושים שאר אומות העולם כן עשה מר שילער השר החוץ של גערמאני בשעה שביקר את הכותל בלויית מר טדי קולק, ושניהם הניחו כיפה קטנה על ראשם וקשה ה' להכיר מי ראש העירי' של ירושלים ומי הוא שר החוץ הגרמני, וכן קשה זאת להבחין בין רגש הדתי של קולק ובין זה של שילער, שניהם נראים כאחד, שניהם לובשים כיפה, ושניהם עומדים בדרך ארץ לפני „כותל המשחרר". וכן היו שמה תיירים אחרים מן אומות העולם וחלקו כבוד למקומות הללו. כדאי לציין כי גם האגודאים שוכחים לפעמים וכותבים „כותל המשחרר" במקום כותל המערבי, בהתאם להמושג הכללי הציוני על מקום הזה, וכבר אין אנו דנים על כותל המערבי שריד בית המקדש והקדושה העליונה שנתגלתה לעם סגולה במקום הר הרים אלא, נתחלף הענין במושג הציוני הלאומי הגויי והעולמי, הכותל המשחרר ע"י צה"ל והתחי' הלאומית המקום ההיסטורי מימי קדם המציין הזכות ההיסטורי על הארץ הזאת.

אבל שמה הדבר אינו כן, אלא נתעוררו כולם „בכסופי אמונה ורהורי תשובה נוכח המאורעות הפלאים" וליד כותל המערבי נתגלתה „ראשית הדרך של תשובה למסורת ישראל" אבל מה נעשה לכל ההתעוררות הניסים בשעה שנתעוררו ג"כ לילך בשבת קודש אל הכותל המערבי במכוניות שונות לאלפים, לחלל ש"ק בכל ל"ט מלאכות, מאות כלי רכב ביניהם רכב ממשלתי שעליהם נוסעים יהודים בש"ק להכותל „המשחרר" כשסיגוריות תקועות בפייהם ומצלמות בידיהם בתלבושת מאד צנוע. וכן על יד קבר רחל מאות מאות נרות הודלקו ביום ש"ק ע"י „המתפללים על קבר רחל" שהגיעו שמה במכוניות בעצם יום השבת. ההיפוך וההחלוף שהציונות כללות הכפירה הפכו וחלפו, נתחלפו גם המושגים של ארץ ישראל ומקומות הקדושים, הנצחון הצבאי של הציונים הגביר את הציונות ונתפשט עולם התמורה גם על ענין של מקומות הקדושים. מן זמן הניסים של האגודאים, עשו הציונים את הכותל המערבי לענין לאומי ציוני היסטורי וכן שאר מקומות הקדושים הפכו לתשמישי ציונות והגדלת מדינתם, הציונות עוקרת ושוברת ומהפכת הכל, והאגודאים משמשי עבודה זרה זו, מהפכים את העקירה הזאת לעיני ישראל שומרי תורה לדבר השייך לעם ישראל, מסיתים ומדיחים הללו מסייעים הרבה בידיעתם או שלא בידיעתם להרס את כל הנשאר ושיהי' החורבן מלא ושלם.

ההסתה אינה פוסקת אך הולכת ומתגברת, וכן בירחון בית יעקב נדפס מאמר אחד מן רב אחד מפורסם בעמידתו „בציונות ע"פ תורה" וכותב:

„זו שעה גדולה ונדירה, הלשון שלנו דלה ומוגבלת לבטא זאת, מה פשר הניסים והנפלאים? מה מראים לנו ומה מרמזים לנו מן השמים? וכעת זכה דורנו זה לשפע כביר ונורא של ניסים גלויים ומופלאים כ"כ, הבה ונתבונן הרי זה לא יתכן הסבר אחר אלא שזהו הכנה גדולה מעין חזרה כללית לגאולה השלימה,

כל השירותים של ד"ר ויצמאן, מתוך מה נבע כל זה אם לא מפני שלמדו האומות בילדותם שארץ ישראל שייכת לנו! וכמו שנאמר כי לזרעך נתתי את הארץ".

"היוצא מדברנו שבמקום לטעון גבולות בטוחים ולכן אין אנו יכולים לחזור לגבולות של לפני ה-5 ביוני, אנו צריכים לומר גלויות: לא נותר אף על שעל אדמה! כי שלנו היא. היא הובטחה לנו מהקב"ה לאבינו הראשון אברהם. והנה בכל המפלגות בארץ, המפלגה היחידה האומרת זאת בפה מלא היא לא יהדות החרדית, אלא מפלגה חילונית, "חרות", ויהדות החרדית לא שומעים את קולה לא בקול גדול ולא בקול חלושה, ובאמת על יהדות החרדית להשמיע את קולה ברמה שלא לוותר אף שעל אחד מארצנו הקדושה".

"זאת היתה מלחמת מצוה הבא להורגך השכם להרגו וכמו שפוסק הרמב"ם וה' הטוב הציל אותנו מידם והוצאנו מאפלה לאור גדול (!) ואם הקב"ה לחם את מלחמתנו ונתן את הערבים בידנו והחזיר לנו את הירדן, הגולן וסיני, בכדי שנחזור את כל זה ח"ו בחזרה היתכן? שלום אמת לא יהי' בינינו ובין הערביים כמו שחז"ל אומרים הלכה שעשיו שונא ליעקב, הערבים יש להם כביכול נימוק שאנחנו גולנו את ארצם והם צודקים מנקודת מבט שלהם, אבל אנחנו צודקים הרבה יותר מהם, מכיון שזאת ארצנו, ולזרעך נתתי את הארץ הזאת" ואף פעם לא בגדנו בה ותמיד היינו נאמנים לה.

"יתכן שהקב"ה רוצה לנסות אותנו עד כמה יקרה וחביבה עלינו כל שעל מאת"ק אם לא נותר על אף שעל, הקב"ה יקיים בידנו הכל, אבל אם נותר על חלק גדול או חלק קטן נוכיח ע"י כך שארצנו לא חביבה עלינו ואנו בקלות מוכנים לוותר על חלקים נכבדים, ובזה אנו מסכנים גם את החלקים שנמצאו בידנו לפני ה-5 ביוני. זה ברור שזה נסיון כי מנסה ה' אותנו לדעת הישכם אוהבים את ארצנו הקדושה או אינכם אוהבים אותה".

וו

(דגלנו אלול תשכ"ז)

עד כאן פרק קטן מהטומאה הנקראת ציונות דתית דברי גרגן כמתלהמים יורדים חדרי נפש, ציונים דתיים מגושמים מחרפים ומגדפים דברי תורה לאמר, כי הכפירה והעקירה הציונית עם המדינה שבנו להם, זאת היא הבטחת תוה"ק כי לזרעך נתתי את הארץ הזאת. הרצל ווייצמאן גורדוי וקוק שר"י הן המה השלוחים של עתידנו הנצחי, ועוד יותר מזה כי המדינה הציונית או האגודאית זאת היא העתיד שלנו ולכן אין לוותר על אף שעל כי בזאת אנו מוותרים על הבטחת תוה"ק, מסיתים ומדיחים אגודאים הללו מבארים ומסלפים פסוקי תוה"ק ואומרים לנו כי עתידנו הוא העתיד של כל גויי הארץ להיות לנו עם ומדינה כמו השוועדין השוויצארים והכושיים, הכפירה הזאת העוקרת כל יסודי אמונה מלבשים שלוחי השטן האגודאים הללו, בפסוקי תנ"ך

בדברי חז"ל גם גדולי ישראל מזכירים אגב גררא שהרי במאמר הזה שמו של חזון אי"ש ז"ל ג"כ מוזכר, לא שאיזה דבר מדבריו מסכים עם דבריהם, אלא בכדי לבלבל את הקורא ולהראות כי הסילוף שלהם מסתמכים על דברי החזון אי"ש ז"ל שהרי שמו מוזכר בתוך דבריהם. אולי אפשר כי כ"כ נפשם קטנה ושכלם קצר, כ"כ משוקעים בציונות ובהכשרים הרבים מן המכשירים השונים, עד שאינם מרגישים עוד יותר את הכפירה והארסיית שבתוך דבריהם אלא אדרבה מאמינים בזה אמונה שלמה.

אולי אין להאשים את איזה עשרות אנשים הנקראים אגודת ישראל, או דתיים תורניים, שחלק מהם לבלברים, חלק מהם נציגים, וחלק מהם נכבדים, אבל כולם מתפרנסים מן העסק הזה של סילוף דברי תורה להסית ולהדיח כל הנשאר בישראל אחרי עבודה זרה הציונית. אולי אשמתם אינה עוד כ"כ גדולה בשעה שהסילוף אינו כבר סילוף, ההסתה אינה כבר הסתה, והעבודה זרה נתהפכה להיות אמונה מפורסמת. יש להם ראיות רבות על זה, הסכמות ללא מספר, המכונים גדולים תומכים בידם, ובעיקר שכבר נשתקע הדבר ללא מערער עוד כלל עליהם ועל דבריהם. מתגברים המה פעם אחרי פעם, הולכים ומוסיפים לשטוף את המחשבות בבטיחות עצמיית הנובע מן מינות גדולה חצופה ובטוחה בעצמה עד למאד, הלוקחת כח מן אותו המקור המתעלם מעיני בשר, מן כח הטומאה בעצמה, מן שורשה, מן זוהמה הכללית המשפעת להם מילים, והצלחות המחזקות וממלאות את דבריהם. כח הטומאה הכללי מוליכתם אולי שלא בידיעתם אל התכלית של נחש הקדמוני, לעקור ר"ל כל אמונה קדושה מן העולם ולהיות הארץ שממה למאכל לחית השדה.

אולי אין להאשים את אנשי הכנופי' הקטנה הנקראת אגודת ישראל, האנשים הללו מגובבים בנפשם מכל טוב רוחני ומדוע לא יהיו נמשכים אחרי סערת הזמן הכה חזק והכה אמיץ. מאין להם הכה בנפש לעמוד נגד העובדות וההשיגים המקסימות והמעוורות העיניים, מדוע לא ילכו אחרי הדברים הללו הנראים כ"כ גדולים ומכריעים בחיים לכל יושבי תבל ומלואה, ומדוע לא יתפעלו מהם בני עמנו שנתרוקנו מהקשר הנפשי בתוה"ק, כאשר מתפעלים מהם בני עמים אחרים, עתוני העולם, ממשלות לאומים, וכל שאר אנשים שמחשבתם והגיונם הוא אנושי בשריי וארצי. מדוע לא ילכו אחרי הציונות האגודאים הללו, בשעה שכבר נעתק מהם ההבדל בין התכלית והעתיד של כנסת ישראל והתכלית והעתיד של כל גויי הארץ.

האגודאים וכן שאר הדתיים הם פחות או יותר שומרי מצות התורה במעשה, אבל אין זאת מהפך מחשבתם אל עצם ענין קדושת ונצחיות ישראל שמחמת זה יתבדל הגיונם מן ההגיון הציוני באותו ההבדל שבין שמים וארץ ובין יום ללילה. מדוע להאשים לבלרים מגושמים או את הנציגים שלהם בעקירת ההבדל בין שאר גויי הארץ ובין ישראל עם קדוש, בשעה שגם לומדים, רבנים, גאונים, צדיקים או שאר השמות הנקראים בהם, המה הגאונים והצדיקים המה בעצמם התאחזו בהמיית הרחוב

תוה"ק על ארץ ישראל ובוה מקיימים מצות התורה ובוה מאמינים בדברי תורה ובדברי הנביאים. הכפירה הזאת, הטומאה הזאת, ההתכחשות בה' אלקי ישראל הזאת, זהו קנינם של עם סגולה והישועה לכל ישראל, על זה מתראים ניסים ועל זה שולחים מן השמים אותות ונפלאות, זאת מחויב כל יהודי להאמין בכל לב כי זה דרכה של תורה.

אמנם החוב ללחום בציונות כי כן מיסדי אגודת ישראל וכן כל גדולי ישראל הכריזו מלחמת חובה בציונות, אבל מה זאת ציונות ועל מה יש ללחום? על זה מביאים המסיתים האגודאים רשימה גדולה וארוכה של מיני ציונות שיש ללחום נגדם. הליגה האנטי דתית זהו הציונות העיקרית, החילול שבת בפרהסי' במשרדי המדינה גם זה ציונות, הגיוס לבני הישיבה לצבא זה ג"כ ציונות, ולהלן ברשימה גידול חזירים, נתוח מתים, נשואי תערובת, וגם האי נציגה של האגודאים בוועדי הכנסת במשרדי המדינה וגם בממשלה עצמה זה ציונות שיש ללחום נגדה בכל הכת. המלחמה בעצמה תהי' רק ברוח אגודאי שדעת הציונים נוחה ממנו, דהיינו לדבר מעל במת הכנסת ולהכפיל כי המדינה מתקיימת רק בזכותן של הדתיים ובזכות של הדתיים האגודאים בפרט, נוצחים במלחמה בזכות של הדתיים המתפללים על זה, ובכן יתעוררו הציונים לתשובה שלימה ויכירו בחשיבתם ויקרתם של האגודאים מפני הניסים ונפלאות שכל אחד ראה אותם וקרא אותם מעל דפי המודיע, וישמעו חברי הכנסת לדבריהם לתקן תיקונים הנאותים.

מספרים לנו האגודאים כי מצליחים במלחמה זו נגד הציונות שלהם, וגם כי הניסים הגדולים הביאו נצחון נגד הערבים וגם נגד הציונים שלהם ביחד וכותבים:

„ההתגייסות הסולידארית של יהודים בכל רחבי תבל לעזרתנו למדו את הצברים לקח מוחשי על יחודה של אומתנו, וחוללו מהפכה באורח מחשבתם (של הציונים) אותו הנוער מאמין היום (!) כי מי כעמך ישראל גוי אחד בארץ. מצוה גוררת מצוה התודעה החדשה על הבדידות היהודית בעולם עקרה מלבו של הנוער, עשבים שוטים של משטמה ממאירה לשומרי היחוד היהודי שומרי תורה. המפנה לטובה שחל מבחינה זו, הובלט בכשלונו המחפיר שנחלה הוועידה הארצית של הליגה האנטי דתית, אשר במאמצים רבים אספה לירושלים שלושים איש לבד. לא הי' דבר קשה לפני אותה ליגה לכנוס לירושלים באיזה פעם מאות בני נוער מזוינים במקלות לעריכת פרעות במאה שערים, וכן הצליחה להפגין עם מאות כלי רכב נגד מנוחת השבת בירושלים ובנמל אשדוד.“

„נציין את מחדלה של הליגה כאשר בקשה לאחרונה להפגין להפעלת הקולנוע ברמת גן בשבתות, ואת אולת ידה בחילול קדושת הכותל, נשוה את אורת הפגרום בתקופת „איפה יוסל'ה" הכתובת „מות לדתיים" על הקירות,

והוזרים על דברי העתונים שהשפיעו בהם. המה הגאונים והצדיקים מתפעלים מן העובדות באחיזת עינים כאשר מתפעלים העתונאים והנציגים ושאר פשוטי העם, ומכשירים עמדתם בבטויים שונים ובמיני שטות שונים. מחפים על קטנות שלהם עם הכתר של גדלות, עם סילופים על ריקות המח, עד שכבר אין מי שיראה את החילוק בין האמת והסילוף, עם דוגמאות של לשונות חז"ל שאין מי שיעזר עוד לחשוב כי אין זאת העתקת דברי חז"ל אלא פטפוטי דברים של איזה בדיחן ומושל משלים.

אולי אין להאשים את הבלברים המגושמים הללו מה שנוגע לעצמם בתור אנשים פרטיים ומבחינה זאת אין הצורך לדבר מהם כלל, כי מה נ"מ אם יתוספו על הציונים והציונות עוד איזה עשרות אנשים פרטיים שאינם מכריעים במהותם הפרטי ובלתי שונים מן השאר. אמנם בזמן שהללו אינם פרטיים אלא המה עומדים על הפירסומים, המה הריקים, מורים דרך לחלק הנכבד והנשאר בישראל, המה המלמדים את הכל המה משפיעים לכל, המה ההוגי דעות והמה המנהיגים והמדריכים, המה פועלים את פעולתם מפני שאינם שובתים אפילו יום אחד מהעבודה הזאת לשמש את עבודה זרה הציונית בכל מיני שימוש, דבריהם נכפלים וחוזרים ונכפלים ללא הפסק, מפני התנאים הללו בהכרח ובע"כ להזדקק אליהם ואל דבריהם, להראות בכל האפשר את הטעות השקר והכזב שבדבריהם, את הכפירה והמינות שבהגיונותיהם, להסיר המסות הדתית החופפת עליהם ולהציגם כמו שהם בלא לבושיהם.

בעולם של שקר וערמומיות שאנו חיים בו אין לך דבר שיהי' אי אפשר לאמרו, אפשר לומר שוא וכזב ולהראות בו לבוש של אמת שיסמא את העינים, אפשר לחי שיכחיש את החי, להפוך יום ללילה ולהראות שאין זאת דקירת עינים אלא תמימות יתירה ושכן ראוי להאמין בהשקר והכזב ואין אפילו לנסות להכחישו, כי נתכפל השקר בכפילות יתירות כעבותות עגלה עד שנעשה חזק כ"כ שכמעט א"א לנתקו. לבלברי האגודאים ונציגיהם בכנסת המינים שהחליפו כל הצורות והפכו כל היסודות, מתאמצים מדי פעם בפעם לגזול את הגזילה האחרונה שאפשר להם לגזול, לשקר עוד שקר אחד שיחפה על כל השקרים שלהם, ומדי פעם בפעם משמיעים כי המה אינם ציונים ומשמשי עבודה זרה, אלא אדרבה המה לוחמים בציונות ומשמיעים דברים נגד הציונות וא"כ הילוך מחשבתם זה תורה, והמה שומרים משמרת הקודש.

עצה עמוקה וגניבת דעת הזאת מסייעת להם, ובפרט בתחילת קום המדינה שהי' ויכוח גדול עם האגודאים הללו, המראה והמסוה הזאת ששמו על פניהם בלבנה את מנגדיהם ביותר. כן ממשיכים עד היום להשריש את ענין כפירת המדינה בלב ישראל ובאותה שעה עצמה להתלבש באיזה לבוש של התנגדות לציונות, בכדי שההסתה תהי' בלתי נראית וניכרת כ"כ. חשבו מחשבות ערמומיות ומצאו להם שביל צר שאח"כ נתרחב השביל הזה לאורח ישר ורחב שרבים בוקעים בו לאין מעצור. יצרו להן ולצורכן יצירה האומרת, שענין המדינה והציונות אינה ציונית כלל אדרבה זאת הבטחת

לעומת התור של צעירים הנענים היום לפעילי חב"ד ומניחים תפילין בראשי חוצות, אז נבין מה נשתנה מאז מלחמת ששת הימים".

„ברם למטבע זו יש גם צד שני והשלכות רוח סכנה למאבקים על קדשי ישראל בולט העד, הרצון לפגום באוירת הפיוס הנוחה, ולהחריף מחדש את היחסים עם מחנה החילונים. כתוצאה מכך מתדרדרים הענינים החיונים לקיומה של יהדות התורה, איזמל הפתלוגים מנתח ביתר שאת וביתר עז, העברת ילדי העולים החדשים על דתם נמשך במלוא התנופה, מנוחת השבת הולכת ומתבטלת והמרחבים החדשים מספקים הזדמנויות בלתי ידועות מקודם להרחבת המעגל של המחללים והחילולים. אנו שותקים באדישות ולא איכפת לנו, סגלנו לעצמנו את הנוהג להתנחם בנוסח מן השמים ירחמו, הגאולה השלימה כבר מתדפקת על השערים והיא תחיש כבר את הישועה הרוחנית".

(דגלנו אלול תשכ"ז)

כנראה נצחו הניסים את הליגה האנטי דתית שזה נצחון בציונים, גדלו הרהורי תשובה מן הניסים עד שהליגה נחלשה, הניסים אמצו ידיהם של הצעירים העושים את „המבצע" שלהם הנקרא הנחת תפילין עם פאטאגרפיס הנאותים. לעומת זה נראו איזה פגימות בהרהורי תשובה הללו וכל חילול התורה במעשה נתגבר במידה ניכרת מן זמן הניסים והרהורי תשובה והפאטאגרפיס של שלוחי המכונה הרבי מליבאוויטש, בעת עשותם את „המבצע תפילין" אבל כן לוחמים האגודאים עם הציונים באותה מלחמה שאינה מזקת להם כלל, ולא להציונים ובעיקר שאינה מזקת להציונות עצמה בעצם ענינה. לוחמים המה נגד המזרחי ג"כ ומוצאים בהם מומים במה שקוראים להניסים ימות המשיח ממש בשעה שהמה האגודאים מסבירים זאת רק לאתחלתא. וגם זה בדברים המשתמעים לתרי אנפי ולא בפירוש ממש כיאות לרמאות וצביעות ברוח אגודאי. כן מתקצפים על המזרחי על שהולכים וכובשים את הקהלות שזה ג"כ ציונות, במה שהמזרחי כנים המה בהדחה שלהם ודורשים גיוס לבני הישיבה בפירוש, שגם זה ציונות, ועוד שם במאמר זה כמה מיני ציונות שהמזרחי דוגל בהם כגון שימוש ברם-קול בשבת, נגינת עוגב, היכל שלמה וכינוס רבנים אורטדוקסים שזאת הכל היא ציונות, אגודאים בצביעותם וברמאותם לוחמים נגד המזרחי והציונות שאין מזיק להם ולהסתתם וכותבים:

„חסד והצלח נתפרש בפי אנשי מזרחי כהסכמה לציונות (!) ומובן שראו עצמם מחותנים ראשיים בהתשועה והשעה כשרה ומשחקת להם לכבוש מערכות יהדות הנאמנה כולה ולשם כך נקטו בשני מבצעים, (א) השתלטות על קהלות החרדיות ובתי כנסת בעולם באמצעות אירגון עולמי. (ב) חיסול הישיבות ע"י גיוס של בני הישיבות ואברכי הכוללים. מעז יצא מתוך והובלט לעין כל כמה הרחיקו

לראות גדולי התורה שמאז התיסדות המזרחי העריכו אותם כגורם נושא הרס ליהדות הצרופה".

„מוזרות ביותר המסקנות במלחמת ששת הימים בקרב המחנה הלאומי דתי, באנשי המפד"ל אחז מין טירוף משיחי והתחילו להצטעצע בעצומם של ימות המשיח במאמרים ובהרצאות דו משמעותיים גרמו לאלפי ישראל שיפרצו למקום המקדש ויתחייבו באיסור כרת אשר מימות המתייוונים לא נתנסו היהודים בו מעולם, אלמלא ההתערבות של שלטונות הצבא מהטעמים שלהם, כי עתה הי' כבר אולי נצב בית הכנסת בהר הבית לפוקה ולמכשול לכל בית ישראל".

ע"כ ההתנגדות לציונות בכדי לערב ולבלבל את המחשבות ולהראות כי האגודאים המה עומדים על משמרתם וחרדים המה, אבל במה שנוגע לעצם הענין, לכל ההתבוללות שלהם ולכל ארס הכפירה הכללית שמפיצים, לכל ההסתה והדחה שלהם לכפירה הציונית עצמה על זה חוזרים וכותבים באותו המאמר עצמו של „התנגדות" למזרחי.

„אבל מה כוחנו המוסרית לספח בכח את אדמת זרים? במה עדיפה זכותנו על נתני' ובאר שבע מזכותנו על יריחו ושכם? אין תשובה חילונית להשאלות הצודקות הללו ואין גם מוצא למבוכה המצפונית, זולתי המאמר בו פתח רש"י ז"ל את פירושו על התורה „שאם יאמרו האומות העולם לישראל ליסטים אתם שכבשתם ארצות שבעת הגויים, הם אומרים להן כל הארץ של הקב"ה היא ברצונו נתנה לאשר ישר בעיניו ברצונו נתנה להם וברצונו נטלה מהם ונתנה לנו".

„הצברים סובלים ממליצות שדופות מסתפקים בסברות כרס ופולפולי הבל, בהם ביקשה הציונות לחפות על טיעון החילוני הטענה הנוקבת ליסטים אתם שהציגו, מאז הכריזה על השאיפה להקים מדינה יהודית. הנוער התחיל לבחוש ולהתעמק בבעית זכותנו על הארץ, סופו שלא ימצא מרגוע לנפשו עד שיגיע להנחה (האגודאית) אותה קבע נעים זמירות ישראל ויתן להם ארצות גויים ועמל לאומים ירשו בעבור ישמרו חוקיו ותורותיו ינצורו. אתם עדי נאום ה' בזמן מלחמת ששת הימים היינו בבחינת אתם עדי נאום ה', עדים לחסדיו לנפלאותיו גבורותיו ונוראותיו".

(מאמר הנ"ל דגלנו אלול תשכ"ז)

אין קץ להשקר והצביעות, אין גבול לכל ערמומיות הלשונית ואין מעצור לכח הטומאה השוררת הבולעת את הכל. השטן בעצמו לבש כלי קרב להרוס ולאבד את הכל ר"ל ומצא לו משמשים ועוזרים נאמנים יום ולילה לא ישובותו להפיץ המינות והציונות בישראל. בכל פעם בהתאמצות נוספת ובכל פעם בהתחכמות יתירה במטרה אחת סופית להעמיד את העבודה זרה הציונית בצל הניסים, בצל התורה, בהסכמה מן השמים, בצל אתחלתא דגאולה, בצל הישועה וההבטחה לישראל, לסלף ולטשטש

בעקלקלות שונות כי ההנאות וההספקות שמגיע להאגודאים מן ממשלת הכפירה אינם הנאות של כבוד וממון אלא הבנה יתירה, ההמשכה אחרי זרם הרחוב וההתבוללות בציונות אין זאת אלא שיטה כנה ואמיתית בהביאם הכל אל ענין הציונות, תורה עם ציונות, פסוקים עם ציונות, מאמרי חז"ל עם ציונות. באפשר להיות דתי ובלתי משונה מן שאר ההמון באפשר להיות יהודי ואדוק בעבודה זרה, ונכון מאד להתפרנס בכבוד וממון מן הציונות כי הציונות והיהדות אחדים המה.

אין לך הודמנות שלא ישתמשו בה מסיתים ומדיחים הללו שלא יתפכו הקערה על פיה שלא יכזבו ולא ישקרו, שלא יגלו פנים בתורה להיפוך מן האמת ושלא יסלפו פסוקים ומאמרי חז"ל לרצונם ולזהמתם. אמנם בעת הודמנות מיוחדת בשעה שהציונים מתגברים בתגבורת עצומה כגון זו של נצחון חילותיהם נגד חייל הערבי, גם התגבורת הסילוה הולך וניעור בערך מיוחד, כח הציונים וכח הבלבול וההסתה לציונות מתאחדים בשעה כזאת, שהרי סכ"ס הכל כח אחד הוא. הבלברים, הנציגים, וכן כל הכנופי של המסיתים מתעוררים להסית ולהדיח בפעם אחת ובכח גדול למלאות חללו של עולם בזהומה זו. מעוררים רגשי בשר ומסבירים שהמה רגשי נפש מישראל, את התפתחות חכמת הרציחה והמלחמה של כל הגוים משימים לניסים עבור ישראל, את יצירתו של הערצצל ונורדוי שר"י לדבר קדוש ומבארים שעל זה ניבאו נביאי ישראל. דבריהם של המסיתים הללו דוקרים ופוגעים בעומק העמקים אבל כן נשמעים, כיון שכל כוחם של הללו נובע מטומאה הציונית הצולחת, היונקת מעומק עומקו של הרע הכללי השולט לפי שעה, בעת הסתרת פנים בימי אחרית העולם.

אין הרצון להזדקק לאגודאי זה או אחר. לחבר הכנסת זה או לחבר הכנסת אחר ואין מן הנכון להוציא זמן עליהם לקרוא את דבריהם, לקבלם או לדחותם, תהי' גם זאת ביטול זמן וביטול הנפש להראות כי לבלר זה או אחר כותב שקר או אמת, אין כדאי לבקרם ואין החפץ לנצחם. לאמיתן של דברים כל הויכוח עם הכנופי האגודאית אינו עומד עוד על הפרק כי כבר עשו את שלהם והוליכו שולל את שארית ישראל, כרגע הציונות והמדינה פועלים ומשפיעים על המחשבות ללא צורך עוד אל ההכשרים ותירוצים ואל מכשירים ומסלפים. מה שעומד על סדר היום ותמיד לא יפסוק מלעמוד ברומו של עולם, הם אנשי בני אברהם יצחק ויעקב שאליהם מכוונים הרבירים. החוב וההכרח לוחץ ללא הפסק להציל אפילו המועטים שבמועטים, אפילו היחידים ממש מן מי הודונים השוטפים, אפילו ללא תוצאות כלל. נחוץ מאד לברר הדברים שבעבר הלא רחוק היו כ"כ פשוטים ומפורסמים, ובעתיד הקרוב לא יהי' שום נחיצות לדבר מהם. תכתב זאת לדור אחרון איך גבר הרע הכללי ואיך אמצו ונתרבו ההסתות אליו, החוב לברר הדברים באמצעים החלושים והדלים העומדים לרשות הנשארם באמונתם, אם כי זאת ללא תקוה כי בירור זה או בירור אחר היותר מבורר ישנה את המצב בעת שליטת החושך והצלמות יחדיו, ישנו הלחץ למעלה מן הגיון אנושי לדבר ולפרסם את

האמת הכ"כ יקר ובלתי נמצא המכוסה והבלתי נראה, הבלתי נמצא כמעט לפי שעה והקיים לנצח.

לד

הכי אמת שהדברים שעשו הציונים במלחמתם בששת הימים הם ניסים שלא כדרך הטבע? הכי אמת כי לא הי' שום תוכניות צפוי מראש לנצח את חיל הערביים בימים קצרים וספורים? הכי אמת שמעולם לא חשב אדם על זה והנצחון נגד הערביים בששת ימים הי' למעלה מעלה מדרך הטבע וחשבון אנושי? הכי אמת יש בהדברים כי כולנו היינו נדהמים, היינו כחולמים, וכימי צאתנו מאמ"צ ראינו הפלאות כמו עינינו, הכל בפרטי פרטים הי' רק ניסים גלויים ומי שאומר נגד זאת הוא מעוות ומסלף העובדות? מה היו העובדות הללו, נחוץ להביט אליהם נחוץ ליודעם, הפעם נחוץ להביט אל העובדות כאשר ידועים במרחבי העולם כולו, אל יודעי דבר צבאיים, מה שאמרו הציונים והערביים בעצמם, אל מה שנתפרסם בעולם כולו קודם פרוץ מלחמה זו הנקראת מלחמת ששת הימים.

האם אין זאת דבר פלא גדול שעם קטן של שני מיליון יכול להתמודד נגד עמי ערביים של מאה מיליון, ושגם הם מחומשים ומצוידים ע"י רוסיא, וכי אין זאת פלא שעם קטן הזה נצח את כל העמים הללו? אבל בהכרח לידע כי הציונים בעצמם היו בטוחים מאד כי היכולת בידם לנצח את הערבים וגם בימים קצרים, כן הי' הידיעה אצל מומחים צבאיים עולמיים. אמת הדבר כי תושבי מדינה הציונית הם בערך שני אחוז מן המספר של התושבים במדינות ערב, לעומת זה מספר החיילים, כוחות הצבא של מדינה הציונית, מהוים בערך מספר שוה עם כל כוחות הצבא של כל מדינות הערביים המהוים כח לוחם של מדינות הללו. בודאי אין מספר האוכלוס' של מדינה מיצגת את כח הצבאי וכח הלוחם של מדינה זו, האוכלוס' של מדינות הודו ופאקיסטאן הם בערך 550 מליון, גדולה הרבה בכמות מן זו של מדינות רוסיא וארה"ב ביחד שהם בערך רק 420 מליון, אבל בודאי אין דוגמא לכח צבאי של ארה"ב או רוסיא אל כח צבאי של הודו ופאקיסטאן ואפילו מדינות כמו אנגלי' וצרפת בני 50 מליון יכולים להתגבר בנקל על צבא הודו ופאקיסטאן ביחד.

מדינת סין עם אוכלוס' של 700 מיליון פי שלושה מן רוסיא הקרובה לה, עם כל המאמץ בשטח הצבאי בעשרים שנים האחרונות, אינה מוכנת עוד להתנקש עם רוסיא יריבה למרות שרק חלק מן כח צבאי של רוסיא מרוכז במזרח הרחוק סמוך לגבולות סין. קודם מלחמת העולם האחרונה, היאפאנים השתלטו על רוב מדינת סין שהיתה גם אז בערך 550 מיליון, ורק 100 אלף חיילים יאפאנים עסקו בכיבוש זה, גרמני' הארורה נצחה כמעט את אייראפא במשך מלחמה העולמית האחרונה, נצחה מדינות צרפת, בעלגיע, האלאנד, פולני', יון, יוגוסלאוויא, בולגאריא, אונגארן, טשעכסלאווקי, וגם

את חיל אנגלי וחלק הניכר באוכלוסי' מן רוסיא, למרות שהאוכלוסי' של מדינות הללו בערך 400 מיליון נגד הגרמנים במספר 65 מיליון בעת ההיא. ממשלת בריטאניה הגדולה שלטה על מרחבים גדולים ועל אוכלוסי' באפריקה ואסיה בערך 700 מיליון נגד האוכלוסי' האנגלית של בת 50 מיליון, וכן צרפת השתלטה על שטחים גדולים ומדינות רבות בעולם, וכן כל האימפריעס משנים קדמוניות לא הי' דוגמא בין האוכלוסי' של המשתלטים על זו של הנשלטים. יש לציין כי אנגליה שלטה במשך מאות שנים על מדינות בת מאות מיליונים איש, עם צבא של חמישים אלף ועל מדינות אחרות במספר עוד פחות בערך האוכלוסי' של המדינה תחת חסותה וממשלתה.

בנוגע למלחמה שבין הציונים והערבים ישנו עוד דבר מכריע. ליפוי הלשון אפשר לדבר במילים מוגזמים כמו „מאה מיליון ערביים נגד עם קטן ובודד" ועוד מן הלשונות הללו, אבל העובדה קיימת כי 100 מיליון ערבים, רק חלק מהם מפותחים ומאורגנים והמה נפוצים על שטח באסיה ואפריקה, הגדול בשטחו מן כל איירפה ביחד, הצבא הקטן של דרום אראביע אין לו שום חיבור עם צבא מדינות ערב אשר בצפון, בתנאי התחבורה הבלתי מפותחים כלל במקומות הללו, אין שום תועלת צבאי לעירק מן צבא אלג'יר, ואין שום תועלת צבאי מן סעוד ארביא או תימן לחיל מצרים. הציונים לחמו נגד מצרים סוריא וירדן לא נגד 30 מיליון מצריים אלא נגד כח הצבא של מצרים, לא לחמו אפילו נגד כוחות הצבא של שלושה מדינות אלו ביחד ובפעם אחד אלא בזו אחר זו, בכדי לרכז כל הכוחות הנחוצים אל החזית המיוחדת הן בצבא רגלי ובצבא השריון, ובעיקר בכוחות האויר שהי' אפשר להם להעבירם אל מקום הנחוץ במהירות במשך איזה שעות אחדות. הציונים התקיפו ולא הערבים, והיו זהירים להתחיל בירדן רק אחרי כלות הקרב עם מצרים, ולא להתחיל עם סוריא אלא אחרי גמר מלאכתם בירדן, כח צבא הציוני הי' מכריע ביותר בעת שלחם נגד צבא של המדינות הללו אחד לאחד, היתרון הזה הי' בכח האויר וגם בכוחות היבשה.

פיתוח כח הצבאי של מדינה הציונית עולה לממדים רחוקים מן מספר האוכלוסי' הגרים במדינתם. באשר יש לה להמדינה הציונית האפשרות הכספית ביחד עם ידיעות של התפתחות הטבעיות שבתקופה זו, זה העיקר המכריע בחיים העולמיים הברשיים וגם על שדה הקרב. בזמן הזה כח הלוחם של כל מדינה ומדינה נבנה מן יודעי דבר מקצועיים, והחיילים בעצמם בהכרח שיהיו מאומנים בכל תהליך הנשק המודרני המסובך ביותר. הצבא של כל מדינה הוא קיבוץ של מיני פאבריקין הרבה קטנים וגדולים והמכונות המה הקובעים אצל כל ענף מן הצבא, הטאנקים קובעים בצבא הרגלי ביחד עם התותחים האלקטרוניים בזמן האחרון, המכונות היריות וגם המטוסים הם חלק בלתי נפרד מן הצבא הרגלי, צבא רגלי עם רובה או קשת לבד אפילו הרבה מיליונים מהם לא יפעלו כלום במלחמה מודרנית, ויהיו המיליונים הללו רק לבשר מאכל לפני טאנק אחד עם איזה מכונות יריות. הטנקים, המכונות, המטוסים עם שאר

נשק המודרני מיוצר באופן מסובך בכל פעם יותר, בעת שכל מדינה ומדינה מוסיפה התחכמות יתירה למען הגדיל כח האש וההרס המהיר הנדרש במלחמות שבתקופה זו. גודל האוכלוסי' של מדינה אינה באה בחשבון במה שנוגע לכח הצבאי העומד הכן לקרב. אם כי גודל האוכלוסי' יש באפשרותה להתפתח באיזה זמן בעתיד ולהגדיל כח הצבאי לפי מידתה אבל במה שמכריע בפועל ולא בכח האפשרי, זה מספר האומנים המקצועיים, מכוננים, מהנדסים עלקטרוניים, טייסים, ויודעי מהלך הראדאר והתחבורה, וכן שאר צרכי הפאבריק הצבאית הגדולה בפרטיה השונים שכל פרט ופרט דורש התאמנות יתירה. בלא התאמנות זו וחריצות המודרנית אין לצבא של מיליונים שום השפעה בשדה מלחמה, בשעה שצד השני מאושר עם יודעים מקצועיים לפי מספר הנדרש. גם כל כלי מלחמה החדשים עם הטאנקים העלעקטרוניים וגם המטוסים היותר מודרנים, בלא ידיעה והתאמנות יתירה איך להשתמש בהם ברגילות וחריצות, המה רק גל של מתכות של כובד גדול הבלתי מכריעים כלל. האומנים והמלומדים הנדרשים המה לקוחים מן האזרחים החיים במדינה הזאת, וכן הצבא הכללי המה רק השייכים לאומה זו, האנגלים אינם מביאים צרפתים לצבא האנגלי וכן הצרפתים אינם מביאים אמעריקאנים לצבא הצרפתי, הערבים יכולים רק לגייס ערבים והצבא המצרי בהכרח שיהי' אלה האזרחים החיים במצרים, והצבא הסורי נבנה רק מן האזרחים החיים בסוריא.

מדינות גדולות כמו הודו וסין, מספר חייליהם בלתי מציג כלל את מספר האזרחים תושבי מדינות הללו. הרודן של סין מר מאו, הדגיש את זאת ביותר בהשמיעו לפני הקונגרס שמה בשנה שעברה, כי רק בערך עוד עשר שנים או יותר מדינת סין יהי' באפשר להעמיד על חזית המלחמה אותן המיליונים הרבים כפי מידת האוכלוסי' הענקית של מדינת סין, וזה בזמן שכל האזרחים ירכשו להם הידיעות וההתפתחות הנחוצה לצבא מודרני, וגם בעת שיהי' באפשר לסין להגדיל תעשיית צרכי מלחמה בכדי להספיק לצבא ענקי כזה. עד אז המה הסינים החרוצים, שותקים ומוותרים על טענותיהם נגד רוסיא וארה"ב, על האיים הקרובים לאדמתם שתחת ממשלת טשאנג ועל טיוואן, האנג קאנג, השטחים הגדולים שתובעים מן רוסיא, ועל הרצון למשול באסיה כולה וחוצה לה. כדאי לציין כי גודל צבא של מדינת הודו אינו יותר מן זה של מדינה מפותחת שהאוכלוסי' שלה היא רק חמשה אחוזים מן האוכלוסי' של הודו, ולזאת מדינה כמו דרום אפריקה הלבנה בערך שלושה מיליון איש אינה מפחדת מן 200 מיליון כושים החיים במדינות הסביבות ורוצים להכחידה בכדי להסיר חרפת „אפארדהייט" מעליהם, רוצים אבל אינם יכולים לעשות שום דבר בתנאים הנוכחים. עוד היום, מספר קטן של צבא אנגלי בערך שלושים אלף איש, מהווים השפעה יתירה „מעבר לסועץ" במדינות של הרבה מיליונים הדרים שמה, וכן רוסיא וארה"ב מביעים השפעתם כמעט על כל כדור הארץ ולפעמים פי מאה נגד האוכלוסי' אשר להם.

חולשה הערביית בכלל וכן המצרית בפרט לעומת כח הצבאי הציוני, נובע בעיקר מן יתרון התפתחות הכללי אשר להציונים מול הערבים. הציונים המה מלומדים ומפותחים בחיים המודרניים אשר לעם אייראפי, פחות רק מעט מן זה של ענגלאנד צרפת וגם ארה"ב, המצריים וכן שאר עמי ערב המה מאוחרים נגדם בערך חמישים שנה. עד לאחרונה לא הי' להם ההזדמנות להתלמד בכל הדברים הנחוצים לחיים מודרניים, ועד ארבע שנים האחרונות לא הי' להמצרים אפילו חינוך חובה כללי לילדיהם, רוב האוכלוס' במצרים המה אכרים, "פאלאחים" שאין להם שום חוש בכל הדברים המודרניים הנחוצים לכלכלה או לכה צבאי, כמו שיש להם להציונים הבאים ממדינות נאורות באיראפה, שלקחו משם אורח חייהם ולמדו מהם ומאמעריקה ההתפתחות הנחוצה כי הי' להם האפשרות וההחלטה החזקה להשיג זאת, בשעה שהאוכלוס' אשר במדינה הציונית היא כמעט ב-90 אחוזים מלומדים בהידיעות של כתיבה וקריאה, עלקטרה, כימי, התכה, וכן בכל שאר הדברים המהוים החיים המפותחים, עם המצרי וכן העמים של שאר מדינות ערב, חסרים כל זאת ברוב רובה של האוכלוס' שלהם, וכן אין להתפלאות שחלק גדול מן חיל המצרי הנבנה בעיקר מן, "פאלאחים" אינן יודעים אפילו לקרוא ולכתוב בלשונם הערבי.

בנוגע אפילו להמפקדים הצבאיים אשר בחיל המצרי הי' ניכר החסרון התרבות המודרני הנחוץ כ"כ במלחמה מודרנית, חוסר הפיתוח הי' אחראי לכל שאר החולשות המסתובבים ישר ובעקיפין מן חסרון היסודי הזה השזור בכל ענפי כח הצבאי של מדינות ערב, ובעיקר היתה החולשה הזאת בולטת בנוגע לכה האויר שהי' מכריע ביותר במלחמה זו, הדורש התלמדות והתאמנות מודרנית לכלכל את המטוסים, וגם להספיק מספר הטיסים הנחוצים, עם כל האימון המסובך והמדוקדק הנדרש לציי אויר בימים הללו.

ידיעותיהם של הקצינים המצריים בפאטאגריפי צבאית היתה כמעט אפס, הקצינים הנמוכים לא יכלו אפילו לקרוא צילום אוירי ולא הי' באפשר להם לעשות ולהחליט דבר בעצמם רק סמכו על פקודות מפורטות מן הקצינים הגבוהים. המפקדים המקומיים לא התאמנו כלל לעשות דבר על חשבון עצמו ומפני כן בעת שהקשר הטלפוני או הטלגרפי נפסק בהתחלת ההתקפה, הי' מקרים שהפקידים הנמוכים עמדו כמשתוממים והיססו לעשות שום צעד, היכו בכל עת על הוראות מהפיקוד הגבוה ואלה לא באו". (קמחי עמוד 168)

"חלק מן הפקידים היו מקצועיים ומאומנים, אבל לעומת זה הי' חלק ניכר שהיו חושבים שחשבונות פוליטיים ממלאים מקומם של ידיעות צבאיות. בין הקצינים, ובין החיילים שבדוחק גדול יודעים לקרוא או לכתוב, יש פרע גדול המגלה החסרון אשר לאוכלוס' האכרית, "פאלאחין" שרוב החיל נלקח מהם. חיילים הערביים לחמו עם מאמץ אבל הי' חסר להם האימון וההתלמדות. נוסף

על זה שהקצינים הנמוכים שהם מהוים את עיקר היכולת אשר לצבא, לא הי' בידם החריצות והשליטה העצמית בעת שהתוכנית הכללית של פיקוד הגבוה נתפרקה ונתפוררה. זאת הי' באיראפה לפני שני מאות שנה, חיל מדינות איראפה שהיו מרובים ביותר נתבוססו בפני חיל התקוממות הצרפתי".

(מייקל האווארד וראבערט האנטער צד 28)

"מה שהי' פעם עוצמותו של עם, נבע מגודל שטחו מאופיו של השטה עצמו, מהמרחק מבסיסיו של האויב האפשרי, מיכולתו לגייס המוני חיילים למערכה. עתה קם מימד עוצמה חדש, המחקר המדעי, יכולת התעשי, כשרון האירגון והרמה הכללית של חינוך והשכלה, מדינה בימינו יותר משהיא נמדדת בשטחים ובכמויות, היא נמדדת ברמה מדעית וטכנית ובכושר למצות את הישגי התקופה החדשה ולהתאימה לצרכיה. להוותה, נקלעה מדינת ישראל בתחייתה לפרק של מתיחות בעולם הערבי, למזלה, היא נולדה בתקופה שהאיכות מפצה במידה ניכרת על הכמות".

"אילו נולדה מדינת ישראל לפני 100 שנה ואפילו לפני 50 שנה, ואילו היתה איבת הערבים אינטנסיבית כמו היום ייתכן מאד שהדיספרופרציא הנוראה שבין ישראל לבין אויביה, הי' כדי לייאש, הכרעתה ע"י כח פיסה הי' אולי ענין של זמן קצר לבד. אבל גם עמידה בתנאי התקופה החדשה אינה דבר המובן מאיליו, אם אין עם מתאמץ למלא בכושרו את החסר בקרקעותיו הוא הי' בעולם של אתמול. ישראל חייבת איפוא, להשען על פיתוחה המדעי והתעשייתי, בכדי שיעלה שיעור קומתה של מימדי אדמתה". (שמעון פרס צד 90)

אין הקטעים הללו, "ראיות" לבד לחזק את הסברים, אלא אלה המה העובדות כמו שהם שאין לשנות אותם, הבטוחות של הציונים שבאפשר להם לנצח את חיל הערבים וכן הידיעה הזאת שהיתה נודעת מן מומחים צבאיים עולמיים, הי' מוסמך על העובדות הללו כי אם שתושבי מדינה הציונית המה רק בערך שני אחוזים מן תושבי מדינות ערב לעומת זה כוחות הצבא של מדינה הציונית מהוים בערך מספר שוה עם כל כוחות צבא הערביים של מדינות אשר סביבותם. משיגים זאת מפני ההכרח הגדול המכריח עבור כל הקיום של מדינה הציונית, כי הערבים אינם מערערים על איזה שטח וגבול לבד, אלא מערערים על כל הקיום של מדינה הציונית. העירעור הזה בלתי נפסק או נחלש מן עת תקומת המדינה אלא אדרבה הולך ומתחזק באותה מידה שכוחות הצבאים של מדינות ערב הולכים ונבנים. כן התנאים המיוחדים אשר למדינה הציונית שאין באפשר למוצאם בשום מדינה בעולם, מאפשרים את ההתכוננות הזאת ותגבורת כוחות הצבאיים במידה בלתי רגילה לערך מספר התושבים שמה.

לבד מן חסרון התרבותי אשר בארצות ערב שחסר להם מלומדים בכל השטחים ומפני זה ניכר חולשתם הצבאית וקטנות מספר חיל היבשה, הים והאויר, גורם אחר

יש לקחת בחשבון נידון כח הצבאי של כל מדינה ומדינה וזה כח הכספי והכלכלי. ההוצאה הכספית על צבא מודרני היא גדולה ביותר כיון שאין לוחמים היום עם סוסים ורכיבים, אלא נחוצים המה המכוניות והטאנקים והמטוסים והתחבורה וההספקה המסובכת והעולה הון רב. גודל האוכלוס' של מדינה אינה מגדלת את האמצעים הכספיים של המדינה ובמקרה של מדינת הודו, בורמה, מצרים, ושאר מדינות הגדולות באוכלוס' ובלתי מפותחות בתעשי', גודל האוכלוס' ממעט כח הכספי המכריע ביותר. יהי זה דבר מוזר להבין לכאורה, כי מדינות ערב המה עניות ביותר למרות כל רכוש של נפט וגם פשטים אשר למצרים המפורסם כ"כ בעולם, רמת החיים בארצות הללו ובפרט של מצרים וירדן הם בין הנמוכות שבכל העולם כולו ובמצרים חיים לפעמים מן יד לפה. בשנת 1966 תנאי ההונה הכריחו את נאצר לפנות לרוסיא עבור עזרה כלכלית והשיג 350,000 טון חטים להזין את מצרים, חוץ מן ההלוואות ממדינות ערב וגם בהשתתפות רוסיא שעלו בערך 986 מיליון דאלאר, ובלא זה הי' למצרים רעב וגם פשיטת הרגל (העזרה לממלכות חדשות טאנסקי, צד 145) זה מעיד על החולשה הכלכלית הגדולה אשר למדינה זו.

בשנים האחרונות מדינת מצרים קיימת רק הודות להלוואות מן מקורות שונות והגדלת האוכלוס' החריפה את מצב הכלכלי בהתנאים השוררים שמה כל זמן שהאוכלוס' אינה יכולה להגדיל היצור לעומת הדלתה:

„עבדול נאצר הגיע לשלטונו בהיותו צעיר למאד בן 34 שנה בשנת 1952, רבים קיוו שהוא יביא רפורמה יסודית במצבה של מצרים, הרושם הי' שיתמסר בעיקר לעניינים הפנימיים של מצרים שנמקה בחולק, בעוני, בבורות ובשחיתות. אכן התחיל משטר של נאצר בכמה רפורמות חשובות בפנים: בנין סכר אסואן, הרחבת רשת החינוך, אמניציפציע חלקית לנשים. העם המצרי חייב בודאי חוב של תודה לנאצר על מפעלים אלה, אלא שפירותיהם נבלעו בתוך הריבוי הטבעי הגדול. ב-1948 הי' מספר תושבי מצרים לא יותר מ-18 מיליון, כהיום מספר תושבי מצרים הוא יותר מ-31 מיליון, 13 מיליון פיות אוכלים חדשים לא יכלו שלא לנגוס בסיכוי להשתחרר מדלות פיסית.“ (ש. פ. צד 144)

ההכנסה הגדולה מן תשלומי הנפט של ארצות ערב אינו מכריע כעת למצב הכלכלי שמה ביחוד למצרים שאין להם הכנסה הזאת במידה ניכרת, ההכנסה הזאת נבלעת בצרכים שונים של האוכלוס' וגם לשלם עבור היוזמות להגדיל ולייצר האנדוסטרי' בארצות הללו. תשלומי הנפט אינם מכריעים נגד ההכנסה הלאומית שבארצות המפותחות המייצרים רכוש לפי מספר העובדים, כמו שאין לדמות מי שמקבל מתנות שונות אפילו גדולות למי שיש לו עסק ויצירת רכוש של עובדים הרבה, שההכנסה אצלו פי כמה לעומת המקבל מתנות. ארה"ב שאין להם תשלומין מן נפט רק משלמים עבור זה עשירתם גדולה מאד מפני האנדוסטרי' וההכנסה הלאומית הענקית,

המאפשרת להם רמת חיים גבוה והגדלת כח צבאי שלהם, יתירה על כל מדינה אחרת לפי מספר האוכלוס' שבארה"ב. כן מדינת אנגלי', שוועדען או שווייץ שאין להם הכנסות מן נפט או עושר מקורי אחר, ורמת החיים וכח הצבאי שלהם עולה פי עשרים מאשר בארצות הערביים שיש להם הכנסה זאת.

בהתאם להאפשרות הכספית כן באפשר ההוצאה לצרכי מלחמה, ואפילו המדינות שיש להם יצור נשק מתוצרת הארץ שלהם מוכרחים לצמצם הוצאה זו לפי כוחם הכספי והכלכלי בעת שרוצים להחזיק ברמת החיים לתושבים. החומר ליצירת הנשק בהכרח להביאו מבחוץ או לשלם העובדים בו וכן עשיית הנשק בעצמו עולה לרובנות ולמאות אלפים אנשים העוסקים בעבודה זו, ומן ההכרח לפרנסם ולתת צרכיהם בזמן שאינם יוצרים שום רכוש אלא זה של צרכי מלחמה בלבד ההולך לטמיון. אחרים מהתושבים צריכים לעבוד וליצור רכוש נוסף על צרכיהם בכדי להספיק לאלו העוסקים ביצירת הנשק, וע"פ רוב מדינה אפילו המפותחת ביותר, מוכרחת ללוות או לקבל בשעה שעסוקה במלחמה או להכנתה. מדינה הכי גדולה כמו אנגלי' יצאה שבורה ורצועה במצבה הכלכלי מן המלחמה האחרונה, והיתה נחוצה לעזרה ולהלוואה מן ארה"ב ועדיין מרגישה בהתוצאות מן המלחמה הזאת. מצרים יכולה לפזר על צרכי הצבא רק בצמצום, הנשק שמקבלים מן רוסיא אפילו במחיר היותר נמוך, אבל כן מוכרחים לשלם עבור זה בהמשך הזמן, אפילו בחיים גמוכים מאד אפילו אם תקבל תמיכה נוספת מן שאר מדינות ערב שיש להם הכנסת תשלומי נפט א"א להם לפזר יותר מאשר מפזרים.

שונה היא מדינה הציונית ויחידה היא במינה לאין דוגמא בשאר מדינות תבל. שני מיליון בלע"ה תושבים מקבלים מכס מן בערך עשרה מיליון נותני מכס, הנותנים המה רק נותנים ואינם מקבלים כלום בחזרה מן המדינה, שבעבורה נותנים את המכס מדי שנה בשנה. בכל מדינה ומדינה הממשלה מוכרחת להוציא חלק מן המכס עבור צרכים שונים לאלה האזרחים הנותנים, כאן במדינה הציונית, הנותני מכס אינם חיים שמה אלא במדינות אחרות שהמדינות שדרים שם מספקים להם צרכיהם. אינם דרושים מאומה תחת שילום המס שמשלמים חוץ ממה שבאים לפעמים לראות את הנעשה מן המס הזה, ובשעה שבאים לראות באים ג"כ לשלם עוד הפעם. בזמן הנוכחי אין כמעט יהודי בכל העולם כולו חוץ מן אלה שתחת ממשלת רוסיא שלא ישלם מס שנתי למדינה הציונית, באופנים שונים, במקרים שונים ותחת שמות שונות. אם יש להם להעריבים רכוש הנפט במקומות מיוחדים הממציא להם מטבע זר, יש להם להציונים מקורות לרכוש מטבע זר בכל העולם כולו. כל בית כנסת בעולם, כל קיבוץ יהודי בעולם הוא מקור למטבע זר המובא ללא הרף. בכל פעם תביעות חדשות מפאת נימוקים שונים, בכל פעם צרות וסכנות חדשות להמדינה ויהודים נקראים להציל את המדינה, התביעה היא בלתי נפסקה והמענה לתביעה הזאת היא תמיד בלתי נמנעת,

הפעם כל נדרי, הפעם קנין הבאנד'ס, הפעם המגבית המאוחדת, הפעם קנית צרכים שונים דתיים, הפעם תיירים, הפעם מגבית מיוחדת יוצא מן הכלל. אפילו אם ננכה ההוצאה שיש להם על המגבית ועל סידור העולים שלהם, נשאר סכומים ענקיים לשכלל התעשי' וכוחות הצבא.

גם יש לקחת בחשבון הובלת סכומים מאד גדולים חוץ מן המס של יהודים בכל העולם כולו. השילומים הגרמניים ימ"ש שעלו בערך עשרה אלף מיליון דולר, וכן תמיכות ממשלתיות והלוואות מן ארה"ב שעלו בערך חמשה אלף מיליון דולר, סכומים ענקיים אפילו בערך מדינות גדולות. יש לציין כי ההלוואה הגדולה של ארה"ב לאנגלי' אחר כלות המלחמה היתה רק חמש אלף מיליון דולר שבזה נעזרה אנגלי' במצבה הכלכלי מחמת הוצאת המלחמה העולמית. גורמים כספיים הללו עזרו למדינה הציונית בשני שטחים לייצר אוגדוסטרי' ולייצר רכוש להתפתחות מודרנית עבור תושביה, וגם לאמן כח צבאי העולה פי כמה מן אשר למדינה אחרת בעולם, במספר התושבים אשר למדינה הציונית. הסכומים הענקיים מן מס היהודי, מן השילומים, מן העזרה של ארה"ב כוננו את המדינה הציונית ועשו אותה למדינה מפותחת, נתנו לה האפשרות לפזר סכומים גדולים על נשק הכי חדיש, על שירות ריגול הכי מעולה, על תרגילים והתכוננות צבאית מדרגא של ארה"ב ובמקרה עוד נוספת עליהם.

הטאנקים אשר להציונים המה היעילים ביותר, המטוסים המה החדשים ביותר, וגם האימון והקליטה היא במדרגה רמה מאד. השעות אשר בהם מתלמד טייס ציוני הם בערך כפליים אשר בהם מתלמד טייס באנגלי, או אפילו באמריקה, נחוץ להם ואפשר להם להחליף המטוסים בכל פעם כי משתמשים בהם שימוש רב בכדי לאמן את הטייסים בכשרון גדול, באפשר להם לאמן וללמד המגויסים שלהם בלימוד והתאמנות יותר מן הרגיל, ומפני שאפשר להם לפזר הוצאה הנדרשה, זאת היא ג"כ היכולת לגייס חלק גדול מן התושבים בכל שנה ושנה. הגיוס מתחיל מן גיל של 18 על שלושה, או חמשה שנים צרופים לחיל האוויר, אבל הגיוס אינו מסתיים אלא עד אחר הגיל של 50, שכן בכל שנה ושנה נקרא כל תושב לחיל המלואים על ערך ששה שבועות וזאת היא הוצאה גדולה בנוגע למדינה, כי במשך זמן של המילואים הללו, התושב אינו עובד ואינו מייצר רכוש, ובמשך הזמן הזה הוא מתפרנס מן הממשלה ולא מן מעשי ידיו, ההוצאה הזאת בכל שנה ושנה לבד מן ההוצאה הענקית של הצבא בכלל, זה ג"כ חלק מן היכולת של מדינה הציונית שאין מדינה אחרת יכולה לעשות דוגמתה באופן תמידי, כמו שהם עושים בכל משך זמן קיומה.

הציונים יודעים את תפקידם להיות עודפים בכח הצבאי על ממלכות ערב הן באיכות ההתאמנות והמקצועית, הן בנשק היותר חדיש והיותר מועיל, והן בכמות מספר כח אדם, שלכל זה בהכרח למצות כל כח הנמצא ולגייס כל אדם שבאפשר לו לישא נשק, לא רק פעם אחת בגיל 18 עד בערך 23, אלא להיות מגויס כל הזמן שזה

חיל המלואים, כלומר שבכל הזמן יש לה למדינה ציונית חיילים פי כמה מן אשר יש לה למדינה אחרת באותו מספר של תושבים, וכן איכות ההתאמנות של זמן ארוך כזה ובחריצות נוספת, העולה ג"כ במידתה על המשוער, עושים זאת הציונים ויש להם האמצעים הכספיים לעשות זאת.

„ארגון המילואים של צה"ל הוא בעצם שיטה מרחיקה לכת, להפוך את העם כולו את כל אלה המסוגלים לשאת נשק, לצבא לוחם בשעת חירום. ספק אם ישראל היתה יכולה לעמוד מול צבאות ערב אילו לא ארגון המילואים. רק מיצוי כזה העולה ברמתו על זה המקובל בעמים אחרים יכול להגדיל את מימדי כח הגבולים של המדינה“.

„משך השירות הארוך יחסית של שלוש שנים, מאפשר לאמן את החיילים במקצועות מסועפים כמו טיס, שריון, צניחה, צלילה, שבצבאות אחרות הם מוטלים על צבא קבע העולה ביוקר רב. משך השירות הארוך מאפשר גם להפנות את החיילים המצטיינים כבר בשלב ראשון של גיוסם, לקורסים של קצינים“.

לבד מן חיל המלואים המגדילים גם את מספר הכמותי של צבא מדינה הציונית נגר צבא מדינות הערביים, חיל הנשים עוזרים להגדלה זו הכמותית. חיל הנשים אינם בעיקר ללחום בפועל ביריות וטאנקים אם כי גם הם מתאמנים בנשק, אבל נלקחים לנהגים, הספקה, טעלפונים, צילום צבאי, וכל עבודות הביתיות בעיקר, אבל בזה ממלאים מקום הגברים שבלעדם היו עושים את עבודות הללו, ובאמצעות חיל הנשים אפשר לרכו הגברים לשדה החזית לבד. בצבא מודרני החיילים הלוחמים בפועל הם רק חלק קטן מן מספר הצבא בכלל, ההספקה, הפיקוח, התחבורה ועוד דברים. לוקחים הרבה יותר אנשים מן אשר יורים בהטאנקים וטסים במטוסים. לפי ידיעות המתפרסמות בהגיסים אשר בוועטנעם, חיל האמריקאני לוחם רק בחלק שמיני מן מספר החיל אשר שם, השאר משמשים לחלק שמיני זה הלוחם בפועל על שדה הקרב. חיל הנשים אשר במדינה הציונית עושים הדברים שבהכרח לגברים לעשות במקומם, ומפני זה חיל הנשים הם חלק של הצבא כמו חיל הגברים. לפי הדו"ח של „מכון ללימודים איסטרטגים בלונדון“ מספר צבא מדינה הציונית לרבות המגויסים בשעת חירום הם 275,000 איש, לעומת מספר צבא של מדינת מצרים 240,000 איש. ההוצאה השנתית לצבא של מצרים היא 500 מיליון לירות לשנה, זו של מדינה הציונית 490 מיליון לירות לשנה. זאת ההוצאה שמתפרסמת ע"י הממשלה הציונית, למעשה ההוצאה היא גדולה הרבה ביותר מן חשבון הכמוס של מגביות שונות בחו"ל המשמשים הוצאה על אתר לשלם עבור יבוא של נשק, גם עזר אמריקאני בהלוואות מכל המינים. אגב כדאי לציין כי המספר של רבע מיליון חיילים אשר למדינה הציונית מאושר גם ע"י שמעון פרס במחברתו עמוד 5, אבל למעשה הוא גדול ביותר, המכון ללימודים

איסטראטגיים בלונדון בעת שמפרסם מספר כח הצבאי של כל מדינה, בנוגע למספר של צבא מדינה הציונית כותב:

„המספרים של מספר אנוש ומינים של הנשק, המה אלה אשר באפשר לאינסטיטוט לרכש אותם כרגע, א"א להיות אחראי על דיוקם וביחוד במה שנוגע לכוחות הצבא של מדינת ישראל. שירות הבטחון של מדינת ישראל היא מצוינת והמידה של כח הצבא שלהם היא מן הדברים הסודיים הנשמרים בקפדנות יתירה“.

(אינסטיטוט סטראטיגיק סטאדיע'ס סאפלימנט, האווארד והאנטער עמוד 47)
גם לפי המספרים המתפרסמים יש לראות כי מספרה של האוכלוסי' הגדולה במדינות ערב אינה בחשבון בנוגע לצבא הלוחם בחזית, וגם המספר של האוכלוסי' אינה משפיעה על איכות ההתלמדות וחריצות של החיל, ובודאי בני עמנו באפשרותם לרכוש את החריצות והתלמדות הצבאית לא פחות מן עם הצרפתי האנגלי או הרוסי. אין לבקר את הציונים עבור ההתרכזות של הכוחות בבטוחות הצבאית, לפי ענינם שהמדינה הציונית העתיד של עם ישראל, בודאי עושים עבור עמם כאשר שליטי עמים אחרים עושים במצב כזה עבור בני אומתם. ההשקפה הציונית אינה מתאחדת עם השקפת התורה והאמונה אלא מתנגדת בניגוד גמור ומוחלט, יותר רחוק ויותר מובדל מבין שמים וארץ. הרצון אינו לבאר הילוך הציוני של המדינה והצבא, אלא לבאר את מעשי ניסים ונפלאות שהתפשטו ע"י טועים ומסיתים שונים, האישור על ענין הכפירה הציונית ע"י ניסים ונפלאות מסוכן למאד, ובהכרח להזדקק לפרטים שונים מן מלחמת „ששת הימים“ וגם להכנות והגורמים בנצחון זה.

לה

כח העודף של צבא הציוני מול צבא מדינות הערביים לא נוצר בין יום ולילה, אלא בעבודה וחריצות וההשתמשות בכל ההזדמנות במשך כל זמן קיומה של המדינה, הסיבוכים הרבים וההתאמצות היתרה להשיג הנשק וגם המזון הנדרש לזה, ההשתמשות בכל מצב פוליטי שאפשר להשתמש בו בזמן הנאות, ועל הכל כח הדוחף והלווחץ לבל להזניח טיפה האחרונה מן היכולת מפני הסכנה לקיום המדינה מן הערבים שכניהם. מן זמן התקוממות המדינה עד היום הטרדה היותר מטרדת, העומדת תמיד על סדר היום, המעמדת שאר הטרדות בצל, הדופקת על כל החושים של מנהיגי הציונים, היא כל ההישג הציוני בכלל, המדינה שהקימו הנקראת מדינת ישראל. הדבר העיקרי בכל הדאגה הזאת של קיום היא התכונות הצבאית וההספקת נשק החדש ביותר שבהכרח שיבוא מחו"ל, ובכל זמן מן הזמנים היבוא הזה עומד תחת בקורת מן המדינות אשר מייצרים הנשק הזה מן שינוי היחסים שביניהם ובין מדינות הערבים. הציונים ידעו איך למצוץ את כל ההזדמנות בשטח זה, ידעו איך להשתמש עם הרגשים אשר בצרפת

בעת מלחמתה הארוכה עם אלשזיר ששאר מדינות הערביים תמכו ביד המתקוממים נגד צרפת, ובפרט מצרים שהיתה מספקת הרבה נשק להתקוממים, ובמקרה נגד הבטחה מפורשת לצרפת שמצרים תימנע משלוח נשק הזה.

גערמאני' הארורה, רצו להראות את מיטב מידות אנושיות שלהם ואיך מתחרטים על ההשמדה הנוראה של רוב בנין של כלל ישראל, קבעו שילומים ענקיים, הציונים והמדינה לקחו כמעט את הכל וזאת היתה מפנה גדול בהסיפוק הכספי וגם הטכני אל המדינה הציונית, אבל במשך הזמן שימשה גערמאני' בעקיפין את הספקת הנשק המודרני, הנחוץ כ"כ והמכריע בהחלט. ארה"ב נסחבה לתמוך בהציונים מפני התנאים המקומיים של בחירות תמידיים אשר בארה"ב. אין שמה מפלגה שתהי' לה הכרע גדול ברכישת הקולות, ומפני זה תמיד מתחלפים הרעפובליקאים והדעמאקראטים בהשגת השליטה, וכמעט בכל בחירות ובחירות הן המקומיות והם הכללית הדבר עומד במשקל השווה מי ינצח בבחירות הללו. היהודים החיים בניו-יארק בריכוז גדול בלע"ה, יש להם הרבה פעמים ההכרעה בשיון המשקל הזה, ולזאת כל ראשי המפלגות בהכרח שיתנו איזה מטעמים עבור הבוחר היהודי שזה בימינו התמיכה בציונים ובהמדינה שלהם. נשתרבו הדבר שמשום כך חדלו האמריקנאים לפזר תמיכה אפילו כלכלית למדינת מצרים, ומר דאללעס השר החוץ של ארה"ב, הי' אחראי להפסיק התמיכה באסוואן לא מפני הציונים באופן ישר, אלא שכך נתגלגל הדבר, ורוסיא לקחה את מקומה. רוסיא שבעת התקוממות המדינה הציונית היתה מן התומכים הראשיים בכדי לטרוד משם את האנגלים, כעת נעשית לתומך העיקרי של הערבים בכדי לטרוד משם את האמריקנאים והאנגלים יחד, משום שרוסיא תומכת בערבים, בהכרח לארה"ב לתמוך בציונים בכדי לטרוד את הרוסים ולתת לה כאב ראש גדול מתחלואי הקליענט שלה מדינת מצרים. כרגע ארה"ב תומכת למדינה הציונית באופן גלוי, כבר לא מפני שיקול הבחירות אלא כתוצאות מן הגלגל שהתחיל להתגלגל מן שיקול זה, כי כבר יש להפאטגון ענין סטראטגי בתמיכה הזאת, והבית הלבן בוואשינגטון לקחה את מדינת ישראל לקליענט שלה, והנצחון של המדינה נגד נשק הרוסי, זה נצחון של ארה"ב נגד רוסיא.

הספקת הנשק מן מקורות הללו, הן של רוסיא והן של אמריקה, הן של גערמאני' והן של צרפת, הולכים ומתחלפים מפני גורמים שונים, אישיים, פוליטיים, וכלליים. אמנם הדאגה לקיום של מדינה הציונית בלתי מתחלפת ובלתי עוברת אפילו לזמן מן הזמנים. עוד בתחילת ההישג של מדינה הכריחה הדאגה הזאת לעשות כל המאמצים בכדי לייצר תחמושת במדינה עצמה, ובלתי להיות נתלה ברצון של התומכים המתחלפים. ראש ממשלת הכפירה דוד בן גוריון שיגר את האלוף הציוני יעקב דורי עם יעקב סלבין לארה"ב, לא רק עבור רכישת נשק מודרני, אלא עבור רכישת האמצעים לייצור. למעשה עוד תחת שלטון המאנדאט הבריטי היתה ל„ההגנה“

תעשיית נשק במחתרת במקומות שונים, בארץ, בקנה מידה מוגבלת כגון רמוני יד, מרגמות קלות ותחמושת לרובים ולמקלעים. עם כל היקפם המוגבל, היתה הייצור הזה מקור חשוב להספקת הנשק של „הגנה” ולהניסים שפרסמו האגודאים או.

ממשלת ארה"ב, מיד עם תום המלחמה השנייה החליט הנשיא טרומן, לפרק מפעלי הייצור המלחמתי במידה ניכרת, והי' באפשר לקנות מכונות משוכללות עבור יצור הנשק במחיר נמוך. הציונים השתמשו בהזדמנות זו בכל האפשר ועוד קודם הכרות המדינה הגיע לידם ארגונים גדולים מאד ובתוכם ציוד כבד מאד. הארגונים נשלחו בתלבושת מוסווית למקומות שונים בארץ ואח"כ במשך השנים הורכבו המכונות מחדש ונתפתחה התעשי' של נשק במדינה הציונית. צעד אחר צעד גדלה התעשי' הזאת והשתפרה ונתגדלה. כהיום מדינה הציונית יוצרת הרבה מן הנשק החדש ביותר, בתחבולות נוספות על זה שקנו מן האחרים, וגם נתקדמו ביותר בהשטח של יצירת המטוסים שיש בענף זה בערך 11 אלפי עובדים ועושים גם מטוסי דשעט עבור צרכיהם ועבור מכירה לאחרים. עוד ביולי 1960 יצרו מטוס דשעט 'פוגה' עבור צרכי ההתאמנות של צי האוויר.

הציונים יש להם מבוא כספי מן כל העולם כולו המאפשר את כל ההתקדמות הזאת, גם יש להם רגשי הכרה הבא מן העולם כולו, שהרי ההתעוררות רגשי רחמנות וחרטה על השואה הגדולה, תיכף אחרי הפירסום על הפרטים המועזעים על אושוויץ וטרעבלינקא, הצילו הציונים עבור צרכיהם, שאלו עליהם וניתנו להם. גורם אחר מאד מכריע משיגים הציונים וזה של ידיעה טכנית המובא אליהם מן העולם כולו. הטייסים שהתלמדו בצבא האוויר האנגלי הי' בתוכם הרבה יהודים, כן אלה שהתלמדו בצבא האוויר הצרפתי, ובעיקר אלה שהתלמדו בצבא האוויר של ארה"ב. הטייסים היהודים הללו התנדבו ובאו לעזור אל מדינה הציונית שלפי דעתם זאת העתיד של עם ישראל והחוב עליהם לעזור לעמם ולארצם. מלבד טייסים ומלומדי הצבא השונים, רכשו הציונים בעלי מדע טכניים מקצועיים יהודים, מן כל מרחבי העולם ומן ארה"ב בפרט, שבאו ועזרו לכל ההתקדמות הטכנית העודפת על מדינות הערבים במידה גדושה. בשעה שיש להם להערבים להיות נתמכים על אנשים משלהם, להתקדם בהתאמנות מודרנית לאט לאט בהמשך השנים, השיגו זאת הציונים באופן מהיר מאד, כי נלמדים המה מן המדינות המפותחות ברחבי העולם כולו.

העזרה הזאת מן כוחות היהודים אשר בעולם, הן ברכישת כסף והן ברכישת ידיעות טכנית, ההתקדמות המהירה של מדינה הציונית באונדוסטרי' הכללית ובמה שנוגע ליצור הנשק המודרני, בלתי מספיק עוד להמדינה הציונית שתהי' בלתי תלוי' מן יבוא הנשק החדש ביותר, הן בנוגע לחיל הקרקע ובפרט מה שנוגע לחיל האוויר, אם כי מטרתם היא לרכש מדרגא הזאת, להיות בלתי תלות באחרים כלל. לפני שנים, הנשק המודרני המכריע הי' מובא מן מדינות שונות, לזאת גדלה ההתאמצות של השליטים

הציוניים להביא כמות מספקת עבור החיל שלהם, שבכל פעם הי' כוחם הצבאי עודף על זה של הערבים. כן השיגו העודף הזה ללא ספק אבל רבו המאמצים לשכלל מצב הזה, שמעון פרס הי' המוציא והמביא בענין של הספקת הנשק המודרני, הי' איש סודו ובעל בריתו של בן גוריון, בעל מרץ ובעל הבחנה בענינים הללו ויורד עד סופם של הדברים, הוא כותב במחברתו:

„לגרמני' הגענו לאחר נסיעה שהי' בה מן ההרפתקה, יצאנו מפאריס לפנות ערב והגענו לשטראסבורג על גבול גרמני אחר חצות, החורף הי' בעיצומו, הדרך היתה מכוסה שלג והאוויר מלא ערפל. נסיעה זו פתחה פרק ביחסי ישראל-גרמני', הירבו לתארו ולנתחו אבל ההבדל בין תיאורי העתונות לבין המתרחש במציאות הי' לפעמים ניכר מאד. הגענו למקום מגוריו של פראנץ יאזעף שטראוס, השר הגרמני, סמוך לזמן הצהריים, הגברת שטראוס הגישה סעודת הצהריים, ושקענו בשיחה יותר מחמש שעות. מר שטראוס התענין הרבה במבצע קדש והירבה לשאול על יחסי צרפת-ישראל, בסימנה של השיחה שאלנו אותו אם הוא מוכן לבדוק את האפשרות שגרמני' תשתתף בקבוצת העמים המוכנה לעזור את ישראל בשמירה על איוון החימוש. אמרנו שאמריקה עוזרת לנו בכסף, צרפת עוזרת לנו בנשק אבל לא בכסף, גרמני' היתה עושה צעד מרחיק לכת בבניית גשרים על פני העבר, אילו עזרה לנו בנשק בלי תמורה כספית או אחרת.”

„הצענו שיהיו בינינו יחסים בדומים ליחסים עם צרפת, קשרים שביסודם אמון פרספקטיבה רחבה ומגע ישיר. גישתנו נראתה אל מר שטראוס והוא הבטיח לעשות לביצועה בהקדם, חשנו שאמנם הונחו יסודות ליחסים מיוחדים בין שתי ארצות ובין שני משרדי הבטחון, לא טעינו, מאז נהגנו להיפגש לעתים מזומנות לשיחות ממושכות עשינו זאת שלא בפומבי, הרחק מעיני העתונות.”

הפגישות נשאו פרי, כעבור זמן לא רב לאחר פגישתנו בראשונה, התחיל להגיע לישראל ציוד שהי' בעל ערך רב לצה"ל, ושהי' בבחינות עודפים של צבא הגרמני וציוד שנוצר במפעלים גרמניים. כן הי' באפשר לצייד את צה"ל בלי מעמסה תקציבית מיוחדת. קבלנו חלקי חילוף, תחמושת, אביזרי אימון, מסוקים ופריטים רבים אחרים. רשויות גרמניות עזרו לנו באריות הציוד ובשליחותו, הציוד עצמו נשלח במצב טכני טוב, הוא הי' מצוין גם באיכות וגם בכמות.” (שמעון פרס קלע דוד עמוד 56-57).

זאת בנוגע הנשק שהשיגו ישר מן הגרמנים. הי' למדינה הציונית גם נשק שבא רק דרך גרמני', זהו הנשק שהשיגו מארה"ב הטאנקים המעולים ביותר, וגם המטוסים האמריקאנים החדשים ביותר. חלק מן הנשק הכבד הזה בא במסחרים ולא בגלוי, בכדי שלא להרגיז את מדינות הערבות שבשנים הללו הי' להם קשר יחסי עם ארה"ב.

הבית הלבן ה' עושה כל האפשר בכדי להראות את האוביקטיביות שלהם, ושכן דואגת אמריקה לטובתם של הערבים כמו עבור מדינה הציונית. הבלתי-צדדית הזאת, הכריחה לפעמים את בית הלבן לנקוט בצעדים בלתי נאותים לממלכה אדירה הזאת, אבל בכדי לפייס, בכדי שלא להרגיז, הצעדים הללו באו בחשבון, ומ"מ הציונים לא הפסידו הרבה מן התנאים הללו ושמעון פרס כותב:

„במאי 1964 לויתי את לוי אשכול ראש ממשלת ישראל לוואשינגטון. הנשיא (דשאנסאן) הודה בקיום פער במאזן חימוש של ישראל והסכימו שיש לסתום פער זה, ובכל זאת הם העדיפו שהדבר ייעשה שלא במישרין אלא בעקיפין, דרך מדינה אחרת ורק כשלא עלה הנסיון זה יפת, החליט הנשיא לשגר לישראל שני שלוחין את מר ארוויל הארימאן שהי' אז סגן שר החוץ, ואת מר רוברט קומאר עוזר של הנשיא לענייני בטחון, בכדי לנהל מו"מ על משלוחי נשק ישירים מארה"ב לישראל, מו"מ זה נסתיים כידוע בהסכם על אספקת טאנקים מסוג פטון, ומטוסים מסוג סקיהוק לישראל”.

„במארס 1964 התחילו מתפרסמות בעתוני אמעריקה ידיעות על „עסקות נשק סודיות“ בין גערמאני לבין ישראל, דמיון ומציאות שימשו בהן בערבובי'. פירסום זה גרם מבוכה לא מעטה לממשלה הגרמנית, ניתוק הקשרים הדיפלומטיים עם גרמני' המורחית. הודיעו לנו הגרמנים שהגיעה העת להימנע מהמשך היחסים המיוחדים, הם יקימו ההבטחות שניתנו, ואולם הם מתקשים מאד בביצוע עסקת הטאנקים, הפעם אין המדובר בטאנקים גרמניים אלא בטאנקים מתוצרת ארה"ב, אם אמנם הסכימו האמריקנים שיספקו לנו טנקים מתוצרתם מדוע צריך הדבר להיעשות דוקא באמצעות גרמני', יתר על כן אם יש לאמריקאנים נמוקים שלא לספקם במישרים הרי שלגרמני' יש נמוקים כפולים שלא ייעשה דוקא באמצעותם”.

„לוי אשכול עמד על כך שאסע לגרמני' לראות מה שאפשר לעשות בכדי להציל את הסיכוי שנותר להשיג הטאנקים הדרושים. יצאתי איפוא כשבראשי מבצבץ רעיון וחניתי בארץ איירופאית אחרת אשר סבלה באותה שעה מאבטלה ניכרת ובעיקר במפעלי התעשי' הצבאית. נפגשתי עם האחראים והסכמנו שהטאנקים מגרמני' יעברו דרך ארצם וישופצו במפעלים שלהם, דבר זה ייקל עלינו שכן הטאנקים לא יישלחו במישרין מגרמני' לישראל, והוא יתן לא מעט עבודה למפעלים מקומיים בשעה שהם זקוקים לכך. המשכתי את דרכי לגרמני' למעשה קיבלנו מגרמני' במהלך השנים נשק בלי תמורה, נשק זה מילא תפקיד חשוב בהגנת ישראל ובמערכותיה לרבות מלחמת ששת הימים”.

(קטעים מדברי שמעון פרס צד 63—67)

אך למותר להאריך בהיחסים שבין מדינה הציונית ובין מדינת צרפת, שהרי צרפת

הספיקה נשק ומטוסים מדרגא הראשונה. במשך שנים פזרו שמה סכומים ענקיים וקבלו נשק במידה גדושה ובעיקר המיראשוזין שהכריעו בכשרונם את כל מהלך המלחמה בששת הימים. אדמיראל מרדכי לימון בא כח של מדינה הציונית בצרפת, אחרי שהוכרח לצאת משם מפני השתתפותו בהכריחה של חמשה אניות הקטנות אמר ב-2 יאנואר 1970 בפאריז:

„ממשלת ישראל קנתה מן צרפת במשך שנים האחרונות נשק עבור 625 מיליון שטערלינג, אני מצטער על ההפסק של יחס ידידות שבין מדינת ישראל ובין צרפת”.

סכום ענקי כזה פזרו רק בצרפת, החשבון הכללי מן מה שקנו במדינות אחרות, מה שהשיגו במתנה, מה שקנו ע"י „הלואה“ מן ארה"ב החשבון הזה אפשר כי לעולם לא יוודע. החשבון הזה אינו מענין בעצמו אלא במה שנוגע להראות כח הצבאי הציוני שהי' מן דרגא ראשונה הן בכמותו והן באיכותו. הדאגה עבור איוון „באלאנס“ של הכוחות הציונים והערביים תמיד עומד על הפרק. גם כהיום מדברים הציונים והאמערקאנים על נחיצות של הבאלאנס הזה בכדי להבטיח בטחונה של המדינה הציונית. מה זאת ה„באלאנס“ הזה? בלתי גודע לרבים, אבל מן העובדות של שנים האחרונות נראה בעליל כי ה„באלאנס“ הזה כוונתו לכח עודף של הציונים מן זה של הערביים. מתאמצים לקבוע ה„באלאנס“ הזה כלומר העודף הזה בכל פעם שיהי' עודף יותר גדול ומכריע.

ממשלת ארה"ב מפרסמת בכל עת כי האינטרעס שלה המדיני, דורש את הבאלאנס הזה שיהי' לטובת מדינת הציונים, כיון שנסתבך הענין עם המדיניות הבין לאומית העולמית ומידוד הכוחות שבין רוסיא וארה"ב, גם התנאים המקומיים דהיינו הקולות בבחירות והכבוד של ארה"ב דורש זאת מכיון שמדינה הציונית נתהוית לקלינט של ארה"ב, מספיקים כבר את הנשק הנדרש באופן גלוי ובפירסום. אין זאת בכדי שיתהוו ניסים ונפלאות גדולים, אלא שיהי' כח הצבאי יותר גדול ואמיץ, הציונים וגם האמערקאים יודעים זאת, וכדי שהיהודים שומרי תורה ומצות ידעו זאת, בכדי להעמיד את הענין של המדינה הציונית על מקומה, מדינה טבעית גויית עולמית, ככל הגוים וככל המדינות, ולהסיר המסוה של ניסים ושמימית שהטועים והמסיתים שמו על המדינה הזאת, החילוף והעקירה של כל ענין נסיי ושמימי, החילוף והעקירה של כל הענין האלקי של כנסת ישראל.

לו

האמצעים הכספיים העומדים לרשותם של הציונים, מתבטא בכל הדברים המהווים את המדינה שלהם ובעיקר כח הצבאי היחיד במינו למדינה עם מספר תושבים כאשר למדינה הציונית. כח הריגול החשאי (שרות הבטחון ש.ב.) שעזר כ"כ בההכנות

הצבאיים למידוד הכוחות, לקבוע מקומות ההתקפה הן באויר והן ביבשה, לידיע הכל בדקדוק עצום את המצטרך להנצחון, זה תוצאה ישירה מן האמצעים הכספיים אשר להם, שהרי כוחות הריגול אינם תלויים כלל עם גודל האוכלוסיה או קטנותה, עם איזה מאות או אפילו אלפים איש המוכשרים באפשר למלאות כל כח אדם הנדרש לשירות זה. מה שנחוץ הוא הערמימיות וההתחכמות, פיזור כסף באופן בלתי מרוסן וההתעסקות בזה באומץ הלב. אין ספק שבאפשר להם להציונים למצוא אנשים מוכשרים לזה לא פחות מאשר אפשר להם להאנגלים למצוא אנשים ונשים עבור, „האינטלידשונס סערוויס” שלהם, או צי.א. האמריקאני, ושירות הריגול של צרפת ורוסיה. אולי גם נעזרים מן שירות הריגול של מדינות אחרות ובכל אופן יש להם הכסף ושאר האמצעים הנדרשים, הציונים הבינו את תועלת הצבאי הגדול הזה והקימו שירות ריגול המפורסם בכשרונם גם בעולם הרחב, זאת המציא להם הידיעות הנחוצות שהיו בלתי ספק מכריעים בהתקפה המפתיעה באויר וכן בקרקע, הערבים בעצמם יודעים על זה וכותבים:

„כוחות הריגול של הישראלים פעלו במידה מכרעת, יותר אפילו מן כח האויר שלהם בהתוצאות של מלחמת ששת הימים. האויב ידע מן אשר אתנו, יותר מאשר הי' לו לדעת, בעת אשר אנחנו יודעים פחות מאת שעלינו לדעת, אבל אפילו לפי ידיעתנו המצומצמת עשינו טעותים שהביאו תוצאות מרות ומכרעות.”

לאו דוקא אחרי הנצחון הציוני אלא אפילו קודם לו, ידעו הערבים מן כח צבאי אשר להמדינה הציונית, וכי אין עוד בכוחם לנצחם בשעה הזאת, ומפני זה הסתייגו מן מלחמה ומן התקפה על המדינה בכל הזמן. ידעו המה מן הניסים והנפלאות שבאפשר שיבואו לצבא הציוני ולא התחילו במלחמה למרות כל הדברים החריפים שאמרו, לא התחילו במלחמה נגד מדינה הציונית לא מפני שחסר להם הרצון אלא משום שידעו שחסר להם היכולת אולי לא במידה שנודע להם אחרי הנצחון, אבל כן ידעו השליטים הערבים כי הצבא שלהם אין ביכולתו לעשות נגד צבא הציוני מה שברצונם לעשות. הודיע זאת הנשיא נאצר בעצמו בדבר מי הירדן שעמד אז על הפרק, שהציונים הפרידו זרם הנהר ולקחו לצרכיהם חלק גדול מן המים הללו. הי' אז סערה גדולה בשנת 1963 בעולם הערבי, גם האו"ם הדגישו מחאתם, אבל מדינה הציונית לא נתנו לב לזה וגם לא להפחדות של סוריה ומצרים ביחד, בידעם כי אין בכוחם לעשות מאומה נגדם ואין ממש בהדברים שמשמיעים כמו שנראה בסוף שמדינות ערב לא הגביהו אצבע קטנה נגדם. בפורט סעיד נתקבצו השליטים הערבים לטכס עצה, הנשיא נאצר מזהיר את שומעיו:

„אנחנו נאמר לפניכם האמת, שאין ביכולתנו להשתמש נגדם עם כח בשעה הזאת מפני התנאים השונים אשר אתנו, אני מבקש מכם סבלנות. המערכה עבור

פאלשטיין יומשך והמערכה עבור מי הירדן זה חלק מן המערכה עבור פאלשטיין. הייתי מוביל אתכם אל אסון גדול, אם הייתי אומר לכם ללחום בזמן שאין ביכולתי לעשות זאת, הייתי מוביל את ארצי לתבוסה אם הייתי מעמיד לסכנה את עתידנו.” (נאצר פורט סעיד 1963)

דברים לא דו משמעות נשמעו מפיו של נשיא מצרים, כן כתבו העיתונים אז, כדאי לשמוע אל דבריו של נאצר עוד הפעם במקרה זאת. נחלט אז בפורט סעיד כי סוריה תעשה מעבדה של נטיית מי הירדן במקורו אשר בסוריה, בכדי לצמצם את זרם המים ומן זה יצטמצמו המים עבור מדינה הציונית. הציונים התקיפו את המעבדה הזאת של נטיית מי הירדן אשר בסוריה, והמצרים לא באו לעזרתם. השגריר הצבאי הסורי של מועצה הצבאית אשר להערבים, הגיב על זה בכל תוקף אבל ללא תוצאות. הנשיא נאצר דבר גם אז דברים ברורים בענין זה בנאומו אל הקאנגרס של פאלשטיין בחדש מאי.

„הערבים מוכרחים לוותר על מלחמה עם מדינת ישראל לעת כה, אפשר שנהי' מוכרחים לאחר באיחור מה את המעבדה של נטיית מי הירדן. אם ההגנה הצבאית היא חלושה בנוגע לאיזה מדינות ערב איך אפשר לדבר מן התקפה, ואם נדבר מן מלחמה לעת הזאת אין זה אלא התפארות שוא ושטיית עצמית.” נאצר פונה בדבריו לעומת מנגדיו הסורים: „ישנן בעיות שונות לנגדנו, חוסר האימון של מדינות ערב, חוסר האחדות, ישנן בעיות בין סוריה ובין עירק, בין ארביא ובין מצרים, גם לבנון לא תרשה להעמיד על שטחם צבא ערבי מן מדינות אחרות. פאלשטיין לא תשתחרר מן אסיפות כמו אלה אשר כל מדינה ברצונה להאשים את חברתה, הפתרון לבעית פאלשטיין תהי' ממושכה ועקובה מדם, יש לנו כח אדם רב, באפשר לנו לגייס מיליונים לצבא כי יש לנו מאה מיליון תושבים, אבל הכי יש לנו ללחום באופן פחוזי ללא הכנה הראוי'?, יש לנו להכין את עצמנו ולהתלמד בשימוש נשק המודרני באופן יעיל ואח"כ להפגש עם הציונים ועוזריהם.”

נאצר פונה ישר אל הסורים ואומר להם: „הם אומרים לנו לפנות את כח האו"ם מן הגבול! למשל אם נעשה זאת האם אין בהכרח שיהי' לנו תוכנית וזממה, האם בשעה שהישראלים מתקיפים איזה מקום בסוריה האם אני אעשה מיד התקפה עליהם? אם כזאת הלא הישראלים יהיו הקובעים את המערכה לפני, האם זאת דרך מחוכם? האם זאת אפשר לפני לעשות מלחמה בישראלים בעת אשר 50 אלפים מן חיל מצרים המה בתימן.

(נאצר, קונגרס פאלשטיין, 31 מאי 1965 קאהיר)

הערבים ידעו חולשתם היסודית גם קודם המלחמה ביוני 67 ואח"כ נתלבטו העובדות ללא פשר, ביארו הדברים לעצמם בפירוש:

„על מדינות ערב לידע ברור, שאין באפשרותם לנצח את מדינת ישראל לעת הזאת, בעת שהתרבות הכללית אשר אצלנו נמוכה הרבה מאת אשר לישראלים, עלינו לתקן החסרון היסודי הזה ולהגדיל מדע הטעכני בין עם הערבי, וכן כל דבר הנוגע במקצוע ידיעות התרבותית“.

(מוחמד היקל אל אהראם 20 אוקטובר 67)

„אם לא היתה התקפה פתאומית מן כוחות הישראלים על שדות התעופה של מצרים, הי' ג"כ כח האוויר המצרי מובס בימים ראשונים של המלחמה מפני התנאים שהי' אצלנו בעת התחלת המלחמה. חוסר הטייסים הי' כ"כ גדול שאם נחסרו הטייסים באותה מידה שנתפוצצו המטוסים, הי' לוקח עשר שנים למלאות החסרון הזה, קודם שכל האוויר יהי' מוכן להתנקשות“.

(היקל אל אהראם 27 יוני 68)

לאחר נצחון הציוני נתברר להמצרים העודף של כח צבאי של מדינה הציונית בבירור היותר בולט, אבל כן ידעו מזה גם קודם פרוץ המלחמה. תיכף אחר הסכמת מצרים להפסקת האש, ביום חמישי 8 ביוני, נאספה אסיפה חשאית בקאהיר, התכנסו ראשי צבא המצרי והתווכחו בדיון על סיבת התבוסה ועל האחראים לזה, ליום מחרת הצטרף אליהם גם הנשיא נאצר. קצינים שחזרו מן החזית הטילו האשמה בראשי פיקוד העליון וביחוד על הגנרל חכים עמאר ושר הגנה שאמס בארדאן. סגנו של נאצר זכריא א' דין, אמר, „כולנו נושאים באחריות על האסון, עלינו לשלוט בעצמנו כדי להתיצב יחד בפני ההמונים, יש ליוזר מכל תגובות יאוש, תסלה לי הגיב בארדאן. הנשיא הוא שתכנן הכל הוא נתן פקודות ועליו להסיק את המסקנות“.

בתגובה על כך טען נאצר, ששר הגנה בארדאן הבטיח לו שבאפשר לעשות כזאת, בארדאן הכחיש ואמר כי הזהיר את נאצר כי אפילו אם יתחילו מצרים במתקפת פתע, סופן של צה"ל לנצח! לא יכולתי לתאר לעצמי „אסון נורא יותר מזה שנפל לחלקך, הרי אהבתיך הוקרתיך והערצתיך כל השנים, אבל החיוב על האחראים להתפטר ולפני שיהי' מאוחר מדי“ (גלבוע עמוד 213).

כנראה שנאצר ויועציו הבינו את הניסים והנפלאות בכל אופן קודם התרחשם, לאחר כן מסביר זאת נאצר עוד הפעם בהסבר אנושי הגיוני לפי העובדות הקיימות שא"א להכחישם. שבועון סאציאליסטי המיוחד לעניני המזרח, המתפרסם בפאריז, מוסר כי נאצר הסביר אל המתקוממים הערבים אל-פאתח, התמונה הריאלית מן מצב הכוחות של מצרים ומדינה הציונית כמו שהם לפי שעה. שלש שנים אחרי המלחמה: „כח האוויר הישראלי, אמר נאצר, יש לו עודף גדול על זה של מצרים, למרות שיש למצרים מספר מטוסים לא פחות מאת אשר להם, אבל חסר לנו הטייסים המלומדים. במשך 5 שנים הבאים יהיו לנו הטייסים הנדרשים בהמספר של הישראלים, ובזה נקח מהם העודף המכריע הזה“.

„אולם אין לנו לחשוב כי הישראלים לא יעשו שום דבר במשך חמשה שנים הללו, רק במשך איזה ימים מקרוב נודע לנו, כי מספר טאנקים נכפלו אצלם מאשר הי' להם בעת המלחמה. משום כך אני אומר לכם, כי הסכם פוליטי זה דרך הנכון בשעה הזאת בכדי למנוע אסון בלתי צפוי, אבל כנראה הסכם פוליטי בכל פעם קשה יותר להשיג“.

(אפריקאסיה, פאריז ינואר 1970)

החולשה הצבאית והכלכלית של מצרים הי' נודע אל השליטים שמה, כמו כן ההתכוונות הצבאית העודפת של הציונים, אולי לא ידעו יתרון כח הציוני במלואו אבל כן ידעו זאת באיזה מידה. העובדות של ימים המתוחים קודם פרוץ המלחמה הנקראת מלחמת ששת הימים, מעידים בבירור כי נאצר לא הי' בדעתו להתקיף את מדינה הציונית כי ידע כי אין בכוחו לעשות זאת, גם לא הכינו צבאם לעובדה זאת. מאידך גיסא, העתונים העולמיים וכן יודעי דבר הצבאיים, ידעו בערך את יתרון כח צבא הציוני והנצחון במלחמה עם הערבים הי' צפוי מראש:

„בשום פעם לא האמין פיקוד צבא המצרי, שיש בכח של צבא המצרי לפרוץ אל תל-אביב ולכבוש את מדינת ישראל. אמנם חשבו שאם יהי' ביכולתם לשמור על מיצרי טיראן ולהפסיק הדרך לאילת תהי' זאת לנצחון גדול עבור מצרים. זאת תיאלץ על מעצמות המערב להתפשר עם מצרים על חשבון ישראל, מפרץ טיראן יהי' נשאר סגור וידה העליונה תהי' של מצרים“.

(קמחי ובאוולי עמוד 163)

אחת ברור למדי כי המצרים ידעו שאין באפשרותם ללחום נגד הצבא הציוני כרגע, וריכוזו חיל מצרים במדבר סיני לא הי' להתקפה על מדינה הציונית. חשבונות אחרות לגמרי הביאו את הריכוז הזה ובעיקר בכדי למנוע התקפה מן חיל הציוני על מדינת סוריא, שכן חשב נאצר באותה שעה, וכן מסרו לו ממשלת רוסיא. נשתרבו הדבר שנאצר הי' מוכרח להראות כוחו ואמצו בכדי לפעול מניעה זו, ופינה את כוחות האו"ם מן הגבול וכן סגר את מצרי טיראן. פינוי כוחות הפקוח של האו"ם בא קודם סגירת מצרי טיראן, ואחרי ראותו שמדינה הציונית אינה עושה נגדו כלום, ראה בזה השעה המזומנת להראות לכל העולם את גודל כוחו שהרי גם הוא סוגר את מצרי טיראן ואין מוחה בידו, הציונים מתפחדים ממנו, ריכוז הכוחות של צבא מצרים בסיני עשה את שלו, וכן באפשר לו להראות לכל עמי ערב שהיו מתחרים בו, שגם זאת יכול לעשות דהיינו לפנות צבא פיקוח של האו"ם מן הגבול ואין מי שיריים אצבע קטנה נגדו.

אבא אבן השר החוץ של מדינה הציונית, אמר בראיון: נאצר פעל כמו מי שמשחק משחק קלפים, בעת שעולה בידו ריוח אחד, מסכן את הכל בכדי להרויח עוד הפעם, השכרות של נצחון אחד הביאו לעודף הלאה להראות שהוא האב והפטרון למדינות ערב כולם נסוגים מגודל כוחו ואין לו לשלם שום מחיר עבור השפעה הגדולה הזאת,

הכל עולה מן הטלת פחד לחוד ומדיניות מחוכמה ביותר. בהכרח לידע את העובדות כמו שהיו, וכן להבין את ההגיון הערבי בדרך כלל, שהגזמות וחום הלב פועל אצלם לפעמים אפילו בדברים מכריעים, אבל זאת ברור שלא הי' להם להמצרים איזה תוכנית על התקפה ונאצר חשב שהכל יעלה בידו, הודות לחריצות והראות כח צבאי, נתדרדר המצב וסכנת מלחמה נעמדה על הסדר היום, אבל חשב נאצר שהציונים יתקיפו אותו ולזאת יש לו כח צבאי לעמוד נגדם נגד ההתקפה שלהם, הודות למבצרים החזקים וקוי הגנה שנתבצרו במשך שנים ארוכים.

מר טשארטשיל במחברתו, "מלחמת ששת הימים" מספר העובדות:

"הכל התחיל עם שקר אחד, שקר הרוסי. בתחילת מאי ממשלת ברית המועצות סוביטי, הושיטה לקאהיר הסיפור מן ריכוז גדול של חיל הישראליים על גבולי סוריא. במשך שני שבועות שאח"כ קאהיר השיגה מן מוסקוה יותר פרטים על זה לרבות מספר היחידות הצבאיות אשר כבר שמה, בניגוד להעובדות. מפקחי האו"ם שעל הגבול הסכימו שאין להם ידיעות על ריכוז צבא הישראליים יותר מן הרגיל, כנראה הרוסים פחדו שישראל תתקיף את סוריא בעלי בריתם, רצו שמצרים תוביל את כוחותי' לסיני בכדי למנוע את ישראל מן התקפה הזאת. העלילות הללו היו שקר מתחילתם".

"אולם המתרחש שבין מדינת ישראל ובין סוריא היתה מתגברת במשך ששה חדשים האחרונים. באקטאבער ונאוועמבר נתרבו ההתקפות מן אל-פאתה, וב-4 לנובמבר נחתם הסכם הגנה הדדית בין מצרים לסוריא. במענה על ההתקפות של אל-פאתה, התקיפו הישראליים את סוריא וגם את ירדן למרות שלא היתה שנאה כ"כ חזקה נגד מדינת ירדן. ב-13 בנובמבר, התקיף צבא ישראלי מעבר לגבול ירדן את סאמא, בעלת אוכלוסי' של 4000 איש, לפי הדו"ח של יו"תאנט מזכיר האו"ם, נחרב ע"י התקפה הזאת, 125 בתים, בית הספר, ובית החולים. כן התחילו התקפות של נקמה נגד סוריא. ב-7 אפריל הורידו הישראליים 6 מיגים סורים ושליטי ישראל השמיעו איומים בפומבי. הרמטכ"ל מר רבין אמר ב-10 למאי, כי חיל ישראל ילכו עד דמשק ויהפכו השלטון שמה. ב-14 במאי דבר ראש הממשלה מר אשכול בתל אביב, "מחמת 14 התקפות עלינו מאדמת סוריא בחודש העבר, עלינו ליקח צעדים ניכרים לא פחות ממה שעשינו ב-7 באפריל".

"המצב הי' הולך ומחמיר עבור הנשיא נאצר, שלדעתו הוא הי' הדובר דבר והמגין על כל מדינות ערב החלושים ממנו. רבים במדינות הערביות שאלו את השאלה אם נאצר חושב שקרובה ההתנקשות בין ישראל לסוריא, מדוע המצריים אינם עושים מאומה? מדוע פעולת החבלנים כ"כ מצומצמת מן שטח המצרי ביחס לארצות אחרות כמו סוריא? אין זאת אלא שנאצר מתפחד מן הישראליים

ויושב בחיבוק ידים. נאצר נלחץ לעשות מאומה, לבסס עוד הפעם את העמדה הראשית שלו במדינות ערב, להראות כי ההסכם ההגנה עם סוריא ב-4 לנובמבר עומדת בתוקף".

"ב-15 למאי, מספר רב של חיילים צעדו בתוכה של קאהיר לדרכם לסועץ, בפירסום היותר גדול מן הראדיו, העתונים, והטעלויזיא. באותו היום הי' חגיגת יום העצמאות של מדינת ישראל בתוך ירושלים שהיתה עד הנה שטח בלתי צבאי. למרות שמספר החיילים הי' קטן בחגיגה הזאת, אבל זאת הוסיף רוגז להערביים, באומרם כי זה מורה באצבע כי צבא ישראלי, מרוכז בשטחים אחרים".

נאצר עצמו בנאום, "התפטרות" שלו ב-9 ליוני חזר על הדברים הללו בעצמו:

"כולנו יודעים איך התחיל המשבר הזה. בחצי הראשון למאי, הי' אז התוכנית של האויב להתקיף את סוריא בצירוף גילוי דעת של ראשי המדינה והמפקדים הצבאיים, שהודיעו על זאת בפומבי. עדות על זה הי' די והותר מן המקורות של האחים בסוריא וגם של מצרים, עד שלא הי' לנו ספק בהם".

"הידידים שלנו בבריה"מ הסוביטים, הודיעו למשלחת הפארלמנט שלנו שביקרו במוסקוה בתחילת מאי כי ההתקפה הזאת מוכנת לבוא, הי' לנו החוב לבל להסכים על זה בשתיקה".

"ב-12 לספטמבר פירסם השבועון, "במחנה" ראיון עם הרמטכ"ל רב אלוף יצחק ראבין שבו נאמר, "התגובה על פעולות סוריא צריכה להיות נגד מבצע החבלות ונגד שלטון התומך בחבלות אלו ומבצע בעצמו את ההטיה (מי הירדן), פה צריכה להיות המטרה, שינוי החלטת השלטון וסילוק מניעי הפעולות" ליתר הדגשה חזר ראבין ואמר, "הבעי' עם סוריא היא איפוא במהותה, ההתנקשות עם השלטון, כאן ניתן אולי למצוא דמיון למצב יחסי ישראל-מצרים, בשנים 55, 56, אם כי איני מיחס ערך רב להשוואות היסטוריות".

"ברית המועצות מצאו בדברי הרמטכ"ל אישור רב להאשמותיהם, דברי הרמטכ"ל עוררו ביקורת בעולם ובישראל. ראש הממשלה לוי אשכול הודיע מיד כי בירר השאלה עם הרמטכ"ל וכי אין פירושם של דברים שישראל מתכוונת לפעול להחלפת השלטון או להתערב בענינים הפנימיים של סוריא".

"משלחת מצרים באה לסוריא, ואנשי נאצר צרפו להממשלה, מצרים חזרה והבטיחה עזרה נגד תוקפנות ישראלית. ב-2 לאוקטובר הודיעה מצרים שהיא לעזרת סוריא נגד התקפה עליה, למחרת ב-3 באוקטובר הודיע פראוודא במוסקוה, "שישראל מתכננת פלישה לכיבוש סוריא ולהפיכת המשטר. אולם בישראל שררה אז תקווה לשינוי ביחסה של ברית המועצות לישראל, ראש הממשלה נפגש פעמיים ב-11 ו-12 אוקטובר עם שגריר ברית המועצות מר

דימיטרי טשאבכין. אשכול ביקש כי ברית המועצות תרסן את סוריא, אין אנו מתערבים במשטר הפנימי של אחרים, אנחנו דואגים רק לעצמנו, אנחנו משגיחים על הגבולות שלא תהיינה חבלות".

"באותו היום בא איגרת מן ממשלת ברית המועצות לממשלת ישראל ובה נאמר: "בהתאם למידע שברשותנו אפשר שוב להבחין בריכוז של צבא ישראלי לאורך גבול הסורי. נעשית שם הכנות למתקפה אווירית על אתרים שבתחומי סוריא. הרמטכ"ל הישראלי הודיע לאחרונה בפרהסי" כי ההכנות הצבאיות של ישראל יכוונו בראש ובראשונה נגד המשטר הנוכחי בסוריא, פעולות אלה מהוות הוכחה לנסיגות הבלתי פוסקים של החוגים הקצוניים בישראל, להגביר את המבצעים שלהם נגד מדינות ערביות השכנות, המתקיימות בתור משטרים בלתי תלויים וביחוד נגד הקהילה הערבית הסורית".

(טיימס סאפלימנט, בגלבווע עמוד 60, 61)

לקראת המצב בצבא מצרים שידע הנשיא נאצר ויועציו בפרטיות, וגם הידיעה מן ההתכוננות של צבא הציוני ככה צבא לוחם ממדריגה הראשונה, כמעט לא פחות מן זה של צבא אנגלי או ארה"ב, לא רצו המצרים במלחמה נגד הציונים בשעה הזאת, לא הוכנו לכך אז ולא הי' להם תוכנית לזה. על זה מעידים כמעט כל יודעי דבר שכתבו על המתרחש בימים הללו, הן הציונים והן העולמיים. הניסים היו נודעים כנראה להציונים וגם להמצריים ביחד, ומפני זה חשב נאצר כי ההפחדה על מדינת ישראל בתגבורת צבא מצרים במדבר סיני, תביא התוצאות הנדרשות לו באותה שעה. חיל הציוני לא יתקיפו את סוריא שזאת הי' לפי דעתו דבר העומד על הפרק כפי שמסרו לו ידידיו הסובייטים, ובזה יהי' באפשר לו להתרברב בעיני מדינות הערביות כי כח מצרים שומר עליהם מכל סכנה, והשתלטותו על דעות הערביים במזרח התכון תמשך הלאה ביתר עז. אמנם בשום פעם לא הי' בצבא המרוכז הזה תוכנית להתקפה מעבר לגבולי מדינה הציונית, או מלחמת "השמדה" כמו שפרסמו הציונים בעולם, כמו שנערכו על זה תפלות מן האגודאים וכמו שאשרו זאת הגדולים. כדאי להביא עוד איזה קטעים לברר העובדות כמו שהם.

"ייתכן שגאמל נאצר האמין כי מסעו הצבאי בצירוף מסע האיום של ברית המועצות, יספיק למנוע התקפה ישראלית על סוריא, ספק אם שאל נאצר את עצמו מה יעשה, אם תתקיף ישראל את סוריא למרות האיומים".

"באמצע מאי, לא חשב נאצר עדיין שעלולה לפרוץ מלחמה. הוא לא הבין מה פירושה של הצבתם המופגנת והקבועה של צבאותיו בסיני, הניח כי בשנת 67 תחזור על עצמה תמרונו של פברואר 1960, אלא שבשנת 67 הוסיף לכך מפגן ראוה שחימם את רחוב הערבי בצורה, שהוא לא יכול כבר לסגת כפי שנסוג בשנת 1960".

"העברת צבא המצרי לסיני במאי 67, הובלטה לעיני העולם הערבי והערבי ובוצעה בלא מחשבה תחילה על משמעות המערך הצבאי, הכוחות עברו בערי מצרים הגדולות בשאון ובהמולה, בניגוד גמור לכל עקרון של מתקפה מתוכננת".

"לסטודנטים המצריים בלונדון, שיגר גאמל נאצר מברק ב-15 למאי לאמר: "לא ניכנע לפרובוקציות, ולא נסתבך עכשיו במלחמה בטרם עת". הוא חשב איפוא שישראל לא תעז להתקיף את סוריא והכל תסתיים במפגן".

"נאצר לא הסתפק בכך, בד בבד עם "פקודת הקרב" הרעשנית, שיגר לדמשק את הרמטכ"ל שלו מוחמד מחמוד פאוזי. אין ספק שהלה הסביר אז לראשי סוריא חמומי המה כהגדרתו של פאוזי, שאין נאצר מתכוון אלא למפגן ראוה בלבד. הוא תבע במפגיע שיחדלו כליל מהתגרירותיהם בישראל, בהודיעו כי לא יעלה על דעתם כלל שמצרים תסתבך בחזית נוספת בצפון".

"רב אלוף יצחק רבין הדגיש בראיון אחרי פרישתו מן הצבא, שכל הנתונים בדבר הזות הצבא המצרי לסיני, העידו שהי' זה מעשה מאולתר: הציד, התחזוקה, מנות המזון שהכנו רק ברגע האחרון, המסע והיערכות הי' תחילה מאולתרים. מכל הבחינות אין ספק שההחלטה על מפגן הראוה בסיני לא נתקבלה במלואה לפני 14 במאי, גם עתה בדיעבד אין לדעתו ספק שהי' זה לכתחילה מפגן ראוה בלבד, אמנם למן התחלת הריכוז הצבאי בסיני הובאה בחשבון האפשרות של הידרדרות למלחמה".

(טשארטשיל, בגלבווע, צד 104, 105, 40)

החימום בארצות ערב הולך ומתגבר, התחרות שבין ירדן וסוריא מצד אחד ובין מצרים שהיו תמיד בלתי אוהבים זל"ז, מצא כאן מקום להתבטאות. רדיו עמאן בירת ירדן, השמיע ב-6 למאי, "אם מצרים חושבת באמת לעשות מה שאמרו, יפנו את כח פיקוח האו"ם מן הגבולות". כן העתונים בשאר ארצות ערב כתבו, "המצריים מדברים גבוה אבל גם עד היום אגיות ישראליות הולכות ובאות דרך מצרי תיראן". נאצר מצא עצמו נלחץ מהעובדות הללו והחליט שהמפגן שלו בהכרח שיהי' מלא, וכולם הן הערבים והן הישראלים ידעו את כוחו של חיל המצרי והחלטתו הנחושה של נאצר. זאת היתה מהלך מחשבתו של נאצר בשעה הגורלית הזאת, שהציונים יתפחדו ולא יעשו מאומה, נאצר יגלה להעולם את נצחונותיו בחסימת מצרי תיראן ובוזה הדבר יסתיים. החשבון הזה אמנם לא נסתיים ככה והי' לו לנאצר טעות גדול ומר, אבל מעולם לא התכוון למלחמה ממש, בידעו כי הניסים יתרחשו במלחמה עם הציונים, המלומדים והמאומנים, והרבים במספר מן חילותיו בסיני.

אין זאת אומרת כי מצרים וכן שאר מדינות ערב עזבו את התנגדותם לקיומה של מדינה הציונית, בעת שכל מגמתם להתכונן לעת כזאת בשעה שיהי' אפשר להם להתמודד עם חיל הציוני ולנצחו, אבל תיקח זאת זמן מה, חמש אולי עשר שנים או

יותר, עת אשר תגיע ההתפתחות של מדינות ערב לגדר ההתפתחות במדינה הציונית בכל אופן נאצר לא הי' מוכן לשעה הזאת אלא הי' מפותח ונסוג מן האפשרות הזאת. לעומת זה עשה הכל להראות לעולם כולו וביחוד למדינות ערב את גודל כוחו הצבאי, שהרי צעדו לסועץ בכל הרעש והתעמולה בניגוד לכל כללי המלחמה וההתקפה, שזאת בהכרח להיות בהפתעה וההכנה תהי' סודית ובהצנע בכל האפשר. מצרים עשתה הכל רק להראות כי מדינת ישראל מתרשמת מן עמידה זאת ומשימת לב לכח המצרי בסיני, לא תעשה מאומה להעמיד במבחן את האיומים של נאצר בימים המתוחים הללו. ד"ר היקל איש סודו של נאצר כותב גלויות על התגיון הזה:

„האומה הערבית הצליחה זו הפעם הראשונה ביחסיה עם הישראלים, לשנות בכח עובדא קיימת מה שנכפתה עליה בכח. נשק האימפריאליזם ולא נשק ישראל, הוא שיצר העובדא שישאל בנתה בטחונה, עתידה וקיומה על כח הזרוע. הפילוסופיה של שליטי ישראל היתה שהערבי רק רועד ומרתיע מן הפחד שישאל מסוגלת לכל דבר, והערבים אינן מסוגלים לשום דבר. חסימת מיצרי עקבה בקעה את הפילוסופיה של בטחון הישראלי, כוחות מצריים גדולים נכנסו למפרץ, וישראל גלתה את אולת ידה.“

(היקל אל-אהראם 26 מאי 67)

בתחילה צעד הנשיא נאצר את צעדיו במתינות יתירה ובוהירות עצומה, למעשה לא רצה לפנות את כח האו"ם מן הגבול אך רצה להראות שהוא תובע על כך והאו"ם אינם מקשיבים לדרישתו, ידע שכה זה הוא כמו מגן עבדו והי' מפתח מה מן סילוקו: „בבוקר ב-16 למאי, שיגר הרמטכ"ל המצרי מוחמד פאוזי, מברק, אל מפקד כח האו"ם גנרל ההודי אידיר ריקיאי, לפנות כח האו"ם מן אורך הגבול המצרי ולרכוז ברצועת עזה. נאצר הגיח, שהמוזכיר הכללי יו-תאנט יתנהג בהתאם להתזכירים של קודמו, וקיווה שמפקח כח האו"ם גנרל ריקיאי יודיע שאין מזיון את הכח הזה הוא, לכל היותר יאות הגנרל ריקיאי להזיז כוחות רק ממקום למקום ולא לפנותם, בהתאם לתחזית זו ניסח גנרל מוחמד פאוזי את מברקו.“

„גם באו"ם לא יוחסו משהו רציני לתוכן של המברק, ראשית היתה בו טעות הוא פנה אל מפקד כח החירום, תחת אל מוזכיר הכללי של האו"ם, שנית, חתם עליו הרמטכ"ל המצרי במקום ממשלת מצרים, שלישית, הוכרז בו מלחמה נגד ישראל, „ברגע שבו תוציא לפועל מבצע התקפה על מדינה ערבית“. הודעה פומבית כזאת שקבעה מראש באיזה רגע תכריז מצרים מלחמה נגד מדינת ישראל, נראתה כה בלתי רצינית עד שהאו"ם לא ייחסו ברציניות אל תוכן המברק הזה.“

„המברק הזה של גנרל פאוזי לימד איפוא את אנשי האו"ם, שהמצריים ציפו

לתשובה שלישית, בכדי שנאצר יכול להודיע קבל עמו ועולם הערבי: ראו ידינו כבולות! אין אנו יכולים ללחום בישראל דהיינו ללחום נגד העולם כולו, עשיתי מה שביכולתי ומצפוני נקי.“

„מפקד כח החירום לא ענה במישרין אל המברק של גנרל פאוזי, הוא הודיע שהזנת הכוחות אינו ניתן לסמכותו, הודיע הכל במפורט למוזכיר האו"ם ועלה למשכבו. היחיד שלא ישן הי' נשיא מצרים גאמאל עבדול נאצר! הוא מיהר לשלוח שליח מיוחד למפקד כח האו"ם גנרל ריקיאי ההודי. קצין קשר הזה הודיע לריקיאי בשם הרמטכ"ל המצרי, שאין מצרים מתכוונת באמת ובתמים לביטול המחיצה שבינה ובין מדינת ישראל, מצרים מבקשת רק לערוך הצגה „צנועה“ לעיני עולם הערבי כדי לצאת ידי חובה. קצין קשר הזה הציע שגנרל ריקיאי יזיז רק פטרולים אחדים מגבול מצרים—ישראל בסיני לרצועת עזה, וכל יתר הכוחות ישארו על מקומם, בזה תהי' כבשת האו"ם שלימה וזאב המצרי יצא שבע, אולם גנרל ריקיאי לא נענה להפצרת הקצין.“

(סיפור של 48 שעות, טשארלס יוסט, רבעון אמריקני פארעין

אפערס מס' 46/2, יוסט הי' נציגו של דשאנסאן במו"מ הזה)

האו"ם פינו את פקוח כח החירום מן גבולות מצרים-ישראל, למרות תקותו של נאצר שלא ישמעו לדרישה הזאת, אבל כן מדינת ישראל אינה עושה מאומה והכל בשתיקה מן הציונים וכל הענין יסתיים בנצחון גמור עבורו:

„הנצחון שלו בשבוע אחרון למאי היתה ניכרת למדי, התעמולה נגדו בראדיו עמאן ורידיא וגם במקומות אחרים נפסקה ונשתתקה. בכל הבירות של מדינות ערב העם מעריך מעשיו של „גאמל הגדול“, עמדתו הכבודה בעיני כולם נהיתה עוד הפעם ללא ספק כלל. אין לנו עוד נאצר המושל על המצב אלא המצב התחיל למשול בו, ובכל זאת אין מענה להתאגר שלו מן צה"ל. במשקל הספיקות שלו דימה כי סגירת מצרי תיראן תעלה בידו ג"כ, וישראל לא תלחום עמו גם על זה.“

„הנשיא דשאנסאן העביר לראש ממשלת ברית המועצות הרוסית את הדברים שאמר לו אבא אבן בדבר מתקפה מצרית, אחר הצות העיר השגריר הסובייטי בקהיר את מוזכירו של הנשיא נאצר, והוא נפגש עם נאצר בשעה 3.30 בבוקר, השגריר מסר להנשיא נאצר, איגרת מן קוסיגין התובעת ממנו התאפקות, סיפר לו שהסובייטים מרסנים את ישראל.“

„אך את נאצר לא הי' צריך לרסן, הוא לא רצה במלחמה אם כי הי' מידרדר אליה בעל כרחו, עתה בשומעו דברי שגריר הסובייטי מה שמשמיעים לישראל שוכנע נאצר שישראל תשקוט, וכי נצחונו שלם.“

לפיכך זרק נאצר מרה בהתוקפנים שבצבאו מאחר שסבר שלא תהי' מלחמה,

ודוקא משום כך הרשה לעצמו להכריז בלשון שחצנית ב' 26 למאי וב' 28 בו: „כוחנו מספיק, ובאם תפרוץ מלחמה ננצח בעזרת א... צבאות מצרים וסוריא מהיום חזית אחת“. כך הסתגל נאצר לחלוטין לסגנון של סוריא. ב' 27 למאי הריע נאצר „צרפת אינה עוד בעלת בריתה של ישראל הודות לאישיותו של דה גול, כהיום אני משוכנע בנצחון שלנו כי אני יודע מה שעומד לרשותו של צבא המצרי וככה יום אחר יום הוכיח נאצר לצבא המצרי שצדק במתינתו“.

„בהיותו בטוח כי מדינת ישראל לא תעשה דבר שכן גם 28 במאי עבר בשלום בערב לאותו היום הופיע במסיבת עיתונאים ואמר „הבעי" הוא עצם קיומו התוקפני של ישראל, אין לדבר עתה על חופש שיט המצרי שלנו, אשכול קירב מועד המלחמה באיומו לכבוש את דמשק, שמנו את מזימתו לאל, על כן אנו אומרים לו „אהלן וסהלן“.

„קאהיר חשבה אותה שעה שהיא בירתו המנצחת של עולם הערבי, ב' 28 למאי בבוקר קבל נאצר פרטים על תמיכת דה גול בערבים, ועל הכרות שר הגנה הסובייטי אנדרעי גראצ'עשקה, שצבאות הסובייטים יתמכו בערבים. נאצר נועץ שוב בעמיתיו הסובייטים והם נתחו את המצב והניחו, כי הפוגה הארעית תהפך למצב של קבע, ישראל לא תוכל להחזיק במצב של גיוס מלא יותר מן איזה ימים, אח"כ יתפזרו, מבלי שיוזקק לפתוח באש אפילו יריה אחת“.

(קטעים דיילי טעלעגראף, טיימס סאפלימנט, בגלבווע צד 189, 190)

אולם בימים הבאים הרגישו המצריים משהו שלא בסדר, כוחות הציונים עומדים מגויסים והנצחון של מצרים „ללא יריה אחת“ עומד עוד בספק, הגמר עוד לא בא. עתונאים מחו"ל מודיעים זאת מן קאהיר שמצב החגיגי חולף ועובר, המצרים אינם רוצים במלחמה זו כי אינם מוכנים לכך, הניו-יארק טיימס כותב בעמוד הראשון:

„יאוש מאוים כנראה אוחז את העיר הזאת, קאהיר אינה רוצה במלחמה כי בודאי אינה מוכנת למלחמה, אמנם רואה את האפשרות הזאת ההולכת לקראתה. כאילו הגורל כבר איננו ברשותה“.

„הצמרת אשר סביב להנשיא נאצר הם יותר מרוסנים מאשר יש לשמוע מן התעמולה שלהם, הם אומרים שאין ברצונם להחריב את מדינת ישראל אלא שיש להם טענות מרובות עליהם ועל התנהגותם. הרושם נשאר שהסיכסוך אינו סביב למצרי טיראן, אלא נדרש לפשרה כוללת וחילוף היחס שבין מדינת ישראל ובין מדינות ערב“.

(דשועמס ראסטאן עמוד הראשון ניו יארק טיימס 5 יוני 67)

לז

מצב כח המלחמתי של צבא מדינה הציונית מול צבא המצרי הי' ידוע קודם פרוץ

המלחמה והובלט ביותר בימי המלחמה עצמה. לא הי' ספק ליודעי דבר שהנצחון הוא דבר ברור לצבא מדינה הציונית, ידיעה זאת קבעה את הגישה של ברית המועצות הסובייטית וגם את זו של ממשלת ארה"ב, ובודאי מצב הכח העודף הי' ידוע להציונים עצמם שנצלו את הזדמנות הזאת והנחילו תבוסה לחיל מצרים, ירדן, וסוריא יחד. בוואשינגטון העריכו את את הכוחות בהערכה היותר מדויקת כפי שמסרו להם שירות הריגול החשאית צ.י.א., ובהוגי הצבאיים בוואשינגטון הי' ברור שהציונים ינצחו את חיל כל מדינות ערב ביחד. שר החוץ של מדינה הציונית בא לבירות העולם, ללונדון, פאריז, ובעיקר וואשינגטון, בכדי להשיג איזה אישור על ההתקפה המוכנת מכבר. בוואשינגטון הי' נמצא מר אבא אבן באיזה אי נעימות בעת שהציג המצב של „סכנה“ למדינתו מפני ריכוז כוחות המצריים בסיני. ארה"ב לא שמו לב להתיאור הזה ולא רצו להודות לדבריו שאיזה סכנה צפויה למדינה הציונית, כיון שלפי ידיעתם נאצר אין בדעתו כלל לעשות התקפה עליהם, וגם כי כוחות צבא של מדינה הציונית מספיקים לנצחו ללא ספק כלל:

„שר החוץ של ישראל התחיל להיות גבוך, כאשר שרי החוץ וההגנה של ארה"ב הסבירו לו באותות ומופתים כי האזעקה הישראלית על מתקפה קרובה של המצריים אינה מבוססת על האמת, ובשובו מן השליחות אף הביא תרעומות על שדרי אזעקה אלה“.

„שר החוץ לא הרגיש בנוח כאשר ישב אצל שר הגנה של ארה"ב רוברט מקנמארה שזימן לשיחה זו גם את הגנרל ויעלער, ראש המטות המאוחדות של ארה"ב, ועוזריו. כן הי' שם ריצ'רד הילמס, ראש סוכנות הביון המרכזית. הם פרשו מפות ותעודות מודיעין, שהוכיחו כי המערך המצרי בסיני אינו התקפי אלא הגנתי לחלוטין, וכי מצרים אינה מתכוונת כלל להתקיף את ישראל“.

„במידע זו בקש שר החוץ האמריקאני לשכנע את עמיתו (אבא אבן) כי ישראל צריכה להיענות לבקשות המתנה. מקנמארה הוסיף, כי הנשיא ג'ונסון הקים צוות מחקר בענין זה והגיעו למסקנה, שאם תפרוץ מלחמה, תוכל ישראל לנצח את מצרים ולהגיע עד תעלת סואץ תוך שבעה ימים! אנשי צוות זה הניחו, שאם ישמור צה"ל לעצמו יתרון הפתעה כל שהו, יוכל להשמיד את חיל אויר המצרי תוך עשרים וארבע שעות! ואילו אם הערבים יתחילו במלחמה, תחסל ישראל את כוחות האויר של הערבים בשנים או שלושה ימים. בפרק זה דומה יבקיע צה"ל את מערכי הגנה המצריים בסיני, „אתם תנצחו לפני שהצי הששי יגיע עליכם“ סיים הברור הזה גענרל ויעלער“.

(גלבווע עמ' 147, 148)

אומדנא זו של גענרל ויעלער היתה מכוונת ביותר, שירות הריגול האמריקאני

ידעו את הניסים קודם התרחשם בדיוק גמור, וזאת נתנה ערך נכבד לשירות הריגול בעיני הנשיא דזשאנסאן על מיטב ידיעות שרכשו ועל המסקנות מן ידיעות הללו. השבועון האמריקאני „טיימס“ המפורסם כותב בענין זה:

„מאידך גיסא היו שני אנשים שרכשו להם הוקרה יתירה בעיני חבריהם ובעיני הנשיא דזשאנסאן, גענראל ויעלער יו"ר המטות המאוחדות של ארה"ב הוא סיפק להנשיא ידיעות מכוונות שהראו שצבא מדינת ישראל ינצחו את הערבים במלחמה במשך ימים קצרים. השני הי' ריצשארד העלמס הדירעקטור של „סוכנות הריגול המרכזית“ צ.י.א. שהושיט לגענראל ויעלער הידיעות הדרושות לבוא למסקנה זו. היועצים של הנשיא מר גאלדבערג ואחרים אשר עמו, היו בתחילה מסופקים בהדו"ח הזה, הנשיא דזשאנסאן קרא אל ויעלער לחקור עוד הפעם, העובדות נחקרו והערכה זו נחלטה עוד הפעם ע"י ויעלער והעלמס. הצדק של הערכה זו נתבררה ביותר בעת שצבא המצרי הי' מכוסם במשך ארבעה ימים הזמן המדויק הנשמע מן ויעלער והעלמס, זאת הראה יתרון של צ.י.א, על שירות הריגול של הרוסים, קנתה לה ערך של כבוד שהי' חסר לה מחמת גורמים של זמן לא רחוק“.

(טיימס, עמוד 58, 5 אוגוסט 67)

בימים הקרובים למלחמה היתה שוב התיעצות בין מדינה הציונית ובין וואשינגטון, ממשלת ארה"ב הודיעה להם שאין נראה כי בעתיד הקרוב שאר הממשלות ישתתפו בפעולה ממשית לפתוח מצרי טיראן, אבל הציונים שינו עמדתם וכמעט בפירוש הודיעו שזאת כבר אינו עומד על הפרק, מה שרוצים הוא החיל המצרי אשר במדבר סיני בכללו, הפעם דברו אחרת בבטיחות עצמית, שבידם לעשות הכל, אמנם ממשלת ארה"ב ביקשו מהם המתנה וסבלנות ולא להתחיל במלחמה, הבקשה הזאת לא הצליחה: „האמריקאנים ראו לפנייהם תמונה אחרת של מדינת ישראל מאשר ראו בעת הביקור של אבא אבן. אז נראה להם איש השלום עומד ומתחנן בפשיטות יד לעזרה נגד הערבים, כעת שינו הישראלים עמדתם והשאלה אינה זו של מפרץ טיראן, אלא של חיל המצרי במדבר סיני. על זה בטוחים הישראלים שיש בכוחם לנצחם ללא עזרה מן אמריקה בשעה הזאת. גענראל דיין הדגיש זאת בדבריו ב-2 ליוני באומרו „ישראל אינה רוצה אפילו חיל אחד מארה"ב או מאנגלי" שיהרג לעזרתנו“, דיין קרא להאלופים ועבר על תוכנית הצבאי עוד הפעם עמהם, הסכימו על כל הפרטים של ההתקפה שהיתה מכבר בדקדוק מלא“.

(„סער החול“ קמחי ובאוולי, עמוד 55, 154)

הערכה זאת של גענראל ויעלער היתה מכריעה למדיניות ארה"ב, אבל כנראה גם הרוסים באו למסקנה שכוחות הציונים עלולים למגר את כוחות המצריים בשדה הקרב,

ובכל יום יום הכרעה זו היתה משתלטת על הגיון המדיני הרוסי. זה מבאר החילוף של היחסים מן רוסיא אל מדינה הציונית בימים האחרונים קודם פרוץ המלחמה. היחס הזה נתחלף מן ביטול וחימה, אל יחס של כבוד וחיובים נעימים, בהבטיחם אל הציונים שבאפשר לפתור הכל בדרך שלום, שהם הרוסים רוצים רק בשלום ובבטיחות עבור הערבים וגם עבור מדינה הציונית:

„חולשת מצרים הי' נודע כבר להרוסים ואחזו בדאגה בנוגע לכוחות הצבאיים אשר להם. רצונם הי' למנוע התנקשות מפני שהגיע לידיעתם התנאים הבלתי מתאימים של התכונות צבא המצרי. חבורה של מפקחים רוסיים שביקרו שדות התעופה המצריים מצאו כי הרבה טייסים לא טייסו כלל במשך הרבה ימים, גם המטוסים בעצמם עמדו צפופים ויהי' בנקל לישראלים למוצאם“.

(וואשינגטון פאסט 15 יוני, 67)

הרוסים פחדו מן האפשרות של התקפה פתאומית של חיל הציוני, ועשו כל מאמץ אצל הנשיא דזשאנסאן שהוא ישפיע עליהם לבל יתחילו במלחמה. גם הרוסים בעצמם עשו כל מה שביכולתם להשפיע על הציונים למנוע ההתקפה שידעו שהוא מזומנת מכבר. ציר הרוסי ביקר את אשכול פעמיים. פעם הראשון הי' ביום 27 למאי בשעה 3 בבוקר. המזכיר הראשון הסוויטי מר ביקוב, צלצל אל אביעד יפה מנהל לשכת ראש הממשלה הציונית, ודרש ממנו פגישה תכופה. יפה ביקש ממנו לדחות הפגישה לשעה „אנושית יותר“ אבל ביקוב הרוסי אמר לו „אנא אל תקבל על עצמך האחריות לדחיית הפגישה. כנראה הרוסים היו דואגים ביותר על גורלם של המצריים בשדה הקרב ועשו כל מה שביכולתם למנוע ההתקפה שהיתה הולכת ובאת.“

„בלבוש לילה קיבל אשכול את שליח הסאוויטי מר דימיטרי ס. טשאבחיין, עם המזכיר הראשון וולאדיסלאו ביקאב. השתתפו גם מנהל משרד החוץ ארי' לבבי ואביעד יפה. השיחה היתה ברוסית כי אשכול (שקאלניק) הי' יליד אדעסס, הרוסים חזרו לשאול עוד הפעם אם אין בדעת הציונים לפתוח באש, שקאלניק ניסה להתעלם מן שאלה זאת, „טשאבחיין חזר על השאלה ארבעה פעמים, עד שהמזכיר שלו מר ביקוב העיר לו, האם אינך שם לב שהוא אינו עונה לך זו הפעם הרביעית? טשאבחיין מסר לו איגרת מן קאסיגין ראש מועצת השרים של ברית המועצות, האיגרת היתה מתונה ביותר, בכמה מילים ערבים ומחנפים. קאסיגין רק מבקש מן ממשלת מדינת ישראל ריסון והבנה, וכן מבטיח כי ממשלת ברית המועצות תעשה כל מה שביכולתה לתווך השלום בכל האמצעים האפשריים“.

(„סער החול“, קמחי ובאוולי עמוד 119)

„הרוסים דאגו ג"כ כי אולי מצרים תעשה את הצעד הבלתי נכון ותתחיל

במלחמה בשעה שהם בלתי מוכנים, לזאת העירו את הנשיא נאצר בשעה 3 בבוקר, ומסרו להנשיא העיף, בקשה מן קאסיגין על ריסון והמתנה".

(היקל אל אהראם 16 יוני, גם נאצר בנאומו ב-23 יולי)

הקשר הטעלעפוני הישר, "הקו החם" שבין וואשינגטון ומאסקווא, פעל בימים ההם, בהשפעת הקרעמלין קרא הנשיא דשואנסאן באמצע הלילה, את השגריר המצרי מאסטאפא קעמאל ומסר לו הדו"ח של אבא אבן, שממשלת מדינת ישראל מאמנת שהמצרים רוצים להלחם בסיני ולזאת מציע הנשיא, ריסון והמתנה. גם לממשלה הציונית מסר דשואנסאן כדברים הללו: "אם תגלה כח התאפקות למשך שבועות מספר, תזכה ישראל בידידות הדוקה של ארה"ב, ואולי תפעל מיד, יש להם לחשוב בהאיומים של הרוסים והתוצאות האפשריות, וכל הענין יהי' זה עסקה של ישראל לבדה ועל אחריותה", במקרה זה אין לממשלת ישראל לצפות לעזרתה או לעמדתה המתונה של אמעריקה. הרוסים עשו כל מה שביכולתם והשפיעו על דשואנסאן לרסן הציונים, כי הכירו בחולשתם של בעלי בריתם.

בישיבת השרים הציוניים לא יכלו להכריע להתחיל במלחמה מיד, אחר הדברים הנאמרים מן דשואנסאן הקולעים ביותר להמצב של מדינה הציונית, שכמעט תלוי' ועומדת בתמיכתם של אמעריקה. הקולות בישיבה זו היו כמעט שקולים ללא הכרעה, אך ביום א' הוחלט להמתין מעט. השר הציוני זלמן ארן אמר על זה, "לא פקפקנו מעולם בתוצאות המלחמה גם אחר ההמתנה, ואפילו חיל אויר המצרי יתחיל בהתקפה". על ענין המתנה איזה ימים בכדי לפייס את דשואנסאן דבר גם אשכול אח"כ ואמר, "היו מומחים שחזו כי ההמתנה תגרום חלילה להרבות קרבנות, אבל תחזיתם נתבדתה". האלופים הצבאיים הציונים עם אשכול שהי' עוד אז שר הבטחון, ידעו בטוב את הכוחות הן של צה"ל והן של המצריים.

בהכרח להעריך את ישוב דעתם וחריצותם של ראשי הציונים, יודעים איך להשתמש עם רגשי עם ישראל לתועלת המדינה שלהם בכל ההיקף, גם מביטים מעבר להשטחיות ומבינים בהבנה יתירה להבחין בין העיקר והטפל. יודעים כי סכ"ס גודל כוחם הצבאי והכלכלי זהו גודל ההצלחה של המגביות השונות והסכומים הענקיים הנעמדים לרשותם, הן המה הכלי אומנות שבהם בונים ויוצרים את המדינה ואת כוחה. לדאבונינו הרב הצליחו מעשי שטן להדיח את ישראל ר"ל והמדינה הציונית נעשתה לקנין גורלי לרוב רובם של ישראל, המשתתפים בה והמשלמים עבורה. הציונים באמצעות סכומים כספיים הגדולים מביאים למדינתם כח כביר כלכלי וכן צבאי, זאת עושה רושם על ישראל המתפעלים מן כח זה, ובאמצעות רושם זה היהודים נתבעים על יותר ונותנים יותר. התמימות ורכות הלב שזה בטבע לכל מי שגולד מורע ישראל, נודע להציונים ומשתמשים בזה שימוש מלא.

בהימים המתוחים הללו אספו שליטי הציונים הון רב, פירסמו בכל העולם תעמולה

גדולה עבור הצלה כי המצב הולך, "ומחמיר". יהודים תמימים האמינו ונתנו, גם יהודים חרדים שענין המדינה עוד לא נתקרב ללבבם, הפעם הזאת יצאו מגדרם ונתנו, כי הי' מוסבר להם שזה, "פיקוח נפשות", נאצר הולך, "להשמיד" ר"ל את כל ישראל הדרים שמה, ובודאי אין להביט בשעה כזאת על חשבונות, והחוב על כל אחד מישראל ליתן בכל יכולתו, לקנות נשק בכדי, "להציל את עצמם". אין כאן עוד הענין של מדינה אך פשוט להציל את ישראל, והמקיים נפש אחת מישראל וכו'. כ"כ הלהיבו הלבבות וכל כך חשבו מחשבות להצדיק הלהב הזה, עד שהדברים הכי פשוטים נעלמו מדעתם, כי אפילו לפי חשבון הזה של, "הצלה" הנתינות הללו לא הי' אפשר להם לקנות אפילו טאנק אחד למלחמה זו, כי מן זמן של הנתינה עד שיגיע הטאנק לשדה הקרב בהכרח שיקח לכה"פ ששה חדשים אם לא יותר, ללא לחשוב הזמן של הקליטה והידיעה להשתמש בו.

היהודים אמנם נתנו, דימו כי הנתינה של אלף לירות היום יורה למרחוק למחר נגד הערבים, "הצלת נפשות", "רחמנות", "דם ישראל" וכו'. התעמולה הזאת היתה מוצלחת והציונים אספו חמש מאות מיליון דולר באותו פרק עבור המלחמה הזאת בימים האחרים הללו, בשעה שכל צרכי המלחמה היו כבר שמה באספקה הנכונה. חצי מיליארד דולר, זה סכום גדול אפילו בערך של מדינות גדולות, אבל במה ששייך למדינה הציונית הולך סכום כזה ללא הכרה יתירה. מגבית אחת עוקבת מגבית אחרת לתוספת כח צבאי וכלכלי בעודף על מדינות הערביות, כרגע אין הכוונה לבקר את הציונים על זה אבל זה חלק מן ביאור הניסים איך נעשים ונוצרים. בנידון הסכום הזה של חמש מאות מיליון דולר הנאסף בימים אחדים אלה כותב גלבוע:

"הוחלט על שהייה, אך הי' ברור שההמתנה עולה למשק הישראלי בהון, ובו ביום הוחלט ששר האוצר פנחס ספיר, גולדה מאיר, ויו"ר הנהלת הסוכנות א. ל. פנקס, ייצאו להשיג כחצי מיליארד דולר לרשות ישראל. יהדות התפוצות נחלצה ואספה סכום כזה".

(גלבוע עמוד 157)

25 במאי נפגשו אשכול ויגאל אלון עם אלופי צה"ל ישעי' גביש, ישראל טל, אריק שרון, וחיים בר לב, כולם דברו על השמדת האויב בבטח ועל כך ששארם א שיך, תפול מעצמה אם תפרוץ מלחמה. הפגישה הזאת הביאה ההחלטה שיש לעשות ההכנות הדרושות להתקפה אפילו וואשינגטון לא תסכים, שכעת אבא אבן משתהה שמה. הנשיא דשואנסאן לא הי' נחפו כ"כ לקבלו זה הביא מורת רוח מעט להממשלה, אבל אין לחוש להיסוסים הללו, הנכון לנצל את ההזדמנות וצה"ל תעשה את שלה. הכח של צה"ל מול חיל מצרים הי' המדובר מדי פעם בפעם בישיבת הממשלה, כי רק הידיעה הברורה הזאת הכריעה להסכים על ההתקפה למען השמיד את חיל המצרי הגבוש כרגע במדבר סיני והשעה מוכשרת לכך מצד מצב מדיני העולמי.

„בישיבת השרים ב-3 ביוני, שאל השר יוסף ספיר את חבריו יגאל אלון, האם הוא מאמין בודאי בנצחון של צה"ל. אלון ענה שהוא בטוח בכך, וביאר ברוחב באזני חבריו המערך הישראלי ערבי. גם משה שפירא שהי' מן ה„יונים“ הנסוגים שינה את דעתו והגיע לכלל הכרעה חיובית באומרו „השפיעה עלי במידה מכרעת הפגישה עם האלופים יותר מאשר משהו אחר. הם הסבירו את גידול הכוחות המצריים בסיני ואת יכולתו של צה"ל וניכרו דברי אמת. שמענו מהם את המשמעות של ההסכם בין גאצר לחוסיין ומה עלול להתפתח ממנו, השפענו בעיקר מהבטחון של האלופים ומאמונתם בנצחון, ובכל התכניות המוכנות מראש לכל אופן שתהי'.

„עם התחלת המתיחות הקימה מפ"ם ועידה של חמש ועשרים, בכדי לדון על מצב החמור שהמדינה נמצאת בה. בפגישה עם אחד מהעתונאים אמר מאיר יערי: „ספרתי בוועידה כי ידענו אני וחברי חזן כי המצב שנמסר לנו הוא שלא בדיוק, כי שמענו שהרמטכ"לים הקודמים של צה"ל סיירו ביחידות וגם משה דיין ערך סיורים מיוחדים בדרום. אח"כ כולם קבעו בצורה שאינה משתמעת לשני פנים כי כוננתו של צה"ל עולה לאין שיעור, על זאת ששררה בו ערב מבצע סיני הקודמת“.

„הרמטכ"ל מר יצחק רבין אמר לאחר הנצחון: „מערכת הבטחון וצה"ל היו מוכנים ומצויידים בתכניות לפעולת מגן נגד כל מתקפה ערבית, בכל שעה ובכל דקה. במלחמה זאת שלא בדומה למלחמותיו של צה"ל בעבר לא נמצא אף יחידה שלא ביצעה את המשימה שהוטלה עליה מראש ולא השיגה את יעדיה, תוצאה שאין לה אח ודוגמא בשום צבא“.

(גלבוש עמ' 116, 162, 245)

בכל הזמן הוכנו בכח צבא כביר. היתה בידם היכולת לעשות זאת. הרמטכ"ל הציוני מר יצחק רבין דיבר בתל אביב ב-24 למרץ, כמה חדשים קודם פרוץ המלחמה ואמר: „מדינת ישראל תהי' פועלת נגד כל מדינה הנותנת עוז לעשות חבלות עלינו, למדינת ישראל יש היכולת למנוע את ארצות ערב מן מלחמה, אבל במקרה של מלחמה כוחות הצה"ל ינצחו בבטחון. הגיוס המלא של צבא הציוני הביא להם עודף לא רק באיכות אלא גם בכמות מספרם מול חיל צבא האויב שלחמו נגדם. גיוס כזה בחשבון של ארבע אנשים מתוך חמש מגויסים, אין באפשר לשום מדינה בעולם למלאות חוץ מן המדינה הציונית, שצורך הישוב והכלכלי אינו בא בחשבון כי יהדות העולם ימלאו צרכים הללו. מאידך גיסא מדינה אחרת ובפרט מדינה ערבית א"א להם לגייס כמעט הרוב של האוכלוסיה לחיל לוחם, כיון שחסר למספר כזה ההכנות להשתמש בנשק מודרני ומסובך. אירגון המילואים עד גיל של חמישים שנה, מציג האפשרות הזאת, חיל נשים משלים את החשבון. לעומת זה במדינות הערביות רובם של האזרחים אינם

יודעים אפילו קרוא וכתוב, מעולם לא ראו אפילו תותח עלקטרוני, והגיוס של מיליונים יהי' רק לבטלה ולהכבדה.

הגיוס הגדול בוצע ביום הששי וביום השבת (!) 19 ו-20 למאי. פורסמו רשמית שזה רק גיוס חלקי ומוגבל, פיקוח הצענוזר הפיץ נוסח זה של גיוס חלקי בכל העולם. רובערט ס. טאט, השליח של „לאס אנשולעס טיימס“ שידר לעתונו מברק כפי פקודת הצענוזר כי הגיוס רק חלקי, אך הוסיף איזה מילים בלשון בלתי מובן כ"כ, לומר כי מבצע הגיוס הזה הוא „זך כשנהב“, בלאס-אנשולעס יודעים צופי הטעלעוויזיא מה הלשון של „שנהב“ מורה, כלומר דבר שהוא ב-99 אחוז. משרד החוץ בוואשינגטון הי' מודאג מן גיוס מלא כזה, והשגריר הציוני אברהם הערמאן הבטיח לשר החוץ מר ראסטאוו, כי מדינת ישראל לא תפעול כלום נגד ריכוזי צבא המצרי אם לא יחסמו את מפרץ אילת.

„מדינת ישראל עם ארבעה אנשים מן חמש מגויסים בצבא, לא הי' ביכולתה להשאר באופן זה לזמן ארוך. בסוף לחודש מאי הרבה מן החנויות התחילו להסגר מפני חסרון כח אדם. התעשי' עבדו באופן מקוטע, גם התבואות בשדה חיכו להיות נקצרים. אבל מדינת ישראל לא היתה יכולה למעט גיוס המלא הזה, מפני התנאים המשונים שהיו שוררים אז והשינוי הפתאומי שהי' באפשר להתחדש“.

מר גלבוש מוסיף בענין המלואים:

„בביקורם נוכחו ראשי מערכת הבטחון לדעת שביחידות רבות עלה מספר המתיצבים על מספר הנקראים לדגל ומנגנון המילואים פעל למופת, טוב לאין ערוך מאשר בעבר. אלופים שפרשו מן הצבא, התרשמו עמוקות ממהלך ההיערכות של צה"ל עוד לפני המתיחות בקשו עתה לצרפם למערכה“.

„ביום ששי ב-2 ליוני נפגשו מרבית השרים עם האלופים של צה"ל, האלופים תבעו בתוקף לבל לחכות עוד יותר. האלופים דברו בבטחון שהרשים את השרים למעלה מן המשוער, הן לגבי תוצאות העימות והן לגבי הסיכוי להימנע בו מאלפי קרבנות, עד אז הילכו אימים רבים בדבר רבבות נפגעים“.

„3 ביוני ממשלת מדינת ישראל החליטה להתקף, ב-4 ליוני נסתלקו כל הספיקות. כל הפרטים היו מוכנים מכבר אבל הזמן נקבע במושב הממשלה דאז. קצין מרדכי הוד, מפקד כוחות האויר הבטיח כי אין לפחד מן כח האויר המצרי, אם כי הי' קשה להבין איך 400 מטוסים מודרניים שהיו לרשותה של מצרים לא יוכלו לבצע מאומה נגד מדינת ישראל. אבל הכל הי' צפוי בתוכנית פרטית ופרטי פרטים“.

(סאפלימנט סאנדי טעלעגראף 9 יולי)

התיכף לאחר החלטה הסופית נערכה הטעי' בכל הפרטים. איזה מאות מחילי צה"ל

קבלו הופש בכדי שאיזה מרגל מצרי יודיע לקהיר כי הישראלים אינם מכינים מלחמה ואין זאת בדעתם לעשות. משה דיין הצטרף להממשלה ובתור שר הבטחון החדש השמיע ב-3 ליוני לשאלות העתונאים מחו"ל: „ממשלת ישראל נקטה בדרכים דיפלומטיות וצריך לתת לזה שאנס. כרגע אנו נמצאים במצב מאוחר מעט מכדי להגיב בשטח הצבאי, ומוקדם מעט בכדי שנוכל להסיק המסקנות לגבי הדרך הדיפלומטית". הרמטכ"ל יצחק רבין השמיע ב-4 ליוני יום אחד לפני ההתקפה: „בשלב הגיוס והיערכות חי" המבחן העיקרי במהירות והצבא כולו עמד במבחן זה למעלה מהמצופה, המשימה והמבחן שבהם על צה"ל לעמוד עתה, והוא אולי קשה מן מבחני התארגנות והתכוננות שאותם השלים בהצלחה, הוא קצת פכלנות... אין זה תביעה קלה".

ההטעי' נמשכה, נתפרסמו החלטות הממשלה בישיבתה האחרונה, שהן מדברים מן מלוח בטחון מן הסכם תרבותי שבין ישראל לבלגיה ועוד דברים כאלה, הכל בחשבון מדוקדק להראות כי השלום שריר וקיים, בכדי שההתקפה תהי' במלוא ההפתעה, זה אחד מן הנשק המכריע בהופעת הניסים במלחמת בוק, ע"פ סדר הניסים והמלחמה של הגרמנים במלחמת העולם האחרונה.

כשהתחילה המלחמה בסיני ב-5 ליוני, אחרי איזה שעות שהי' אז עוד לילה בוואשינגטון, העירו את הנשיא דשזאנסאן משנתו להודיע לו על ככה. אבל משום שהי' אצלו ברור מפאת ידיעת יועציו, שהציונים ינצחו, ובוה ינוצח חלק מן כוחות רוסיא. עיקר ההתענינות של ארה"ב בדבר, לא התרגש דשזאנסאן מן ידיעה זו. קרא את „המודיע" וידע שניסים הולכים ובאים והי' מרוגע ביותר:

„הנשיא ג'ונסון לא התרגש כשהעירוהו ולא הופתע על המלחמה. הוא קם בנחת התגלח התלבש וגשאר בחדר השינה. הערכת המצב של נציגי המודיעין האמריקני היתה כי ישראל תנצח במהירות, וכי אפשר לחכות 24 שעות עד לחיסולם של חילות האויר הערביים, ועד 40 שעות עד שיובקעו תחומי סיני". (גלבוע עמוד 208)

העתון החדשי המכובד „ניו-סטטסמאן" ב-9 ליוני כתב, „הידיעות על יתרון הצבאי של הישראלים על המצרים היו נכונים מאד, הנשיא ג'ונסון ידע כי אפשר לו לחייך בנחת רוח ולעזוב את המלחמה בימי משה דיין". בניו יארק טיימס כתב וויליאם בעעכר ב-7 ליוני: „הרבה יודעי דבר האמינו כי ישראל יכולה להגות את כוחות הצבאיים של מצרים בסיני, במשך שבוע אחת או עשרה ימים, כוחות הריגול האמריקנים הביאו מנוחה להנשיא ג'ונסון".

הבירור שצבא מדינת הציונים הי' מוכן לקרב זה, מספר צבאם הי' גדול מן זה אשר למצרים שמה, הנשק הי' מועיל יותר מן זה אשר למצרים, ההתאמנות וההתחכמות הי' גדול פי כמה אשר למצרים, הידיעה מן כח מכריע זה מול מצרים, הי' נודע גם אל אומות העולם, גם להציונים, וגם להמצריים בעצמם. בירור דבר זה עם העובדות

והתנאים הנכונים זה בירור האמת מתוך השקר הגדול של ניסים ונפלאות. בירור דבר זה נחוץ מאד לידע לכל דורש אמת, כי הבירור הזה מברר את הכוזב והשקר, השוא והתלאה, שבהם מבלבלים ומסיתים האגודאים את העולם. טועים ומדיחים הללו מחשיכים עיניהם של ישראל עם השקר הזה של ניסים יותר מאשר עשו בשאר שקריהם והבליהם. המכוון בבירור זה אינו בכדי להראות שאיזה אגודאי אומר שקר או אמת, הלחץ הלוחץ הוא לסתור הבנין של הכשר עבודה וזה הציונות ולהמשיך עלי' לבוש שמיימי, ומפני זה בהכרח להזדקק לשקריהם של האגודאים להבליהם של הגדולים שלהם, להסתה למינות של העתונאים שלהם, יהי' הבירור הזה מוכן לכל מי שעוד באפשר לראות האמת כמו שהוא, לכל מי שעוד לבו רד עם א"ל.

לח

לפי יודעי דבר צבאיים הגיוס המלא במדינה הציונית הביא כח אדם לקרב בערך 275,000 איש. רבים היו מן חיל המלואים, אבל לפי המשך התרגילים עד חמשים שנה, בכל שנה ושנה, כולם כמעט היו חיילים ממדרגה ראשונה. זה הביא עודף כמותי בכח אדם במלחמה זו, לבד יתרון האיכותי של התאמנות וגובה תרבותית העולמית אשר לחיל מדינה הציונית מול חיל מצרי וארצות הערביות הסמוכים. רבת מספר התושבים אשר במדינות ערב אינה באה בחשבון, גם לא היודעים להשתמש בקשת או לירות בנשק אשר להערבים, או החומר האנושי הגדול שאפשר ללמדו באיזה פעם אחרי עשרות שנים, איך להשתמש בנשק המודרני המסובך, ולהרבות כח חיל האויר והקרקע יחד. מה שבא בחשבון הוא רק הצבא המוכשר למלחמה בנוכח, העומד בשדה הקרב ולא שבאפשר לו באיזה פעם לבוא שמה, המלומד והמאומן בעת ההוא ולא שיהי' כן לאחר זמן. גם צבא המלומד בנשק מודרני אשר להערבים בארצות הרחוקות משדה הקרב בסיני איזה מאות מיל, אינם יכולים לבצע שום השפעה מול צבא הציוני, בשעה שהמלחמה נגמרה טרם היות איזה אפשרות לחיל הזה לבוא שמה, שטח כביר כזה המרחק את סיני מן ארץ עירק מונע את צבא ארץ הזאת לבוא בחשבון, בכל אופן אין להם להערבים בכל ארצות שלהם, איזה כח מיוחד שיהי' מוכשר בשעה הזאת למלחמה עם צבא מלומד ומאומן כמו צבא מדינה הציונית, במספר שיהי' מכריע במלחמה, אפילו שיבואו שמה.

המכון ללימודים איסטראטגים בלונדון מפרסם את המספרים שלקחו חבל במלחמה זו: „הי' רק המהירות של נצחון הזה במלחמת ששת הימים שהפתיע איזה מומחים צבאיים אבל רובם כמו כולם שיערו כי בעת פרוץ מלחמה היתרון של התאמנות, שירות הריגול, ורמת רוח אשר לישראלים, ישלים כל חסרון מספרי אשר לישראלים נגד כל מדינות הערביות ביחד. מספר השלם של צבא הישראלים אחרי גיוס מלא, הם בערך 275,000 אנשים ונשים יחד, המאורגנים

בתוך 22 חטיבות צבא רגלי, 8 חטיבות השריון, עם חטיבה של צנחנים אוויריים. בחזית הדרום נפגשו עם כח צבא מצרי בערך 100,000 לבד. כל כוחות צבא מצרים הם 240,000, למעט מן המספר הזה 50,000 שלחמו אז בתימן. בחזית המזרחי עמדו הישראלים נגד צבא הירדנים של 50,000 איש, בחזית הצפונית נגד צבא סוריה בערך 50,000 איש, לרבות חטיבה אחת מן עירק שתנתה במזרח ירדן בסביבת עמון. המלחמה היתה כ"כ מהירה שלא היה הזמן מאפשר את כוחות שאר מדינות ערב שיבואו לשדה הקרב."

(איסטיטוט סטראטיגיק סטאדיעס, סאפלימענט,

מיעקל האוואר וראבערט האנטער, צד 27)

יש לקחת בחשבון, כי לא כל הצבא שיש לה למדינה, נלחמים בפעם אחת ובמקום אחד, החזית המיוחדת באפשר לה להכיל רק חלק של צבא וגשק ולא במספר בלתי מוגבל. כל הכח של המדינה אינו מובא אל חזית אחד אלא מפוזר בכל השטח לבד מן מרכז המשומר לצורך הגנה אולי יתקף צד כשנגד. מרובה איפוא היתרון להחיל אשר עושה ההתקפה, שבידו לבחור חזית היאות ולהתקיף בכח מרובה מן אשר מרוכזים שמה להגנה. הגרמנים במלחמה העולמית התקיפו את חיל צרפת ואנגליה רק עם שני מאות אלף איש, בשעה שהמדינות המאוחדות היו להם מספר כמותי בערך חמש פעמים מן מספר זה מרוכז במקומות שונות. רק ההפתעה, קלות התנועה, ובחירת החזית בהתחכמות איסטרטגית היו מאפשר לחיל הגרמני לקבוע את החזית בהמקומות אשר בחרו להם. בודאי נחוץ לזה גם כשרון ואומץ, מספר הטנקים והתותחים הנותנים כח האש וההירוס למחנה האויב, וביחוד התמיכה מן כוחות האוויר התומך, המהרס, וגם מגין על חיל השריון הלוחמים מתחת על הקרקע, הצועדים קדימה בהחלטה נמרצה.

כח הכספי אשר למדינה הציונית, מאפשר לה לחנך ולאמן ארבעה אנשים מן חמשה תושבים בלימודי הצבאיים בכל שנה. חיל המלואים ממלא תפקיד זה לאמן ולחזור על האימון לכל תושב עד גיל חמישים שנה, ולא עוד אלא הנשק החדש המתחדש בכל פעם, המובא מחו"ל וגם מה שנוצר ע"י התחכמות המדע המלחמתי שהציונים בעצמם מייצרים בארץ, החדשות הללו המה חלק מן הלימוד מה שמתלמדים חיל המלואים בכל שנה ושנה, ומפני זה חיל המלואים הוא חלק מן הצבא הלוחם בכל הכשרון המודרני הנחוץ למלחמות של היום. המיצוי הזה שהתושבים מתמצים עבור הצבא אין באפשר למצוא במדינה אחרת, הגיוס לכח הצבאי הוא שלם ומקסימלי, והכח הזה הוא בערך חמשה פעמים מן אשר יש לה למדינה באותה אוכלוסי של מדינה הציונית.

275,000 איש מלומדים ומאומנים זה כח צבאי כביר אפילו למדינות גדולות, אבל מול צבא מצרים וסוריה היו המספר הזה עודף ומכריע בכמותו לבד מאיכותו. העודף הכמותי התגדל עוד יותר בעת שהציונים התחילו בהתקפה ובידם לבחור ריכוז צבא

האויב במקומות אשר יבחרו המתקיפים, ותמיד בעת ההתקפה והמלחמה באותה שעה היו צבא הציוני המתקיף עודף בכמותו במספר הנאות שלא היו כמעט נשאר ספק בהתוצאות. הנצחון המובטח מקודם, מאת אלופי צבא הציוני, מאת מומחים צבאיים בעולם הרחב, היו מוסמך על האיכות הכשרון אבל גם בכמות המספר, כיוון שכל המלחמות עד הנה היו ההתקפה מצד צבא הזה המנצח, ובודאי ללא ספק כלל, שירות הריגול ש.ב. היו ממציא ידיעות הנצרכות לידע המספר של צבא המצרי המרוכז באותו מקום, בכדי להעדיף עליו במספר של המתקיפים, לבד מן ההחלטה הנחושה וכשרון ההתלמדות אשר לצבא הציוני שהעדיף עוד יותר, והתוצאות היו ידועים מקודם התחלת המלחמה.

האוכלוסי אשר במדינה הציונית שונה ג"כ בענין זה, שיש לה צעירים הרבה יותר מן האוכלוסי של מדינות אחרות שהצבא נבנה מהם, ולאמיתן של דברים אם כי המכון ללימודים איסטרטגיים בלונדון נותן המספר של המגויסים ל-275,000 איש, אבל בכיוון המדויק אולי יש להם עוד יותר. בכל אופן לא לחמו אזרחי מדינת ישראל של 2 מיליון, נגד אזרחי מדינת מצרים של שלושים מיליון, ונגד סוריה של 6 מיליון, אלא לחמו צבא מדינה הציונית נגד צבא המצרי והסורי, צבא המצרי המרוכז במדבר סיני לא היו עודף מן 100,000 איש, ורק נגד מספר הזה היו המלחמה והנצחון בסיני, לא לחמו אנשים לקראת אנשים אבל זיון לקראת זיון, טאנקים לקראת טאנקים, תותחים לקראת תותחים, והיותר מכריע חיל אוויר לקראת חיל אוויר. אבל היותר מכריע עוד, הוא ההתלמדות וההתכוננות לקראת התלמדות והתכוננות, התחכמות לקראת התחכמות וההפתעה לקראת סטי עזמית, חיל גדול במספר נגד מספר פחות ממנו.

מדינה הציונית ידעה את אשר לפני, חלק היותר ניכר רכזו במדבר סיני נגד צבא המצרי כי את מצרים הכירו לאויב המסוכן, סוריה וירדן לא באו בחשבון בשעה הזאת, העודף המספרי של צבאם במדבר סיני היו ללא ספק גדול ומכריע כאשר הראו התוצאות וגם ההודעות מן מקורות שונות לפני המלחמה:

"אנשי מקצוע צבאית במדינת ישראל, תמיד ראו את מצרים לעיקר וידעו כי כל ההתנשקות תקח מקום בחזית הדרומי במדבר סיני. בשעת חירום רוב הצבא מרוכז שמה, ומפני קטנות השטח הישראלי מוכרחים המה להתמודד עם האויב חוץ לגבולם במדבר סיני, בכדי שלא לעשות את ארצם שדה קרב.

"הסכנה מן סוריה וירדן היו תמיד משוער לדבר קטן מעטים היו שהאמינו שירדן תסתבך במלחמה זו. התוכנית היו תמיד להשאיר על גבולם הללו רק מספר הנצרך לשמירה והגנה, בכדי לאפשר את רוב הניכר של צה"ל ללחום מלחמה העיקרית."

(צ'רצ'יל עמוד 62, 63)

במלחמה על הקרקע התקיפו צה"ל את המצריים בכוחות עודפות בכמות לבד

מאיכות, לא הי' שמה מעטים נגד רבים אלא להיפך, מספר צבא הציוני הי' רוב מכריע בכמותו בכלל, לבד מן הצבא אשר התקיי' במקומות מיוחדים שהי' מספר כמותו עודף עוד יותר. הצבא שהתקיי' בחזית המזרחי את ירדן, ובחזית הצפונית את סוריה הי' חלק מועט מן צה"ל, וגם כי זה לא בצעו אלא אחר שנגמרה המלחמה בסיני, ובידם הי' לרכז את כח האויר להכריע גם במקומות הללו כמו שהכריע מקודם בסיני. צה"ל לחם בסדר מסודר ומאד מדוקדק, בריכוז הכוחות לפי מיטב צרכי המצב. משה דיין אמר לעוזי נרקיס, "הניסים מאכער" בירושלים: "אתה תמלא תפקידך כראוי מבלי שיצטרך להוסיף לך אפילו חיל אחד, הרוק שיניים וזה הוא". אנשי פיקוד המרכז בחזית המזרחי רצו לתפוס מקומות מספר בכדי למנוע כיבוש הר הצופים ע"י הירדנים, באומנם שזה יהי' זעזוע נורא להציבור ותרפה להציונים. משה דיין ענה להם: "אם אפילו יפול הר הצופים — ואני לא בטוח בדבר — זה לא יהי' סוף העולם, על צה"ל להתרכז בעיקר בסיני, אחרי מצרים יוכלו לטפל בהר הצופים ולא בבת אחת". גם במספר הנשק של הטאנקים הי' לצה"ל מספר לא פחות מאת אשר להמצריים ובפרט בשעת ההתקפה המקומית באיזור מיוחד. מאת הדו"ח הידוע הי' לכאורה למצרים עודף כמותי אבל זאת השערה שטחית, לבד מאשר חלק מהשריון המצרי לא בא לשדה הקרב, גם ההתעסקות של מצרים בתימן בשעה הזאת יש לקחת בחשבון, אבל למעשה הי' להציונים הרבה יותר טאנקים מאת המשוער, לבד מנשק החדש ביותר שהי' עומד לרשותם, על מספר הטאנקים כתב הרמטכ"ל הציוני יצחק רבין:

"המכון ללימודים אסטרטגיים בלונדון, פירסם על דבר מספר הטאנקים אשר למדינות ערב הסמוכות לישראל. בערך 1200 טאנקים חדישים וגדולים למצרים, ואילו לישראל רק בערך 800 טאנקים. על מספר האחרון פסק הרמטכ"ל לאחר המלחמה, "הם טעו"! נתברר שהמומחים הבין לאומים הניחו, שישראל השליכה הכלים מדגם "שרמאן" ומדגם, "אי", "עם", "עקס" שלה, לקרית הפלדה, בכדי להפוך הטאנקים הללו לגרוטאות, הערבים לא שיערו, שישראל הופכת לטאנקים כלים שהם גרוטאות לפי מושג מצרים".

"בישראל חלה מהפכה בהתפתחות כח השריון, מבחינות מסוימות הושגה בתחום זה התקדמות רבה יותר מבאשר חילות אחרות, שהיוותה המשך להתעצמות מימי מבצע קדש. מאז נמשכה ללא הרף המהפכה הכמותית והאיכותית בחיל השריון. רמתו של השריון הועלתה ונתנה אותותיה באמינותו בכושר פגיעתו ודיוקו, כל אלה לוו לפי פירסום בחו"ל בהכפלת ציודו של הגיס בשנים 1965—1967. הודעת מכירת, "פאטון" לישראל פורסמה ע"י דובר משרד החוץ של ארה"ב ב-8 פברואר 1966".

(גלבוש עמוד 64)

ביחד עם העודף במספר צבא הלוחם והכשרון והתאמנות של צה"ל מול המצריים,

השפיע ג"כ לנצחון התוכנית הצבאית המתאימה ביותר למצב הגיאוגרפי של מדינה הציונית והשטח המדבריי ששם היתה המלחמה הזאת. התוכנית של צה"ל מיוסדת על ההנחות הגרמניות במלחמה, מטוסים עם טאנקים ותותחים עלקטרוניים נעים במהירות, מלחמה של התקפה ולא של הגנה בביצורים, מלחמת בזק, "בליטזקריעג" שבהם הצליחו הגרמנים לפי שעה, במלחמת העולמית האחרונה. המצריים היו מרוכזים במבצרים ומצידיהם שטחי מדבר שהם דימו שא"א לעבור אותם, היתה זאת הדעה הסובייטית בעניני מלחמה, ובפרט שהמצריים לא הי' להם איזה תוכנית להתקפה. אבל המבצרים וההגנה של שטחי מדבר בלתי עבירים, לא עמדו נגד זכילי הטאנקים המודרניים, צה"ל התקיי' את המבצרים באופן ישר וגם מאחורי הביצורים בדרך השטחים שדימו המצריים שהם בלתי עבירים, הטאנקים עברו דרך מעמקי חול המדבר הללו, זאת הנחיל בהלה לחיל המצרי אשר שמה, וביחד עם התקדמות באופן מהיר ומפתיע, המצריים נעשו מוקפים מכל צד.

התוכנית המצליחה הזאת, למדו הציונים מן הגרמנים והוסיפו איזה הוספות שלמדו מן אירגון צבא שוויצארי, אולי איש אחד באנגלי' הי' הלומד ומכשיר את תוכנית הזאת שמו הי' קאפטין, סיר באסיל הארטה, שהעתון אבסערווער יודע לספר ממנו הרבה, אבל כמה שנוגע ליצירת הניסים יש להעתיק קטעים הללו:

"הי' טוב לומר כי הרעיונות הצבאיות של הארטה, עזר להאנגליים לנצח את הגרמנים, אבל הי' זאת להיפך כי הטיאורטיות של באסיל הארטה, עזר להיטלר לנצח את האנגלים ולדחות אותם אל גבול הים בשנת 1940".

"האנגלים לא רצו לקבל שיטתו הצבאית של שריון מן טאנקים ותותחים קלי התנועה, והרחיקו את הארטה מן משרד המלחמה מפני שיטות החדשות שלו נגד השמרנית המקובלת. האנגליים לא רצו לקבלם, רק הגענרלים הגרמנים גארדיען ואחריו רומעל, אכלו ועיכלו דעותיו של גישה צדדית תחת גישה ישירה עם טאנקים קלי התנועה. להתקיי' את האויב בהדרך היותר מועיל להעביר אותו מן שיקול הדעת, ליצור בהלה פסיכולוגית, פעולה הכי גדולה במלחמת בזק, "בליטז-קריעג".

"הי' לו לבאסיל הארטה חילוף מכתבים הרבה מכל העולם, וכן יש לקבוע כי כיבדו אותו יותר בהעולם הרחב מבאנגלי', בתוכם הי' ט. ע. לאורנצע ועוד אישים רבים בשנות ה-1920, וגם לאחרונה חילוף מכתבים עם האלופים הישראלים ששם הודו לבאסיל הארטה, כי מלחמת ששת הימים נערכה לפי התוכנית שהוא פירסם מכבר, והנצחון הי' עבורו".

"אישים צבאיים הרבה ביקרו את באסיל הארטה, מעל הכותלים הי' באפשר לראות פאטאגרפין שונים, גם גנרל מאנטגאמרי המפקד הראשי של אנגלי' הכיר בגדלותו, וכן אחדים מן צמרת הצבאית של בריטני', אבל רבים מהם היו

מן חוץ למדינה. פאטאגריפיע אחת התלוי על כותלי בית הארטה היתה של משה דיין בחתימת ידו עם הדברים הקצרים, „אל באסיל לידעלל הארטה, הקאפיטאן שלימד את הגענראלין לקח“.

(סאנדעי אבסערווער לונדון 1 פברואר 70)

תוכנית המלחמה של קלות המרץ ללא התחשב עם תחבורה במרכזי הספקה, לפי המומחה הצבאי השוויצארי מר גוסטאו דעניקער, העדיפו הציונים על אירגון הצבאי הגרמני עם זה של תוכנית שוויצארי. כל יחידה ויחידה היתה לה הצורך משלה ובלתי תלוי במרכז עובר הספקה או שריון, ושאר הדברים הנחוצים ליחידה הזאת הלוחמת והמתקדמת. יצחק רבין הסביר זאת כמה פעמים באומרה: „השריון של צה"ל בעיקר מטרתו להשמיד כוחות האויב, ללא התחשב עם ריחוקו מן הקוים של תחבורה הטאנקים שלנו לוחמים כמו אגרון סגור וחזק ומפיצים בהלה בין מנגדיהם“. המילים הנשמעים מן באסיל הארטה והמבוצעים מן הגרמנים בשנות 40—41, מיליון של צבא צרפתי, אנגלי, הולנדי, בלגי, לא עמד בפני 200,000 גרמנים הודות להבליטו-קריעג שהביא בהלה בשדה הקרב בצירוף עם המטוסים הצוללים, „דיווע-באמבערס“.

לאחר איזה זמן למדו האנגלים והאמריקנים איך ללחום נגד תוכנית זאת, אבל היתה זאת הפתעה צבאית בשעתה שהביא הניסים להגרמנים בנצחון מדהים ומפליא. כן ה' להגרמנים ניסים בתוכנית הזאת ברוסיה, שהביסו את חיל רוסיה של שני מיליון עם חייל לא גדול יותר הרבה, מן המספר שה' לידם בהתקפה על מדינות השפלה באיראפא. סיני זאת החזית המתאימה ביותר למלחמת בזק, מסביר צ'רצ'יל:

„ההתלמדות של צה"ל וזה של צבא המצרי אין להשוות כלל, איכות כח אדם שלהם עולה פי כמה מן האלפבתים המצריים, אבל גם שטח המדבר סיני מתאים מאד להטיאורי הצבאית הגרמנית של מרוצת השריון ללא עיכוב, ואינו מתאים לשיטת הצבאית הרוסית בהגנה והתקפה לאיטית ובתנועה כבידה. צה"ל הראה שכה הצבאי הישראלי ה' מוכן למלחמת בזק בתנועה תכסיתית וכח צבאי כביר וכח אויר הכי חזק במדינות מזרח התיכון, העולה פי כמה מן זה של שכניהם הערביים, פרט אולי לתורכי. המלחמה היתה קצרה מאד לשיאפשר עזרה והתערבות מחוץ, ברור איפוא כי היתרון הצבאי של הישראלים הוא כח מכריע בשטח הזה ללא התערבות של מעצמות הגדולות“.

(צ'רצ'יל עמוד 192)

האלוף הציוני מר ישעי' גביש מבאר את התוכנית הזאת של מלחמת-בזק הגרמני, שבה אחזה צה"ל והנחילה תבוסה לחיל המצרי שלא ה' מוכן לכך. מבאר ג"כ את מהלך הניסים הגרמניים הללו ואיך הכל ה' מוכן בהכנה מדוקדקת ומפורטת, מבאר ג"כ את מהלך הניסים שקרו להאגודאים בשנת 56, ושהתכסיס הצבאית דאו היתה שונה רק מעט מן התכסיס של הניסים בשנת 67, ידעו האלופים הציונים את הכל בדיוק

מקודם, ידעו ג"כ זאת מומחים צבאיים באומות אחרות, חוץ מן האגודאים למיניהם שלהם נעשו ניסים גדולים, ניסים נפלאים, ניסים של יציאת מצרים. גביש מבאר שגם ה-100,000 חיל המצריים בסיני לא ה' להם השפעה על מהלך הקרב, צה"ל נלחם בעיקר ובראשונה נגד כח השריון והטאנק של חיל המצרי שלעומתם ה' העודף גדול של צה"ל במה שנוגע להחטיבות הללו. החיל הרגלי של המצריים נמס בעת התמוגגות של החטיבות המשוריינים שה' רק 7,6 חטיבות:

„אולי כאן המקום לגלות כי במלחמת ששת הימים היו למצרים בחצי האי סיני 20,19 חטיבות חיל רגלים ורק 6,7 חטיבות משוריינות. בסך הכל הותקפו רק 5,4 חטיבות חיל רגלים, אך כל ה-6 חטיבות המשוריינות הותקפו כולם. ומה קרה? החילים הרגלים בהחטיבות שלא הותקפו, נשאו רגלים וברחו בעת שהשריון נתמוגג ולא היתה להם שום השפעה בשדה הקרב“.

„ב-67, ידענו כי כושר העמידה של חיל הרגלים כשלעצמו מול השריון הוא נמוך מאד. במחצית חודש מאי יעדנו כוחות שריון גדולים לתיגבור חיל רגלי בהגנה. בסיני 67 לא התעכבנו אפילו רגע אחד שלא לצורך, למדנו שיש חשיבות עליונה לתנופה, ולא לתת להאויב שעות להתארגן ולא לאפשר לו להרויח זמן לתקוף, לרוץ, לתקוף, השריון הוא שהבקיע את המערכים המצריים והוא שרץ קדימה תוך ניצול הצלחה. ב-1956 גלינו כי לשריון אין כמעט מיגבלות, שטחים שנרשמו על כל המפות כ„בלתי עבירים“ נכנעו בפני וחלילי הטאנקים. לא שכחנו זאת כאשר ניגשנו לתיכנון המלחמה בשנת 67, האגודה של האלופים ישראל טל, אריק שרון, אך בעיקר אוגדתו של האלוף אברהם יפה, חצו חולות ושטחים בלתי עבירים, והפתיעו את צבא המצרי במקומות שלא ציפה להם“.

„ב-67 היה החיל המצרי מסוכן ביותר כיון שה' מצויד בנשק טוב יותר מכפי שה' לרשותו במלחמת 56, ה' לו טאנקים טובים יותר, מטוסים טובים יותר, אבל הוא עצמו כחיל, לא ה' טוב יותר מן החייל שהיכרנו בשדה הקרב ב-56. כמו אז ניתקו החיילים המצריים כל מגע ברגע שהקרב נשבר, המפקדים לא גילו מנהיגות טובה יותר משגילו במלחמת 56. היום אוכלת מדינת ישראל פרי הילולים שנזרע בעמל בסוף אוקטובר 56, ממשלת ישראל תקיפה ואיתנה היום, צה"ל צבא חזק מודרני ומבריק, כיון שלא חזר על שגיאות שנעשו ב-56“.

(אלוף גביש ידיעות אחרונות ל' תשרי תשל"א)

המומחים העולמיים מבארים ג"כ בסגנון זה עצמו את מהלך המלחמה ואת התוצאות כיון שכן היו העובדות, כן ה' המצב הכח מלחמתי של הציונים ושל הערביים, התוצאות היו צפויות מראש מחמת הגורמים הללו שהיו ידועים בעולם. אולי היו העובדות הללו ידועים יותר מאשר ידוע מצב כח מלחמתי במלחמות אחרות, בכל

אופן לא הי' ספק למומחים צבאיים למי מן הצדדים יפול הנצחון הזה. התוכנית של מלחמת-בוק הגרמני הי' גורם גדול בהנצחון, ובסגנון הזה כותב המכון ללימודים אסטרטגיים בלונדון:

„להשיג המטרות שלהם, חיל הישראלי תחת הפקודה של גנרל גביש, טל, יפה, ואריק שרון, התקיפו בחשבון מדויק, כח השריון הי' לא פחות מן זה אשר למצרים בעת שחצי השריון המצרי הי' מטופל אל חיל הרגלי, הטאנקים הישראליים היו מרוכזים בחטיבות משוריינות מיוחדות, וזאת הוסיף כח מרוכז בעת ההתקפה.”

„הריחוק שבין אירגון הצבאי של מצרים ובין זה של ישראל מעניין ביותר, צבא הישראלי השתמש בטכניקה שהביאה נצחון לגרמנים בשנות 40 במלחמה העולמית ושגם הבריטים השתמשו בו בחזית מדבר המערבי, וגם נגד הגרמנים בנורמנדי בחזית השנייה. אולם המצריים השתמשו בלימוד הרוסי, חטיבות מעורבות מן חיל רגלי ביחד עם שריון, זאת היתה הטכניקה שהרוסים השתמשו בה באיראפה בשנות האחרונות של המלחמה העולמית. השיטה הזאת היתה אולי צודקת בעת שהמלחמה היתה בעירות נושבות באירופה, אבל במדבר סיני הטכניקה הגרמנית היתה מסוגלת ביותר. יש להסתפק אם הרוסים שהכינו ואימנו את חיל המצרי הבינו את אופני המלחמה במדבר, המצריים לא התכוונו לטכניקה של כסף-מהיר, לתנועה מהירה ללא השקיף על חיבור וההספקה.”

„המצריים הניחו יסודות על הגנתם בשטחים „בלתי עבירים”, הישראליים בתרגילים נוספים מצאו שטחים כהללו מוכנים לזחלילי הטאנקים, התקיפו מן הצדדים ומאחורי המבצרים, התקיפו בהפתעה גמורה בעת שהמצרים דימו שא"א להתקיפם שמה. בעיקר היתה העזרה מן המטוסים של צי האויר שהי' להם חופש הגמור לעשות כרצונם נגד שריון המצרי ונגד תחבורת תנועתם.”

„הנצחון הישראלי הוא פרי התכונות ואימון וגם של ריגול חשאי. בין כוחות הריגול שבעולם זה של ישראל הוא מן הדרגא הראשונה, התוצאות של עובדות הללו מדברים לעצמם. הגיוס הי' כללי ועפעקטיבי, ולא פחות מן 250,000 התגייסו נוספות בימים אחדים, הגיוס הי' מהיר ותכליתי למרות השיקול הדעת בעולם הרחב שישאל לא תוכל לכלכל גיוס כזה לזמן ארוך. המה טעו בזה כמו שטעו במלחמת העולם בשנות 1914 שגיוס כללי לא יהי' לשהות לזמן ארוך, ואחרי איוזה שבועות לבד שיהי' בהכרח לעשות שלום בין מדינות הלוחמות.”

(סאפלימנט מיקל האווארד וראבערט האנטער עמוד 31, 32)

הניסים הולכים ומתפרשים כיצד התרחשו, ועבור מה הי' הנצחון הציוני במלחמה זו הכל הי' בחשבון מדוקדק וידוע בתוכנית מפורטת מקודם, הנצחון הזה הי' מן סוג של

נצחונות צבא אחר, כמו המלחמות בכל העולם כולו, הנצחון הי' ארצי גויי עולמי, הציונים בעצמם אינם אומרים אחרת ושוחקים לכל השטיות הללו, אינם רוצים באחרת כי זה אצלם ההישג הנכון, להפוך את עם ישראל לעם גויי ארצי עולמי במהותו ועצמותו. אצל הציונים ענין הניסים הוא שקר של שגעון, אצל יהודים מאמינים, הענין של ניסים זה כוב של מסיתים ומדיחים, משמשי עבודה זרה הציונית, החיים ממנה והרוצים לעבדה ולכבדה.

„זכינו בדור הזה שנגלה יד ה', היינו כחולמים, עומדים אנו ומשתאים כחולמים מול הניסים והנפלאות שראינו עין בעין שבאו כהרף עין”. „אין אנו מסוגלים כלל לבטא את אשר קרה בולנו נדהמים מהמפנה המהפכני שבא מן השמים והמפנה כבר בא, נאמר לנו כימי צאתנו מאמ"צ אראנו נפלאות אנו ראינו זאת כמו עינינו”. „האם לא ראינו נפלאות בימים ההם”. „חרדה ורעדה תאחו אותנו כשאנו לעינינו הניסים והנפלאות”. „ימי הוד והדר זכינו לראות עין בעין ניסים ונפלאות, ניסים נגלים אל טבעיים”. „ודוד הקטן הבודד ומבודד אשר כל אויביו מסכים עמו עליו והוא לבש עוז להכריע את כל צורריו לאורו של נם, לפנינו שרשרת של נם בתוך נם, אנא ננסה לגלות מקצת ידיעת הניסים של ימים אלה”. „מה פשר הניסים הנוראים והנפלאים? כעת זכה דורנו לשפע של ניסים גלויים ומופלאים, ולנוכח שפעת הניסים שאירעו לעיני כל ישראל, נפתחה בכל לב יהודי הכמיהה הגדולה לאמונה”. „ניסים ונפלאות למעלה מן מחשבת כח אנושי”. „מה שקרה במלחמת ששת הימים יכול אפילו עוור לראות כי לא כוחי ועצם ידי עשו את זאת רק הכל בפרטי פרטים היו במכוון בניסים” וכו'.

(קטעים מן דברי האגודאים הנ"ל)

„הפעילות הבטחונית נמשכו כל השנים גם בכל תחומים אחרים. בספטמבר 1966 ערך צה"ל תמרון שנתי גדול, צה"ל הוכיח עצמו כצבא ניד, משוריין, ממוכן ותחזוק בקצב הסתערות, מהיר ומפותח נגד הדוקטרינה הסובייטית.”

(ישעי' גביש אלוף פיקוד הדרום)

„התעצמות העיקרית בשנים האחרונות הי' בשריון, אך גם צה"ל בכללו התעצם באיכות ובכמות. הרמה המקצועית של צה"ל עלתה באמצעות אימונים מתמידים וגם בתרגילים גדולים השנתיים, המפקדים למדו בהם להניע עצבות גדולות, כל חייל למד בתמרון את תפקידו במלחמה, זה הי' מבחן לכל הצוות כאילו רצו 150 ק"מ.

(יצחק רבין הרמטכ"ל הציוני)

„התעצמות חלה גם בתחום התכנון, הוכנו ונלמדו בשיטת תכניות, כל התרגילים היו גזירים מתוך הבעיות המעשיות והממשיות שעודכנו ללא הרף כך הוכנה האנטי דוקטרינה הסובייטית. צה"ל ידע בדיוק מי האויב ואיפה ילחם, כמעט

שלא הי' קצין בצבא שלא הכיר את ירושלים ואת בעיות הלחימה בה, כך למדו מערכות סיני, את מערכי פוריא, ואת הכיכורים שלהם. צה"ל הוכן כל העת בסיכום, הפער ברמת הכושר האנושי בינינו לבין הערבים התרחב כל השנים". (גלבוע עמוד 65)

לט

הנצחון במלחמה זו של חיל הקרקע הציוני, הי' גם תוצאה מן הנצחון של חיל האויר שהי' מכריע למאד בכל מהלך המלחמה. הנצחון של חיל הקרקע לקח איזה ימים, לכבוש ולהגיע אל המקומות המעט רחוקים, הנצחון של חיל האויר הובצע במשך איזה שעות לבד. במשך שעות האחדות הללו נהרס כל צי האויר של מדינות הערביות, מצרים, סוריא, ירדן, ועירק. כח האויר הציוני הוא בדרגא הגבוה של מעצמות הגדולות, ואולי עוד יותר מהם. השירות בצבא האויר הוא למשך 5 שנים, מתגייסים בגיל 18 עד גיל 23. רק אחרי התאמנות של שלוש שנים נקבעים הטייסים בחיל האויר, ונשארים בחיל המלואים לזמן ארוך. ההתאמנות הולכת ונמשכת גם אחר השירות של 5 שנה, המטוסים הולכים ונחלפים בכל פעם ליותר מודרניים ויותר יעילים, התפקידים ג"כ מתחלפים לפי מצב המדיני השורר, והתאמנות בתרגיל מחו"ל וכן התחבולות הנוספות שהציונים בעצמם מחדשים, בהכרח שיתרגלו הטייסים הישנים וגם החדשים, ההתרגלות והחיפוש אחרי נשק ותחבולות חדשות הוא כמעט ללא הפסק.

המספר המדויק ביותר לא נודע כ"כ, אבל הי' להם להערבים בערך חמש מאות מטוסים מודרניים, 400 למצרים, ו-100 לירדן סוריא ועירק, ולחיל הציוני בערך 2400 מטוסים מודרניים, אבל זאת ודאי כי הציונים התקיפו בכל ה-400 בפעם אחת את שדות התעופה של הערבים, השאירו רק 10 מטוסים להגנה לחשש הרחוק מאד, שאיזה תגובה יהי' באפשר לבוא מן הערבים, שמטוסייהם מתפוצצים באותה שעה על מקומם. הי' להם להציונים בערך שבעה מינים של מטוסים כולם תוצרת צרפת, נוסף לזה המיסטער "פוגה" תוצרת הארץ. המטוס האחרון זה, קטן מלהשתמש בו בהתקפה אווירית על שדות התעופה, אבל אחר שנחסל צי האויר המצרי כליל, המטוס הזה עם הילקופטר הלאטים עשו שימוש גדול בשדה הקרב, כי נתהווה חלק מן חיל הקרקע והשריון, לא הי' עוד הצורך לפניהם ללחום עם המטוסים הללו נגד מטוסים מודרניים ומובחרים, אך לחמו נגד הטאנק וחיל הקרקע של המצרים, ובוה נתוספו אל כח העודף והמכריע של חיל הציוני במלחמה.

המין הראשי לצי האויר הציוני הי' מיראשו 3 סי, המטוס הצרפתי היותר מהיר והיותר מפותח, המין הראשי שהי' לצי האויר המצרי זה מיג 21 הרוסי. אין לחלק כ"כ

בין שני המטוסים הללו היותר מודרניים בעולם, אלא בשעה שיש לו להמיראשו 3, שטח התעופה בערך 750 מיל, למיג הרוסי אין לו רק 200 מיל, אם כי שניהם מטוסים לוחמים. המיראשו הצרפתי הוא יותר מיוחד גם להיות מטוס של פצצה, מן זה של המיג 21, אבל השטח של תעופה אשר להמיראשו 750 מיל הי' מכריע בכל התוכנית של הנצחון האוירי בשעות הראשונות שתוצאותיו הי' הנצחון הכללי בשדה הקרב. השתמשו הציונים גם עם טילים צרפתיים היותר מועיל הי' הטיל הצרפתי מאטרא ר. 530, גם יצרו הציונים פצצה מיוחדת משלהם, מיוחדת עבור הירוס של שדות התעופה אשר עשו בשעות הראשונות.

הציונים ידעו את אשר לפניהם ושערו נכונה מה הם רוצים לעשות. לא הי' בדעתם בעת הזאת לכבוש את מצרים ולידך לקאהיר, אבל רצו להשמיד את כח לוחם אשר להמצרים את החיל שלהם והשריון. השלושים מיליון מצריים ישארו במצרים תחת ממשלה שלהם, אין להציונים מה לחפש שמה אלא צרות ואחריות. ישארו במצרים אבל בלי שיניים בלי כח צבאי מלחמתי וללא השפעה, רצו להרוס המטוסים של מצרים בכדי שלא יפעלו כלום בחזית ויהי' להם להציונים יד עליונה שמה, בשעה שחיל מצרים נתקף גם מן הקרקע וגם מן האויר. לא הי' להם להציונים צורך במטוסי פצצה הגדולים, שהם רק לפוצץ ערים גדולים במרחק, וגם מרכזי תעשי' מלחמתית, בנינים גדולים, שכובד הפצצה בהכרח שתהי' כבדה והמטוס יוליך זאת למקום רחוק. ידעו הציונים שאין להם להמצריים תעשי' גדולה של נשק שבהכרח למוצאו ולפוצצו, ידעו שאפילו אם הי' להם כזאת לא תהי' לזה שום השפעה במלחמה הנוכחית, הרצון הי' רק לפוצץ את צי האויר הלוחם בחזית וגם את בערך שלושים מטוסי פצצה הגדולים שהי' להמצריים שהטילו פחד, אולי ישתמשו בהם בתגמול, תמור מפלתם על חזית המלחמה, ובוה הי' ההכרח להרסם על שדה התעופה קודם. שיהי' האפשרות לצי האויר המצרי לעשות מאומה.

השטח של תעופת המיראשוים 750 מיל הי' מאד מכריע להתוכנית שהכינו, לא באו שמה אל שדות התעופה בדרך ישר אלא בדרך עקלתון, מן הצד, דרך הים, ובוה הגדיל השטח והתפשט ונחוץ הי' לכל שטח התעופה של המיראשוין להשיג את המטרה. עוד אחת והיא כמעט בעיקר, שהמטוסים באו לשדות התעופה נמוך מאד מתחת רשת הראדאר, והטיסה באופן זה מוציא חומר דלק ביותר, המיראשוין נעשו ונוצרו בכיון לטיסה כזאת, ושטח התעופה והחזקת חומר דלק בכמות גדולה מאפשרת התוכנית הזאת. שר מלחמה באנגלי' הודיע באוגוסט 1970 שיש לה לאנגלי' וועידה מיוחדת לחקור על ענין הזה, מפני שהמטוסים בזמן הנוכחי נעשים באופן כזה למנוע את רשת הראדאר לתופסם, טיסה נמוכה מאד, זאת המטרה של כמעט כל יוצרי מטוסים צבאיים, אבל הוא מקוה שהמחקר בענין זה כבר בא על המצאות שונות לשביעות רצון של משרד המלחמה.

ההתקפה על שדות התעופה של מדינות הערביות הי' מבוצע גם בהתחכמות נגד רשת ראדאר ע"י תחבולה האנגלית אי.סי.מ. שזאת מפיץ בלבול בהראדאר ומזין את מקבלי התמונות עם ידיעות של שקר, תחבולה זו השתמשו בו האנגלים במלחמת העולם באופן עפעקטיבי ביותר. צי האויר הציוני השתמש בכל האמצעים ובכל התחבולות הידועים בכדי להרוס את כח האויר של הערביים שזאת היתה מכריע בכל מהלך המלחמה. הדו"ח של אינסטיטוט פאר סטרטיג'ק סטאדיעס מבאר את הניסים הללו:

„היתה זאת ההכנה של כמה שנים רצופות וגם הכשרון שהישראלים למדו מן כוחות האויר העולמיים. לא הי' שמה כ"כ סודות אלא אפשר בפצצה אחת שגם זאת תחת ההתפתחות ברוב מדינות שלהם צי אויר מודרני. הפצצה הזאת בעת שנוקרת מן המטוס, ראקעט מונע את הפצצה מלידת ישר לארץ וראקעט אחר משקע אותה עמוק באדמה בכדי שתתפוצץ רק לאחר זמן מה. המטרה של הפצצה המיוחדת הזאת הוא להרוס שדות תעופה בשעה שהישראלים הנמיכו טוס בכדי למנוע את פעולות הראדאר לתופסם כיון שהראדאר אינו פועל אלא ברום גבוה. שר האויר האנגלי כבר אמר „כל צי אויר בעולם דואג איך למצוא את המטוסים החדשים הנוצרים באופן הזה שאפשר להם לטוס נמוך והראדאר אינו יכול לתופסם“.

„המטוסים הישראלים בזוגות של ארבע מצאו דרכם לשדות התעופה באופנים שונים. אל שדות התעופה סביב לקאהיר טסו דרך ים התיכון, ומשמאל לימינה לשדות התעופה באיזור תעלת סועץ, וגם בדרך ישר אל שדות התעופה אשר במצרים העליונה. בסך הכל התקיפו הישראלים בשעות הראשונות 19 שדות תעופה במצרים ואח"כ גם בירדן ועירק וסוריא. כולם הנמיכו טוס לפעמים לא יותר מן 30 רגל בכדי למנוע את רשת הראדאר לראותם, מנעו את פעולת הראדאר גם עם אי.סי.מ. שהבריטים היו הראשונים להשתמש עם זה במלחמה העולמית, למנוע, להפר ולהזין את הראדאר בידיעות מטעות על מקום וגובה המטוסים. הבריטים השתמשו בזה הרבה ובעזרת שפה גרמנית הודיעו להאויב מה שרצה להודיע. מן אז התפתחה אי.סי.מ. בצעדים ניכרים וללא ספק שהישראלים השתמשו בזה באופן מועיל“.

„למרות ש-23 תחנות הראדאר המצרי נהרסו על ידי הישראלים בפצצות אבל זאת לא עשו אלא ב-5 ליוני אח"צ. בבוקר בעת ההתקפה הראשונה לא רצו אפילו לפוצץ את תחנות הראדאר בכדי שלא לגלות להאויב מאומה ולקחת אותו בהפתעה גמורה ובשעה הראשונה שלא ידע מהמתרחש סביבו. אמנם בודאי השתמשו באי.סי.מ. אחר ההתקפה הראשונה בערך בשעה 8, אם כי אין ליחס איזה נשק סודי מיוחד אל צי האויר הישראלי, אבל זאת ברור שהמה התאמנו

והתרגלו ביחוד לפוצץ את מסלולי התעופה, כדי לכבוש על הקרקע כל מטוסי מצרים ללא אפשרות לנוע ולהמריא אל על לצאת מן המלכודת. הטייסים הישראלים באו אח"כ עוד הפעם ופגעו בדיוק נמרץ במנועי המטוסים הנכבשים על שדות התעופה והרסו אותם. כוחות הריגול של הישראלים הי' משופר מאד וכמעט לא נגעו במטוסי עץ שהיו על שדות התעופה לשם הסוואה. אפשר כי גם השתמשו בפצצה מגנטית תוצרת צרפת כיון שפגעו בכל המטוסים במקום מיוחד, אבל אולי זאת היתה למותר בשעה שהשיגו המלכודת עבור מטוסי מיג 21 בעת ההירוס של מסלולי התעופה“.

(אינסטיטוט פאר סטרטיג'ק סטאדיעס יולי 67)

מר צ'רצ'יל מסביר ג"כ את הניסים הללו של הריסת צי האויר הערבי בסגנון הזה עצמו, הצעד המכריע בכל המשך הנצחון הציוני במלחמה זו.

„אחרי שהגל הראשון של מטוסי ישראל התקיפו את שדות התעופה, הגל השני הי' כבר בדרכו והשלישי המריא מן שדות התעופה הישראלים. הפצצה המיוחדת של צי האויר הישראלי היתה מאד מתאימה לפעולה זו, המטוסים הנמיכו טוס מאד ומן גובה כזה פצצה רגילה לא היתה מתפוצצת כלל. אמנם הפצצה המיוחדת הזאת פעלה מפני הראקעט הקטן המצורף לה לפוצצה מיד או אחרי איזה שעה, האיחור הזה בלבד את המצריים לבל יוכלו לתקן את מסלולי התעופה, כי בשעה שהתחילו לתקן בקרן זה התפוצצה פצצה אחרת בקרן אחר. ההרס של שדות התעופה מן המטוסים הראשונים הישראלים, מנע את המטוסים המצרים להמריא מעל שדות התעופה, גלים השניים של הישראלים מצאו אותם מוכנים לטרף והרסו אותם כליל. הישראלים השתמשו גם עם הטיל הצרפתי מאטרא 530 הנמשך אחר חמימות מן אינפרא-רעד. המטוסים המצריים חממו את מכוונות שלהם למען המריא ולעוף ולא יכלו מן קלקול מסלולי התעופה, זאת היתה מה שהי' נצרך לישראלים כי הטיל הצרפתי נמשך אחרי חמימות המכוונות, אפשר הי' לראות זאת כי כל המיג'ים נפגעו במקום מיוחד“.

„במשך 80 דקות הכה צי האויר הישראלי ללא הרף שדות התעופה במצרים ואחרי איזה הפסק, הכו המטוסים הישראליים את צי האויר המצרי הנכבש על שדות התעופה הנהרסים. במשך 170 דקות הרסו הישראלים 300 מטוסי מצרים כמעט כל כח האויר אשר למצרים. לעת ערב חזרו הישראלים אל שדות התעופה וזרקו עוד פצצות הפועלים באיחור, למען הבטיח כי לא יאונה שום סכנה לחיל הישראלי המתקדם בסיני על הקרקע. במשך שני ימים הרסו הישראלים 416 מטוסים ערביים מהם 393 על שדות התעופה והשאר באויר. 23 תחנות ראדאר, 309 מטוסי מצרים, 60 של סוריא, 29 של ירדן, 17 של עירק. הרסו את כל שדות

תעופה הערביים, הרגו שלש מאות טייסים ערביים. חוץ מן ההפסד של החומר הענקי הזה בהכרח ליקח בחשבון ההפסד של הטייסים הכ"כ מצומצמים במספר במדינות הללו, כמה שנים יעברו עד אשר יתוקן כח צי האויר של מצרים לכן לוחם".

דבר זה, להרוס כח האויר של האויב מקודם, הי' הסדר של כל כח לוחם בעולם, ובעיקר הגרמנים קבעו זאת בכל הנצחונות שהי' להם בתחילה במלחמה העולמית, כן עשו בעת שהתקיפו את פולני', כן עשו בצרפת וגם ברוסיה, ההריסה של כח האויר בהתחכמות ובאופן פתאומי היתה ההקדמה נחוצה לכל הנצחון של חיילותיהם על הקרקע. האומות המאוחדות אנגלי' וארה"ב לא התחילו בהתקפה על גרמני' בשנת 44 עד שהי' להם העודף בכח האויר. הציונים הי' להם עודף מיוחד בכשרון התאמנות ותחבולות שונות אשר למדו מן צי אויר של מדינות אנגלי' וארה"ב, כיון שהי' להם מתנדבים יהודים מן מדינות הללו, הן טייסים והן אומנים מומחים. כן אין לשכוח כי כל האלופים הציונים מן משה דיין עד האחרון שרתו בחיל האנגלי במלחמה העולמית האחרונה, תחת שם "חטיבת יהודית" שלא היתה רק להתלמד בכשרון צבאי לידע איך לסדר את הטיסים אח"כ. התוכנית הזאת להרס שדות התעופה של האויב אין בה שום חידוש ידועה זאת לכל צבא אשר בעולם, אבל כן יש להודות כי ההוצאה לפועל טאקטיקה הזאת, היתה מן מדריגה ראשונה.

"באיזה אופן פעלו הישראלים להשיג נצחון מכריע כזה בזמן קצר? אלוף מרדכי הוד, מפקד צי האויר הישראלי הסביר זאת לנו: "16 שנה של התאמנות נתקבץ אל ה-80 דקות הללו, היתה זאת תוכנית מסודרת בכל הפרטים, היינו חיים עם התוכנית הזאת, היינו ישינים עם התוכנית הזאת, היינו אוכלים עם התוכנית הזאת, בכל הזמן הוספנו אל התוכנית הזאת". הישראלים התאמנו על התקפה האוירית הזאת במשך כמה שנים. במדבר בהנגב ערכו שדות תעופה הדומים לאותן של מצרים, והתקיפו את אלה בכל שנה עם אלפי פצצות. לכל הפחות פעם אחת בשנה לקח חבל כל צי אויר הישראלי בתרגילים הללו. כתוצאה מכל זה בעת שבא הזמן להתקפה על מצרים עצמה אפילו טייס אחד לא טעה לבל הכיר את המטרה הנרשמת עבורו, אימון ארוך ומדוקדק כזה הי' מאפשר הנצחון המכריע באויר במשך זמן קצר".

(צ'רצ'יל עמוד 92)

העתון האנגלי "סאנדעי טעלעגראף" מביא הסיכום של כל נצחון הציוני במלחמת ששת הימים עם הכותרת "ההכנות של שש עשרה שנה התבצע בשלש שעות". הכוונה ההתקפה באויר על שדות התעופה ב-5 ליוני בבוקר שזה הכריע לכל מהלך הנצחון. ההתקפה היתה מפתיעה בנוגע למצרים, אבל במה שנוגע להציונים

היתה זאת מוכנת מראש בהכנות רבות מדוקדקות בפרטים ובפרטי פרטים. ידעו זאת מושלי מדינה הציונית, כן הודיעו להם ראשי צבאם, ידעו זאת כמה מומחים צבאיים בעולם על כשרון צי האויר הציוני לעשות כזאת ושאפשר להם להציונים להגיע אל המטרה שהגיעו, ידעו זאת הרוסים ומפני זה עשו כל האפשר למנוע מלחמה בעת הזאת בהתנאים שבין כוחות מצרים וכוחות הציונים. עוד ענין אחד שבו הוגדל כח האויר הציוני גם בכמות. אם כי מספר המטוסים הי' מעט פחות מן זה אשר לכל מדינות הערביות ביחד, אבל הציונים סדרו חילוף של הספקה למטוסים באופן מהיר מאד, ומשום כך הי' באפשר להם לבוא ולחזור ולבוא בתוך זמן קצר, וזה הגדיל גם את כח המספרי הכמותי:

"בהתחלת שנת 1967 הוכיח צי האויר הישראלי בפני כח האויר של מדינות חוץ את מהירות החילוף של מטוסים הישראלים. בשדה תעופה סמוך לתל אביב חטיבה של מטוסים הלוחמים מדגם "וואטרוס" ירדו על הקרקע ונסעו בזוגות אל התחנה. במשך 7 דקות המטוסים התמלאו שוב עם כל צרכיהם, פצצות, אקסידוזון, דלק הנחוץ, התותחים נתמלאו, וגם עשרה פצצות נתלו מתחת לגפיהם. בתוך שמונה דקות פרחו באויר עוד הפעם, שגריר אחד שאל את אלוף הוד אחר המלחמה, כמה זמן לקח כדי למלאות את המטוסים בצרכיהם בשעת המלחמה? הוד ענה לו הלא ראית בעצמך בתחילת השנה! השגריר אמר לו, הלא בטח היתה זאת הצגה לבד, על זה ענה הוד שהנצחון במלחמת ששת הימים הראה כי זה הי' הזמן למלא את המטוסים בצרכיהם".

"דבר זה למלאות כל צרכי המטוסים בזמן קצר ומהיר שאפשר למצוא דוגמתו רק באופנים מיוחדים בכוחות האויר של העולם, נראה להיות דבר מכריע בנצחון המלחמה של הישראלים".

(סאנדעי טעלעגראף 9 יולי 67)

"בשני הימים הראשונים טס צי האויר הישראלי בערך אלף פעמים אל המטרה הרבה מן הטייסים טסו בערך שמונה פעמים באותו היום, הישראלים פעלו במהירות בנוגע להסיבוב של מטוסיהם. המקומות אשר סביב לסועץ נפגעו בכל עשר דקות, בשעה שיחידה אחת פצצו את שדות התעופה שניה היתה כבר על הדרך. החשבון הי' באופן זה: הדרך לקח בערך 22 דקות, זמן לסובב את שדה התעופה של המטרה 7 דקות, הדרך בחזרה 20 דקות, הזמן למלאות הצרכים מחדש 8 דקות, בדרך כלל סיבוב אחד לקח 58 דקות וזה אומר כי המטוסים הישראלית חזרו באותה שעה למקום המטרה".

"זאת מסביר הדברים שנאמרו מן הנשיא נאצר בנאום התפטרות שלו. נאצר קיבל ידיעות מן ההתקפה על שדות התעופה בכל עשר דקות כמעט ו-19

מקומות נפגעו במשך שלש שעות הראשונות, לזאת בא לידי מסקנה ואמר: „אם ראינו שנפגענו קשה מן אשר דמינו בהכרח לומר כי האויב ה' חזק הרבה מן אשר ידענו, האויב פגע בפעם אחת בכל שדות התעופה של מצרים ובודאי חשב על משהו יותר מן כוחו הרגיל והאמצעים העומדים לרשותו לשמור על האויר שלו מן המטוסים שלנו. באפשר לומר בטוחות כי האויב פעל עם צי אויר גדול פי שלושה מן כוחותיו הרגילים“.

צ'רצ'יל ממשיך: „הדברים מן הנשיא נאצר כי צי האויר הישראלי ה' גדול פי שלושה מן כוחותיו הרגילים, יש להבין באשר הנשיא סמך על ידיעתו מן זמן הסיבוב של צי האויר המצרי. הישראלים מצאו תוכנית של צי האויר המצרי באל-עריש וראו כי המצרים בנו יסודותיהם על סיבוב של שלש שעות תחת סיבוב של שעה אחת כמו שעשה צי האויר הישראלי. בשעה שהמצריים חשבו על שתי פגיעות ליום מן מטוס אחד, טסו הרבה טייסים ישראלים שמונה פעמים ביום הראשון של הקרב. החילוק של החשבון שבין זמן של סיבוב של כח האויר המצרי, ושל הישראלי, מדברים לעצמם. ללא ספק היתה זאת ההכרעה בנצחון ההתקפה האוירית של ישראל. אין לתמוה אולי על נאצר שהאשים את כוחות האויר של בריטני' וארה"ב שעזרו למדינת ישראל, לפי חשבוננו אולי האמין ככה“.

(צ'רצ'יל עמוד 89)

ההפתעה והתחבולה, הכשרון והתאמנות לתחבולה זו של התקפת שדות התעופה פתאום, הגובה התרבותית העולמית אשר להציונים שבאפשר להם לאמן טייסים רבים ומומחים מקצועיים אל צי האויר, הכח הכספי הגדול להשיג מטוסים הכי מודרניים ומועילים, החום הלב שבכל יהודי הדורש ממנו, לעזור לבני עמו שזה נתפרש על מדינה הציונית, ההתקבצות של מתנדבים מחו"ל לצי אויר הציוני, הן בטייסים בימים הראשונים והן במומחים מן כל מדינות הנאורות, שהביאו למדינה הציונית הכשרון והמדע הנחוצים לבנות כח צבאי מודרני ובעיקר את צי האויר, כל זאת הביא את הנצחון באויר בשעות אחדות שזה ה' הנצחון של כל מלחמה זו. בשעה שכח האויר של הערביים נפגע ונתפוצץ נחלש ג"כ כל כח הצבאי של הערבים. כח צבא מודרני מיוסד על חיל רגלי ושריון למטה, עם צי האויר הלוחם עמו למעלה, הצבא אפילו הכי חזק עם כל הנשק הנחוץ אין באפשרותו לפעול פעולתו ללא כח אוירי לעזור לו וגם להגן עליו מן התקפות של האויב הלוחם נגדו בקרקע והמפציץ אותו מן האויר. צבא של טאנקים ושריון גדול וחזק ללא עזר מן מטוסים הרי הוא כמו אדם הנשען על רגל אחת, כי גם הטאנקים והשריון יחדלו להיות מכריעים בשעה שהאויב יתקיף אותו הן עם טאנקים והן עם מטוסים. דבר זה ידוע לכל צבא בעולם וללא ספק גם להציונים,

משום כך ההכנות של שש עשרה שנים נתבלטו ביותר בכח האויר שבו השקיעו הציונים מיטב כוחותיהם.

„בשבת (!) ב-20 במאי ביקרו לוי אשכול ויצחק רבין ואחרים בשניה, בריכוזי צה"ל שעל גבול גבול סיני, הרמטכ"ל אמר באותו יום שהצורך יהי קודם לחסל את חיל האויר המצרי. השריון יכבוש אח"כ את קדמת סיני ומרכזו, אח"כ שארם-אל-שיח תפול כפרי מבושל ללא כל מאמץ מיוחד. הרמטכ"ל הדגיש, הפעם לא כמו בשנת 56. המטרה להשמיד צבאות האויב.

(משה דיין יומן מערכת סיני 180)

„ימי ההתנקשות היו קצרים למדי ליתן אפשרות שאיזה צד יקח עזר ממדינות העולם, לעומת זה בעת שאנו מביטים על התשע עשרה שנה של קיום מדינת ישראל אנו רואים בחוש העובדה הכ"כ פשוטה ומפורסמת, שלא זה בלבד שהישראלים היו אמיצים ומוכנים יותר הרבה מאת שכניהם הערביים, אלא גם כי יהדות העולם היו פועלים הרבה יותר הן בכספים והן בתעמולה, מן העולם הערבי“.

(צ'רצ'יל עמוד 90)

אחרי הנצחון הזה באויר, הנצחון של חיל הציוני על הקרקע ה' מובטח מקודם, כי כל צי האויר הציוני עזר לחיל הקרקע בסיני, התקיפו המטוסים את הטיבות המצריים ואת מבצריהם ללא הרף ושברו כח מלחמתי שלהם. הרמטכ"ל הציוני יצחק רבין אמר בראיון עם העתונאים לאחר המלחמה „ההתקפות באויר נגד חיל המצרי הרס התנועה של חיל הזה ומנע מהם האפשרות להשתמש בשריון שלהם לפי צרכן. ההתקפות הנגדית שהיו בתוכנית של חיל המצרי לא ה' באפשר לצאת לפועל“. זאת היתה העובדה המכרעת לא רק בסיני אלא גם בחזית המזרחי נגד ירדן ובחזית הצפונית נגד סוריא, שהרי לא התקיפו הציונים כל חיל צבאות הערביים בבת אחת אלא בזה אחר זה, בעת שנגמרה המלחמה בסיני התקיפו במזרח את ירדן ואח"כ בצפון את סוריא, בשעה שהי אפשר להם לרכז את צי האויר במקומות הללו כי כח האויר הכריע בכל משך מלחמה הזאת, כמו שהכריע במלחמות אחרות בעולם, כמו שהכריע בעת כיבושם של הגרמנים את אירופה, וכמו שהכריע אח"כ בעת מפלתם של הגרמנים ע"י האומות המאוחדות, וכמו שאנו רואים עד היום שכל כח צבאי בעולם, משקיע כ"כ מאמץ לשיפור צי האויר שלו.

את ירדן התקיפו לאחר כלות החזית בסיני, בתחילה לא ה' להם להציונים כח עודף במספר בחזית הזה אבל ה' להם די לעכב על הירדנים לבל לצעוד שעל אחד למדינה הציונית. אח"כ הביאו שריון וגם צנחנים (חיל אויר) מן חזית סיני להתקפה, וביחד עם צי האויר ה' להם כח עודף הרבה וההכרעה היתה נראית מראש ללא ספק כלל, ירדן ללא חשש עוד מן עזר מצרי, ה' כמו „ארוחת הבוקר“ לפני חיל הציוני,

הגדול והחזק ממנו פי כמה, אבל כן לא טרחו אפילו להביא את מרבית חייליהם לחזית הזאת, רק צי האויר הכריע בהכרעה מוחלטת כמו שהוא הכריע בחזית הדרומית:

„צי האויר הישראלי גמר את שדות התעופה המצריים, והי' באפשר לו להתרכז אל שדות התעופה במאפראק ועמאן מקום חנייתם של מטוסים הירדנים, ובמשך זמן קצר כל המטוסים הללו נהרסו כליל. על הקרקע התקיפו הישראלים ביחידה אחת מן ירושלים ובריגאדה אחת של צנחנים, וגם עם חלק מהשריון שהי' מוכן עבור סוריא, הצבא שהי' חונה בירושלים כל העת הי' מספיק לסחוב את הירדנים חזרה בימים הראשונים של המלחמה, שלא הי' עוד אפשר להישראלים להביא אימוץ נוסף מהחזית אשר בסיני. אולם עיקר הקובע הי' ההשתלטות הבלעדית של צי האויר הישראלי על חיל הקרקע של ירדן, זה שבר ורצץ עמדתם הן בימים הראשונים והן בהכרעה המוחלטת.”

(אינסטיטוט פאר סטראטיגיק סטאדיעס צד 31—32)

„הרבה טעמים ישנו על התבוסה של חיל ירדן במשך זמן קצר, אבל כמו בסיני הממשלה הבלעדית באויר הי' מן המטוסים הישראלים וזאת היתה העיקר בנצחון. לעת ערב של יום הראשון של המלחמה נהרסו כל המטוסים הלוחמים של צי האויר הירדני, מטוסים ישראלים הי' להם החופש הגמור לטוס בכל מלכות ירדן לכל חזית אשר יחפצו, ההתקפה מן האויר הביאה תבוסה נוראה לכל השריון ולכל התנועה של חיל ירדן, שנתקפו בדרכים הצרים והמעוקלים בההרים אשר שמה.”

(קמחי ובאוולי עמוד 200)

סוריא היתה מבוצרת ביותר על רמת הגולן, ומן מבצרים הללו פגעו בכל פעם בהישובים אשר סביבותם. הי' להם להציונים תוכנית מדוייקת בפרוטרוט להתקיף את המבצרים הללו התרגלו והתאמנו בזה כל הזמן גם חיל הקרקע וגם חיל האויר. עשו זאת רק באחרונה למען הביא שריון טאנקים עם תותחים יתירים ולרכז מטוסים באופן שלא יהי' שום ספק בהתוצאות. צבא הציוני אינו עושה דבר עם ספיקות ותקוות רק בחשבון בריא ובהגיון ברור. קטנות השטח של מדינה הציונית מאפשרת לזוז את השריון ממקום למקום בזמן קצר, גם סיני אין רחוק ביותר ובודאי לא ירדן, אבל הי' להם צבא מרוכז על אתר ובעזרת המטוסים שלא הי' להם עוד מה לעשות בחזית אחר, התוצאה היתה מובטחת ללא ספק כלל. אולם השאלה היתה אם הטייסים אינם עייפים מעט מן כל המשך השבוע, ואם ישנו חילופים למטוסים וגם לטייסים, אלה ששבתו בשני ימים האחרונים לאחר גמר מלאכת סיני. התקפה על סוריא לא בוצעה אלא בשני ימים האחרונים, הי' שמה על המבחן כמה היסוסים פוליטיים ובעיקר אם חיל האויר אינו עייף מעט ואינו מוכן כרגע לבצע את המשימה בחזית סוריא, כי כאן המבצרים החזקים דרשו פעולות יתירות מן חיל האויר לעזרת הטאנקים:

„גימק שלילי אחר (חוץ מן הפוליטי) שחיל האויר משופשף ומתוח יותר על המידה ואסור הי' להמשיך ולמתחו בקרבות על הרמה. לוי אשכול הביין מכך, כי משה דיין מאשים אותו באי-דאגה למלאי מספיק של חילופים למטוסים ולטייסים. אשכול טילפן באותו לילה לאלוף עזר ויצמן ואלוף מרדכי הוד ושאל לכל אחד מה המצב של חילופים, אולם התשובה שקבל ראש הממשלה היתה שיש מלאי לתקופה ארוכה, בכוחו של חיל האויר להמשיך להילחם ללא כל קושי גם ברמה הסורית, פרשה זו היתה מקור למתיחות מיותרת.”

„מספר הגיחות (באויר) בחזית הצפון בסוריא, הי' שקול נגד מספר הפעולות של חיל האויר בחזית הדרום ובחזית המזרח גם יחד.”

(גלבוע עמוד 235)

מספר הגיחות מן האויר היו מרובים בכדי להרוס המבצרים הללו שנבנו במשך השנים בסוריא תחת פיקוח מומחים סובייטים, אבל המטוסים עשו את שלהם ללא פחד מן איזה צי אויר שילחם נגדם עוד, עשו את שלהם בחופש גמור והפצצות הנופלות ללא הרף הפציצו גם את מבצרים הללו כמו שנתפוצצו מבצרים אחרים. הי' להם להציונים כבר די כח מרוכז בחזית הזאת בחשבון צבאי בכדי לנצח את הסורים, אבל חיכו על הוספת כח האויר בכדי שלא להשאיר שום ספק בהניסים הבאים, מר צ'רצ'יל כותב על חשבון הניסים הללו:

„אלוף אליעזר רצה להתקיף את רמת הגולן אפילו ב-6 ביוני, בעת שהסורים התחילו לירות את מושבות הישראלים. הוא הי' משוכנע כי יש בידו די כח להתקיף ולנצח את חיל הסורי אפילו ללא תוספת כח מן חזית הדרומית. התוכנית הזאת נדחת שתי פעמים וכנראה היתה זאת החלטתו של משה דיין, הנימוק הי' שבהכרח ליתן אפשרות לצי האויר „לרכך” את הביצורים הסורים, וגם להתחילים מן החזית הדרומית שהובאו לסוריא לפוש מעט מן המאמץ בימים האחרונים. אבל המטוסים עשו את פעולתם ולא הי' עת לחכות ביותר מפני מצב המדיני במושב האו”ם.”

(צ'רצ'יל עמוד 184)

כנראה אלוף אליעזר הי' צודק בהשערותו, שהסורים ביחד עם מבצריהם אפשר לנצח אפילו ללא הוספת מאמץ ביותר. העתונאי מן „סאנדעי טיימס” מר בריאן האינעס כותב על מצב המבצרים הללו:

„מפקד צבאי סורי מר ראיד, שאל אותי מה שאני חושב על חוזק מבצרי סוריא. הצעתי, אם הישראלים היו פורצים מסלול לטאנקים או הסורים היו נחסלים. אמרתי לו כי מפקד מומחה הי' אפשר לו לעבור דרך המבצרים ולהיות בדמשק במשך 36 שעות. רגש הזה פגע בהמפקד ראיד ובמשך שעה השגתי פקודה לעזוב את סוריא. הי' זאת בשבוע קודם פרוץ המלחמה בחזית זה, ובעוד

שבוע עמדתי במקום הזה, אבל הפעם עם מפקד ישראלי, הוא שבר את הגנת הסורים רחוק רק 40 מיל מן דמשק, עם רק שיריים שבורים מן צבא סורי לפנינו. ה' זאת 26 שעות בדיוק מן ההתקפה הישראלית, בה 10 שעות שנשארו מן ה-36 ששערת, הייתי יכול לילך ברגלים לדמשק".

(סאנדעי טיימס סאפלימנט, המלחמה הקדושה" 67)

בהודמנות זו כדאי להזכיר, כי רוסיה הציעה למדינה הציונית בעת שראתה את מפלת המצריים בסיני, כי אם יסכימו לעזוב את סוריה במנוחה, אז רוסיה יסכימו להרשות לצאת לכל יהודי הרוצה לצאת מן רוסיה. הציונים לא הסכימו כי במה שנוגע להמדינה הציונית כל חשבון של טובת ישראל במקום אחר נופל ומתבטל. ישנן ספיקות גדולות אם כדאי להם ליהודים לצאת מן רוסיה ולבוא להמדינה, אם חילול התורה באונס קשה מן חילול התורה ברצון, אם החיים בטוחים במדינת הציונים יותר מן מקום אחר. אבל לפי החשבון של "אהבת ישראל", לפי חשבון של כל אלה המפרסמים "ישועה" על המדינות הציוניות, לפי חשבון הניסים, לפי דברי הגדולים והאגודאים, כדאי להעתיק דברי הטיימס בגוגע לענין הזה:

"נתקבלה הצעה מן הרוסים, כי אם מדינת ישראל יעזבו את סוריה מן חבל התלי, אז ברית המועצות הסובייטית ירשו ליסע לישראל את כל אחד מן השלושה מיליון יהודים שיחפצו לעשות זאת. זאת ה' הקרבן, השוחד, ממון-דם, שרוסיה היתה מוכנה לשלם עבור בן בריתה עבור סוריה, אבל לאחר ויכוח נחלט כי בהכרח להראות לעולם חולשת הערביים אפילו. עם עזר של רוסיה במנהיגות וגם גשק, הישראלים יכולים לעבור על כל זה".

(סאנדעי טיימס סאפלימנט ה"ל)

אמנם אין לחשוב שהניסים ה' כ"כ בנקל להשיגם, הניסים של הציונים כמו ניסים של עמים אחרים, ניסים גרמניים בשעתם, צרפתיים בשעתם, אנגליים בשעתם ורוסיים בשעתם עולים במחיר רב של קרבנות, אפילו בעת שהנצחון נראה מקודם. נצחון חיל הציוני נגד הערביים עלה בקרבנות רבות, בס"ה ה' חמש עשרה אלף הרוגים ויותר מחמישים אלף פצועים. לפי דו"ח הציוני כמעט הכל ה' מצד הערבי אבל החשבון הזה יש בו כמה ספיקות מן יודעי דבר צבאיים העולמיים, וכן הציונים עצמם מודים שהיתה מלחמה עצומה במקומות שלא היתה הפתעה גמורה מן חיל הציוני. בפרט בירושלים ובחזית סוריה, וכן ברפיה, אבו עגילה, וכפי דברי הרמטכ"ל הציוני, "ביחוד בג'ראדי לחמו המצרים בעקשנות ובהתחדשות עצמית בלתי רגילה". האלוף אריק שרון, "הניסים מאכער" בחזית הדרומי אמר:

"התקדמנו נגד המצרים בנחל מאחורי הבצורים, בין עשרה בבוקר ל-2.30 אחה"צ נהרסו בערך 50 טאנקים של האויב, אנטי-טאנק, תותחים, ויותר מן 300 מכונות תחבורה, ונהרגו יותר מאלף איש. זאת היתה שאול של מות

יצאתי מן המאבק הזה כזקן ביותר, מאות נהרגים סביבם טאנקים בוערים, ה' אפשר להרגיש כי חיי האדם אינם שווים כלום. הטאנקים הגביהו אבק של חול המדבר המהומה והסערה היתה נוראה, למעלה ברקיע הסערה של מטוסים הממציאים עזרה גם מזון ויריות המה הנמיכו טוס מאד. היריות והמאבק בלתי נפסק כלל מכונות מלאות פצצות נתפוצצו מסביב, סביב להם המתים הנופלים היתה זאת מחזה מחרידה".

המחזה המחריד שדיבר עליה אריק שרון לא היתה בודדת במלחמה זאת, היתה שמה מלחמה אלא שצד אחד נצח, אלא שבמלחמה זו וגם בשנת 56 המצב המלחמתי של הצדדים ה' ידוע כ"כ מקודם עד שלא ה' ספק מי ינצח. לא ה' שמה דבר יוצא מן הכלל גם קוצר העת של המאבק לא ה' מפתיע כ"כ, במלחמה העולמית עיקר המאבק לא ה' לוקח הרבה יותר, התחבורה המודרנית מובלת את הנשק והצבא ביום אחד למטרתם, המרחק הזה ה' לוקח בזמן הקודם חודש או יותר. כיבוש פולני ע"י הגרמנים בוצע בעשרה ימים, כיבוש הולנד, בלגיה, רוב צרפת, עם חיל אנגלי 14 ימים, כן השטחים הגדולים ברוסיה נכבשו בערך ארבעה שבועות. הציונים היו בטוחים בנצחונם וגם בזמן הנצחון:

"שתי המלחמות היו קצרות, קדש (56) 174 שעות, ומלחמת ששת הימים 150 שעות שתיים הסתיימו במפלתה הצבאית המוחלטת של מצרים. ערב שתי המלחמות התבלטה מדינת ישראל בקבלת החלטה נכונה ובקביעות מועד. אין עם יוצא למלחמה רק מפני שיש לו טעמים צודקים, עליו לשקול היטב את הסיכונים הכרוכים בה ואת התוצאות הצפויות ממנה, גם ב-1956 וגם 1967 לא ה' לנו ספק בכוחנו לנצח את צד הערבי, אבל גם כאן וגם כאן דאגנו מאד כמה יפגעו, שתי המלחמות נבדלו בתנאים החיצוניים ובשינוי התקופה, הדאגות היו דומות".

(שמעון פרס עמוד 152)

"בראשית הבוקר של חמשה ביוני, תוך שעתיים שלוש השמיד חיל האוויר הישראלי את חיל האוויר המצרי. כחמש מאות מטוסים נהרסו על הקרקע או באויר ורוב שדות התעופה המצריים הוצאו מכלל שימוש. היתה זאת הצלחה אוירית והיא תוכננה במעוף רב והוכנה בקפדנות מרובה של האלוף עזר ויצמן, והוצאה לפועל בכשרון ובאומץ לב בפיקודו של האלוף מרדכי הוד".

"למעשה קבעה מכה זו במידה גדולה את גודל המערכה כולה, מבהינת המרץ התכנון והמהירות, נתנה מכת האוויר תוצאות שהרחיקו לכת מן תוצאת חיל האוויר וטייסיו המאומנים, המסוגלים לשתף פעולה כמעט בקריצת עין בהנהגה יעילה ונחושה, לא מזלו של קרב אלא חכמתם והכנתם של הלוחמים שהביאה תוצאה זו. עם חיל האוויר החל להסתער חיל השריון שכבר נתנסה במערכת

סיני והי' נתון עתה לפיקודו של האלוף טל על עמדות מצריים. הוא שטף את מדבר סיני ביומיים, התגבר על ריכוזים עדיפים של שריון מצרי והוכיח אומץ לב ותושייה. זו היתה מלחמה שבה לא היתה יחידה ששבה לבסיסה בלי שתבצע את המשימה שהוטלה עליה".

„מלחמת ששת הימים היתה למעשה מורכבת משלוש מלחמות, כל אחת נמשכה כיומיים, יומיים הראשונים נגד מצרים, יומיים שאחריהם נגד ירדן, יומיים האחרונים המלחמה בסוריה".

(שמעון פרס עמוד 201)

העובדות הללו נודעים בעולם כולו שאין אחד מכחישים, הציונים היו חזקים ביותר, מוכנים ביותר, מאומנים ביותר, וגם גדולים במספר מן חיל הערבי שנפגשו עמם בחזית אחר חזית. היו להם טאנקים ושריון במספר כמותי ביותר מן אשר פגשו בחזית אחת בשעתה, וגם מטוסים פועלים ומשופרים ביותר, שהעודף האיכותי עלה הרבה מן איזה מספר קטן של מטוסים ישנים שבהם העדיף מספר המטוסים של מצרים על צי האויר הציוני. בין כך ובין כך נהרס צי האויר המצרי, הירדני, הסורי והעירקי. הנצחון הציוני הי' נודע ברור מקודם המלחמה, אם מדברים מן ניסים ודברים על טבעיים הי' זה בנוגע להערבים כי אם היו הערבים נוצחים הי' זה דבר ניסי ועל טבעי, פצצות הציונים לא ייהרסו את שדות התעופה, פצצות הציונים לא יפגעו במטוסים, פצצות „נאפלאם" לא יבערו את הטאנקים, לא ינצחו רכבים את מעטים מהם, ולא יפעול כשרון והתכונות נגד חיל חלש ובלתי מאורגן. לא היו להם להערבים ניסים על טבעיים והציונים נצחו, לא היו להם ניסים להצרפתיים והפולניים והגרמנים נצחו, לא היו להם ניסים להגרמנים והאנגלים והאמריקאים נצחו, ומדוע יתרחשו ניסים להערביים דוקא ?

אבל האם זאת דבר מתמיד ? האם אפילו לפי הגיון הציוני העתידי בטוח כ"כ למדינתם ללא חרדה כלל ? הציונים בעצמם אינם בטוחים כ"כ, „הפער ברמת כושר האנושי" בינם ובין הערביים כמו שהוא עתה אין זה דבר קבוע ובלתי משתנה. היאפאנים כבשו את רוב מדינת סין לפני שלושים שנה עם רק 100,000 חיילים אבל לא יעשו זאת כהיום, גרמני' כבשה את כל מדינות אירופה אבל לא יעשו זאת כהיום, בריטני' משלה כמעט על כל אסיה ואפריקה אבל לא יעשו זאת כהיום, צרפת משלה על מאות מיליונים תושבים עם לגיון קטן אבל לא יעשו זאת כהיום. „הפער ברמת כושר האנושי" זה דבר החולף ועובר, האפריקנים השחורים לא ידעו איך לנהג מכונה וכחיום יש להם טייסים מאד מאומנים, הערבים לא ידעו לקרוא ולכתוב אבל יתלמדו, ילמדו ג"כ לקרוא את הרמזים העלקטרוניים, גם איך ליצור פצצות אטומים, וגם איך לכוון צבא מודרני בקרקע וגם באויר.

אין זאת השערה של „שונאי המדינה" אלא גם בן גוריון המייצר את המדינה, את

הישועה, את הנחמה, את הניסים והדברים על טבעיים, חושב על זה ואומר במסיבת עיתונאים בתל אביב :

„אין סכנה כהיום שמדינות הערביות יצאו למלחמה נגדנו, יודעים הערבים שאנו מסוגלים להביסן. אולם בעוד עשר שנים או יותר המצב עלול להשתנות, עלינו להיות מוכנים להדוף התקפה ערבית באחד הימים. אין להתעלם מהתפתחות והתקדמות במדינות הללו שאינם קופאים על שמריהם, גם מצרים השתנתה וגם צבא המצרי הולך ומתקדם".

מר צ'רצ'יל במחברתו „מלחמת ששת הימים" כותב בסיכום הכללי דברים דלהלן : „למרות הנצחון המדהים של הישראלים, האומות אשר רוצים בקיומה של מדינת ישראל בהכרח שיעשו הכל למען ביסוס השלום במחוז זה. ביסוס הזה נראה מאד מסופק כהיום, אולם נצחון הישראלי יסלק הסכנה לקיומה בשנים הקרובות העתידות. אבל אחרי עשרים שנה הרבה דברים יכולים להשתנות, 50 שנה זה הכל מה שנצרך. מפני כך המעצמות הגדולות יחזיקו במאזן השווה לחזק ולאמץ כל יהודי או ערבי שנתיבותיו מכוונים אל שלום, כן ימנעו כל חיוק מן אלה הרוצים רק בנצחון וגם מן אלה הרוצים בנקמה".

(צ'רצ'יל עמוד 218)

אין ביד מי שהוא להכריע בין צ'רצ'יל ובן גוריון, אם החסרון של התרבות והתפתחות בארצות הערביות יתמלא במשך עשרה שנים או בעשרים, אם פחות גם מזה או יותר מזה. הענין של התנגדות למדינה הציונית אינה נקשר בבטחונה בנצחונה בהצלחתה, בגבורתה או בחולשתה. ההתנגדות למדינה הציונית היא ההתנגדות מצד עצם נקודת היהדות ועצם קדושת ישראל הנצחית. התנגדות זו אינה נקשרת בתנאים גשמיים כלל ללא התפעלות מן נצחונה וללא קוות אל כשלונה.

הואטיקאן מושל על מאות מיליונים איש, הקומוניזם מושל על תשעה מאות מיליון איש, אבל אין לדמות שמפני חוזק וגבורת הקאמוניזם והואטיקן יתהפכו יהודים ח"ו לדעותיהם ולשיטותיהם. עם ישראל הנרדף והנודד שנשפך דמם כמים בכל זמן הגלות הי' נשאר באמונתו ובקדושתו ובקשר עם השי"ת ותורתו, למרות החולשה וההשפלה שלא הי' כזאת לשום אומה ולשון. אצל עם סגולה הגבורה והחולשה הגופניות האנושיות בלתי משפיע מאומה שתהי' זאת הוכחה על המשכת הדעת והנפש. אם יהיו הציונים גבורים וחזקים מאד ויתפשטו ממשלתם על קצוי תבל, הציונות כשהוא לעצמה תשאר כמו שהיא היום, כמו שהיתה לפני המישים שנה בעוד שהיתה חלשה וקטנה. הציונות כשהוא לעצמה להיות לנו עם, מדינה, צבא, כה, גאווה, לאומיות, זה התכחשות גמורה בה' אלקי ישראל. הציונות אינה חילול שבת קודש אם כי יש. הציונות אינה אכילת טריפות אם כי זה אכילת טריפות, הציונות אינה חילול כל התורה כולה, זאת הכל היא תוצאה מן הציונות, הציונות עצמה היא, מדינה ולאום, צבא וכה,

ההתנגדות לציונות היתה מטעם בטלנות וטפשות כזאת. רואים המה ונהגים כי סכ"ס כולם מובילים לציונות ולהתיקרות המדינה בעיני כולם, רואים המה ונהגים כאדם הרואה ילדים משחקים באגוזים, הילדים נהגים וגם העומדים בנוכח ומביטים על המשחק הזה. אבל אולי הציונים אינם שמים לב כלל להדתיים שלהם, שכבר עשו את שלהם ואין עוד צורך בהם.

ירידה גדולה מקפת את רוב רובם של שומרי תורה, בהיות ששואבים מסקנותיהם מן העתונים ומן העובדות שנגד עיניהם. למרות שהם שומרי תורה במעשה, המחשבה מבולבלת ומתרוקנת מן הרגשת הקדושה והאמונה הפועמת בסתר לבבם ובפנימיות רצונם לבד, הבלתי מתגלית במחשבתם ובהרגש הלב בשר, עד שכל מעשה דיבור ומחשבה הנראים והנגלים הולכים אחרי התפעלות מן הדברים שכל באי עולם מתפעלים מהם. ההתגדלות וההתחזקות של הציונות בהתיסדות המדינה והנצחונות הצבאיים, כבשו לבבות הללו של קטני הנפשות עד שא"א להם לחשוב אחרת מן מה שהעובדות הללו מציגים לפניהם, ומן מה שהמכשירים הרבים מעקמים ומשטים אותם. אבל זאת חובת השעה להציג את הדברים כמו שהם, להראותם בצביון האמיתי ולהסיר כל ספק מהם, אולי יראו איזה אחדים ויבינו הנסיון הגדול שבימי אחרית הימים הללו, אולי יתבוננו בהאחיות עינים המשחקת לפניהם, אולי יסורו את אלהי הנכר מקרבם, יהרסו את האשרים והחמנים, והקדישו את קדוש יעקב ואת אלקי ישראל יעריצו.

עצמאות ושיחרור וכל הדברים שנמשכים אחריה, אמרו לנו שזה ישועה, שזה נחמה, שזה ישוב ארץ ישראל, שזה אהבת ישראל, שזה הצלה, שזה אתחלתא דגאולה, שזה אתחלתא דקיבוץ גלויות, שזה ניסים ונפלאות.

השיחרור הזה, הקיבוץ גלויות הזה, הישועה הזאת והנחמה הזאת, ופירושה של פסוקים על דברים הללו, זהו כפירה וטומאה גמורה, זהו עבודה זרה הכוללת כל עבודות זרות, זאת החלאה, זאת האסון הגדול לבית ישראל. ההתנגדות אינה למדינה ציונית ושהתנגדות הזאת תסולק בשעה שהמדינה תהי' דתית, תורתית, מועצת גדולי תוראית, ההתנגדות היא לעצם ענינה של המדינה מצד עצם ענינה של כנסת ישראל, מצד הקשר הנצחי שבין ישראל לאביהם שבשמים, להקשר הציוני עם גויית ארציית עולמית, מצד התקוה לגאולה שמיימית להחילוף האיום של ציונות הטמאה בכל מיני טומאות. ההתנגדות היא יסודית מוחלטת, החותרת מתחת לארץ והעולה עד שמי שמים, החילוף וההבדל שבין ציונות ליהדות זהו החילוף וההבדל שבין שמים וארץ, בין אור לחושך, בין ישראל לעמים, מצד עצם מהותם ועצם ענינם.

הגבורה הציונית העולמית והגויית, רוצים הנמשכים והטועים, המסיתים והמדיחים, להפוך לענין שמיימי, לענין ניסי, עושים זאת בטעות וגם בזדון לב. קוראים להחיפך הזה בכל מיני שמות, מסבירים זאת בכל מיני לשונות של ערמוניות חרוצה, בכל מיני שקר וכזב, בכל מיני קסם ויופי שהשטן שם בפיהם. שטיפת המה משפיעה גם על הטועים והמסיתים בעצמם, כי המה נשטפו מדבריהם ומתחילים להאמין בהם באמונה שלימה, יורדים המה לירידה יותר עמוקה ומתחילים הם להסביר לעצמם ולאחרים הביאור של ניסים בכלל, באים למסקנה כי הטאנק והמטוס הן המה הניסים שעליהם מדובר בתורת ה' לעם סגולה, הגשמת הניסים של תוה"ק מתבצבץ מן כל מאמריהם והבליהם, והשירות שמשרתים את העבודה זרה הציונית נותני צמרם ופשתם. לדאבון הכי גדול דבריהם מועילים ומשפיעים מפני שדבריהם מכוונים ליהודים שומרי תורה, שרוצים בהכשר הציונות ובגשר שיגשר את היהדות והציונות, שני ההפכים הבלתי מגושרים.

היהודים שומרי תורה שאליהם מכוונת ההסתה של ניסים המה גם תמימים ובלתי מלומדים בעיני העולם, ואינם שמים לב להדברים כמו שהם מתחת לשטחיות. בטלנות ותמימות, מביאים לשאל השאלות איך עם קטן של שני מיליון מנצחים עמים ערביים בני מאה מיליון? בודאי זאת נס גדול שבניסים. איך נצחו השני מיליון את המאה מיליון במשך ששה ימים בלבד? בודאי זאת ניסים גדולים, איך לא יוכלו לזרוק פצצות על מדינת ישראל בשעה שהעם הקטן זרק עליהם כמה אלפי פצצות? בודאי זאת ניסים נפלאים. הציונים רואים את הקאריקטור הזה של הניסים ושוחקים, אבל גם שותקים ונהגים. רואים את היתרון שלהם שהפכו את עם ישראל לעם מודרני ומפותח תחת הבטלנות והטפשות שהדתיים האגודאים מציגים לפניהם היום, ובודאי כל

מ

מה שעלתה בידי הציונים להפיץ את העולם עם טומאה וכפירה ר"ל, משתלשל מן התקבצות של כל הרע מן עת בריאת העולם עד היום הזה. מן חטא הקדום והסתת נחש הקדמוני, מן דור המבול ודור הפלגה, מן חטא העגל הנעשה במדבר ועגלים שעשה ירבעם, מן כל עשר מיני עבודה זרה שהיו בעולם, מן טומאה של אותו איש שר"י עד הש"צ שר"י, וכל החטאים ופשעים שגדלו אמצו את כוחות הרע במקורם. שהרי הציונות וענין המדינה כוללת את הכל מקבצת את הכל ופועלת בכוחם להסיר את לב ישראל בהסרה כה כללית וכה עמוקה ומוחלטת. גם בימי טומאות השונות הניעו את הלב עם סיפורי ניסים, כל משמשי עבודה זרה ידעו לספר ניסים מעבודה זרה שלהם, ידעו גם שלוחי הנוצרי שר"י לספר ניסים נפלאים, ידעו גם שלוחי הש"צ שר"י לספר ניסים גדולים שראו בעיניהם ממש, וכן יודעים משמשי עבודה זרה הציונית לספר מעשי ניסים מן עבודה זרה שלהם, אולי במידה יותר גדולה מן הקודמים, שהרי הטומאה הציונית היא יותר גדולה ויותר כללית מן אלה הטומאות שקדמו לה.

הניסים המה הנשק המיוחד עבור ההסתה של יהודים שומרי תורה ומצוות במעשה, הציונות בעצמה למרות כל כוחה וגדלותה, כל ההשיגים לוקחי עין ביחד עם גידול כח הצבאי והכלכלי שלהם, לא היתה מושכת לב של יהודים שומרי תורה, כמו השימוש בהנשק הישן והמנוסה, הנשק של ניסים ונפלאות עם כל להטיהם וספוריהם, המראה הסכמה שמיימית על עבודה זרה זו ר"ל. חלק הזה של עם ישראל, החלק של שומרי תורה הוא הנכבד ביותר והעיקרי ביותר, השטן וכח הטומאה המקורי הפועל ע"י שלוחיו האגודאים והדתיים למיניהם, לוטש עיניו על חלק הזה ביחוד ובעיקר, כיון שהרצון לבלוע את הכל ללא השאיר שריד, כל כנסת ישראל תהי' נשקעת בכפירה ובטומאה השרשית הזאת. לא תשאר עוד שום עירעור ושום ספק שהציונות והמדינה זה מנת חלקם של עם ישראל, וכל זמן שאיזה חלק מישראל אינו מסכים כ"כ עם השמד השרשי הזה, הלא כל הענין מסוכן למאד, כי יבוא היום ויתעוררו מן התרדמה ויעוררו גם אחרים עמהם. הענין מבואר בסה"ק כי גם אצל חוטא פרטי עיקר מגמת הס"א לבלוע את כולו לרבות גם הניצוץ האחרון שבנפשו בממשלה כללית, כמו שמבאר הרמ"ע מפאנו ז"ע ועכ"י על הפסוק חדלו הרע, שהנביא מבקש שעכ"פ יחדלו מעט להרע ברע ברגע האחרון וע"י זה יהי' אפשר התיקון והתשובה על כל מה שעשה עד הגה.

מה שעלתה בידי הציונים ליסד מדינתם, לגדל כח הצבאי והכלכלי שלהם, להבנות ולהתפשט, כל זה היא עצם הירידה והסתה פנים, הסתר בתוך הסתר. עוצם הירידה הזאת נותנת מקום ורשות לכוחות הטומאה, שיתפשטו בעולם ויעשו מעשיהן באין מפריע להם בעת שליטתם, אפילו יש במעשים הללו ר"ל העקירה של קדושת ישראל, ההכחשה לגלות וגאולה, לביאת משיח ותחיית המתים. בהזמן של אנכי הסתר אסתיר פני ביום ההוא, בעת שהנהגה האלקית מתעלמת ומתכסית, הרשעות והטפשות גוברים ומצליחים ושלוו עולם השיגו חיל. הציונות עצמה זאת הירידה שאין למטה ממנה, גברה הרעה הזאת המכחשת בכל ענין אלקי של עם סגולה, ובחירת ישראל מבין העמים, וכפי עומקה של כפירה זאת כן גדלו והתרבו התוצאות של טומאה הציונית לכפור ר"ל גם בכל התורה כולה ולפרוק עול כל המצות בכללם, לא היתה עוד כזאת מן מתן תורה עד היום הזה.

הכפירה הציונית השרשית ביחד עם פריקת עול של כל התורה כולה התוצאת מן הכפירה הזאת, מושכת עמה גם הסתר פנים גדול בהנהגה, כן סידר יוצר בראשית, בזמן שישאל עושים רצונו של מקום ומתקרבים אליו בלבבם ונפשם, מוסיפים אורה וגילוי אלקות בכל הבריאה, והשי"ת מתנהג עמנו באופן נגלה ובהארת פנים. הגילוי בהנהגה נראית הן בקבלת שכר בעוה"ז והן ר"ל בהעונש שמקבלים באופן נגלה, בזמן של גילוי והארת פנים, השפע נמשך ונשפע מן שמירת מצות אלקיות, והי' אם שמוע תשמעו אל מצותי אשר אנכי מצוה אתכם היום, ונתתי גשמיכם בעתו יורה ומלקוש ואכלת ושבעת. כן העונש מתגלה בזמן של הנהגה גלויה, כמו שהי' בדור של נבואה ובית המקדש, וסרתם ועבדתם ולא תשמעו אל מצותי, ועצר את השמים ולא יהי' מטר והאדמה לא תתן את יבולה ואבדתם מהרה מעל הארץ הטובה. דור אחר דור הוסיף בירידה ובהסתרה ר"ל, עד שאין מתגלה בעוה"ז לא השכר ולא העונש, רק לפעמים ידועים ע"י הצדיקים הקב"ה מקיים בגלוי מה שהצדיק גוזר וכמ"כ ראינו בדורות הקרובים אלינו, אבל בדרך כלל הרי אנו רואים שאוכלי מאכלות אסורות ר"ל המה בריאים ומחללי ש"ק מצליחים בנכסיהם, שלו כל בוגדי בגד. גם אין קיבול שכר בגלוי בעוה"ז בזמן של הסתר פנים, להיראים ושומרי התורה והלכנו קדרנית מפני ה' אלקים, זאת מן דרכי ה' הנעלמים מעין כל בשר כמבואר בספרי בעלי רוח"ק.

כן סדר את העולם אדון כל, בהנהגה של גילוי והנהגה של הסתר פנים, והכל בכל הפרטים מאת רצון ה' אין עוד מלבדו ואפס זולתו. בזמן הראוי שיהי' הכל באתגליא מתגלה גם השכר וגם העונש לעובדי בריתו ועובדי מצותיו, ובזמן שאין ישראל זכאים הכל מתכסה בדרך נעלם ונסתר, וכביכול אין משפט בזמן של הסתר פנים עד יקום ה' לשפוט הארץ. פגמים רבים נמשכים ומשתלשלים מן ההסתה פנים

שגם נחסר הגילוי שכינה המתלבשת בגדולי ארץ בעוה"ז, לאלה הזוכים לזה במעשיהם וקדושתם ומחצב נשמתם. כי הכל ענין אחד של גילוי והסתר, השראת הקדושה בעוה"ז וגילוי אלקות מתראה בהנהגת העולם בכללו, וגם במה שנוגע להגילוי על נשמות הגבוהות שיאירו עיני כנסת ישראל בהקדושה השוררת עליהם. ובזוה"ק פ' מקץ, מי כה' אלקנו המגביהי לשבת, דאסתלק מעל כרסי יקריה ולא אתגלי לתתא, בשעתא דלא אשתכחין זכאין בעלמא, הא איהו אסתלק מנייהו ולא אתגלי להו. המשפילי לראות, בשעתא דזכאין אינון דאשתכחו בעלמא, קב"ה נחית בדרגוי לקבלהון דתתאי, לאשגחא על עלמא לאוטבא להו, ע"כ.

ובמס' ע"ז נ"ד: שאלו פלוסופין את הזקנים ברומי, אם אלקיכם אין רצונו בעבודה זרה מפני מה אינה מבטלה וכו' ובאה התשובה עולם כמנהגו נוהג ושוטים שקלקלו עתידין ליתן את הדין, הרי שגול סאה של חיטים והלך וזרעה בקרקע דין הוא שלא תצמח, אלא עולם כמנהגו נוהג והולך ושוטים שקלקלו עתידין ליתן את הדין וכו' אלא שמטריחין אותי ומחתימין אותי בע"כ וכו' בא לטמא פותחין לו בא לטהר מסייעין אותו ע"ש. ביארו חז"ל שהנהגה המסודרת אינה משתנית, ועובדי עבודה זרה אם כי עתידין ליתן את הדין, העבודה זרה בעצמה אינה מתבטלת מן העולם בכדי למנוע קלקולם של המקלקלים והטועים. הבחירה נתונה לכל באי עולם כל ימות עוה"ז, הרע וכוותיו נמצאים וקיימים בהנהגת טוב ורע, שכן ועושה, שהעולם מתנהג ומסודר בהם. סדר עולם הזה נותן מקום להטועים שיטעו, והבא לטמא פותחין לו, והזוכים יזכו בעומדם בנסיון ובלתי נמשכים אחרי כוחות הרע המושכים בכוהם, והבא לטהר מסייעין אותו. עד עת קץ והתיקון השלם בעת שכל הבריאה תצא מזוהמתה ותתקדש ותתטהר לנצח.

הכפירה הציונית, זאת היא התגלות כוחות הרע והטומאה מעומק עומקם. לפי גודל כח הטומאה זו כן גדלה הצלחתה להסיר כמעט לב כל ישראל מן יסודי היסודות, ומראים עם קיום מדינתם כאילו ח"ו עם ישראל מסודרים על טבעיית וארציית כמו כל גויי הארץ ויושבי תבל. כל הקיום של מדינה הציונית, כל גידול שמתגדלת, כל נצחון שמנצחת, מוסיף כח להכחשה של כל ענין שמיימי והבדלת ישראל מן העמים. באחרית הימים בתוך תוקף הסתרת פנים בהנהגה אפשר גם להסתרה הכפולה הזאת להיות בעולם, שגם במה שנוגע לכלליות ישראל החושך שולט כמעט בשליטה גמורה, הפעולות הטבעיות עם תוכן גויי מן שאר גויי הארץ, מתקיימים ונפעלים גם בישראל, מכחישים הפעולות הללו במה שנוגע לשרשי השרשים, מכחישים פמלי' של מעלה, מכחישים פסוקי תורה מפורשים וכל האמונה בעתידן של ישראל המקובלת מהר סיני. הפעולות הללו אינם מתבטלים אלא מתחזקים ומתגדלים לפי שעה, מלך אסור

ברהטים, אלקיכם אין רצונו בעבודה זרה אבל אינה מבטלה והשוטים שקלקלו עתידין ליתן את הדין.

כל מין עבודה זרה שהיתה בעולם, ה' זאת הסרה מאת ה' בשעה שהנפש נתדבקה בכח חיצון מן כוחות החיצונים. עובדי עבודה זרה לקחו השפעה מן עבודתם ויצרא דע"ז ה' גדול מאד לינק ולהשיג השפעה הזאת עד שבאו אנשי כנסת הגדולה ובטלם. ההשפעה היתה מיוחדת למין עבודה זרה הפרטית של עובדי' וכן כל חטא ועון פרטי פוגם ומחשיך את האור הפרטי של הקדושה, שהחטא והעון מכווין נגדה. העבודה זרה הכללית הציונית מכוונת מול הענין הכללי של עם סגולה ולכל ענין אלקי שהנחיל לנו ה' אלקי ישראל, ובעיקר מכחשת הענין כללי של כל הזכויות הגדולות האלקיות המעוטדים לנו בהבטחת תוה"ק ונביאי אמת וצדק. ההכחשה הכללית הזאת הביאה בכוחה סילוק האור בהסתרת פנים גדולה, עד שעלתה בידם להביא את ההסתרה הזאת במעשה ובפעולה בבנין המדינה שלהם. כיון שכל הענין הציונות היא ההכחשה לענין שמיימי וההשתקעות בגויית וארציית טבעיות ככל גויי הארץ, פגמו והחשיכו את עיניהם של ישראל באותו הפגם הכללי בעצמו, גדלו והצליחו עושי רשעה ע"י פעולות גויית טבעיית שזה עצם ענין כפירתם והתכחשותם בה' אלקי ישראל. מן הירידה והשפעה שלוקחים מן עצם מקור הרע ומוחו של הנחש הקדמוני באופן מופלא, מביאים וממשיכים באופן פועל ונגלה, וגם מזה מתרבים הדעות של הנמשכים אחרי הכחשה הציונית הזאת, ומעולם לא ירדה טומאה לעולם כטומאת הציונות הזאת, שכ"כ מתראה בפועל כאילו ח"ו אנחנו עם בין גויי הארץ, ועתידה של כנסת ישראל להיות עם קטן או נכבד, בין כל גויי הארץ, מתוך אותן החוקים הטבעיים של כל יושבי תבל ומלואה.

הכפירה הציונית המוחלטת, ביחד עם כל העבירות על מצות התורה הנמשכים והמסתעפים מן כפירה זו, הביאו והוסיפו ריחוק וירידה עד מאד, כי מירידה הזאת המה קיימים, וכביכול אינו נשפט עמהם בגלוי והכל נעזב לגויית וטבעיות בהסתרת פנים גדולה ועושים מה שלבם חפץ באין מפריע. נלקחו מאתנו בזמן הירידה, גדולי ארץ שיאירו ויזהירו את ישראל לבלתי נטות מאת ה' ומתורתו, כי גם זה חלק מסילוק שכינה והשראה בזמן תוקף החושך הזה וז"ל האור החיים הק' הנו"ל, על הפסוק ויאמר ה' לא ידון רוחי לעולם וכו':

„ונראה שיכוין לומר להיות שה' ה' מתנהג עם ברואיו להוכיח ולהתדיין עמהם בנגלה, ויאמר ה' אל הנחש וכו' ואל האשה אמר, ולאדם אמר וגו' ויאמר ה' אל קין למה וגו' ויאמר אי' הבל אחיך וגו', וכאשר הגדילו להתעב, אמר ה' לא ידון באדם פנים בפנים להשפט עמו יחד. ופירוש רוחי היא שכינתו ית', שלא יהי עוד נחשב האדם

להדרגה זו. ותמצא כי כפי מעשיו מרחיק הדרגתו מטה מטה, שבתחילה ה' ה' מוכיח באדם על פניו ונמצאים הנבראים כולם במדריגת נביאים, ויהי כי החל האדם, פירוש נתחלל או נעשה חולין, הובדל מהדרגת נביא. ובהמשך הזמן הניצנים נראו בארץ הם הצדיקים שהחזירו עטרה ליושנה, ומשחרב המעון נסתם חזון וגשורה בחינת רוח הקודש, וכשנסתמו עיני ישראל אין אתנו משיג ריח הקודש ואצ"ל רוח הקודש, וזו היא צרת בית ישראל שאין למעלה ממנה, הצמאים להריח ריח אבינו שבשמים ותחי רוחנו. ע"ש בלה"ק.

מה גדלו מעשיך ה' מאד עמקו מחשבותיך, הכל ברא לכבודו ובמידת טובו להטיב לברואיו ולישראל עמו. כן ההנהגה של אנכי הסתר אסתיר את פני ביום ההוא, בודאי לטובת עם סגולתו, אם כי בעת הזאת הרע שולט ואין משפט נראה, החטאים מתרבים וכן עוד יותר מוסיפים כח להטומאה, אבל כן יסד אדון כל, שהעולם מתקיים אפילו בזמן של הסתרת פנים לפי שעה, עד שיוציא לאור משפטו ויגלה חסדו וממשלתו לעיני כל. דברים אלו מבוארים בדברי חז"ל ובסה"ק בכמה מקומות, וז"ל רבינו הקדוש מרן רמח"ל זי"ע בספר דעת תבונות, כבר זכרנו מאמר הכתוב ואהבו שחרו מוסר, וכתוב רק אתכם ידעתי מכל משפחות האדמה, וכמ"ש חז"ל שהב"ה נפרע מישראל מעט מעט, שלא ירבה עליהם הרע שיצטרכו להיות מתמעטים ח"ו, אלא אדרבה רוצה הוא בתיקונם וכמ"ש. ונמצא שבהיות הב"ה חפץ בעולמו הנה ישוב להנהיגו במשפט תמידי לנקות ממנו כל רע המתילד בו מעט מעט, ואז נמצאו דברי העולם מתוקנים ומבורכים ומצליחים כולם הצלחה רבה.

אך אם ח"ו אין זכות בעולם והרשע גובר הרבה, הנה הב"ה אומר אסתירה פני מהם, וכתוב הסתר אסתיר פני ביום ההוא, ומיד החושך גובר הרשע והסכלות, והחכמה נשפלת, והאמת מושלכת ארצה וכל דברי עולם מתקלקלים ונפסדים. וכבר אמרו רז"ל אין לך יום שאין ברכתו וכו' וניטל אפילו טעם הפירות, ואין הצלחה לא בדברים הגופניים ולא בדברים הנפשיים וכו'.

אמנם יש זמן שהב"ה רוצה בקיומו של עולם ואז מקיים אותו רק בכח ממשלתו, כי מצד המשפט אינו ראוי להתקיים, ומשתמש מרוממותו, שאינו נפגם ואינו חסר מעוונות בני אדם, לקיים העולם שלא יאבד. אבל אינו מרבה לו טובה והרוחה אלא אדרבה אינו נותן לו כי אם קיום מצומצם לבד, מה שא"א בלאו הכי בכדי שיתקיים. כי אין העולם מתוקן שיתנהג בהטבה הזאת אלא אדרבה לא די שאין הרע סר ממנו אלא שגובר בו יותר. אלא שהב"ה רוצה שלא יאבדו מעשיו ובכח ממשלתו היחידה מקיימו אפילו שהדין נותן שיחרב, אמנם רק בצמצום גדול וכו', שלפי שהב"ה נתרחק

ונסתר מן העולם אין המשפט נעשה, והארץ נהיתה תוהו ובהו והרשעים שולטים בעזות פניהם כחיה רעה שביער, ואין דורש ואין מבקש והכל מעוות ומקולקל, ורק הב"ה מקיים עולמו בכח רצונו הבלתי משועבד לשום חק, קיום גרידא, עד שיוציא לאור משפטו כמ"ש ומשפטי לאור עמים ארגיע. עכלה"ק.

בזמן של הסתר פנים וחורבן הרשעים מצליחים במעשיהם, ובנו עושי רשעה בחנו אלקים וימלטו, אפילו במה שנוגע לחוטא פרטי, אינו נענש על חטאיו בעוה"ז בהעונש הראוי לבוא עליו, וגם הענין של עונש על חייבי כריתות ומיתה ביד"ש אינו מתגלה בעוה"ז והמה חיים יותר מן נ' וס' שנה והמה בריאים והשעה משחקת להם. ובסה"ק תניא באגרת התשובה פרק ו' וזלה"ק:

אמנם זה בזמן שהיו ישראל במדריגה עליונה, כשהיתה השכינה שורה בישראל בבית המקדש, ואז לא היו מקבלים חיות לגופם רק ע"י נפש אלקית לבדה, מבחינת פנימיות השפע וכו', אך לאחר שירדו ממדריגתם וגרמו במעשיהם סוד גלות השכינה, כמ"ש ובפשעיהם שולחה אמכם, דהיינו שירדה השפעה וכו' ואזי יכול גם החוטא ופושעי ישראל לקבל חיות לגופם ונפשם הבהמיות כמו שאר בע"ח ממש, כמ"ש נמשל כבהמות גדמו. ואדרבה ביתר שאת ויתר עז עפ"י המבואר מזוה"ק פ' פקודי שכל שפע וחיות הנשפעת לאדם התחתון, בשעה ורגע שעושה הרע בעיני ה' הכל נשפע לו מהיכלות הס"א המבוארים שם בזוה"ק וכו', ומפני שהוא המשיך להם ההשפעה, לכן הוא נוטל חלק בראש וד"ל, וזה שאמרו רז"ל אין בידנו לא משלוות הרשעים וכו' בידנו דוקא כלומר בזמן הגלות אחר החורבן וכו'.

הדברים המה עמוקים בהסדר שסדר השי"ת את עולמו, ולא נתגלו בשלימותם. אבל מותר וחובה עלינו להתבונן במה שהורו לנו ספרי בעלי רוח"ק, הן המה הדברים שהאירו עיני ישראל באמונה טהורה, שהי' הרצון מן השמים שיתגלו על ידיהם. בפרט בזמן הזה בשעה שהחשיכו עיניהם של ישראל במינות ממינות שונים, בתוספות הבלבולים של המינים הדתיים, ים זועף של דעות כוזבות ר"ל שוטף את כל ישראל בסערה עצומה, ואין הצלה למעטים הנשארים אלא מן מקור מים חיים של תוה"ק דברי חז"ל וסה"ק, שדבריהם הם בכלל אגדה, ואם רצונך להכיר מי שאמר והי' העולם לך אל דברי אגדה כמבואר בחז"ל, והן המה הדברים שנתקבלו מהר סיני ע"י מרע"ה ונמסרו מדור לדור בהארות שונות. הדברים נתגלו ונתפרסמו בכל דור ודור אותו החלק שרצו מן השמים שיתגלו באותו הדור דוקא, וגם זה מן סדר העלם וסתרי יוצר בראשית ומי יבוא אחרי המלך. הכל בהשגחה פרטית לתקן את העולם בתיקונים שנסדרו מראש בראשית הבריאה, ודוקא בדורות הקרובים לאחרית הימים נתגלה חלק

גדול מן סתרי התורה, לטהר את העולם בהארה מן עולם לעתיד לבוא, וכן לנטוע בלב ישראל האומץ בפנימיות הנפש, למען יזכה מי שרוצה לזכות לעמוד בנסיון בדורו של שמד, ועוד הרבה דברים נסתרים ונעלמים מעיני כל בשר.

החילוף המהות מן להיות עם סגולה, אל המהות להיות עם ולאום בין גויי הארץ, מן הזכויות האלקיות המעודדים לבו לנצח, לזכות בהזכר להיות עם קטן על גדות ים התיכון וחבר להאו"ם, עם סדר כלכלי צבאי גויי ארצות, כדרך הגרמנים והצרפתים במשטר צבאי והתפתחות הכלכלית והמדענית כדרך האמריקאים והשווייצרים, כל ההישג הציוני הזה עם הצלחתם ושגשוגם, הוא האסון הכי איום והזוועה הכי עמוקה לפני עם ישראל. הניתוק והחילוף הגמור ר"ל, זאת עצם ענין הציונות ועצם ענין המדינה שלהם, ואפילו שיתלוה אל הציונות שמירת תורה במעשה, ולא יגורו הגזירות שגוזרים ולא יעשו הפעולות שפועלים בשטח הדת, זאת לא תשתנה הענין הכפירה העיקרית של הציונות בעצמה. אבל א"א באחרת אלא שישמיעו הדברי כפירה שמשמיעים, השחוק וההיתול מן אתה בחרתנו מכל העמים שמהתלים ויעקרו מן הדת בפועל כמו שעוקרים. הדברים הללו המה מוכרחים מן ענין הציונות כמו שהיא באמת לאמיתתה, המה הענפים והמה הזרעים, כפירה תכליתית במחשבה ופריקת עול כל התורה כולה במעשה, אינם מתפרדים זה מזה, אלא מתלכדים זה עם זה, ומולידים זה את זה.

לא הי' עוד בעולם כפירה תכליתית כמו הכפירה הציונית, וגם לא הי' עוד בעולם פריקת עול תורה ומצוה תכליתית עם שנאה כבושה לכל ענין של שמירת התורה במעשה, ביחד עם הפעלת הפעולות שהציונים עושים להעביר על הדת את כל מי שאפשר לפניהם להעבירו. אין באפשר לשכוח מה שעשו הציונים בזדון ובתוכנית מסודרת, ליהודי תימן, יהודי עירק, ילדי טהראן, יהודים גרוזים מרוסיה, כל התחבולות עם עריצות ללא גבול למען העבירים על דתם במעשה ובפועל, וכל הרשעה שהראו לכל מי שרצה לעכב מה בפעולות העברה הללו. אין זאת ענין של מקרה שיהי' באפשר לשנות מקרה הזאת, אין זאת ענין של יחידים שיהי' אפשר להעביר על יחידים הללו. למרות רוחם של המסיתים ומדיחים הדתיים, האגודאיים והמזרחיים למיניהם, מגלים הציונים הכנים את ענין הציונות כמו שהוא, מפרסמים בכל ההזדמנות שהציונות אין זאת ענין של ישוב ארץ ישראל, אתחלתא דגאולה, אהבת ישראל, ישועת הנרדפים, אלא הציונות ומדינת ישראל זהו החילוף וההיפך הגמור של כל מין קדושת ישראל, וא"א בשום אופן לכלכל שני הענינים ביחד. הענין של אתה בחרתנו מכל העמים והיותנו לעם סגולה עם סדר אלקי, עם הענין של השוואה והתכללות במהות בין גויי הארץ, שזאת המטרה הסופית של הציונות והמדינה המה ההפכים הכי גמורים ומוחלטים

בכל הבריאה כולה, ההתנגדות של אש ומים, של חושך ואור, אינם רק שם מושאל להתנגדות זו שבין ציונות או ציונות דתית, לבין ישראל עם סגולה. ענין השנאה וההעברה על הדת במקום שאפשר להם להציונים להפעיל, זאת תוצאה טבעית והכרחית מן ענין הציונות והמדינה. אינם יכולים עוד להעביר את כל תושבי המדינה מן שמירת איזה מצות במעשה, אבל מבצעים זאת במידה שאפשר להם ובעיקר אצל העולים החדשים שהן המה קנינם ורכושם של מציליהם הציונים, יודעים המה הציונים שכל ענין שמירת תורה במעשה יונקת ומשתלשלת מן קדושת ישראל והבדלתם מן העמים, הציונות מכחשת את זה, הציונות והיהדות מבטלים זה את זה, וקצר המצע מהשתרע.

מה שלא הצליחו כוחות הרע ע"י היונים בשעתם, נעשה זאת בזמנינו ע"י הציונים. גם היונים רצו לעקור הכל מן השורש עצמו, והחשיכו עיניהם של ישראל באמנם, כתבו לכם על קרן השור שאין לכם חלק באלקי ישראל, ואז האירה הארץ ע"י הכהנים הקדושים החשמונאים ונתגלה הנס ע"י המנורה, עדות לכל באי עולם שהשכינה שורה בישראל. בעת אחרית ימי עולם הללו ירדה טומאה לעולם גדולה וחזקה יותר, מן הטומאה של היונים, או מה שהי' בעולם עד היום הזה, ופועלת ועושה ומצלחת ע"י הציונים ומדינתם. כבר עלתה בידם כמעט לבלע את כל ישראל לחקוק במוחם ונפשם שאין להם חלק באלקי ישראל, והסוף התכליתי הוא, להיות עם בין עמי הארץ ולאום בין יושבי תבל, והרי אין לנו הנס הנוכח שיאיר עינינו והטומאה תתבטל, תדלק המנורה והנר מערבי בהיכל וינתנו טמאים ביד טהורים, ותשועה גדולה ופורקן כיום הזה.

מא

ד"ר האחרון הזה המוקף נסיונות כ"כ גדולות, אינו מבין את אשר לפניו, קשה למי שהוא לבאר הדברים בעומק הנדרש ובודאי כמעט אין מי שירצה לקבלם. אפילו הללו הרואים חסרונות בהציונים ובמדינתם אינם יורדים לתוך תוכיות של הענין הזה, ובודאי אלה הנגררים אחרי הציונות מחמת טעותם שונים, אינם מבינים את אשר לפניכם. אפשר שהבלתי ידיעה והבנה הזאת הנובעת מן קטנות הנפש וקיצור הדעת, יש בזה גם מן הטוב והצלחה, כי אילו הי' הענין של הציונות והמדינה, העומק הכפירה אשר בה מגולה, ואעפ"כ היו נגררים אחרי, הרי היו מכחשים במה שהציונות באמיתית ענינה רוצה שיכחשו, והיו כופרים במה שעצם הציונות אומרת לכפור ר"ל. השטחיות והקטנות מונעים את הניתוק הגמור והמוחלט וכן הורו לנו חז"ל שעמי הארץ מפני חסרון ידיעתם הודונות נעשו להם כשגגות. לעומת זה, הירידה היא ירידה שאין ירידה

אחריה, נשארו רק בערך שני אחוזים שומרי תורה במעשה, ונכלל במספר הזה גם שמירת תורה במעשה, בבחינה חלושה וחסרה מאד, ורק מספר מאד מועט יש לחושבם בגדר שומרי תורה ומצות. נסתלקו הדעות ונתבלבלו המחשבות כמעט אצל כל ישראל. אין תורה ואין אמונה, והעבודה כמעט נשכחה. כל המוסדות וכל הישיבות מציגים רק אחוז קטן מן כלל ישראל בכמות, ובאיכות המה חסרים ומצומצמים זעירים וחלושים למאד, עד שאין בכוחם להשפיע כלום ולשנות כלום. אין גדולי ישראל וקדושי עליון, רועים ומנהיגים, לא מנהל ולא מחזיק בידנו, מי יחמול עליך ירושלים ומי יסור לשאול לשלום לך.

לולא השאיר ה' לנו שריד, מצד כריתת ברית ואני זאת בריתי אמר ה' רוחי אשר עליך ודברי אשר שמתי בפיו לא ימוש מפיו ומפיך עד עולם, הציבור בירושלים ת"ו אשר בשם גטורי קרתא יקראו, הציבור אשר בכל העולם בלע"ה, העומדים תחת הסות קדוש ישראל הגה"ק רשכבה"ג מ"רן אדמו"ר שליט"א מסאטמאר, יאריך ה' ימיו עד ביאת הגואל, יחיד הדור הממשיך השלשלת מהר סיני, מקור של תורה ואמונה לשארית הפליטה, הלוחם מלחמות ה' ביד רמה פנים אל פנים מול כוחות הרע שהפיצו פני תבל, כבר ה' העולם שמם וריקן, כבר ה' הכל מובלע בתוך תוכיות של הטומאה והכפירה המוחלטה, ולא ה' מי שיזכיר את האמת הברור והקיים לעד. זה גרעין הנשאר שכל הרוחות שבעולם אין מזיזין אותו ממקומו, חזק כחוקות שמים וארץ, המשמיע קול ה' בכח לפקוד עינים עוורות, לשום לה' כבוד ותהלתו מקצה הארץ.

אין לנו לא גביא ולא חוזה, אבל כן אפשר לראות בעינינו ההשתנות וההפסד הכללי של זמן הזה. הכפירה הציונית הפכה כל המחשבות וטמאה כל הנפשות וקעקעה את כל העולם כולו, קיימת המהפכה הזאת בפועל בצורת מדינה, הממלאת את כל הדיעות במינות כה עמוקה ומוחלטה, ובטווח בעצמה עד למאד. כל הכפירות שהפיצו וכל הפריקת עול תורה ומצות שפרקו, נהיתה לשיטה ולדבר פשוט ללא עוד ספק כל דהו בדבר האיום הזה. כן השפיעות דמים של ישראל מפעם לפעם במספר גדול, ובכל יום ויום במספר קטן, ביחד עם הסכנות הגדולות הצפויות בעתיד, מוצדק מן ההפיכה לגויית וארציית שהציונות הפכה והשרישה בתוך רוב רובם של נפשות ישראל. אסור לנו להיות מן מחשבי קיצין, ואין אנו יודעים מה שבסתר עליון, אנו מאמינים בכל לב בביאת משיח צדקנו וכן מותר לנו להאמין כי קרוב יום ה' להגלות וקץ ישום לחושך. מן גודל הכפלת החושך, יש לקוות כי זאת ההכנה הקרובה להופעת האור הגדול הנצח, ממקומך מלכנו תופיע ותמלוך עלינו במהרה לעולם ועד.

מבואר בסה"ק כי כל התחלה קודם לה העדר והאפיסה והחושך קודם לאור, ואמר

לנו חז"ל, וחושך על פני תהום זה גלות מלכות הרשעה שאין לה חקר כמו התהום, ורוח אלקים מרחפת, זה רוחו של משיח. אברהם אבינו מפני שהי' התחלת העולם, היו לפניו שני אלפים תוהו, וכן עם ישראל קודם שנתהוו לעם סגולה ישבו דוקא במצרים והיו טפלים להם ומשוקעים בתוכם. בכל גלות וגלות קודם התגלות הגאולה, הביטול והאפיסה הן ברוחניות והן בגשמיות קודם להגאולה. ובפרק בתרא דסנהדרין צ"ו, דור שבן דוד בא. בו תלמידי חכמים מתמעטין והשאר עיניהם כלות ביגון ואנחה, צרות רבות וגזירות קשות מתחדשות, עד שהראשונה פקודה ועוד לא כלתה, השנייה ממחרת לבוא ע"ש.

תניא ר' יהודא אומר דור שבן דוד בא וכו' חכמת הסופרים תסרח ויראי חטא ימאסו ופני הדור כפני כלב, האמת נעדרת שנעשית עדרים עדרים והולכת לה, וסר מרע משתולל. תניא ר' נחמי' אומר דור שבן דוד בא העזות תרבה וכו' ונהפכה כל המלכות למינות. ת"ר כי ידון ה' עמו כי יראה כי אזלת יד ואפס עצור ועזוב וכו' אין בן דוד בא עד שיתיאשו מן הגאולה. אמר ר' יוחנן אם ראית דור שמתמעט והולך חכה לו, שנאמר את עם עני תושיע. אמר ר' יוחנן אם ראית דור שצרות רבות באות עליו כנהר, חכה לו, שנאמר כי יבוא כנהר צר רוח ה' נוססה בו.

ובנצח ישראל, לרבינו הגדול מאור הגולה המהר"ל מפראג זי"ע, מבאר דברי חז"ל כי כל הויה חדשה הוא הפסד הויה הראשונה, ולפיכך זאת הגורם שיהי' העדר כללי בכל הדברים, קודם התגלות מלך המשיח. וקודם שיבוא משיח שזאת הויה חדשה עולם חדש, ראוי שיהי' הפסד גמור, תתבטל צורת עולם הראשון ויהי' העולם יוצא מן הסדר לגמרי, יגיעו ישראל עד עפר ועתה ירום קרנם עד שמי שמים. ההשתנות תהי' כלליות בכל הענינים, כמו ההויה החדשה של עולם המשיח, עולם אלקי מסולק מן הגשמי, שזה כללי בודאי, ומפני זה ימצא בעולם בימי חבלי משיח הפסד ושינוי המציאות כללי. לכן נקרא ימות המשיח סוף העולם כי זה סוף של סדר זה וההכנה לסדר העולם המסולק מן הגשמי, וגם כי רק בסוף ימי העולם שאז יהי' ימות המשיח יהי' העולם אלקי, כאשר כל סוף מסוגל אל השלימות ע"ש בדבריו הקדושים בפרק ל"ה ומ"ב.

ההסתר פנים, ההעדר וההפסד, בעת נסיון בימי אחרית הימים, מחשיך בכפליים, הן מצד הפעולות שמחוץ לאדם, והן ההשתתה בנפש עצמה. גדלה ונבנית הציונות בפעולות ובעובדות קיימות, הממשיכים הלב ומעוורים עינים, ומביאים התפעלות גדולה וחזקה מן הדברים הללו שהם חוץ לנפש, כי הפעולות הללו קיימים רק בעולם, ומשפיעים רק מתוך קיומם להודות ולהכנע מפני הציונות שיצרה פעולות הללו, כאשר נראים כהיום, גדולים וחזקים, שכמעט א"א לעבור עליהם מבלי להיות משתומם עליהם

בשטחיות, ומבלי להיות נשפע מהם. אמנם מלבד ההשיגים הציוניים שהן מחוץ לאדם, שקיימים רק בארץ בתור צורת מדינה וכל הנלוו אליה, ישנה השפעה מצד הציונות המכוונת אך ורק לאדם עצמו, הנכנסת בתוך הלב והנפש של אדם מישאל וזה חלק הנכבד מהציונות שלא ייצרה מדינה וחיל, אלא עשתה נפשות, הלכה והלימוד הציוני שהפכה הדעת וההרגש הלב, להכחיש את כל הי"ג עיקרים, לכפור בכל תורת משה ובכל ענין אלקי של עם סגולה. פעולות וההשיגים של הציונות שהן מחוץ לאדם, מחזקים ומאמצים את כפירה הכללית של הציונות הנכנסת בלב ובמחמה, מחמת הלימוד והכפירה שלמדו והפיצו. מתאחדים הפעולות שהן מחוץ לאדם עם הלימודים המכוונים לאדם עצמו, ומחזקים זה לזה לשרש אחר הכל ולעקור ר"ל את הכל, שזה היא היסוד והתכלית של הציונות כולה, הן מה שנוגע למעשיהם והן מה שנוגע למחשבותיהם.

תוקף ההסתר פנים הוא מול תעצומות הגילוי העתיד, שיתגלה בעת עבור ההסתר הזה. הציונות נוגעת בענין הכללי של ישועה וגאולה העתידה, ומטמאת את הלב והנפש דוקא בדברים השרשיים, ישועת ישראל והתעלותם עדי עד ותיקון העולם בכללו. זה לעומת זה כי האור הגדול הנצחי שיתגלה בעולם ע"י משיח צדקנו יהי בכפליים, לקחה בכפליים ונחמו נחמו בכפליים. מבואר בסה"ק, כי בגאולות הקודמות נתגלו ניסים ונפלאות בעולם בימי יציאת מצרים, ומשום זה וירא ישראל את ה' הגדולה אשר עשה ה' במצרים, וכן בקריעת ים סוף, זה א"ל ענו ואמר, ושירת הים, וכן בימי יהושע בעת התגלות הניסים. אבל היתה זאת התגלות בעולם הזה, ומחמת התגלות אלקית שמחוץ לנפש נתגלה גם ההתפעלות והשתוקקות בנפשות ישראל, ולפי שעה ראתה שפחה על הים בנבואה וכולם אמרו שירה. בגאולה העתידה ב"ב, יהיו הניסים והנפלאות עוד יותר בגילוי מן עת יציאת מצרים, כדאמרינן בברכות י"ג, שתהא שיעבוד מלכיות עיקר ויציאת מצרים טפל לו, אבל מלבד הניסים וגילוי אלקית בעולם מחוץ לנפש, יתוסף גם גילוי גדול בפנימיות נפש עצמה. ככתוב ובאו במערות צורים ובמחילות עפר מפני פחד ה' והדר גאונו, אשפוך רוחי על כל בשר ונבאו בניכם ובנותיכם, והי' הנשאר בציון והנותר בירושלים קדוש יאמר לו. ההתגלות האלקית תהי' בבחינת ראי' ואמר ביום ההוא הנה אלקנו זה שיהי' כל אחד מראה באצבעו וכו' וכן כתוב בשירת האזינו ראו עתה כי אני אני הוא ואין אלהים עמדי, הדרא דלא אפשר למפרט בשפוטא ולא אשתמע וחמי, נבואן הזוהר, עליה רמזי דין הוא, ברם באמתנותא, שברנא ליה בשבין תקוף הימנותא. בגאולה העתידה עם אורו של משיח יתגלה גילוי רב בנפש עצמה, כל חד לפום מה שזכה בימי העבודה והגלות.

אין להעתיק פה מה שנמצא בסה"ק ובדברי חז"ל, אלא מה שנוגע לבירור ענין הציונות הטמאה והעבודה זרה הכוללת הנקראת בשם מדינת ישראל. לא יועילו

הדברים הללו או שום דברים בעולם, להללו הטועים בזדון ומטעים אחרים עמהם, גם לא אלה המינים הדתיים וגם לא לרבניהם המחזקים את דבריהם, ומכשירים את הכפירה המוחלטת ההיפוך הגמור לכל קדושת ישראל. אבל בהכרח גם להודקק לדבריהם לבל לקבוע את בלבוליהם בקביעות יתירה ולבאר את האפשר לבאר. בתוך שאר שקריהם ולהטיהם, מביאים גם את דברי חז"ל מאן דאמר שאין בין עוה"ז לימות המשיח אלא שיעבוד מלכויות בלבד, נחוץ לבאר ולהכפיל עוד הפעם ועוד הפעם, כי הציונות והמדינה אין לה חיבור עם תקותנו העתידה אלא זאת ההיפוך הגמור לה. המדינה הציונית זאת תכלית זוהמה והטומאה, מול גאולתנו ע"י משיח צדקנו, עם בית המקדש אש מן השמים, תכלית הקדושה והדביקות בחי עולמים. הציונות זאת ההפסד והקלקול הנורא בכל הבריאה, החילול התורה היוצא מן הציונות הוא תכלית הריחוק מן הקדושה, כרת המכרית הנפש מן מקור חוצבה, חושך הגמור הקודם לאור הגמור, עת נסיון הגדול העומד נגד עינינו.

בראשית ברא אלקים את השמים ואת הארץ, בשביל ישראל שנקראו ראשית, ובשביל התורה שנקראה ראשית. זאת היתה תכלית הבריאה כולה, ותתגלה זאת לעתיד בעת שיתחברו ויתדבקו ישראל בקדושה העליונה לאין תכלית, בכלות הזוהמה ובזיוכך הבריאה כולה. החיבור הזה שיהי' לישראל בהקב"ה לעתיד, יהי' לנצח ובגילוי, ולא יוסר הקשר הזה ולא ינתק כמו שהובטח לנו ע"י נביאי האמת, וארשתיך לי לעולם בדביקות עולמית. הגאולה העתידה היא שלימות העולם ומפני זה לא יהי' השתנות לגאולה האחרונה והיא נשארת קיימת לעולם ולעולמי עולמים, שנאמר ישראל נושע בה' תשועת עולמים. כן תהי' הברכה בארץ כאשר הארץ מוכנת בעצמה קודם החטא של אדה"ר, כיון שהעולם יחזור לקדמותו ולתקונו כמו שהיתה הכוונה בבריאה. ובספרי, מניין אתה אומר שתהא השדה נזרע ועושה פירות בת יומא, ת"ל זכר עשה לנפלאותיו, ואומר תדשא הארץ דשא עשב מזריע זרע, ביום שנזרעה בו עשתה פירות, ועץ השדה יתן פריו לא כדרך שעשתה עכשיו אלא כדרך שעשתה בימי אדם הראשון, מניין אתה אומר כי יהא האילן נוטה ועושה פירות בת יומא, ת"ל זכר עשה לנפלאותיו, ואומר עץ פרי עושה פרי למינו בו ביום הי' עושה פירות, מניין שאף העץ עתיד להיות מאכל, ת"ל עץ פרי וכו' מה הפרי מאכל אף העץ מאכל, מניין שאף אילני סרק עתידין להוציא פירות, ת"ל ועץ השדה יתן פרי.

רבינו מאור הגולה המהר"ל מפראג זי"ע מבאר דברים הללו בפרק מ"ח ומ"ט בנצח ישראל, כי כל זה אפילו למאן דאמר שאין בין עוה"ז לימות המשיח אלא שיעבוד מלכויות בלבד. וזלה"ק: „כי בעת כאשר יסתלק החטא מבני אדם, האדמה אשר אררה ה' בשביל חטא האדם, תחזור לקדמותה ולברכתה כאשר הי' קודם שחטא אדה"ר.

ולמ"ד אין בין עוה"ז לימות המשיח אלא שיעבוד מלכיות בלבד לא יקשה כאן כי תוציא פירות בכל יום ויום, כי דבר זה לא נקרא נס שהרי כך ה' בתחילת בריאת העולם אם לא ה' החטא. ובמס' שבת בפ' במה מדליקין וכו', ותו יתיב ר"ג ודרש עתידין שמוציאין פירות בכל יום, שנאמר ונשא ענף ונשא פרי וכו' אמר ליה בא ואראך דוגמתו בעוה"ז, נפק ואחזי ליה צלף וכהנה ר"ג באר לנו כי כל שלשה חלקים המוציאים תולדות על ידי ברכת הש"י, כי האדם מוציא תולדות והארץ מוציאה פירות, כולם לעתיד בעת הסתלק החטא, יסולק מהם גם כן החסרון, ויתברכו להוציא בכל יום ויום, והעץ יוציא פירות בכל יום והארץ תוציא דברים אשר הם שלמים. וגם זה אינו קשיא למ"ד דאין בעוה"ז לימות המשיח אלא שיעבוד מלכיות לבד, כאשר ימצא כך, שהרי ה' נמצא דבר זה ג"כ בבריאת העולם, שחיה ילדה ליומא, וכן עץ פרי ליומא, ולעתיד לפי מדריגת עולם ומעלתו שיהא מתברך מן הש"י וכו' ויחזור העולם כמו שהי' בראשונה, עד כאן לשונו הק'.

ובפרק נ' זלה"ק: „כבר ביארנו, כי אף למ"ד אין בין עוה"ז לימות המשיח אלא שיעבוד מלכיות, שאין דעתו לומר שלא יהי' דבר יותר, רק שלא נהי' אנחנו ובנינו ובני בנינו משועבדים ולא יותר, כי דבר זה אין לומר כלל. אבל לא יהי' העולם מוטבע בחומריות כאשר הוא עתה, כי יסתלק היצר הרע מן האדם ויטו לב אחד לעבוד את יוצר הכל. כי למ"ד אין בין עוה"ז לימות המשיח רק שיעבוד מלכיות, יהי' העולם נוהג על פי טבעו ומנהגו בדברים הטבעיים, ושיהיו הכל צדיקים, וכך לענין הברכה אין ספק שיהי' ברכת הארץ הקדושה בכל שהוא מוכנת לברכה ללא חטא גורם, ולעתיד יהי' העולם כמו קודם קלקולו, וא"כ בזמן המשיח תהי' הברכה בארץ כאשר הארץ מוכנת בעצמה, ע"כ. אך הדבר שהוא קודש קדשים היא בית קדשנו ותפארתנו שיהי' לעתיד ובמהרה בימינו, כמאחז"ל א"ר אליעזר מה דכתיב והלכו גוים רבים לאורך ואמרו לכו ונעלה אל הר ה' אל בית אלקי יעקב, לא כאברהם שקראו הר, שנאמר בהר ה' יראה, לא כיצחק שקראו שדה שנאמר ויצא יצחק לשוח בשדה, אלא כיעקב שקראו בית שנאמר ויקרא יעקב שם המקום ההוא בית א-ל וגו'. כי בית המקדש הוא המקום שהש"י יש לו חיבור ודביקות בתחתונים שזה ענין בית המקדש, ומצד מידת יעקב החיבור עם התחתונים הוא בעצם ולפיכך לא הי' מי שקראו בית אלא יעקב, כי הבית ששם הדירה הוא החיבור בעצם ודבר כזה אין לו הסרה. אבל ההר והשדה אינו כך, ואם יש לאחד שם דירה הוא רק לזמן בשביל שהוא חפץ לדור שם, ויוסר דבר זה מאחר שאין עשוי לדירה כמו הבית שהוא עשוי לדירה ולא יסולק דבר זה, ע"ש בפ' נ"ב.

ועוד שם: „ובפ' חלק יתיב ר' ירמי' קמיה דר' זירא וקאמר, עתיד הקב"ה להוציא נחל מבית קדשי הקדשים ועליו כל מיני מגדים וכו', וביאר ענין זה, לפי מעלתו

העליונה שיהי' בית המקדש דבק בעולם העליון הנסתר, שממנו נשפע וגשתלשל המציאות ונטיעת העולם, ולפיכך יוצא מן הקודש הפנימי השפע הוא הנחל שיוצא מן מקום העליון, ומורה זה הברכה העליונה בלי קץ. והי' באחרית הימים נכון יהיה הר בית ה' בראש הרים וגו' בא לומר כי בית המקדש דלעתיד יהי' מתרומם על הכל וכל העולם יבואו לבהמ"ק לעבוד הש"י, וזה שאמר הכתוב והי' באחרית הימים נכון יהי' הר בית ה' בראש הרים ונשא הוא מגבעות ונהרו אליו עמים, שיהי' בית המקדש מתעלה על כל העולם וכו', ולכך אמר שבהמ"ק דלעתיד יאמר שירה, שכאשר יהי' בהמ"ק בשלימות שהוא שלימות כל העולם, יושלם הכל, כמו שעל ידי המלך יושלם כל העם אשר הוא תחתיו כך ע"י בהמ"ק שהוא מקום הקדוש בארץ יושלם הכל, ולפיכך אמר כי בהמ"ק יאמר שירה וההרים שהם נגד ד' צדדים יענו אחריו שירה. ודברים אלו עמוקים מאד במעלת בהמ"ק איך יושלם כל העולם, יהי' רצון שיבנה במהרה בימינו ותחזינה עינינו בשוב שכינתו לתוכו בב"א. עכלה"ק בסיום פרק נ"ב בנצח.

לא זכינו שהגאולה העתידה תבוא על ידנו וכוחנו ולא הי' די בזכיות ישראל להחיש זמנה קודם קץ המוגבל, הידוע ליוצר בראשית, הזמן שאמרו עליו חז"ל ללבי גליתי ולמלאכי השרת לא גליתי. הצופה ומביט עד סוף כל הדורות מבין ומאזין לקול תפלות עמו ישראל, ושמה באוצר המנוצר מתקבצים כל המעשים וכל המצות וכל הקדושות של כל הדורות, כל הנסיונות והצירופים ולא יפול מהם צרור ארצה. כל השפיכות דמים וכל הקרבנות, כל הצרות וכל החורבנות חקוקים בפורפורי' דיליה ומהם מתתקנים התיקונים הראויים אל קץ הימין, לתקן עולם בתיקונו הנצחי שיתגלה ע"י ביאת משיח צדקנו. אולי זכינו יותר הי' הקץ הזה בא בזמן מוקדם, כמו שאמרו לנו חז"ל על הגלות האחרון הזה וגם על גלות מצרים, שגם זה מן סדר העולם המסודר שאפשר שיבוא ע"י זכיות ישראל, שיתרבו כ"כ עד שישלימו וימלאו את ההכנות והעטרות, ויאירו כל האורות המאירים את האור הגדול והחדש אשר על ציון תאיר. בעת החושך הזה, בתוך הנסיונות הגדולות וחבלי משיח הקשים, שאין אחד יודע עד היכן יגיעו ומתי יסתיימו, אנו מחכים לרחמי שמים שנוכל עמוד בהם ולחכות על גאולתן של ישראל העתידה ללא השקיף על מעשינו וזכיותנו, ע"י רב אונים ואמין כח למעני למעני אעשה.

גילי מאד בת ציון הנה מלכך יבוא לך צדיק ונושע. הכתוב הזה נאמר על גאולה העתידה, ובמדרש אמר ר' ברכי' הכהן, ראה מה שכתוב גילי מאד בת ציון הנה מלכך יבוא לך צדיק ונושע, צדיק ומושיע אין כתיב כאן אלא צדיק ונושע וגו'. אמר ר' אבהו, משה מקלס לישראל אשריך ישראל מי כמוך עם נושע בה, לה' אין כתיב כאן אלא בה, משל לאדם שיש לו סאה של מעשר מה הוא עושה נותן מעות ופודה

אותם, כך ישראל במה נפדים בהקב"ה עם נושע בה'. אמר הקב"ה בעוה"ז ע"י שהייתם נושעים ע"י בני אדם, ע"י משה ואהרן, בימי סיסרה ע"י דבורה וברק, וע"י שהיו בשר ודם הייתם חוזרים ומשתעבדים, אבל לעתיד אני בעצמי גואל אתכם ועוד יותר אין אתם משתעבדים, שנאמר ישראל נושע בה' תשועת עולמים.

ובפ' ס"ב נצח ישראל ביאר רבינו המהר"ל זי"ע ועכ"י וזה לה"ק: וזה שאמר במדרש כי גאולה הראשונה היתה ע"י בני אדם, ולא היתה הגאולה במה שהוא ית' צורה האחרונה לישראל, ולכך ה' הפסק לגאולות הללו, אבל הגאולה האחרונה תהי' במה שהוא ית' צורה האחרונה לישראל לכך לא תהי' הפסק לדבר הזה. וזה שאמר ישראל נושע בה' תשועת עולמים, וכמו שאמר מי כמוך עם נושע בה', ואף כי גאולה האחרונה תהי' ג"כ ע"י מלך המשיח, חילוק והפרש יש בין גאולה הראשונה ובין גאולה האחרונה, כי גאולה הראשונה היתה מתחייבת מצד ישראל ומצד זכות אבות, וגאולה הזאת יש לה הפסק כי כל דבר שהוא מצד אדם יש לו הפסק, אבל גאולה האחרונה אף כי תהי' ג"כ ע"י מלך המשיח, תהי' זאת מצד הש"י אשר הוא מעמיד המשיח, ודבר זה נקרא כי הש"י הוא הגואל. וכבר נתבאר על הפסוק ירום ונישא, כי מלך המשיח מעלתו על המלאכים וזה מפני שהש"י מעמיד אותו. אבל גאולה הראשונה היתה מצד ישראל וזכות מדריגת אבות וכו', וגאולה האחרונה אינה מצד האבות רק מצד הש"י אשר ממנו הגאולה וכו', כי גאולה האחרונה נצחית במה שהש"י צורה האחרונה לישראל ולכך היא נצחית, וכמו שאמר הכתוב ישראל נושע בה' תשועת עולמים". עכלה"ק.

ישראל מאמינים בני מאמינים שעמדו רגלי אבותיהם על הר סיני, מאמינים בגאולה העתידה ע"י מלך המשיח בן דוד גואלנו. יבוא אלי' הנביא ויבשר על ביאתו, ותהי' מדרגתו גבוה ממלאכי שרת ככתוב הנה ישכיל עבדי ירום וגשא וגבוה מאד, יקבץ נדחי ישראל ותבנה בית המקדש של מעלה בארץ החיים על מרום הרים, כי באש הצתה ובאש אתה עתיד לבנותה, כאמור ואני אהי' לה נאום ה' חומת אש סביב ולכבוד אהי' בתוכה, ויתוקן העולם במלכות שדי ויקבלו כולם את עול מלכותך ותמלוך עליהם במהרה לעולם ועד. דברים הללו מפורשים בפסוקי תורה ועל זה נבאו הנביאים, ונאמר בתורת משה אראנו ולא עתה אשרנו ולא קרוב זה מלך המשיח, דרך כוכב מיעקב וקם שבט מישראל ומחץ פאתי מואב וקרקר כל בני שת, ותרגומו כד יקום מלכא מיעקב ויתרבא משיחא מישראל, ויקטול רברבי מואב וישלוט בכל בני אנשא. וברמב"ם ז"ל: וכל מי שאינו מאמין בו או מי שאינו מחכה לביאתו, לא בשאר נביאים לבד הוא כופר אלא בתורה ובמשה רבינו, שהרי התורה העידה עליו שנאמר ושב ה' אלךך את שבותך ורחמך ושב וקבצך מכל העמים, אם יהי' נדחך בקצה השמים וגו' והביאך ה'.

ואלו הדברים המפורשים בתורה הם כוללים כל הדברים שנאמרו ע"י כל הנביאים" עכלה"ק בפ"א מהלכות מלכים.

ישראל מאמינים בני מאמינים, מכירים ומרגישים בכפירה הציונית, שזאת ר"ל כפירה כללית הנוגעת עד שרשי השרשים. אי אפשר בשום אופן בעולם כלל בשניהם, בציונות וגם ביהדות כי הפכים גמורים הם זה לזה, א"א לאחוז בציונות ולהאמין באמונה טהורה הנמסרת לנו מסיני, א"א לאחוז בציונות אפילו באיזה לבוש וכינוי שיהי' ולהיות עוד מקושר בקדושת ישראל הנצחית. מפני שהענין המדינה בכללו והיסודות לבנין הזה, זאת היא הניגוד הגמור והתכליתי אל הכל ביחד. לא לענין ביאת משיח בלבד, לא לענין תחיית המתים בלבד, לא לענין גלות וגאולה מן השמים לבד, לא לענין מתן תורה בלבד, אלא לכל הענין האלקי של עם סגולה בכללו, לכל המהות וההכנה לזכויות אלקיות שהנחיל לנו השי"ת, לכל הבחירה של ישראל מבין העמים, לכל הדברים שאנו אומרים בקידוש, לכל הדברים שאנו אומרים בתפלה, לכל התורה כולה, לכל כוונת בריאת שמים וארץ.

אין שום חילוק בהציונות עצמה, אם תתלוה אל הציונות והמדינה איזה ענין של שמירת מצות במעשה, או הנקרא בלשון השטן „מדינה על פי תורה" כלומר שמירת מצות מעשיות על פי כפירה, על פי רגש אנושי של ירושת אבות ומסורה, על פי ציורי הלב של שמרנות אנושיות ומנהג חביב, או אפילו לימוד התורה ושמירת שבת כהלכתו, או תתכסה ציונות זו באיזה לבוש אחר ותתעטף בו. הכפירה תהי' כפירה תכליתית או כמו עתה בשעה שטומאת הציונות מתערטלת מן כל לבושיה ומתראה במראה העומדת נגד עינינו, פריקת עול תורה כולה וחילול כל המצות כולם, התוצאה שבהכרח שתצא ממנה הגידול הטבעי שבהכרח שתתגדל מן שורש הציוני הזה. כי הציונות וענין המדינה נוגעת עד עצם המהות של קדושת ישראל, הציונות עוקרת את הכל ומכחשת ומחשכת את הכל. אם בתחילה בעוד שאין הציונות מתגלית בלב בתוקפה אפשר בשמירת מצות מעשיות מצד ההרגל, זה שטחיות שבלתי אפשר שתתקיים, וסכ"ס הכפירה התכליתית תעשה את שלה, תתבטל הקדושה בראשונה ולבסוף גם המעשה. הדרך שהלכו בה המזרחיים השונים שנתלוו אל הציונות בתחילתה, הולכים בה האגודאיים השונים שנתלוו אל הציונות בסופה.

הכי תמשיך הירידה האיומה הזאת? הכי תתקיים הציונות ויצירתה? הכי יופר ח"ו חברית שכרת השי"ת עמנו? הכי תחלף המהות של עם סגולה? הכי עזב ה' את הארץ ומסרה לחיתו יער? הכי יהפך הים ליבשה? הכי תחשך השמש והכוכבים לא יאירו? הכי יחרב העולם ומלואו? הכי תתפטר הבריאה כולה ויתמוגגו מופדי תבל? השאלות

הללו אינם שאלות אלא מענות, מענות ברורות המבררים אפילו בעת נסיון, בזמן של הסתר פנים שהדור האחרון מתכסה בו, מענות חזקות ומצוקות נגד בנינים הקימים לפי שעה המעבירים את ישראל על דעתם, שהן המה הטומאות והקליפות המושכים ומעוורים בעת שליטתם, הכח של עבודה זרה המתחלף ומתלבש בלבושים שונים, שעליהם באה האזהרה לא תשתחוה להם ולא תעבדם! כי אנכי ה' אלקיך.

יבוא יום הגדול והנורא, הנה יום לה' על כל גאה וגאון, על כל הרמים הנשאים ועל כל אלוני בשן, על כל אלילי כסף ועל כל אלילי זהב, על כל המצילים ועל כל המושיעים, על כל המסיתים ועל כל המדיחים, על כל הפתאים הנראים כנבונים ועל כל הקטנים המתראים כגדולים, על כל המשקרים ועל כל המכזבים, על כל האומרים לרע טוב, ועל כל השמים חושך לאור. יתראו ויתבחנו אלה המזידים מן אלה שהיו רק שוגגים, אלה התועים מקוצר דעתם מן אלה המתעים בודון לבם. יתפרדו אלה הרבים הנוצחים מן אלה המעטים הנשפלים, אלה השמחים מן אלה הנכאים, אלה המצדיקים רשע עקב שוחד מן אלה ההולכים קדורנית מפני ה' צבאות, אלה לחרפה ולדראון ואלה לחיי עולם.

בימי חרת עולם הללו בהסוף של אחרית הימים, שארית ישראל העומדים באמונתם המה מעטים וחלושים, שנזאים ונרדפים, לחרפה ולשחוק מן הרבים מן המון כולו, ההולכים בחושך נהוגים מן החזים שוא ותפל. אין לנו הדברים ולא תשובה נצחת, אזלת יד ללא משען ומשענה נגד סערת הזמן והמון גליו. אין לנו לקוות אלא לאבינו שבשמים, יבוא בעל הכרם ויסקל את כרמו, יבוא הרועה ויחוס על צאנו, יבוא האדון ויטהר את עולמו, יסור הסיגים ויכבס כל הכתמים, ישמעו החרשים ויביטו העוורים, יתמו הציירים ויכלו החבלים, יתקע בשופר גדול ויבואו האובדים ויחזרו הנדחים, כי ירחם ה' עמו ובחר עוד בישראל, שמחו את ירושלים וגילו בה כל אוהביה, שישו אתה ממוש כל המתאבלים עליה, רנו שמים כי עשה, הריעו תחתיות ארץ, כי גאל ה' יעקב ובישראל יתפאר.